

В ХРИСТОС

ВДЪХНОВЕНИЯ ЗА ВСЕКИ ДЕН ОТ ГОДИНАТА

ОТ

И. Стенли Джонс

Предговор от Макси Дънам

Информация за автора

Илай Стенли Джонс (1884–1973) е американски методистки християнски мисионер, теолог и автор. Той е запомнен с между-религиозните му лекции пред образованите класи в Индия. Неговата основополагаща книга „Христосът по индийския път“, е продадена в повече от 1 милион копия по целия свят, след публикуването ѝ през 1925 г. Към 2018 г. са продадени 3 милиона копия от книгите му. Той е основател на християнското ашрам движение. През 1938 г. Списание „Тайм“ нарече Джонс „най-великият християнски мисионер в света.“

Съдържание

Предговор	12
Въведение към изданието от 1961 г.	13
1.01 - Кой е този Христос?	14
2.02 - Христос космически ли е?	15
3.01 - Мистерията на нашата религия: Той	15
4.01 - Христос Авторът на Сътворението ли е?	16
5.01 - Християнският път е пътят	17
6.01 - Изискванията на човешката природа и християнското предложение	17
7.01 - Лицето, изникващо от фактите	18
8.01 - Гравирано на ръцете Му?	18
9.01 - Това, което беше създадено, беше живот в Него	19
10.01 - В Христос и извън него – два свята	19
11.01 - Центърът е Аз-ът, маргиналната част е безредие	20
12.01 - Кой единствен има безсмъртие?	20
13. 01 - Живот и живот в изобилие	21
14.01 - Един свързан - друг несвързан	21
15. 01 - Разпнатият, отразен на стената	22
16.01 - Неизбежният Христос	23
17.01 - Това е Моята храна и питие	23
18.01 - Вратата?	24
19.01 - Залезът на гурутата	24
20.01 - Изгубени ли са онези отвън?	25
21.01 - Бог ще ме удари	25
22.01 - Спасение чрез Христос или в Христос?	26
23.01 - Живеят с менюто, вместо с месото	26
24.01 - В Христос – истинска свобода	27
25.01 - Нуждата да принадлежим	27

26.01 - Сигурност и приключения	28
27.01 - Празна е	28
28.01 - Ние намираме удовлетворение	29
29.01 - В ръцете на нашите беззакония	29
30.01 - Безплатният дар от Бога	30
31.01 - Смятайте се за мъртъв за греха	30
1.02 - Търсене на нашето съвършенство	31
2.02 - Сега няма осъждане	31
3.02 - Обърна се и нищо не се случи	32
4.02 - Стоейки в усмивката на Бога	32
5.02 - Безрадостно съгрешаване	33
6.02 - Нова кремиране?	33
7.02 - Терапия с прозрение – без резултат	34
8.02 - Боговете биват ремонтирани	34
9.02 - Частична победа и свобода	35
10.02 - Свобода от закона на греха и смъртта	35
11.02 - Два закона	36
12.02 - Той разбива силата на отменения грях	36
13.02 - Без страхове, само вяра	37
14.02 - В съответствие с неизменните закони	37
15.02 - Първата лъжа	38
16.02 - Във всички тези неща	39
17.02 - Стъпките надолу и нагоре	39
18.02 - Божествената размяна	40
19.02 - Аз победих света	40
20.02 - Моят отговор на Неговата способност	41
21.02 - Изправлям се срещу победен враг	41
22.02 - Първо да се изправим пред най-лошото	42
23.02 - Единственото място, където дяволът не може да влезе	42
24.02 - Смъртта става живот	43
25.02 - Бягство от живота	43
26. 02 - Всичко в Него живее	44
27.02 - Идете директно при Исус	44
28.02 - Никакви ангели не могат да ви разделят	45
1.03 - Нито сегашните неща, нито бъдещите неща	45

2.03 - Грижи на този живот	46
3.03 - В религията, не в Христос	47
4.03 - Не е нужно да живея	47
5.03 – Хороскопи?	48
6.03 - Парализацията от гледането на звездите	48
7.03 – Спиритизъм?	49
8.03 - Надничане зад завесата	49
9.03 - Нито нещо друго в цялото творение	50
10.03 - Квиетизъм, който е динамизъм	50
11.03 - Неговото идване само ще служи	51
12.03 - Говорене на истината в Христос	52
13.03 - Съвестта не е сигурен водач	52
14.03 - Едно тяло в Христос	53
15.03 - Едно, само около Христос	53
16.03 - Ръкополагане без полагане на ръце	54
17.03 - Мнозина са едно тяло в Христос	54
18.03 - Църквата на Исус Христос в -----	55
19.03 - Изкупена гордост	55
20.03 - Това го обяснява	56
21.03 - В пълнотата на благословението	56
22.03 - От Йоановото кръщение до Исусовото	57
23.03 - Одобрени в Христос	57
24.03 - В Христос – една богословска представа?	58
25.03 - В хармония с или в бунт срещу	59
26.03 - В Христос – фразата на Павел?	59
27.03 - В Христос – не в посланията на Яков – защо?	60
28.03 - Вярата, веднъж предадена	60
29.03 - Трябва да се боря – трябва да хваля – кое?	61
30.03 - Препоръчвам ви Моят Спасител	61
31.03 - С Него, но не в Него	62
1.04 - В Христос – Пасажи от Евангелието на Йоан	62
2.04 - В Него беше живот	63
3.04 - Навлизане в хуманизъм	63
4.04 - Бог толкова добър ли е, колкото Исус?	64
5.04 - Каквото и да поискате в Мое име	64

6.04 - От Твоя трон... Давай прошка и благодат	65
7.04 - В Мен... в Теб	65
8.04 - Моята църква ме отслаби	66
9.04 - Създателите на пространството	66
10.04 - Ям с Него и Той с мен	67
11.04 - Да седне с Мен на Моя престол	68
12.04 - Аз съм разпнат... Аз живея	68
13.04 - Водата, която ще му дам... ще стане извор	69
14.04 - Да го направя Мое... Мен, Негово притежание	69
15.04 - Изкупените стават Изкупващи	70
16.04 - Пребъдвайте в Мен, Моите думи пребъдват във вас	70
17.04 - По-плоска от палачинка	71
18.04 - Целта на самоусъвършенстването	71
19.04 - Самоотдаване веднъж завинаги – и непрекъснато	72
20.04 - Невроза на празнотата	72
21.04 - Ние запалваме собствената си погребална клада	73
22.04 - Грехът е самопоглъщащ	73
23.04 - Думите Ми пребъдват във вас	74
24.04 - Религия на Закона и религия на Благодатта	74
25.04 - Моите думи пребъдват във вас	75
26.04 - Очистени чрез Словото	76
27.04 - Предаване като цяло, покорство в частност	76
28.04 - Принасяйте много плод и така доказвайте	77
29.04 - Пребъждане в любов	77
30.04 - Както Аз ви възлюбих	78
1.05 - Присъщо ръкополагане	78
2.05 - Той не бил ръкоположен	79
3.05 - Християнската вяра: По същество - мирянска вяра	79
4.05 - Избраният Божий народ	80
5.05 - Клин между духовното и материалното	80
6.05 - Седемте стават център на властта	81
7.05 - Три имена, които не могат да бъдат използвани	81
8.05 - Всички християни са служители	82
9.05 - С чувство за поръчение	82
10.05 - Ако можехме да свършим едно нещо	83

11.05 - Изправен пред съдбовен момент	84
12.05 - Павел бил извън нея	84
13.05 - Адвокат, който помирява	85
14.05 - Осветени в Христос	85
15.05 - Благодатта... в Христос Исус	86
16.05 - Обогатени в Него	86
17.05 - Възприемчивост и отговор	87
18.05 - Цялостната личност, обогатена	87
19.05 - Удивително пробуждане	88
20.05 – Изповед!	88
21.05 - Във всяко отношение – Обогатени	89
22.05 - В Мен сте здрави и цялостни	89
23.05 - Мъдрост, праведност, освещаване, изкупление	90
24.05 - Исус изпълнява културното наследство	90
25.05 - Изкупление – нашата истинска нужда	91
26.05 - Добрите неща се нуждаят от изкупление	91
27.05 - Всичко е изкупено!	92
28.05 - Бебета в Христос	92
29.05 - Привързани към изчерпаеми акценти	93
30.05 - Вглеждайки се в Исус, поглеждайки към другите	94
31.05 - Растете във всяко отношение	94
1.06 - Бащи и водачи	95
2.06 - Аз я вкарах вътре	95
3.06 - Познаване на Исус	96
4.06 - Те не са вътре, докато не излязат	96
5.06 - Когато доведете един човек при Христос	97
6.06 - Моите пътища в Христос	97
7.06 - Обединяване на нашите истини	98
8.06 - Такива бяха някои от вас	99
9.06 - Праведни само пред Бога?	99
10.06 - Името и Духът	100
11.06 - Призвания в Господа	100
12.06 - Свободни... в Господа	101
13. 06 - Печатът на моето апостолство	101
14.06 - Няма друг печат	102

15.06 - От Закон към Благодат	102
16.06 - Заспали в Христос	103
17.06 - В Христос... Всички... Живи	103
18.06 - Смирена гордост	104
19.06 - Успех или провал, без значение	104
20.06 - Моята любов, дори към враговете	105
21.06 - В Него винаги е „Да“	105
22.06 – След	106
23.06 - Утвърждава ни... в Христос	106
24.06 - Неговият Дух... като гаранция	107
25.06 - Винаги ли има отворена врата?	107
26.06 - Винаги ни води в триумф	108
27.06 - Ароматът на познанието за Него	109
28.06 - Търговци на Божието слово	109
29.06 - В Негово подобие	110
30.06 - Той е ново творение	110
1.07 - Старото стана ново	111
2.07 - Бог бил в Христос, помирявайки	111
3.07 - Посланието за помирение	112
4.07 - Какво е достойно за почит?	112
5.07 - Човек в Христос	113
6.07 - Трънът на Павел	113
7.07 - Слаб в Него	114
8.07 - Да говорите в Христос	114
9.07 - Христос и...	115
10.07 - Някой, който е луд по Исус	116
11.07 - Спасяваме ли се чрез това, което правим?	116
12.07 - Как получаваме Духът?	117
13.07 - Разпнат с Христос	117
14.07 - Тайната - Молете се за това	118
15.07 - Не вярва във вярата, а вярва в Исус	118
16.07 - Исус е веднага достъпен	119
17.07 - Какво представляваше едното кръщение?	119
18.07 - В Христос различията са заличени	120
19.07 - Вярва, действаща чрез любов	120

20.07 - Ние бяхме на погрешен път	121
21.07 - Нашите възгледи може да са просто наши, а не Негови	121
22.07 - Светци в Ефес?	122
23.07 - С всяко духовно благословение	122
24.07 - Предопределени да Му принадлежим	123
25.07 - Святи и непорочни пред Него в любов	123
26.07 - В Него имаме изкупление	124
27.07 - Тайната на Неговата воля	125
28.07 - План за обединяване на всичко в Него	125
29. 07 - Обединени около Христос	126
30.07 - Моралната вселена е една	126
31.07 - Предопределени и призовани	127
1.08 - Запечатани с обещаният Свят Дух	127
2.08 - Гаранцията за нашето наследство	128
3.08 – Аз отказвам да приема ограниченията си	129
4.08 - Дух на мъдростта и откровението	129
5.08 - Неговото славно наследство в светиите	130
6.08 - Неизмеримото величие на Неговата сила	130
7.08 - Тъга – християнска добродетел	131
8.08 - Неизмеримо богатство на Неговата благодат	131
9.08 - Създадени в Христос Исус за добри дела	132
10.08 - Той е нашият мир	132
11.08 - Нов човек от две партии	133
12.08 - Няма друга основа	133
13.08 - Обиталище на Бога в Духът	134
14.08 - Езичници... Участници в обещанието в Христос Исус	135
15.08 - Вечната цел	135
16.08 - Увереност в достъпа	136
17.08 - Значението на достъпа	136
18.08 – Кулминацията!	137
19.08 - Израствайте във всяко отношение	137
20.08 - Лекомислието на умовете им	138
21.08 - Както истината е в Исус	138
22.08 - Както Бог в Христос ви прости	139
23.08 - В Царството Христово	140

24.08 - Светлина в Господа	140
25.08 - Винаги и за всичко	141
26.08 - Приемете това заради Исус	141
27.08 - Силни в Господа	142
28.08 - Да бъдете в Христос, прави ли ви независим от другите?	142
29.08 - Епископи, а не светии?	143
30.08 - Уверен заради затвора ми	143
31.08 – Вие дойдохте тук, за да представите Мен	144
1.09 - Дадено ми е да страдам – висока привилегия	144
2.09 - Чрез всички стимули на Христос	145
3.09 - Умът... в Христос Исус	146
4.09 - Надежда... в Господ Исус	146
5.09 - Упование в Господа	147
6.09 - Приемете го в Господа	147
7.09 - Радвайте се в Господа	148
8.09 - Слава в Христос Исус	149
9.09 - Всички прилепнали аксесоари	149
10.09 – Да я придобия... Христос Исус ме придоби	150
11.09 - Възходящ призив от Бога в Христос Исус	150
12.09 - Кръстът – стандартът на това, да бъдете в Христос	151
13.09 - В съгласие в Господа	151
14.09 - Радвайте се винаги в Господа	152
15.09 - Мир... ще пази... сърцата ви	152
16.09 - Той ми дава стотинки всеки ден	153
17.09 - Предлагайки ми сигурност	153
18.09 - Съзнание за проблеми или съзнание за сила?	154
19.09 - Ще задоволя всяка ваша нужда	154
20.09 - Светии в домът на Цезаря!	155
21.09 - Вярa и любов, свързани	155
22.09 - Царството на Своя Възлюбен Син	156
23.09 - В Него всичко беше създадено	157
24.09 - В Него всичко се държи заедно	157
25.09 - В Него е цялата пълнота на Бога	158
26.09 - Продължаващият кръст	158
27.09 - Христос във вас, надеждата на славата	159

28.09 - Зрял в Христос	159
29.09 - В Когото са скрити всички съкровища	160
30.09 - Животът се сплотява по начина на Христа	160
1.10 - Предаване и възприемчивост	161
2.10 - Вкоренени и изграждани в Него	161
3.10 - В Него е пълнотата на Божеството	162
4.10 - Пълнота на живота в Него	163
5.10 - Естественото и свръхестественото не воюват	163
6.10 - Триумфирайки над тях в Него	164
7.10 - Христос е всичко във всичко	164
8.10 - Възприемчивостта се превръща в дейност	165
9.10 - Възлюбен брат, верен служител, съслужител	165
10.10 - Той не можел да каже „не“	166
11.10 - И двата акцента са запазени	166
12.10 - Живот на счупени пружини	167
13.10 - Можем ли в Христос да подражаваме на другите?	168
14. 10 - Да бъдете в Христос, означава да бъдете в Койнонията	168
15.10 - Аз съм, ако вие сте	169
16.10 - Правете го все повече и повече	169
17.10 - В Него е смъртта на смъртта	170
18.10 – Ваши началници в Господа	170
19.10 - Християнските десет заповеди	171
20.10 - Не зависи от нашата решителност	171
21. 10 - Увереност в Господа за вас	172
22.10 - В Господа няма леност	172
23.10 - Не се пенсионирайте; сменете професията си	173
24.10 - Благодатта на нашия Господ преливаше	174
25.10 - Бием ги, но без резултат	174
26.10 - Място за амбициозните хора в Христос?	175
27.10 - Живот и обещание за живот	175
28.10 - Накара всичко да работи по начинът на Исус	176
29.10 - Вярата и любовта... в Христос Исус	176
30.10 - Силен в благодатта... в Христос Исус	177
31.10 - Слава сега	177
1.11 - Веригите му били само физически	178

2.11 - Писанията и в Христос	178
3.11 - Връзка на отговорност	179
4.11 - Всичкото добро, което е наше в Христос	180
5.11 - Заради любовта	180
6.11 - Вече не като роб	181
7.11 - Освежи сърцето ми в Господа	181
8.11 - Човешка надеждност	182
9.11 - Споделяне в Христос	182
10.11 - Той е скъпоценен	183
11.11 - По Неговите стъпки	183
12.11 - Не върху Моето тяло	184
13.11 - Добро поведение в Христос	184
14.11 - Състоянието на славата	185
15.11 - Мир... в Христос Исус	186
16.11 - Вярa с равен статус	186
17.11 - Към основната вяра добавете седем неща	187
18.11 - Растете в благодат и знание	187
19.11 - Да ходим по същия начин	188
20.11 - Истина в Него и във вас	188
21.11 - Една работа: Пребъдвайте в Мен	189
22.11 - Помазването ви учи на всичко	189
23.11 – Не сте у дома във вашия дом	190
24.11 - Ще бъдем като Него	190
25.11 - Пречиствай Себе Си, както Той е чист	191
26.11 - Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава	191
27.11 - В Него няма грях	192
28.11 - Най-висшата Божия заповед: Вярвайте в Исус	193
29.11 - Най-висшият краен резултат	193
30.11 - Чрез Духът, Който Той ни е дал	194
1.12 - Защото Този, Който е във вас, е по-велик	194
2.12 - Неговата любов се усъвършенства в нас	195
3.12 - Изповядва... Исус	195
4.12 - Онзи, който пребъдва в любовта	196
5.12 - Който има Сина, има живот	196
6.12 - Самият Той е отговорът	197

7.12 - В Онзи, Който е истинен	197
8.12 - Скръбта, Царството и търпеливата Издръжливост	198
9.12 - В Книгата на живота на Агнето	198
10.12 - Той излезе от Христос	199
11.12 - Отговорите относно живота след смъртта	200
12.12 - Различни отговори	200
13.12 - Наказанието е самоналожено	201
14.12 – Да казваме на Бога, „Да бъде Твоята воля“	201
15.12 - Онзи, Който единствен притежава безсмъртие	202
16.12 - Втори шанс или достатъчен шанс?	202
17.12 - Да бъдете човек на непосредствения опит	203
18.12 - Мистицизъм, съсредоточен върху Бога, и мистицизъм, съсредоточен върху Светия Дух	203
19.12 - Мистицизмът на Словото	204
20.12 - Библейски мистицизъм	205
21.12 - Акцентът върху Исус Христос	205
22.12 - В Исус намирате Отца и Духа	205
23.12 - Акцентът върху Христос се съсредоточава върху христов подобния характер	206
24.12 - Ние не започваме със себевладеенето	206
25.12 - За връзването на силния човек	207
26.12 - Аз съм в Него и Той е в мен	207
27.12 - Главоболие под камшика на дълга	208
28.12 - Вие имате своето християнство	208
29.12 - Песен за пеене и вяра, в която да вярваме	209
30.12 – Пеейки, въпреки всичко	209

Предговор

Това е една от двете книги, освен Библията, които най-много оформиха моята теология и духовно формиране.

При първото ми назначение след семинарията, аз бях организиращ пастор на една църква в Гълфпорт, Мисисипи, в началото на 60-те години на миналия век. Растяхме бързо и темпото на лидерство беше възискателно. Но това, което беше по-изтощително и духовно възискателно, беше гневът и недоволството за граждански права, който бушуваше и ставаше все по-интензивен и насилствен.

Въпреки че нашата църква беше смятана от нашата деноминация за изключително успешна, аз чувствах празнота в сърцето на това, което изглеждаше като динамично християнско общение. Не можех да избегна факта, че общуването на църквата не беше по-различно от общуването на Ротари клуб.

В моето пасторско ръководство, аз поставих силен акцент върху молитвата, на изучаването и на споделянето в малки групи. Именно в моята малка молитвена/споделяща група, аз получих най-много духовна сила.

През 1963 г. лидерът на движението за граждански права Медгар Евърс беше убит. Рой Уилкинс, изпълнителен ръководител на NAACP ((Национална асоциация за напредък на цветнокожите Д.Пр.), каза, че никой друг щат няма „история, която се доближава до историята на щата Мисисипи по безчовечност, убийства, жестокост и расова омраза. Мисисипи е абсолютно на дъното на списъка.“ Именно през това

време, моето пастирско лидерство **беше постоянно оспорвано** и емоционалните и физическите изисквания към мен **бяха непоносими**. Губех увереност в призванието си, чувствах се напълно неадекватен и **готов да се предам**. Чувствах се неспособен да се ориентирам в морето от омраза и недоверие. **По providение, Господ се намеси**.

В ключов момент от личната ми борба, аз открих книгата на И. Стенли Джонс „В Христос“ **и я използвах в моята молитвена/споделяща група**. Книгата не само ми даде виждане и ме овласти в този период от живота ми, но и ми помогна да стана този духовен човек, който съм днес.

Когато мислим за апостол Павел, ние обикновено се сещаме за неговото велико учение за оправданието по благодат чрез вяра. Но също толкова важно в неговото учение беше **обитаващият в мен Христос**. Това е решаващ принцип, преподаван не само от Павел, но и от славната покана на Христос: „**Пребъдвайте в Мен**“. Тази динамика оживя в живота ми чрез изучаването ми на книгата „В Христос“.

От време на време, вече повече от 50 години, моят сутрешен ритуал включва казване на една фраза към себе си. Понякога я изричам на глас, понякога просто я регистрирам в съзнанието си: „**Макси, тайната е просто тази: Христос в теб, да, Христос е в теб, носещ със себе си надеждата за всички славни неща, които предстоят**.“ Това е преводът на Филип на Колосияни 1:27, **адресиран лично до мен**.

Може да не започнете този ритуал, след като прочетете тази книга, но със сигурност ще осъзнаете решаващият принцип **на Христос във вас**; поканата на Исус: „**Пребъдвайте в Мен**“ ще стане по-смислена и привлекателна.

- Макси Дънам

Въведение към изданието от 1961 г.

Преди 52 години коленичих пред един стол с писмо, разстлано пред мен – писмо от секретаря на мисионерския съвет, с молба да отида в Индия. Знаех, че отговорът на това писмо може да определи работата на живота ми. Затова се помолих:

„Скъпи Господи, **готов съм да отида навсякъде, да правя всичко и да бъда всичко, което Ти искаш да бъда, стига да ми покажеш къде**.“ Вътрешният глас отговори: „**Това е Индия**.“ Станах от коленете си и си повторих тези думи: „**Това е Индия**.“ Беше решено.

Бях призован да бъда мисионер. Петдесет и една години по-късно, аз коленичих в същата тази стая пред стол, вероятно не същият, и благодарих на Бога с дълбока сърдечна благодарност за разкриващата се цел на тези славни години като мисионер. Успехът или провалът нямаха голямо значение – **единственото нещо, което имаше значение, беше да бъда верен на това призвание**.

Ако бях призован да бъда мисионер, аз бях тласнат да бъда автор – това беше много нежно побутване, но все пак - побутване. Д-р Дифендорфер, секретар на мисионния съвет, ми каза: „**Защо не напишеш това, което казваш на американския народ, преди да се върнеш в Индия?**“ Отговорих: „**Дайте ми един месец почивка и ще го направя**.“ Така през месец май 1925 г., аз написах книгата „**Христосът по индийския път**“, дадох я на издателите с извинение (което те изтриха) и се върнах в Индия. Бях изненадан да откроя, че съм автор, защото нямаш намерение да ставам такъв. Оттогава това е същото побутване или дърпане, който ме накара да напиша друга книга. Някаква нужда е дърпала най-съкровеното ми същество, настоявайки да бъде задоволена, и в резултат на това се роди книгата. Тази 23-та книга, е резултат от чувство за нужда. Нуждата е следната: някаква представа, **която би свела целия живот до максимална простота**. Ако имате това, вие сте „**вътре**“; Ако го нямате, вие сте „**отвън**“. Под „**вътре**“ имам предвид „**в живота**“, а под „**отвън**“ – „**извън живота**“. Чувствах, че съм открил тази представа във фразата „**в Христос**“. Ако сте „**в Христос**“, вие сте „**в живота**“; ако сте „**извън Христос**“, вие сте „**извън живота**“. Ако това твърдение е вярно, тогава то прорязва всякаква фасада, всяка привидност, всяка измислица, всички пределни ползи, всички половинчатости – през всичко – **и ни довежда до крайната същност на нещата: ако сте в Христос, вие сте в живота; ако сте извън Христос, сте извън живота, тук, сега и отвъд**.

Очевидно е, че тази представа **е по-дълбока** от това, да се интересувате от религия, защото можете да се интересувате от религия **и да не си в Христос**. **Може да сте в църквата, но да не си в Христос; в православие, но да не си в Христос**; в новородението (т.е. да сте кръстен Д.Пр.), **но да не сте в Христос**, защото новородението може да е в миналото и да е само слабо действащо **сега**; може да сте бил обърнат във вярата, **а не в Христос**, защото обръщането **може да е престанало** да се обръща към Него.

Фразата „**в Христос**“ **е най-важната фраза в християнската вяра**, защото тя **ни поставя в Личност** – Божествената Личност – и ни поставя в Него **тук и сега**. Тя ни води до най-висшата връзка – **в**. Очевидно това ни доближава по-близо от Христос, следвайки Христос, вярвайки в Христос или дори, отдадени на

Христос. Вие не можете да отидете по-далеч или по-дълбоко от **в**.

Какво би включвало това, да станете в Христос? Някои хора са в себе си – те са определяни предимно от личния интерес – това е движещата сила на живота им. Да се справят и да се справят заради себе си, е непреодолимият мотив. Някои хора са в стадото. Преди да действат, те се оглеждат – те не действат; те реагират само на това, което прави стадото. Корените на техните мотиви са в това: „*Какво ще си помислят хората?*“ Да направим себе си или стадото **наш Бог е грях, главният грях**. Да бъдете в Христос, означава да изтръгнете корените на самия ви живот от почвата на греха, на себе си и на стадото **и да ги засадите в Христос**. Той става **източникът** на нашия живот, **източникът** на нашето мислене, на нашето чувство, на нашето действие, на нашето съществуване.

Това очевидно включва **себеотдаване**. (*Това е процесът на освобождаването ни от собственото ни ego, за да служим на по-висша цел. Д.Пр.*). Не просто отказ от нашите грехове, лоши навици, погрешно мислене и погрешни мотиви, а от самото аз зад всичко това. Всичко това са симптоми; **непредаденото аз** е болестта. Така че фразата „*в Христос*“, е не само крайната представа, но и изисква крайният акт – себеотдаване. Единственото нещо, което притежаваме, сме самите ние. Ние не притежаваме парите си, имота си, дори къщата, в която живеем, защото ще оставим всичко зад гърба си. Единственото нещо, което ще вземем със себе си, сме самите ние. Това е единственото нещо, което притежаваме. Това единствено нещо, което притежаваме – **аз-ът** – е връщан умишлено на **Дарителят** в акт на върховно себеотдаване с думи като тези: „*Не мога да се справя с това мое аз. Приеми ме такъв, какъвто съм, и ме направи такъв, какъвто трябва да бъда. Отдавам себе си, греховете и проблемите си на Тебе; но преди всичко, себе си. Бях „в себе си“; сега съм „в Теб“.*“ Ние губим себе си и за наше учудване откриваме себе си. **Ние живеем, когато живеем „в Него“**.

Човек би очаквал, че тази крайна представа в християнството – **в Христос** – водеща до крайният човешки отговор – себеотдаването – ще бъде дълбоко вградена в Новия завет. Така ли е? То е **много по-дълбоко вкоренено** в Новия Завет, отколкото много неща, върху които ние сме изградили цялата деноминация – новородение, обръщане във вярата, кръщение в Светия Дух, оправдание чрез вяра, кръщение с вода, ръкополагането на свещениците, презвитери, епископи, форми на църковно управление, вътрешна светлина, липса на форми.

Фразата „*в Христос*“ или нейният еквивалент се среща 172 пъти в Новия Завет. Тя се среща във всяка книга на Библията, с изключение на синоптичните евангелия (Матей, Марк и Лука) и посланията на Яков, Юда и 2 и 3 Йоан. Защо фразата не се използва на тези места в Новия Завет, ще разгледаме по-късно.

Павел, най-великият тълкувател на християнството, се спира на фразата „*в Христос*“ и я използва 97 пъти в посланията си – повече от всички останали взети заедно. С дълбоко прозрение той видял, че това е крайната фраза, разделяща цялото човечество на 2 класи, в Христос и извън Христос; така че неговият свят не е бил разделен на пр.Хр. и сл. Хр., а на „в Хр“ – „**В Христос**“ и „Извън Христос“. Тези, които са в Христос, **имат живот**, тези, които са извън Христос, **имат смърт**.

Това е крайното разделение. Всеки човек е поставен, не произволно, а чрез фактите, от едната или другата страна на тази линия – **в Христос** или извън Христос.

Това е разделение, което разделя – единственото разделение, което разделя. То свежда живота **до простота**. Всяка мисъл, всеки стремеж, всяко действие, всяка реакция, всички нечий притежания, всички нечий взаимоотношения са или в Христос, или извън Христос. Ако те са в Христос, **те имат вечен живот**; ако са извън Христос, **те имат вечна смърт**. **Това е тезата на тази книга**. Сега ще се обърнем към изложението на тази теза.

Както всички мои книги за отглеждане на вътрешния и външния живот, книгата е разделена на четения **по една страница на ден**, което ще отнеме приблизително **5 минути** за четене. Може да се използва и от групи за седмично изучаване и същевременно е книга, която може да се чете наведнъж, защото една-единствена тема преминава през нея от началото до края ѝ: **Какво се случва с живота и живеенето ви, когато сте в Христос, и какво се случва, когато сте извън него?**

Ангелът казал на автора на книгата Откровение: „*Напиши каквото виждаш*.“ Това се опитвах да направя и аз; писах това, което виждам в Библията, и това, което виждам на практика в живота. Те са едно и също нещо.

Нехристиянски председател на една от моите срещи в Индия, коментира в края на моето обръщение: „*Ако това, което каза лекторът, не е вярно, то няма значение; но ако е вярно, тогава нищо друго няма значение*.“ Ако тезата на тази книга не е вярна, тогава няма значение – забравете я; но ако е вярна, тогава нищо друго няма значение – **не можете да я забравите**.

Е. Стенли Джонс

1.01 - Кой е този Христос?

Тази книга е поканена да живеем живот в Христос, като единствен начин на живот. Но преди да отправим тази покана и преди внимателният читател да може да я приеме, ние трябва да проучим какво имаме предвид под „Христос“. Бях почти стигнал до това да кажа, че ние „трябва да дефинираме“, но да дефинираме, означава да ограничим, а когато имаме работа с Вечния Бог, изявен в плът, какъвто аз Го възприемам че Той е, ние можем само да изследваме – нашите дефиниции са отправни точки, вечно отворени за вечни обяснения.

Ние започваме с Исус, а не с Христос, защото не можете да кажете Христос, докато първо не кажете Исус – Въплътеният. Защото Исус влага собственото си характерно съдържание в Христос. Еврейският народ е имал идеята за победоносен Христос, Месията, побеждаващ чрез сила. Преводът на Разширеният Нов Завет, когато използва думата „Христос“, я разширява до „Христос, Месията“, но това не е разширяване – това е смаляване, защото връща Христос обратно в еврейския месиански калъп. Този калъп е бил разбит; той е бил твърде малък.

Други калъпи също се оказали твърде малки. Един по един те били счупени. Дали е бил Христос, Учителят, най-великият от всички учители? Да, но Той е нещо повече, защото учителят дава знания, а Той дава живот. Дали Той е най-великият от личностите, най-добрият от хората, най-висшият пример? Да, но е и повече, защото не трябва да Му подражаваме в живота, (*защото ние сами не можем. Д.Пр.*), а трябва да Го приемаме като живот. Дали е Той е Някой, посочен в историята, нашият Водач и Вдъхновение? Да, но е и повече, защото ние не можем да живеем от спомен, ние трябва да живеем, взимайки ежедневни решения, основани на дълбоко осъзнаване на някаква истина. Дали Той е Мъченик за каузата на Божието царство? Да, но е и повече, защото Неговата смърт сякаш има всички признаци на космическа борба с космически резултат - изкуплението на човечеството. Кой тогава е Той? Той е Словото, станало плът, Бог станал човек, Вечният, изявяващ Себе Си във времето, Бог достъпен, Бог обичан.

О, Христос, макар че не можем да Те дефинираме точно, ние можем да Те познаем интимно. А да Те познаваме, означава да познаваме живота, да познаваме освобождението и изкуплението. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯТ: Това е вечния живот, хората да познават Тебе, единствения истински Бог, и Исус Христос, Когото Ти изпрати.

2.02 - Христос космически ли е?

Един бежанец от Северна Корея в Южна Корея, старейшина на Презвитерианската църква и художник, нарисувал една много удивителна картина на Христос – забележителна в детайла и идеята. На платно с площ 90 x 120 см, той написал ръчно целият Нов Завет с миниатюрни букви на английски. Има приблизително 185 000 думи, с около 1000 думи в реда. От тези думи изниква фигурата на Христос в цял ръст. Фигурата е създадена, чрез изписването на някои думи с по-силен мастилен шрифт от другите. От думите изниква Словото. От евангелията изниква Евангелието. Той самият е добрата вест.

Около фигурата на Христос са изобразени 27 малки ангелчета, всички гледащи към Него, някои със скръстени ръце в обожание. Тези 27 малки ангелчета представляват 27-те книги на Новия Завет. Всички те гледат към Него, изтъквайки факта, че целият Нов Завет изтъква Личността на Христос – всичко гледа към Него, Центърът.

Това се вписва в описанието на християнската вяра от Павел: „*Наистина велика... е тайната на нашата религия: Той беше изявен в плътта, оправдан в Духът, видян от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава.*“ (1 Тим. 3:16)

Забележка: „*нашата религия: Той..*“. Човек би си помислил, че трябва бъде написано „нашата религия: Тя...“. Нашата религия не е „тя“ – система от мисли, поклонение, ритуали, институции – те са изградени около Личността на Христос и могат да бъдат повече или по-малко християнски. Нашата религия е „Той“. Може да се хванем в капана на системата от мисли, поклонение, ритуали и институции и никога да не стигнем до спасителен контакт с личността Христос. Ако е така, ние сме извън спасението. Защото спасението е в Христос, а не в системата, изградена около Него.

О, Христос, ние копнеем да преминем отвъд формите към Формата, да преминем от доброто към Добрият. Ние, които сме личностни, не можем да се успокоим извън Личността. Затова ни хвани за ръка и ни води към Себе Си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Думите на Библията ме отвеждат отвъд думите, към Словото – Словото, станало плът.

3.01 - Мистерията на нашата религия: Той

Вчера видяхме, че един кореец, направо от етапа на езичеството, схвана заедно с Павел великата „мистерия на нашата религия: Той“ – ярък пример за това, как нашата християнска вяра се обогатява от обхвата на тази мистрия.

Исус подчертал собствената Си централна роля в Библията: „Вие изследвате Писанията, защото мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мен“ (Йоан 5:39). Вие мислите, че намирате вечен живот в думите, но от думите идва Словото – те „свидетелстват за Мен“. Вечният живот е в Него. Той посочва това с „но въпреки това, вие отказвате да дойдете при Мен, за да имате живот“ (ст. 40).

Работата на Библията е да ни хване за ръка и да ни отведе, отвъд думите, при Словото. Библията не е откровение на Бога – това би означавало Словото да се превърне в печатарско мастило. Библията е вдъхновеният запис на Откровението – Откровението се вижда в лицето на Исус Христос, Словото, станало плът. (Хората се покланят на плащеницата, с която е бил завит умрелия Господ, или на парченца от Кръста, а не на Господа. Д.Пр.) Всеки ден се обръщам към тези думи и им казвам: „Видели ли сте Този, Когото люби душата ми?“ Тези думи ме хващат за ръка и ме водят отвъд думите при Този, Който е Словото.

Първото изречение на книгата Откровение гласи: „Откровението на Исус Христос, което му даде Бог“ (1:1). Това е интересно и важно. Защото в останалата част от Библията, Исус разкрива Бога, показвайки ни с конкретни, човешки думи, какъв е Бог: „Който е видял Мен, е видял Отца“ (Йоан 14:9). Какво откровение за Бога намираме в Него! Не може да има нищо по-висше и не може да има нищо друго – това е то! Тук обаче, ролите са сменени: Бог разкрива Исус! Това е изпълнение на закона, установен от Исус: „който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който загуби живота си... ще го спаси“ (Марк 8:35). Исус загуби живота Си, разкривайки Отца, и го намери отново, в разкриването на Отца. И Отец разкрива Исус – Той расте над нас по удивителен начин.

О, Отче, Ти ни разкриваш Синът Си. Той расте над нас толкова удивително, че едва можем да се справим с Твоите откровения. Той се появява навсякъде – от всеки храст, от всяка звезда, от всяко събитие – навсякъде. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да видите Исус, означава да видите какви са Бога, човекът и животът.

4.01 - Христос Авторът на Сътворението ли е?

Вчера видяхме, че откровението е било взаимно. Исус разкрива Бога и Бог разкрива Исус. Исус расте сред човешката раса. Той доказва, че е много по-велик, отколкото сме си мислили. В това откровение, „което Бог му даде“, са думите, които казват, че Исус е първият и последният – „Алфата и Омегата“. Колко първи е този първи и колко последен е този последен? Той ли е „Алфата“, Христос(ът) на началото и „Омегата“, Христос(ът) на последното слово?

Ние виждаме, че това „начало“ се простира по-далеч, отколкото сме си мислили – отвъд историческият разказ отпреди 2000 години, обратно до сътворението и отвъд него. Някои странни пасажки като тези, спират дъха ни: „всичко чрез Него [Христос] стана; и без Него не стана нищо, което стана“ (Йоан 1:3). И това: „но в тези последни дни ни говори чрез Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и създаде света“ (Евр. 1:2). И това: „Той е образ на невидимия Бог, първородният на цялото творение; защото в Него всичко е създадено, на небето и на земята, видимо и невидимо... всичко е създадено чрез Него и за Него“ (Кол. 1:15–16).

Какво означават тези странни пасажки, в които недвусмислено се казва, че Бог е създал света чрез Христос? Обичайната идея е, че Бог е създал света и че Исус се е явил преди 2000 години, за да разкрие Бога и да ни изкупи. А тук се казва, че Бог е създал света чрез Христос – без Него не е станало нищо, което е станало. Дали те означават, че докосването на Христос е върху цялото творение? Че всичко е създадено във вътрешната си структура, за да работи по Неговият начин? Че ако работи по Неговият начин, то ще работи добре и хармонично, а ако работи по друг начин, то изработва собствената си гибел? Нима всичко е предопределено по самата си природа да бъде в Него?

О, Христосе, ние започваме да виждаме откровението, което Бог прави за Теб. Ние започваме да виждаме Твоите стъпки навсякъде – в Библията, в природата, в нас. Ние горим да видим повече, защото това, което виждаме, преобразява. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм предопределен да бъда в Него, тогава ще приема тази съдба и ще

я изпълня.

5.01 - Християнският път е пътят

Вчера завършихме с въпросите: Предопределено ли е по самата природа всичко да бъде в Него? Всичко ли е създадено от Него и за Него? Дали тази съдба не е написана в неразгадаемата Божия воля, а е написана в нашите нерви, тъкани, кръв, органи, души, взаимоотношения? Предопределени ли сме ние, по своята същност, да бъдем християни, да бъдем в Него? Основата на нашето съществуване ли е Той, родината на душите ни? Когато Го намерим, намираме ли себе си?

Когато Го загубим, губим ли себе си? Тези въпроси, сведени до един – Той нашият живот ли е? – са без изключение най-важните въпроси, които могат да бъдат зададени за живота и съдбата. Ако на тях може да се отговори утвърдително, тогава всичко е свършено, освен викането. Не можете да живеете срещу живота и да се измъкнете. (Неизбежно идва келнера и иска сметката да бъде платена. Д.Пр.)

Животът ще има последната дума, независимо от това, кой има първата или междинната дума. Не можете да се противопоставяте на природата на вселената и да не пострадате, защото „*звездите в пътищата си воюваха срещу Сисара*“ (виж Съдии 5:20).

Именно това тълкуване представих в книгата си „Пътят“. Ако имах едно нещо, и само едно нещо, което да оставя като житейски принос, аз без колебание щях да избира това: християнският път е пътят и този път е записан не само в Библията, но и в структурата на реалността – в нас и в нашите взаимоотношения.

Факт е, че християнският път е наречен пътят: „*Саул... ако намери някого, който принадлежи на Пътя...*“ (Деяния 9:1–2); „*А понеже някои се закоравяваха и не вярваха, хулейки Пътят...*“ (19:9); „*А по онова време се надигна голямо вълнение за Пътят*“ (19:23). Християнският път е пътят – начинът да правим всичко; не просто пътят на спасението, но пътят, точка.

О, Отче мой, ние започваме да виждаме чудото на пътя. Докато осъзнаваме това, нека решим да бъдем на пътя с двата си крака и със съгласието на цялото си същество. Ако това е истина, тогава нищо друго няма значение. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз ще бъда на пътя с двата крака и с пълно съгласие.*

6.01 - Изискванията на човешката природа и християнското предложение

Вчера видяхме, че християнският път е Пътят – начинът да правим всичко – да мислим, да действаме, да чувстваме, да бъдем във всяка отделна ситуация. Това се отнася за Бога и човека и за човека в неговите индивидуални и социални нагласи, действия и взаимоотношения. В живота има само две неща – Пътят и не-пътят. Ако Бог действа срещу Пътят, Той не би бил Бог; Той би бил нещо по-малко и нещо друго. А ако човек действа срещу Пътят, той е нещо по-малко от човек и е нещо друго.

Дали това са твърдения на прекалено ентузиазизиран християнски пропагандатор, или просто е тълкуване на това, което казва самият живот? Дали животът издава присъда, и дали тази присъда е християнска присъда? Повече от 50 години живея сред световните течения на мисълта и живота на Изтока и Запада, и най-дълбокото убеждение в живота ми е, че християнският път се доказва, че е Пътят. Наблюдавам с интерес и със затаен дъх разгръщането на една драма на сцената на света и тази драма има една тема: като подлагам християнския път на изпитанието на живота, за да видя, животът кой път одобрява, християнският път се оказва правилният път. Няма по-важно твърдение на психиатрията от твърдение на М. Бос, ръководител на Международната аналитична асоциация и професор по психотерапия в университета в Цюрих, когато го попитах: „*Изглежда вие сте съчетал християнската си вяра и психиатрията: как направихте това?*“ Той отговори: „*Когато започнах работата си като психиатър, аз имах трудности, защото започнах като фройдист, но изискванията на човешката природа ме върнаха към християнската позиция*.“ Това, което човешката природа изисквала за своето осъществяване, го предлагала християнската вяра. Да предположим, че основните изисквания на човешката природа и на християнската вяра са в противоречие. Тогава ще имаме проблем – дълбок проблем, житейска проблем.

О, Отче наш, чрез проби и грешки ние идваме на Пътят, по който да живеем, и този път се оказва Пътят – Пътят, разкрит в Твоя Син. Ние не сме в беда – ние сме в триумф. Пеем с тихо

„Алелуя“. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако тръгна по друг път, освен по Пътят, той ще се окаже задънена улица.

7.01 - Лицето, изникващо от фактите

Видяхме, че фигурата на Христос в корейската картина е възникнала от страниците на Новия Завет – думите разкрили Словото, Словото станало плът. Той е шарнирният болт, около който се върти целият Нов Завет. Трябва ли сега да отидем по-нататък, животът ли ни принуждава да кажем, че същата тази фигура възниква от фактите на живота, отделно от Новия Завет? Дали живота, разкрива Животът? Точно както водният знак върху банкнотата не е отпечатан, а е шампован в тъканта на хартията и част от нея, така и името на Исус не е отпечатано върху нас от човешка пропаганда, а е шамповано в нас от божествена цел? Дали нашата вяра и нашата съдба са едни и същи? Вярно ли е това твърдение на Библия: „които... Той също предопредели да бъдат съобразени с образа на Неговия Син“ (Римляни 8:29)? Предопределени ли сме ние да бъдем съобразени с образът на Неговия Син? И това предопределение не е нещо, наложено на живота, а по-скоро е нещо, което се разкрива от самия живот? (Така както водният знак на банкнотата се открива, когато тя бъде разгледана на светлината Д.Пр.) Дали едно Лице се появява от фактите на живота и дали това Лице е „единственото Скъпо Лице, което далеч не изчезва, а по-скоро расте и се превръща в моята вселена, която чувства и знае“?

Един фройдистки психиатър бил доведен до това заключение и същото се е случило на един индуски философ: „Моего изучаване на историята ми показва, че в света има един шарнирен болт на морала и най-добрият живот, както на Изток, така и на Запад, все повече се върти около този шарнирен болт на морала. Този шарнирен болт на морала е Личността на Исус Христос.“

„Историята се оказва Негова история.“ Там, където хората и народите се отдалечават от Него, те загиват. Когато Му се подчиняват, те се развиват.“ Независимо дали сме съгласни с първата част на твърдението на Хенри Хигинс Лейн, професор по зоология в Университета на Канзас, или не, ние трябва да се съгласим с втората: „Еволюцията е Божият метод на действие в царството на природата; християнството е Божият план за действие в духовния свят.“ Това „Едно скъпо лице“ започва да се очертава от научно пресъятите факти за природата.“

О, Боже, ние сме като малки деца, които отивайки на училище, започват бавно да изписват едно име, вписано в природата на нещата, и това име се оказва „И-с-у-с“. Пред това име всяко коляно ще се поклони. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Исус е името, което омайва страховете ни. То казва на скърбите ни да престанат.“

8.01 - Гравирано на ръцете Му?

Миналата седмица видяхме, че да бъдем в Христос е по-голямо, отколкото предполагахме. Вместо да бъдем в сферата на влияние на историческа личност, която слабо и косвено ни въздейства, като всяка друга историческа личност, може би малко по-ярко и жизнено, ние започваме да виждаме, че да бъдем в Него означава да бъдем в крайната реалност. Да бъдем в Него означава да имаме корените на нашето съществуване в реалността. Да бъдеш в Него, означава да имаме цялата реалност зад себе си, която ни поддържа и ни дава космическа подкрепа.

Исаия 49:16 казва: „Ето, гравирах те на дланите на ръцете Си.“ Ние не сме изписани с тебешир на Божиите ръце, нито сме нарисувани; ние сме гравирани. Ако бяхме изписани с тебешир или нарисувани на ръцете Му, Той би могъл да измие ръцете Си от нас. Ако обаче сме гравирани на ръцете Му, както скулптор гравира име в гранит, тогава ние буквално сме на ръцете Му завинаги. Името на Исус не е изписано с тебешир или нарисувано върху фактите на историята или природата; то е гравирано – незаличимо гравирано в природата на реалността. Както един писател го е казал: „Името на Исус не е написано върху историята – то е изорано в нея.“

Да бъдете в Христос, означава да живеете живот според течението на вселената, а не срещу нея. На летището в Сан Франциско има този надпис: „Когато се плъзгате надолу по парапета на живота, нека всички трески се обърнат в обратната посока.“ Е, ако се плъзгате надолу по парапета на ескалатора живота без Христос, тогава всички трески се обърнат в грешната посока. Ще се нараните. Не можете да се

разбунтувате срещу Него, без да се разбунтувате срещу себе си. „Който плюе срещу вятъра, плюе в собственото си лице.“ Често си мислим, че алтернативата е: да бъде Негов или да бъде свой? Ако не сте Негов обаче, **вие не сте свой**. Ако загубите Живота, **вие губите живота**. Вие си като детето, което блъска главата си в стената, **за да накаже майка си**, и намира това за губеща игра.

Да бъдете в Христос, означава да бъдете в живота, да бъдете извън Христос, означава да бъдете извън живота. **Той е Животът**. Всичко останало е против живота.

О, Исусе Христе, аз разбирам, че да избира Теб означава да избира живота, да откаже Теб, означава да откаже живота. Затова аз избирам Теб, не с част от съществуването си, а с всичко, което е в мен – сега и завинаги. Аз съм отдаден. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако искам да живея, това е начинът. Мога да живея по друг начин и да се нараня.

9.01 - Това, което беше създадено, беше живот в Него

Започваме да виждаме, че да бъдем в Него, означава да бъдем **в нещо**. Това нещо се превръща в Нещо, а Нещото се превръща **във Всичко**.

Авторът на Четвъртото евангелие го е казал: „**В Него беше живот и животът беше светлината на човеците**“ (Йоан 1:4). В Него беше живот – извън Него беше не-живот, тление, смърт. Дали това е религиозна баналност или е просто чист факт? Простият факт е, **че целият живот е коментар към този факт**. Животът работи по този начин. **В Него** животът практикува Живот, **вън от Него** животът практикува **смърт**.

Маргинално четене на горния стих е още по-поразително: „**Това, което беше създадено, беше живот в Него**“. „**Това, което беше създадено**“ – всички създадени неща, хора и материални неща, **когато са вложени в Него чрез решение и отдаденост, стават живот в Него**. Съществуването се превръща в живот, когато е вложено в Него **чрез отдаване**. (А извън Него е просто биологично съществуване. Д.Пр.) Ако вложите себе си, талантите, времето си и материалните си блага в Него чрез отдаденост, **тогава те веднага оживяват** – толкова живи, че се превръщат в самият живот. Виждал съм мъртви личности да се превръщат в живи личности, в моментът, в който поставят себе си в Него. Те греят, блестят, святкат – излъчват живот. („**Аз съм пътят и истината, и животът**.“ (Йоан 14:6)). И обратното, виждал съм сияйни хора в Него, да излизат от Него и в един миг да се превръщат в гниещи хора – разпадът беше настъпил. Всеки талант, който не е използван за Него, е погребан в земята и започва да се разпада.

Говорих с група млади хора, които се бяха явили доброволно за служение в чужбина. Те сияеха, но едно момиче беше нещастно. Тя призна дилемата си: „Как мога да пожертвам музиката си, за да служа на хората в чужбина?“ Подобно на богатия млад владетел (Лука 18:18-30), тя си тръгна наскърбена. **Тя вече беше пожертвала музиката си – музиката в нея беше умряла**. Когато извади таланта и себе си от Него и ги вложи в себе си, **веднага и азът, и талантът умряха**. Тя се превърна в **дисонанс**, опитвайки се да бъде музикална. Вън от Него това, което беше създадено, стана смърт, .

О, Христе, Ти си животът и ако аз Ти обърна гръб, обръщам гръб на живота. Сграбчвам удоволствието и установявам, че то е болка. Сграбчвам ярките цветове на залеза, и вместо това сграбчвам тъмнината. Дай ми смисъл – просто чист смисъл. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да живея в Христос е просто чист смисъл. Да се опитвам да живея по някакъв друг начин, е чиста глупост.

10.01 - В Христос и извън него – два свята

Вчера видяхме, че в Христос и извън него, **представяват 2 свята – светът на небето** и светът на ада, **светът на сътворението** и светът на тлението, **светът на живота** и светът на смъртта.

Например, вземете учениците: докато оставали в Христос, докато се подчинявали на Неговата воля, докато вървели по Неговите пътища и изявявали Неговия дух, **те бяха щастливи, градивни и творчески**. В моментът, в който излизали от Него, дори в мисъл и отношение, те ставали нещастни, разрушителни и нетворчески. Те се отклонявали от Неговият дух и започнали да се карат за първите места – **и веднага станали нещастни, разрушителни и безплодни**. Те забранили на други ученици да изгонват демони, защото „**не ни последваха**“ и веднага лицата, животът и работата им се заоблачили. Те поискали разрешение да призоват огън от небето, за да погълне самаряните, и ето, отношенията им със самите тях и с другите, станали тъмни като полунощ. По-късно, други ученици проповядвали евангелието на любовта и

изкуплението на същите тези самаряни и ето, „настана голяма радост в онзи град“ (Деяния 8:8).

Петър, вървейки с Исус и улавяйки духът Му, бил жизнерадостен и творчески човек; но Петър, поддавайки се на силният натиск, **отрекъл**, че някога Го е познавал. И какъв е резултат? „Той излезе и плака горчиво“ (Матей 26:75). Юда бил доверен касиер на най-значимото движение в света, но Юда, изоставяйки това доверие, станал предател и „**отиде и се обеси**“ (Матей 27:5). Един виден пастор на голяма градска църква бил творец и помогнал на безброй хора да тръгнат към нов живот чрез неговите проповеди и особено, чрез личните си консултации. Той напуснал тази голяма църква, обърнал гръб на прекрасната си съпруга и деца, **и изчезнал с някаква млада жена**. Той се появил отново, месеци по-късно, **като продавач на гробищни парцели в далечен град**. Когато хазайката му отключила апартамента му в негово отсъствие, тя намерила 9 празни бутилки от водка. В Христос той бил конструктивен и съзидателен; извън Христос, **продавал парцели в гробищата и се криел от себе си във водката!**

О, Боже, Отче наш, не можем да нарушим Твоите закони, без да нарушим законите на собственото си същество. Не можем да се отдалечим от Теб, без да се отдалечим от себе си. Помогни ни днес да се върнем при Теб и при себе си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако бягам от Бога, аз бягам от всичко, което е в Бога, и оставам с всичко, което е в мен – с празнота.

11.01 - Центърът е Аз-ът, маргиналната част е безредие

Всичко, което е преместено от царството на Аз-ът **в царството на Бога, има живот – вечен живот**. То има сигурност – вечна сигурност. Всичко, което е преместено от царството на Бога **в царството на Аз-ът, има смърт – вечна смърт**.

Вчера видяхме как един пастор драматично преминал от живота към смъртта, но ето я и съпругата на един пастор, която, макар и по-малко драматично, също толкова сигурно преминала от живота към смъртта, като преминала **от Христос в себе си**. Тя ме дръпна настрани в кабинета на пастора и каза: „През по-голямата част от живота си, аз се опитвах да очаровам хората **за себе си**. Бях центърът на всичко, което съм правила. Сега всички ме разкриха. Всичко се срути около мен. **Дори малкото ми момче ме разкри и аз загубих влиянието си върху него.**“ Нейният „Аз“, изваден от Христос и превърнат в центърът, станал несигурен – автоматично. Тази загуба на Бога и на себе си сред религиозната среда, е изобразена в Исаия 58:1-4:

*„Извикай силно, не се щади...
изяви на народа Ми беззаконието им...
И все пак, те Ме търсят всеки ден,
и се наслаждават да знаят пътищата Ми...
те се наслаждават да се приближат до Бога.
„Защо ние постим, а Ти не виждаш това?
Защо ние смирихме себе си, а Ти не знаеш това?“
Ето, в денят на вашия пост, вие търсите собственото си удоволствие...
и потискате всичките си работници.
Ето, вие постите, само за да се карате и биете.“*

Един религиозен народ вътрешно се преместил от Бога в себе си – „**вие търсите собственото си удоволствие**“ (ст. 3). В следствие на това, небесата били медни и религията се превърнала в огромна суета. Суетата се превърнала в борба. Раздразнени от Бога, те станали раздразнени от себе си и от другите – „**постите само за да се карате и биете**“ (ст. 4). Центърът бил аз-ът, а периферията - безредие.

О, Благословени Отче, животът е труден, ако се отделим от Теб и е лесен, ако останем с Теб. Пътят на правонарушителят е труден за него и за другите. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Неговото иго е благо и Неговото бреме е леко, защото те ми пасват така, както ръкавица пасва на ръката.

12.01 - Кой единствен има безсмъртие?

Ние разглеждаме пасажа: „Това, което беше създадено, **беше живот в Него**“ (виж Йоан 1:3-4) – сътвореното нещо **съществува**, само докато **е поставено в Христос** чрез предаване. Тогава то има живот, вечен живот.

Това твърдение е с дълготрайни последици. Всяко идване при Исус носи чувството за завръщане у

дома. Всяко отдалечаване от Него, носи чувството на тъга; тъга, защото въвн от Него, жизнените сили започват да се разлагат и рухvat. За човек, който излиза от Христос, ние казваме: „Този човек се разпада“. Той буквално се разпада. Животът му няма вътрешен цимент, който да го държи цял, така че той се разпада. Да предположим, че този процес на разпадане продължи отвъд границите на този живот, както ние го виждаме да се случва тук, най-накрая личността би ли се самоунищожила, ще бъде ли негодна да оцелее? Йоан 3:16 казва: „*Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.*“ Дали погиват онези, които непрекъснато и упорито живеят извън (Исус), отделно от и против Животът? Дали те загиват чрез собствените си нагласи и действия?

В 1 Тимотей четем за „*блажения и единствен Владетел, Царят на царете и Господ на господарите, Който единствен има безсмъртие*“ (6:15–16). Дали само Исус Христос има безсмъртие? **Така казва този текст.** Тогава ние имаме ли безсмъртие, само като се откажем от смъртното си аз и останем в Онзи, Който единствен има безсмъртие? Библията, **казва „да“**.

Дали благодатта ще следва този човек през този живот и отвъд границите на този живот, и ако той най-накрая отхвърли тази благодат и светлината трепне и угасне, ще има ли сълза по бузата на благодатта и въздишка: „Трябваше ли да правите това“? Това би се вписвало в характера на Бога, както се вижда в лицето на Исус, и се вписва в наблюдаваните процеси, които се случват сега. Отделен от Него, животът на човека се разпада и ако този разпад продължи достатъчно дълго, **той ще загине**.

О, Боже, Твоята благодат ни следва, следва ни и ни призовава за Живот. Помогни ни да се отдадем на този благословен зов и да прегърнем Животът, защото, ако живеем, а пропуснем Живота, тогава би било по-добре да не се бяхме раждали. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *По-добре да не съм се раждал, ако не бъда роден отново.*

13. 01 - Живот и живот в изобилие

Разгледахме трагичните резултати от това да бъдем извън Христос, а сега ще се обърнем към триумфалните резултати от това, **да бъдем в Христос**. Има две страни, и ако слушаме само едната страна, ставаме половин хора, слушащи само половината факти. В Европа, радостните по-малки камбани бият на всеки четвърт час, а дълбоките, тържествени камбани бият на всеки час. Животът съдържа както радостните сребърни камбанки, така и дълбоките, сериозни и тържествени камбани. В Исус, **радостното преобладава** - тържественото е подтон, а радостното - обертон.

Християнската вяра **провъзгласява живота** - само отсъствието му е смърт. „*Аз дойдох, за да имат те живот и да го имат изобилно*“ (Йоан 10:10).

Животът е наш в моментът, в който животът ни е поставен чрез предаване **в Христос**. В моментът, в който малкото момче прехвърлило собствеността на 5-те хляба и 2-те риби от себе си на Исус, тези хлябове и риби **се оказали под закона за умножението** – под закона на живота. **Всичко в Неговите ръце има живот.** Има сигурност за времето и вечността. Бизнесът на един производител на коприна бил съсипан с навлизането на вискозата и найлона. Когато го видях, той управляваше асансьора в УМСА. (Християнска асоциация на младите мъже) е световна младежка организация, фокусирана върху благосъстоянието на общността, здравословния начин на живот и овластяването на младежите. Основана в Лондон през 1844 г. от Джордж Уилямс, тя действа в 120 страни с милиони членове. Д.Пр.) **и го правеше радостно, щастлив, интегриран човек.** Той беше дарил на църквата си тръбен орган на стойност 50 000 долара.

Това беше единственото нещо, което той спаси – **нещото, което даде!** Той се радваше да ходи на църквата и да свири на органа, и се радваше да управлява асансьора. От развалините на външната съдба, той спаси две неща: **душата си и органа си**. Той **ги даде и двете на Христос** и тогава те бяха в безопасност – вечно в безопасност. Докоснах този човек само за няколко мига в края на едно събрание, **но неговата победа стана част от моята победа**. Той имаше живот и ми го предаде. Избърса ръце в престилката си, защото беше на кухненска служба, когато го видях, но когато хванах ръката му, знаех, че държа ръката на истински цар – **най-великия от всички**.

О, Отче наш, знам една банка, която няма да се фалира – банката на Твоите ръце. Никога не мога да фалирам, когато аз и моите притежания са там. Благодарен съм, че са там. Сега не се страхувам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм в Исус, следователно радостното ще бъде обертонът, а тържественото, подтона.*

14.01 - Един свързан - друг несвързан

Вчера видяхме триумфът на производителят на коприна. Той триумфира, защото беше в Христос. Ето една подобна история с различен край, защото този човек бил извън Христос. В Осака, Япония, един богат човек дарил чек за построяване на нова сграда на кметство. На следващия ден фондовият пазар се сринал и той останал без пукната пара. Приятелите му настоявали той да оттегли дарът. Той отговорил: „Не, след като е дадено обещание, то трябва да се спазва.“ След това излязъл и се застрелял.

Краят на тези двама мъже бил различен, защото и началото им е било различно. Единият започнал от основата на това, да бъде в Христос и стигнал до победа - всичко истинско останало непокътнато. Другият започнал от основата на стоическото аз — „обещание... трябва да се спазва“ — благородно, но от тази страна на живота, затова той загина.

Водещият християнски мирянин в Индия ръководи финансовия портфейл на Железопътният борд, който управлява всички железници в Индия. По-големият му брат го доведе на една от моите срещи в Мадрас през 1924 г., където той беше обърнат във вярата. „Докато седях в трамвая и се прибирах вкъщи, Христос седна до мен и аз знаех, че принадлежим един на друг.“ От този момент той знаел, че е в Христос. Работейки на тази основа, животът му е едно продължаващо чудо.

Той вероятно ще поеме Сат Тал Ашрам, (Основан през 1930 г. от автора на тази книга, това е християнски духовен център за отдих, разположен сред борови гори в Кумаонските Хималаи. Д.Пр.), ако и когато аз се откажа. Ако бях претърсил цялата Индия, нямаше да мога да намеря по-добър човек. Брат му, който той настояваше да дойде на тази решителна среща, е брилянтен професор, изследващ чистата математика. Когато го попитах какво означава „чиста математика“, той отговори: „Математика, несвързана с нищо.“ Той е прекарал живота си в изследвания на чисти, несвързани абстракции. Животът му станал толкова празен, колкото и изследванията му; той е получовек, който не докосва нищо и никого. Той е сам по себе си. Неговият брат, започвайки с това, че е в Христос, е жив до върха на пръстите си и докосва цяла Индия. И двамата са еднакво способни, с равни възможности, но единият е плодовит, а другият е безполезен.

О, Исусе, Господи мой, ако се въздържа от Теб, аз се въздържа от себе си. Ако се въздържа, аз обеднявам себе си - и другите. Давам Ти с две ръце всичко от себе си. Малко е, но Ти го имаш. Аз съм в мир. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ако животът и притежанията ми са свързани с Вечният, те ще бъдат вечни.*

15. 01 - Разпнатият, отразен на стената

Започнахме да виждаме, че да бъдем в Христос е да бъдем в реалността. Когато се поставите в Него чрез предаване, доверие и послушание, вие не се поставяте в някакъв сегмент от живота – в изолирано движение, започващо от Исус от Назарет. Вие се поставяте в самият Живот; защото Той е видимият връх на онова, което е в основата на вселената, в основата на реалността. (В Мат. 28:18 Исус казал: Даде ми се всяка власт на небето и земята“ – това е Божието царство, в което Той ще е Цар, при второто Му идване на земята. Д.Пр.)

Беше ни показано огледало, което е било използвано в дните, когато християните са били преследвани в Япония, когато е било смърт да си християнин. Когато оставихме слънчевата светлина да падне върху това огледало, отражението на тавана беше Исус, висящ на кръста в кръг от светлина, много отчетлив и ясен. Хората седели и се покланяли в домовете си с Разпнатия пред себе си. Ако някой, за когото не се знаело, че е християнин, влизал в къщата, огледалото тихо се премествало извън слънчевите лъчи и Разпнатият изчезвал.

Беше ни показано и разпятие, което е било използвано от японското правителство в онези дни на преследване. То било поставено на земята и всеки трябвало да стъпи върху лицето на Разпнатия. Нехристияните не се колебали да стъпят върху лицето Му; истинските християни отказали и били убивани. Лицето на Исус беше износено и обезобразено, от стъпването на хората върху него.

През вековете, лицето на Исус е било стъпквано от преследване, от пренебрегване, от изопачаване на последователите Му, от омраза и отхвърляне – стъпквано, докато лицето Му не бъде обезобразено, повече от лицето на всеки друг човек (вижте Исая 52:14). И все пак, светлината на Бога пада върху фактите на живота, както слънцето - върху това огледало и пред нашия удивен поглед, Разпнатият е пред нас върху стените на съдбата. Откритията на науката, разкриването на тайните на природата и нуждите на човека, разкривани чрез психологията – чистите нужди на живота, падат върху огледалото на природата и Разпнатият е върху стените на тази и всяка епоха.

О, Исусе, беше казано за Теб, „Той не може да се скрие“ (Марк 7:24). Отново Ти не можеш да

бъдеш скрит. Ти сияеш от дълбините на живота, защото Ти си Животът. Помогни ми днес да отворя живота си за Живота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще видя кръста във всичко, което виждам днес, защото Той е там – открита тайна.

16.01 - Неизбежният Христос

Вчера видяхме, че Исус се завръща отново – завръща се, поради чиста необходимост. Стоях в джамията „Света София“ в Константинопол, бивша християнска катедрала. Всички християнски символи били заличени и заменени със стихове от Корана. Докато стоях отзад и гледах купола над мястото, което някога е било християнският олтар, аз затаих дъх. Там ясно се виждаше фигурата на възнасящият се Христос, завръщащ се през мазилките на вековете. Те не можели да Го заличат. Това е вярно навсякъде. Чистата необходимост вика за Него.

Той блести през предразсъдъците и философското мислене на Индия. В един крайно националистичен вестник в Индия се появи това: „Голгота, където друг велик човек от Изтока е претърпял мъченичество за греховете на света, днес има свой еквивалент в Йервада (затворът, където е бил държан Ганди), където нашият Махатма е претърпял мъченичество за робството на света. Точно както Голгота е представлявала грешниците на света, така и Йервада е представител на угнетените на света.“ Един индуистки председател казал: „Проблемите на днешния ден възникват поради липсата на Духът на Исус в делата на хората.“ Японски министър от кабинета казал: „Как можете да си обясните огромното увеличение на работническите вълнения след войната? Християнството действа сред хората; работещият човек изисква Христовата проповед за по-добър живот и свобода.“ Един изтъкнат индийски философ казал: „Ние имахме високи представи за Бога, преди да дойде Исус. Но Исус е най-висшият израз на Бога, който сме виждали. Противно на нашата воля, Той ни завладява чрез чистата сила на собствената Си личност.“ Друг индиец, говорейки на тема „Неизбежният Христос“, казал: „Не успяхме да избягаме от Него. Имаше време, когато сърцата ни бяха огорчени и болезнени срещу Него, но Той ги стопля с чистата Си привлекателност. Исус бавно, но сигурно навлиза във всички хора в Индия – да, във всички хора.“ Светлината на Бога пада върху огледалото на нашите нужди и Разпнатият е обграден пред нас.

О, Исусе, Ти си неизбежният. Ти ни завладяваш и ние искаме да бъдем завладяни, защото когато сме владени от Теб, ние сме свободни. Тогава сърцата ни са отворени за Твоето завладяване – свобода. Вземи ни, създай ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако бягам от Него, аз бягам от спасението.

17.01 - Това е Моята храна и питие

Един индус, „свят човек“, извадил Нов Завет от жълтата си роба и казал: „Това е Моята храна и питие.“

Дали човечеството все повече и повече изважда от гънките на сърцето си Новия Завет, поради чистата необходимост? Дали дълбоките ни нужди ни хващат за ръка и ни водят при Него? Да, все повече и повече.

Исус, затворен в една книга,
едва ли си струва да бъде погледнат;

Исус, затворен в едно кредо,
наистина е безплоден Господ.

Но Исус в сърцата на хората,
показва отново Своята нежност. (Гордън Грумс – атомен физик)

„Исус в сърцата на хората“? Да, Той е там, в нуждата – все по-често, като задоволяване на нужда. Коя е най-голямата нужда на човека? Без колебание имам един отговор: **изкуплението!** Този стих в Римляни, началното писмо на Павел, изразява тази нужда: „**те са оправдани чрез Неговата благодат като дар, чрез изкуплението, което е в Христос Исус**“ (3:24). „Какво **е** изкупление?“ – попитало с копнеж едно съвременно момиче. Буквално означава „**да откупя**“ – представете си мъж, жена или дете, които ще бъдат продадени в робство; тогава някой идва, плаща цената на откупа и освобождава роба. Някой възразява, че пазарът на роби е изчезнал, следователно и идеята за изкупление е изчезнала с него. Така ли е? Външното робство си отиде, но вътрешното робство се увеличава.

Ние говорим за това да бъдете „вързан“, „притеснен“, „смазан“, „объркан“, „замесен“ – разкривайки

робство, вътрешно робство, много по-лошо от външното робство, което някога е било или би могло да бъде. Външно роб можел да е свободен вътрешно – той можел да избяга вътре в себе си, но този, който е в робство отвътре, няма избягване. Опитът да избяга, излизайки навън само увеличава вътрешните му заплитания. Той е хванат в капан. Той се нуждае от изкупление. И Исус е единствената отворена врата.

О, Исусе, Господи мой, ще ме изкупиш ли от робството ми? Това е моята най-дълбока нужда. Без тази централна, вътрешна свобода, аз съм в робство на всичко – на себе си, на обкръжението си, на живота си. Освободи ме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм изкупен грешник - нека всеки момент показва моята благодарност.

18.01 - Вратата?

Вчера се занимавахме с нашата нужда от изкупление. Под „наша“ се има предвид нужда не на някои хора, **а на всички хора**, без никакво изключение. Ние завършихме, като казахме, че Исус е единствената отворена врата. Дали и двете твърдения са сурови и догматични, или фактите казват едно и също нещо?

Исус изглеждал догматичен и изключителен в тези думи – думи, които ме накараха да потрепна, докато не видях, че Той казва голата истина: „Истина, истина ви казвам: който не влиза в кошарата през вратата, а прескача от другаде, този човек е крадец и разбойник. ... Аз съм вратата; който влезе през Мен, ще се спаси, и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира“ (Йоан 10:1, 9).

„Прескача от другаде“ изобразява човек, който се опитва да прескача в кошарата „от другаде“. Това е опитът да бъдете спасен чрез собствените си усилия, чрез собственото си прескачане – това е самоспасение. Както съм казвал и другаде, има само два начина да се опитате да намерите Бога. Единият е да се опитате да намерите Бога, като се изкачвате по стълбата, стъпало по стъпало, за да можете да срещнете Бога на най-горното стъпало на достойнството. Правите това чрез добрите си дела, дисциплината си, медитациите си, изпълнението на дълга си. Това е егоцентричният опит за спасение. Другият път е Богоцентричното спасение, при което Бог слиза по стълбата при нас чрез Въплъщението си и ни среща не на най-горното стъпало на стълбата на достойнството, а на най-долното стъпало, като грешници. Исус казал: „Не съм дошъл да призова праведните, а грешниците“ (Матей 9:13; Марк 2:17). На най-долното стъпало ние сме достатъчно смирени, за да приемем спасението като Божий дар. Ние не постигаме спасение – егоцентричния опит; ние получаваме спасение – Богоцентричното предложение. Да се изкачваме по друг начин, означава да отхвърлим Божието идване при нас в полза на нашето отиване при Бога. С други думи, ние се правим на Бог и по този начин ставаме крадци и разбойници – ограбвайки Бога и себе си.

О, Боже, ние отхвърляхме Твоето изкупление за нас, в полза на нашето изкупление на самите себе си и не стигаме до спасение, а до безплоден, напрегнат стремеж, увеличавайки робството, което трябва да излекуваме. Прости ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Само-изкуплението е самозаблуда – само Бог може да изкупи.

19.01 - Залезът на гурутата

Вчера казахме, че да се опитаме да се изкачим по някакъв друг път към спасението, е все едно да станем крадец и разбойник – да ограбим Бога, себе си и другите от това, което бихме могли да бъдем. Онези, които се опитват да се изкачат по някакъв друг път, никога не пристигат. Те се стремят, но не пристигат. Те копнеят, но никога не стават свидетели.

Някой възразява: „Но вие идвате от Индия, земята на реализирането на Бога. Ами тези, които са се изкачили „по някакъв друг път“? Не са ли се „реализирали“?“ Е, те може да са там, но пътувайки из Индия повече от 50 години, аз не съм ги намерил. Канил съм ги на моите конференции „Кръгла маса“, най-добрите и най-добрите. Те винаги са на път – никога не съм виждал някой, който да е идвал. Един такъв свят човек, известен със своята „реализация“, отговорил на приятел, когато той го попитал дали е реализирал себе си като Бог: „Не, аз съм грешник.“ Друг, който има ученици по целия свят, на които изпраща ретуширани снимки на себе си с ореоли около главата, всъщност е полу-инвалид, прикован към стол. Той има церемония по измиване на краката си в мляко, което учениците му пият, като един вид причастие. Един приятел, който е отседнал в неговия ашрам и е много съчувствен, каза: „Той знае и аз знам, че е измамник. Но аз го обичам.“ Когато проведох кръгла маса сред тях в този ашрам, те разкриха с изявленията си, че всички били на път - никой не е пристигнал. Този съчувствен приятел, след като посетил всички известни ашрами на Индия с индуистки лекар, се върна в нашия ашрам в Сат Тал и каза: „Това е здрачът на гурутата. Те са

разочаровали своите поклонници. Нямат това, което е необходимо.“ Другият път, на Изток и Запад, се оказва пътят към празнотата и безсмислието. Има врата за излизане от празнотата и безсмислието, и тази врата е Исус – единствената Врата, която познавам.

О, Исусе, Господи мой, в Теб виждам отворената врата към Отца, към моето изкупление от греха и злото, и вратата към най-висшата ми реализация на Живота. Аз летя към тази врата с отворени обятия. Приеми ме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Душо моя, няма друг път – това е, или нищо.

20.01 - Изгубени ли са онези отвън?

Ние разглеждаме отворената врата – към спасението, към живота. Ако Исус е Вратата и Той е единствената врата, какво да кажем за онези, които са починали преди Исус да дойде и за онези, които са живели след Неговото идване, но никога не са чували за Него – изгубени ли са те? Благодарен съм, че не аз трябва да решавам този въпрос, защото само Бог, нашият Отец, е достатъчно добър и достатъчно мъдър, за да го реши. Моя работа е да проповядвам евангелието и да оставя съдът на Бога.

Обаче тук Библията ни дава насоки. Павел казва, че онези, които са живели под закона, ще бъдат съдени чрез закона; онези, които са живели, не знаейки от закона, имат закона написан в себе си – в съвестта си, във висшите си идеали – и ще бъдат съдени според светлината, която те са имали. Всеки ще бъде съден според своята светлина. Сега за Исус се казва: „Истинската светлина, която осветява всеки човек, идваше на света“ (Йоан 1:9) – възплътената светлина на Христос е светлината в съвестта и във висшите идеали на всеки човек. Ако хората живеят според своята светлина, тогава те несъзнателно са живели според „светлината, която просветлява всеки човек, идваше в света“ – светлината на Христос. Ако са живели така, те ще бъдат спасени от Христос, независимо дали са Го познали или не. Вие и аз имаме светлината на Христос и по-големият въпрос е, дали ние ще бъдем спасени, защото от този, на когото много е дадено, много ще се изисква. (виж Лука 12:48).

Ако Библията казва, че Исус е Вратата, какво казва животът? Дали казва същото? Да. Единствената алтернатива за съвременния човек е Христос или нищо. Изглежда няма други алтернативи. Животът елиминира алтернативите и ние се затваряме все повече и повече към Него. Ако Той не е Пътят, няма път. Във „Вярвате или не“ на Рипли имало картина на каменно стълбище към къща. На върха на стълбището имало каменна стена. Тя водела до никъде. Животът без Христос води до каменна стена – до никъде. (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Ripley%27s_Believe_It_or_Not/ Д.Пр.)

О, Исусе Христе, когато сложа ръката си на дръжката на вратата с вяра и се предам, Вратата се отваря – отваря се за всичко. Знаем, че Ти си Отворената Врата към изкуплението, свободата, и всичко. Влизам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Слушай, душо моя: всеки път, водещ далеч от Исус, е задънен път.

21.01 - Бог ще ме удари

Основната и решаваща разлика, която прави Исус да е вратата, е в това твърдение на факта: „Аз давам живота си за овцете.“ Кръстът прави разликата. Опитът да стигнем до Бога и спасение чрез егоизъм предполага, че вратата към Бога е отворена от страната на човека. Факт е, че не е така. Тя е затворена от факта на нашия грях – грехът на всеки човек. „Защото всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:23). Вратата изобщо не е отворена от наша страна. Тя е отворена само откъм Божията страна.

Тя е отворена само от Неговата страна, при условие че Той извърши умилоствие за нашите грехове, като „понесе в тялото Си греховете ни на дърво“ (Пет.2:24) – като стана „грях за нас“ (2Кор. 5:21).

Един мъж в Индия сънувал сън, в който Кали, индуистка богиня, му казала: „Ако не ми пожертваш сина си, ще унищожа цялото ти семейство.“ Той направил точно това и бил изправен пред индийски съд за убийство. Той получил две години затвор, лека присъда, защото го направил по религиозни мотиви. Кали изисквала кръв от своите поклонници. Онези, които се опитват да спечелят благоволенieto на Бога, като предлагат добрите си дела или чрез своята преданост и жертвоприношения, се покланят на изтънчена версия на Кали като Бог. „По-добре да отида на църква, иначе Бог ще ме удари“, каза един млад мъж и го

каза сериозно, предлагайки посещение на църква като жертва на Бог. **Но Бог изисква изкупление.**

В Исус, Бог **предлага** изкупление, **а не го изисква**. „**Аз давам живота си - не искам вашият.**“ Вратата се отваря от Божията страна, а не от нашата. Ръка, прободена с пирони, я отваря. Ние сме спасени **от Божията благодат**, а не от нашите добри дела. Един индуист казал: „Разликата между християнството и индуизма е такава: ние трябва да се изкачим по стълбата на аскетизма, за да стигнем до Брахма. Той не си помръдва пръста, за да ни помогне. В християнството **Бог стига до най-долното стъпало** с цената на кръста, за да ни помогне да се изкачим до най-горното стъпало. Разликата е решаваща.“ **Тя е.**

Отче мой, мога да обичам и да се отдам напълно на Бог като Теб. Ти си дал сърцето Си, затова и аз давам моето. Ти си дал всичко, затова и аз давам всичко. И сега всичко Твое е отворено за моето вземане. Аз приемам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не напредвам към Бога – аз напредвам с готовност – **готовност да приема** Неговия напредък.

22.01 - Спасение чрез Христос или в Христос?

Ние размишляваме над стиха: „**Аз съм вратата; ако някой влезе през мен, ще се спаси, и ще влиза, и ще излиза, и паща ще намира**“ (Йоан 10:9).

Чрез Исус, Вратата, ние влизаме в Него – Той е вратата към Себе Си. Това повдига въпроса: **Спасението чрез Исус ли е или в Исус?** Обичайният отговор е чрез Исус. Ако „чрез“ не води до „вътре“, то спира тази страна на спасението, защото спасението е **в Исус**. „Чрез“ отваря възможността за спасение, **но „в“** дава действителността на спасението.

Това е централната слабост на организираното християнство – то проповядва спасение чрез Христос, **но не и спасение в Христос**. Църквите са пълни с хора, които вярват, че са спасени чрез Христос. Това спасение е очаквано на небето – те ще бъдат спасени на небето чрез Христос. Спасението е в миналото – чрез кръста и ще се осъществи в бъдещето на небето. Настоящото е само слабо изкупено или изобщо не е. Спасението не е сега в Христос. То е в миналото, **като потенциал** или е в бъдещето като действителност. Но спасението, което не е настояще, не е спасение – то е само надежда. Ако попитате средностатистическия църковен член дали е спасен, той вероятно ще отговори: „**Надявам се**.“ Той разчита на спасението чрез Христос, **а не на спасението в Христос**.

Кръстът е вратата, през която можем да влезем в Христос. Предаването **и вярата** са отговорите, чрез които всъщност влизаме и ставаме в Христос. **Само когато сме действително в Христос**, ние сме спасени. Той спасява онези, които има.

О, Исусе, Господи мой, ако Ти спасяваш само онези, които имаш, е от първостепенно значение да ме имаш – целия аз, защото ако оставя нещо извън Теб, то е извън спасението. Ти ме имаш. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Спасението чрез Христос е извън мен, спасението в Христос е вътре в мен.

23.01 - Живеят с менюто, вместо с месото

Вчера видяхме, че спасението **е в Христос**, а не просто чрез Христос. Някой попитал един теолог, кога е бил спасен и той отговорил: „На Голгота“. Това е полуистина. Потенциално той е бил спасен на Голгота; но всъщност той е бил спасен, ако и когато **се е предал на Исус** и чрез вяра е приел това изкупление, което е било изкупено за него на Голгота, **и по този начин е станал в Христос**. Ако **е спрял** тази страна на това да бъде в Христос, **той е спрял** тази страна на спасението.

Исус казал на учениците Си: „**Приемете Светия Дух**.“ (Йоан 20:22) Светият Дух е бил техен **потенциално**, но всъщност Светият Дух не е бил техен, **докато чрез предаване и вяра не са получили Светия Дух на Петдесетница**, когато „**всички те се изпълниха със Светия Дух**“ (вижте Деяния 2:4). Тогава потенциалността се превърнала в притежание. Без това притежание те биха живели с обещание, а е възможно да имате обещание в ръката си, **но реално** да го нямате. „**Домът на Яков ще притежава своите притежания**“ (Авд. 1:17). Възможно е да имате притежания като възможност, но притежанията са притежания **само когато ги притежавате**.

Прокажените, на които чрез думите на Исус е казано да отидат да се покажат на свещеника, за да получат здравен сертификат, са започнали с оздравяването си като потенциал. „**И като отиваха, бяха очистени**“ (Лука 17:14). **По пътя, потенциалът се превръща** в притежание. Те са били здрави, само когато са били изцелени. (Но те не са се очистили сами, **а са били очистени**, така както ние не се спасяваме, **а сме спасявани Д.Пр**)

Мрачността, отпадналостта, тъпотата, несигурността на съвременните църковни служители идват от вярата в спасение, което е чрез Христос, а не в Христос. **Те се хранят с менюто, предлагано в ресторанта, вместо с месото.**

О, Исусе, Ти си моят дом. Не мога да живея с обещанието за дом – аз трябва да живея в дом. Не мога да живея в небето оттук нататък, трябва да живея в рая сега. Трябва да имам небето като състояние, ако искам да имам небето като място. Аз имам Теб – моят рай. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Менюто е това, което чета, месото е това, което получавам. Аз съм получаващата страна.

24.01 - В Христос – истинска свобода

Това е да бъдете в Христос - на някои изглежда като робство – не сте в себе си, не сте и в света, **ако сте в Христос**. Това е нашият основен страх – страхът от загуба на свободата си. Предаването означава предаване на нашата свобода.

Говорих пред много влиятелна група във Вашингтон, съставена от дипломати, няколко генерали и министърът на отбраната. Говорих за предаването, като ключ към християнската вяра. Министърът на отбраната стана накрая и каза: „Оцених високо всичко, което каза говорещият, но вътрешно се възпротивих на думата „предаване“. Аз работя с една група хора, сред които тази дума няма да бъде много популярна или приемлива.“ Аз го уверих, че ние се предаваме на Бога, **но не се предаваме на нищо друго**. Ниско в краката Му, **ние стоим прави пред всичко останало**. Нещо повече, **Неговата воля е нашата свобода**. Свързани с Него, ние ходим по земята свободни. Когато сме най-много Негови, ние сме най-много свои. „**Това променя картината**“, отговори той замислено.

Много хора в нашите църкви, имат погрешна представа за това, какво означава да се предадат на Христос. Една психиатърка, отгледана в строг мисионерски дом, където плитките и дългите черни чорапи били знаци на съгласие и благочестие, реагираше срещу това и се страхуваше от силата на Христос в психиатрична клиника, където хората били **в отчаяно робство на себе си**. Тя бъркаше да бъдете в Христос с **това да бъдете в система**. Исус беше разпнат, **защото не искал да се съобрази със система**. Той казал: „**Ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни**“ (Йоан 8:36). В Христос има „истинска“ свобода.

О, Господи мой и Спасителю, Ти ме връзваш към сърцето Си и ме освобождаваш в същия момент – свободен съм да обичам, да живея, да растя и да се наслаждавам с неописуема радост и пълен със слава. Отварям ръцете си за Твоето робство, защото моето сърце иска свобода. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако не се предам на Бога, ще се предам на нещата.

25.01 - Нуждата да принадлежим

В пасажът, което разглеждахме, има следното изречение: „**Аз съм вратата; ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира**.“ (Йоан 10:9). Ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира.

Четири неща са тук: „**влиза през Мен**“ – чувство за принадлежност; „**ще влиза**“ – ще намери сигурност; „**и ще излиза**“ – приключение; „**и паша ще намира**“ – удовлетворение. Обещани са четири неща: принадлежност, сигурност, приключение и удовлетворение. По принцип, ние се нуждаем от тези четири неща.

Психолозите казват, че цялата човешка природа има **три основни потребности**: нуждата от принадлежност; нуждата от значимост; и нуждата от разумна сигурност. Тук Исус добавил четвърта – **нуждата от удовлетворение**. Ние ще си създадем наши собствени четири потребности.

Първата потребност е нуждата да принадлежим. Когато порасне, детето-нарушител се превръща в нарушител, защото няма чувство за принадлежност. Деветдесет и пет процента от децата-нарушители, идват от разбити семейства – те не принадлежат **на никой**. Централната болест на света е тази: „**но вашите беззакония са ви разделили от вашия Бог, и греховете ви са скрили лицето Му от вас, така че Той не чува**.“ (Исаия 59:2)

Болестта на света е **носталгия** – носталгия за Бога. Има чувство за сирачество, за отчуждение, за изгубеност. Тази първа нужда е задоволена, когато сте в Христос – **вие принадлежите**. Вие не принадлежите на маргиналното или ефимерното, **а на реалността** – на крайната реалност.

Втората нужда е сигурност – „**ще влиза**“. Имате сигурността на кошарата – в Христос – на която

Всемогъщата Любов е пазител. В сравнение с това, всички други сигурности са несигурни. Това е „царство, което не може да се разклати“ – непоклатимото царство (Евр. 12:28).

Скъпи Отче, в кошарата на Твоя Син, ние принадлежим и сме в безопасност. Ние сме вътре и „вътре“ има крайно значение. Сигурността има крайно значение. Ние сега сме у дома. Страховете и напрежението изчезнаха. Намирайки Те, ние намерихме всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Моята първа, последна и междинна работа, е да принадлежа на Христос.*

26.01 - Сигурност и приключения

Вчера видяхме, че четирите основни потребности на цялата човешка природа, така както са изменени, са нуждата от принадлежност, от сигурност, от приключения и от удовлетворение. Ние разгледахме две; сега трябва да разгледаме другите две.

Разгледахме сигурността. Попитайте човека, който трескаво трупа пари на всяка цена, защо го прави и той ще отговори: „*Искам сигурност, за себе си и за моите близки.*“ Колкото и да е странно, ловците на глави от Борнео, казват същото в отговор на въпроса: „*Защо ловувате човешки глави?*“ Отговорът е: „*Заради сигурността*“. Духът на човека, чиято глава е отрязана, влизала в черепа на мъртвеца и ставала слуга на човека, който го е победил. Колкото повече глави има човек, толкова по-голяма сигурност има. Стоях под купчина от 21 изсушени черепа и проповядвах евангелието на ловците на глави. Сигурността на сигурността – на западния човек и на духовете в черепите – е уязвима. Но в Исус, сигурността е сигурна – вечно.

Той „*ще влиза*“ – за да намери сигурност „*и ще излиза*“ – за да намери приключение. Не е достатъчно да бъдем сигурни; ние можем да бъдем толкова сигурни, че животът да стане скучен и питомен, и изпълнен със скука. Нуждаем се, както от приключения, така и от сигурност. Да бъдем в Христос, осигурява и двете – осигурява сигурност и приключения – вътре и навън. Дали християнската вяра осигурява приключения? Да – и то какви! Да бъдем християнин е най-приключенското нещо на света. Вие изследвате живота – да, Животът. Границите на изследването на физическата вселена са уточнени, но границите на изследването на Живота са неопределени; те са безгранични. В Исус има изненада зад всеки ъгъл. Животът е изпълнен с новост.

О, Исусе, Ти си жив и Ти ме правиш жив – жив за красота, за смях, за чудеса вътре и отвън. Радвам се с неизразима радост и пълнота на слава. Свободен съм да живея, свободен съм да се наслаждавам, свободен съм за приключения. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Христос е моето приключение – аз изследвам вечното в Него.*

27.01 - Празна е

Разглеждаме на сигурност и приключения. Някои имат сигурност и нямат приключения. Видях една двойка на борда на кораб, която просто живееше от хранене до хранене, бяха с говежди лица. Бяха пенсионирани в изобилие - и нищо. Седяха в хола и се взираха. Накрая мъжът стана, отиде до камината, вдигна една ваза, върна се и докладва на жена си: „Празна е.“ Това беше важна новина - празна ваза!

Двойката беше по-празна от вазата. Те имаха сигурност със скука - без приключения. Те имаха разширяващи се обиколки и стесняващи се хоризонти. (*Вече има огромни пътнически кораби, които предлагат апартаменти, в които богати хора живеят през цялата година и обикалят по целия свят. Д.Пр.*)

От друга страна, мнозина имат приключения и нямат сигурност. Те винаги се впускат в приключения, но нямат основа за вътрешна сигурност. При изкачването на Еверест, катерачите трябваше да установят база за съхранение на провизии, към която да могат да се върнат, след приключение. Без тази основа те щяха да загинат.

В Исус, ние имаме както сигурност, така и приключения. Влизаме и сме в безопасност. Дори земята да се срути изпод краката ни, ние пак ще бъдем в безопасност с вечно Божие обиталище в небесата. Защото влизаме, ние можем да излезем – да излезем в приключения. С нашата основа, установена и твърда, ние вече не се страхуваме от това нещо, наречено живот. „*Който обича живота*“ – някои се страхуват от живота, някои не му се доверяват, някои се отдръпват от живота, някои го мразят – а някои го обичат! В Христос, ние обичаме живота, защото обичаме Живота. Можем да кажем на смъртта: „*О, смърт, къде е жилото ти?*“ (1 Кор. 15:55). Можем също да кажем на живота: „*О, живот, къде е жилото ти?*“ Неговите

жила се превръщат в наш стимул – те ни тласкат напред, в обятията на Живота. Забавно е да сте християнин – и за мен то става все по-забавно, през цялото време!

О, Исусе, Ти ни изкупваш от скуката, безжизнеността и досадата. Ти влагаиш тръпка в кръвта ни и караиш мозъчните ни клетки да танцуват в ритъма на нещата. Благославяме Те за живот и за по-изобилен живот. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: С една точка на компаса върху Исус, оставям другата точка да ме отведе докъдето си поиска – към истината и приключенията.

28.01 - Ние намираме удовлетворение

Ние отново изучаваме сигурността и приключението. Те са редуващите се удари на християнското сърце. Без сигурност, приключението е несигурно – често фатално; без приключение, сигурността е бедна, често фатална. **И с двете, животът е жив – славно.**

Има и друг елемент, който, **ако липсва**, прави сигурността и приключението и двете несигурни – **удовлетворението**. Те „**ще влизат и излизат и ще намират наша**“; „**и ще намират наша**“ – ще намират удовлетворение. Ако нашата сигурност не ни храни – не задоволява най-дълбоките ни нужди; и ако нашето приключение не ни храни – не задоволява най-дълбоките ни нужди, тогава ние се разпадаме, загиваме от вътрешно недохранване. Това е проблемът с обикновената парична сигурност – тя ни оставя с външна сигурност, но и с чувство за вътрешна несигурност, за празнота. Приключението без вътрешна сигурност е приключение в безсмислие. Халфорд Лукок разказва за внуче на въртележка, което се молело за още един опит всеки път, когато тя спирала. Когато търпението и парите на дядото се изчерпали, детето слязло неохотно и казало с въздишка: „*Бих искал да живея на въртележка през цялото време.*“ Но с цялото това движение, детето не стигнало доникъде; то се въртяло в кръг. Седях на железопътна гара по зазоряване и подслушах неволно група млади женени хора, които очевидно се бяха „развеселили“ предната вечер. Самообладанието им беше на ръба и една жена каза горчиво на съпруга си: „*Писна ми от това.*“ Те имали приключения, но когато се върнали към основата на живота си, тези приключения не били нищо друго **освен горчивина и разочарование**.

В Исус ние намираме наша – основните ни нужди са задоволени. О, Исусе, Изкупителю мой, Ти ни изкупваш от нашите илюзии. В Теб няма подкупи, няма махмурлук. В Теб има повече истинска радост на квадратен сантиметър, отколкото има на квадратна миля извън Теб. Благодарен ли съм? Виж сърцето ми. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: За мен, **животът** не е въртене в кръг – той е движение към цели.

29.01 - В ръцете на нашите беззакония

Ние разглеждаме пасажите „**в Христос**“ в Римляни. Видяхме, че има изкупление в Христос. Той ни изкупва от греха и смъртта и ни изкупва за живот и приключения. Този стих живо изобразява какво се случва: „**Защото заплатата на греха е смърт, а дарът от Бога е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ**“ (Рим. 6:23).

„**Защото заплатата на греха е смърт**“ – Бог не ви дава смърт – **самият грях ви дава смърт**. Разплатата е в човека. Младият мъж, който казал, че е по-добре да ходи на църква, иначе Бог ще го удари, **грешал**. Ако не отиде на църква, той ще удари себе си – **неизбежно ще се разложи**. Заплатата на греха е смърт – не ще бъде оттук нататък, **а е смърт тук и сега**. Точно както, когато духът на човека напусне тялото му, **разпадът настъпва веднага, така и когато Исус, който е Животът, отсъства от човека, разпадът настъпва веднага**. Смъртта поема властта. Исаия с дълбоко проникновение видял това, „**защото си скрил лицето Си от нас и си ни предал в ръката на нашите беззакония**“ (64:7).

Бихте си помислили, че ще каже „в ръката на нашите врагове“, но не, Исая видял, че „**в ръцете на нашите беззакония**“ е истинското наказание. Аз казах в обръщение в една гимназия: „Индусите имат поговорка: „**Както теле ще намери майка си сред хиляда крави, така греховете ви ще ви намерят сред хиляда прераждания.**“ Християнската Библия изразява същата идея: „Вие не сте наказван толкова заради вашия грях, колкото сте наказан **от** вашия грях. **Грехът и неговото наказание са едно и също нещо.**“

О, Боже, Отче наш, ние не нарушаваме Твоите закони, ние разбиваме себе си, удряйки се в тях. Те ни разрушават. Отплатата е в нас. Това е нашата „заплата“, това печелим, когато служим на греха. Скъпи Боже, изкупи ни от самите нас, защото ние сме нашето най-голямо наказание. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не искам освобождаване от действието на Божиите закони, защото ако го направя, **това ще означава, че искам освобождаване от спасението.**

30.01 - Безплатният дар от Бога

Вчера видяхме: „**Защото заплата на греха е смърт, а дарът от Бога е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ**“ (Рим. 6:23). Видяхме, че „**заплата на греха е смърт**“ – няма да бъде смъртта, когато ние ще умрем – **втората смърт** – а е смърт сега – смърт за истинския човек, смърт за неговата личност и неговите възможности, смърт за всички Божии планове за него, смърт за наследството на доброто, което е можел да предаде на другите, смърт за неговото влияние – **това е смърт тук и сега**. От друга страна обаче, „**безплатният дар от Бога е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ**“ (Рим. 6:23). Обърнете внимание, че вечният живот е **в** Христос Исус, а не просто чрез Него. Ако е просто чрез Него, **тогава вечният живот е в Него**, а не в мен. Ако вечният живот е в Христос Исус, тогава, **ако аз се поставя в Него** чрез предаване и вяра, **вечният живот е в мен, понеже аз съм в Него**.

Обърнете внимание отново на „**безплатният дар от Бога е вечен живот**“ – този дар няма да бъде даден **след** смъртта, **а сега**. Тези, които са в Христос, **имат вечен живот, тук и сега**, защото в Него няма нищо друго, освен вечен живот. В моментът, в който се поставя в Него, **аз имам вечен живот**, независимо дали **усещам това** или не. Точно както, когато двама души се изправят и се обвържат един с друг в брак и бъдат обявени за съпруг и съпруга, тогава всички привилегии и отговорности са техни **в моментът**, в който те се поставят в брачната връзка, независимо дали **усещат** това или не.

Не е нужно вие да сте достатъчно добър или достоен за вечен живот. **Това е безплатният дар от Бога.** (Следователно, ние не правим добри дела, за да бъдем спасени, а ги правим, защото сме спасени чрез безплатен дар. Д.Пр.) Но това не е безплатен дар от Бога, **освен ако вие** не сте в Христос Исус. В моментът, в който сте в Него, вие сте достоен, **защото сте достоен**. Мръсната дреха може да каже: „Не съм достойна да бъда хвърлена в тази пяна – аз съм нечиста.“ Но да бъдете в пяната е чистотата, това е достойнството.

О, благословен Изкупителю, Ти си моята доброта, моето достойнство, моето всичко. В Теб имам свършено всичко. Твоят безплатен дар създава духът на безплатния дар в мен. Приеми всичко от мен, като мой безплатен дар – и всичко, което очаквам да бъда. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Безплатният дар от Бога ще предизвика в мен свободен отговор – отговор на всичко от мен.

31.01 - Смятайте се за мъртъв за греха

Обръщаме се към друг пасаж „**в Христос**“ в (Рим.6:11): „**Така и вие трябва да смятате себе си мъртви за греха и живи за Бога в Христос Исус**“.

Правим още една стъпка, „**да смятате себе си мъртви за греха**“. Това е стъпка, спираща дъха. Това ли е всичко, което правим – „да смятаме (себе си) се за мъртви за греха“? Означава ли това просто промяна на ума – на мисленето?

Цели системи на мислене и философия са изградени върху това предположение: **променете ума си, помислете и е направено**. „**Както [човек] мисли в сърцето си, такъв е и той**“ е златният текст на съвременните мисловни движения. Тези мисловни движения са реакция срещу негативното мислене на

много от това, което е считано за християнство. Като такива, тези движения възстановяват баланса. Те са облекчение, а не лекарство. Те са инжекция в ръката и ви дават моментно облекчение, но не са лекарство за дълбоко вкоренената болест. Една от последователките на мисловно движение, слушаше нашата „Утро на отвореното сърце“ в един от нашите ашрами, докато хората споделяха своите нужди. Тя изпрати бележка: „Не трябва да се обвиняваме за всичките си грешки. Ние трябва да мислим позитивно.“ Тя се смути от диагнозата, искаше да пренебрегне нуждите си и да се утвърди цялостно. Искаше незабавно да се подслони в сантиментализма, вместо в спасението. Магистър по психология, тя намерила незабавно убежище в едно от тези мисловни движения: „В началото няколко дни се движех във въздуха. Казаха ми да кажа: „Аз съм свършена, и аз го направих, и няколко дни се чувствах така. После реалностите ме обзеха. Не бях свършена, нито пък те. Всичко беше празни думи. За съжаление, трябваше да се откажа от тази нереалност.“ Какъв беше проблемът с всичко това?

О, Исусе Христие, мой Господи и Спасителю, спаси ме от умствените преки пътища, които ме оставят в тресавището на разочарованието. Искам нещо, което да ме повдига и да ме държи буден. Искам Теб и само Теб, защото Ти си живота и само живота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз няма да утвърждавам моите утвърждения – аз ще утвърждавам Неговите утвърждения. Тогава и само тогава аз съм в безопасност.

1.02 - Търсене на нашето съвършенство

Вчера завършихме с въпросът: Какъв беше проблемът с всичко това? Защо тези мисловни движения издигат хората и след това ги разочароват? Отговорът е прост: когато казвате: „Аз съм свършен“, вие сте в себе си. Това ви прави център на вашето спасение, прави ви Бог във всички отношения. Това е самоспасение чрез самоутвърждаване: „Аз съм свършен“. Всичко, което ви оставя в центъра, е извън центъра. Вселената няма да подкрепи това, че ние сме Бог, така че, фактите са сходни и резултатът е разочарование.

Пасажът с „размишлявайте“ е съвсем различен: „*Така и вие, считайте себе си мъртви за греха и живи за Бога в Христос Исус*“ (Римляни 6:11). Обърнете внимание на „*в Христос Исус*“ – не в себе си, а в Него. Когато сте в Христос Исус чрез предаване, вяра и послушание, тогава вие имате право да смятате себе си за мъртъв за греха и жив за Бога. Всъщност това сте вие, докато пребивавате в Христос Исус. В моментът, в който излезете от Него в себе си и започнете да утвърждавате своето съвършенство, тогава не сте свършен, защото всяко аз, което е фокусирано в себе си, колкото и религиозно да е това аз, е по своята същност несвършено аз, чрез самата си самообсебеност.

Бидейки в Христос, Съвършеният, обаче, вие участвате в Неговото съвършенство чрез присъединяване, чрез усвояване. Вие сте мъртъв за греха до степента, в която сте жив за Бога. Това е положителният елемент - жив за Бога. Докато аз съм жив за Бога - жив за Неговите твърдения, за Неговите подтици, за Неговите напътствия, за Неговата любов - аз съм мъртъв за греха чрез този изключващ факт. По-висшето изключва по-нисшето. Аз не се боря с греха. Изпъждам го чрез обсебеност от Висшето. Гледайки Висшето, аз отхвърлям всичко, което е по-малко.

О, Боже, Ти си Богът, когото виждам в лицето на Исус Христос, моя Господ, аз гледам Теб и съм завинаги недоволен от всичко друго, освен от Теб. Грехът губи своя чар и красотата му е само грозота. Грехът е толкова прост – и толкова дълбок. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм мъртъв за греха, когато съм жив за Него.

2.02 - Сега няма осъждане

Сега преминаваме към един много важен стих – ключов стих в победоносния живот: „*И така, сега няма осъждане за тези, които са в Христос Исус*“ (Рим. 8:1).

Може би най-важното нещо, което може да се случи на едно човешко същество, е чувството за осъждане да се премахне от вътрешния му живот. Докато чувството за осъждане лежи върху душата, сянката на това осъждане помрачава целия живот. Да кажете на човек да се стегне и да бъде щастлив, докато това осъждане е там, е все едно да му кажете да бъде радостен, докато рак разяжда жизнените му органи. Премахването на това осъждане е най-големият принос на християнската вяра.

Това премахване на осъждането не е законно премахване – вие стоите облечен в приписаната праведност на Исус. Това би било словесно, а не жизненоважно. Осъждането както осъждане, трябва да си

отиде. На половина стърчащо гюле все още е вградено в каменната стена на една църква в Берген, Норвегия, реликва от Наполеоновата война от 1812 г. Много хора все още носят гюлето на осъждането, забито в душите си, **напомняйки им за вина и грях.** Един японски пастор ми каза, **че преди да се обърне във вярата,** той излизал на разсъмване и е заставал на една крепостна стена на хълм, най-високата точка, която можел да намери, **и призовавал Бога, преди някой друг да получи достъп до ухото Му,** и викал за прошка и помирение. Тази самотна фигура, призоваваща за прошка и помирение, е човек. Млад холандец дошъл в Индия, търсейки вътрешен мир. Той седял 15 дни и нощи на върха на планината, постейки, гледайки върховете отсреща с вечни снегове върху тях. Той смътно се надявал, че в медитацията си, **бялата чистота на тези девствени снегове ще влезе в него и ще го освободи от осъждане.** Но поклонението пред природата го оставило студен като тези снегове. Той имал Нов Завет със себе си **и когато го отворил след поста, видял:** „**Сега няма осъждане за онези, които са в Христос Исус.**“

О, Исусе, отварям тази книга и виждам от страниците ѝ Твоето лице. Лицето Ти показва прошка в Твоите очи. Чета я там и се радвам на свобода и облекчение. Сега щастливото ми сърце пее през годините на чакане. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като Той ме приема, аз мога и приемам себе си. Моето самоотхвърляне е изчезнало – изчезнало е в Неговото приемане на мен.

3.02 - Обърна се и нищо не се случи

Холандски младежи, споменати вчера, търсили Бога чрез индийската философия и нейното утвърждаване на нашето единство, равняващо се на оприличаване с Брахма и чрез медитация върху природата. И двамата обаче нямали успех, но погледнали в лицето на Исус и се получило „да“!

Зад огромната фигура на Буда в Нара, Япония, стоят две фигури, записващите секретари на вселената. Единият записва това, **което вижда,** а другият записва това, **което чува.** Нищо не им убягва и всичко е записано срещу нас. **Няма прошка;** всичко трябва да бъде платено до последната йота и заглавие. Не може и не идва такъв глас като: „**Следователно сега няма осъждане за онези, които са в Буда.**“ **В Исус и само в Исус идва този глас.** Той идва не чрез покаяние, нито чрез свещеническо опрощение, които нямат сила да премахнат осъждането. Човек, обърнал се от протестантство към римокатолицизма, чул за „Мария“, която обикаля и свидетелства за нейното обръщане във вярата, и тя казала изненадано: „**Защо аз бях обърната и нищо не се случи.**“

Не, защото тя е преминавала от система на система, **но не стигнала до Спасителят.**

Тази история е красива. Малко момче откраднало 5 долара от баща си и съвестта му го измъчвала, затова решило да му каже, но се страхувало. Когато най-накрая му казало, бащата първоначално бил ядосан. После омекнал, взел момчето в скута си и разказал, че той бил откраднал 13 дузини яйца от майка си и ги продал. Малкото момче прегърнало врата на баща си и казало: „**Татко, ние сме партньори, нали? И двамата сме крадци.**“ Красива история, но тя е от тази страна на необходимостта. **Те били партньори в осъждането.** Те трябвало да бъдат **партньори в прошката** – прошка един на друг и от Бога. Тази прошка не се постига; **тя се приема.** Това е дар от Бога.

О, Божествен Изкупителю, само Твоят божествен глас може да достигне до дълбините на моята нужда и да облекчи бремето на вината и осъждането. „Кой освен Бог може да прости греховете?“, попитали минувачите. Да, кой? Но Ти си Бог – Бог, интимен, достъпен, обичан. Идвам при Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Преди бях съучастник на всички хора в осъждане, сега съм съучастник с Него в помирение.

4.02 - Стойки в усмивката на Бога

Ние размишляваме как се отменя осъждането. Адмирал Сато командвал японският подводен флот в Пърл Харбър. (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Attack_on_Pearl_Harbor Д.Пр.) Той ми каза, че наистина вярвал, **че императорът е бог** и пламенно вътпявал това вярване на кадетите. Попитах го, какво се случи с него, когато императорът обяви, **че не е бог?** Неговият отговор беше: „**Светът ми се обърна с главата надолу. Бях „прочистен“ от окупацията, отнет ми беше рангът на адмирал, доходите ми бяха намалени и бях принуден да работя във ферма, за да изкарвам прехраната си, въпреки че не бях свикнал с такава работа. А сега и вярата ми я нямаше.** Чувствах се лишен от всичко – сирак, отчужден, сам. Мислех за самоубийство. Станах раздразнителен, нахвърлях се върху всички и всичко. Един църковен член ме попита

защо съм толкова раздразнителен, защо не ходя на църква и не намирам вяра? Аз отговорих: „Нямам време за такива неща.“ После той видял християнската вяра да действа в едно селско семейство, носейки мир и радост сред бедността. Сринал се и се разплакал, виждайки това. Той бил отведен при мирът от този стих: „Той кара слънцето Си да изгрява и над злите и над добрите.“ (Мат. 5:45) и си казал: „Е, аз не мога да вляза като „добър“, но мога да вляза като „лош“.“ И го направил. Той бил кръстен на Великден – подобаващо, защото това било възкресението на мъртвите надежди и на мъртвата душа. Попитах го, дали тази празнина вътре е била запълнена? Той се усмихна и вдигна трите си пръста: „Исус е Господ“, нашият поздрав в много части на света. (Той е символ на Троицата Д. Пр.)

Нищо не можело да го извади от това отчаяние и мрак, освен вдигането на тази мъртва тежест на вътрешно осъждане, чрез помирение с Бога – нищо, абсолютно нищо.

Малко момче на един банкер стояло до бюрото му. То стояло в лъч светлина, падащ на пода и казало: „Татко, аз стоя в усмивката на Бога.“ Банкерът казал с копнеж: „Иска ми се да можеш и аз да стоя в усмивката на Бога.“ Всички ние искаме точно това!

О, Исусе, Ти си Божията усмивка. И когато стоим в Теб, ние стоим в Божията усмивка. Някои все още чувстват, че стоят в Божието намръщено лице. Помогни ни да преминем от намръщеното към усмивката. Помогни ни да го направим сега. Това е Твоята покана към злото и доброто. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Извън Него, моят свят е с главата надолу, а в Него, той е изправен нагоре.

5.02 - Безрадостно съгрешаване

Ако „сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Исус“ (Рим. 8:1), защо толкова много вярващи все още се разхождат превити под вътрешно осъждане? Понякога се поучава, че признаването на това осъждане е знак за смирение. Един водещ църковен деятел казал: „Хората извън църквите са непростени грешници, а хората вътре са простени грешници.“ Тогава и двете групи са грешници и като такива са под осъждане. Този вид християнство отговаря на следното описание: „Достатъчно религия, не за да се предпази човека от съгрешаване, но достатъчно, за да се отнеме радостта от него.“ Така обикновеният църковен член продължава с безрадостно съгрешаване. Той го нарича смирение, но всъщност е унижение на Изкупителят, защото ако Той не ни спасява от греха, Той не ни спасява от нищо - включително от ада, защото грехът е началото на ада.

В ритуала на причастието на Методистката църква, след молитвите за изповед, приемането на прошка и участието в причастието, има тази молитва: „Божже, помилуй ни, Христос, помилуй ни.“ Сякаш нищо не се е случило! Тръгваме си, все още плачейки за милост, нашето благочестие е изпълнено с вина благочестие. Къде е нотата на автентичното евангелско движение? Вижте думите на химна на Чарлз Уесли „А може ли да бъде така, че аз да спечеля?“

Дълго моят затворен дух лежеше
здравно вързан в греха и нощта на природата;
Твоето око разпръсна оживяващ лъч,
аз се събудих, тъмницата пламна от светлина;
Веригите ми паднаха, сърцето ми беше свободно,
аз се изправих, излязох и Те последвах....
Вече не се страхувам от осъждане.

Последовател на славно обърналия се мирянин, Хаут, бил отпратен в дъждовна нощ от една фермерска къща. Докато си тръгвал, той казал: „Чудесно е, да имам Божия мир в сърцето си по това време на нощта.“ Фермерът не можел да заспи, хукнал след него, довел го обратно и повярвал в Христос.

О, Божже, изпълненото с вина благочестие няма сила да обръща другите. Дай ни автентичния тон „сега няма осъждане“ и ни помогни да го викаме от покривите. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Следователно в мен няма осъждане, защото аз съм в Него.

6.02 - Нова кремиране?

Преди да напуснем „сега няма осъждане“, трябва да подчертаем акцента върху „за тези, които са в Христос Исус“ (Римляни 8:1). Причината да сме все още под вътрешно осъждане е, че ние спираме преди фразата „в Христос Исус“. Стигаме до „във вяра“, „в църква“, „в Неговото служение“, „в служението“ – но

не и в Христос Исус. Надяваме се някой ден да стигнем до това в Христос Исус. Този стих казва, че няма осъждане сега – то е тук и сега. Но ние сме живели толкова дълго без да очакваме освобождение от осъждане, че сме приели за даденост, че това е всичко, което съществува. Един чернокож китарист в Атланта пъ достатъчно жаловно: „Бях толкова дълго надолу, така че „надолу“ не ме притеснява.“ Поражението е нашата атмосфера.

Чух някой да цитира: „*Ако някой е в Христос, той е ново създание*“ (2 Кор. 5:17) и си помислих, че е казал „нова кремация“. (Игра на думи: на английски, „създание“ е *creation*, а „кремация“ е *cremation*. Д.Пр.) Е, това не е чак толкова лошо. Трябва да има кремация (т.е. изгаряне Д.Пр.) на старата идея за приемане на осъждането като нормално християнско отношение. От пепелта на кремацията на тази стара идея ще се роди ново създание. „*Когато започна всеизгарянето, започна и песента на Господа*“ (2 Лет. 29:27). Радостта ще дойде от смъртта на тази идея и отношение. Някой е описал християнската радост като знамето, издигнато над замъка, за да показва, че царят е в резиденцията. Сърцето ще пее и ще пее само когато Христос Царят е в резиденцията.

А какво ще стане с онези, които нямат цар в резиденцията – с онзи, който е цар на себе си. Как те връщат песента в сърце, което не пее? Те са подтикнати към един странен и отчаян опит – опит да се отърват от осъждането, като казват, че няма нищо, за което да бъдат осъждани. Няма грях; грехът е изтъркан представа; и следователно - няма осъждане. Спасени сте чрез отричане.

О, Христе, Изкупителю мой, те се опитват да измъкнат килима изпод краката Ти като Спасител, като отричат, че има нещо, от което те да бъдат спасявани. Чувам Те да казваш отново: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят.“ (Лука 23:34) Те наистина не знаят. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Царят е в резиденцията си – знамето ми е вдигнато и аз нея в замъка на сърцето си.

7.02 - Терапия с прозрение – без резултат

Вчера завършихме, като обърнахме внимание на онези, които се опитват да се отърват от осъждането, като казват, че няма вина, следователно няма осъждане.

На скорошна среща пред 7000 членове на Американската психологическа асоциация, Алберт Елис (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Albert_Ellis Д.Пр.) казал: „Никое човешко същество не бива да бъде обвинявано за нищо, което прави. Терапевтите трябва да отърват пациентите си от всякаква следа от това, те да обвиняват себе си, другите, съдбата или вселената... Колкото по-греховен и виновен е склонен да се чувства човек, толкова по-малък е шансът той да бъде щастлив, здрав или спазващ закона гражданин.“ Ако няма Бог и няма морална вселена, тогава няма алтернатива освен този опит да се заличи осъждането чрез опит да се заличи вината. (И Сталин е действал по този начин, когато разстрелвал, казвайки „Има човек, има проблем - няма човек, няма проблем. А Алберт Елис е считан за вторият по значимост психиатър в света Д.Пр.) Този метод е пълен провал – както самите психиатри свидетелстват все повече и повече. На същата конференция О. Хобарт Моурър, (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Orval_Hobart_Mowrer Д.Пр.) психолог от Университета на Илинойс, казал: „Нашиите психиатрични болници са пълни с пациенти, които са преминали терапия за прозрение – без резултат... Не виждам друга алтернатива, освен да се обърнем отново към старата, болезнена, но и обещаваща възможност, че човекът е предимно социално същество или, теологично казано, че той е дете Божие. Бъдещото лечение на емоционално болните, подобно на Анонимните алкохолици, ще приема сериозно вината, признанието и изкуплението и ще призовава към програми за действие, а не просто към търсене на прозрение.“

Това е повратната точка на пътя на психологията от безсмислие към плодотворност. Това е връщане към християнската вяра, която учи на прошка и заличаване на осъждането от съзнанието и подсъзнанието. Без това прочистване на подсъзнанието, този стих е описателен: „*А нечестивите са като бурно море; защото то не може да утихне и водите му изхвърлят тиня и кал*“ (Исаия 57:20).

О, Исусе, без Твоята прошка и заличаване на осъждането, нашето подсъзнание хвърля кал и мръсотия. Изпълнени сме с безименни страхове. Но ако Ти, Синът, ни направиш свободни, тогава ние наистина сме свободни. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: За Бог се казва: „*Който прощава всичките ти беззакония, Който изцелява всичките ти беззакония*“ (Пс.103: 3) – проската и изцелението са преплетени.

8.02 - Боговете биват ремонтирани

Ние размишлявахме как да се отървем от вътрешното осъждане. Един професор от Харвард каза, че човечеството търси две неща – песен, която да пее, **и кредо, в което да вярва**. Двете не могат да бъдат разделени. Песента не може да бъде изпята, освен ако нямате адекватно кредо, а под адекватно кредо имаме предвид кредо, **което осигурява премахването на вътрешното осъждане**, което от своя страна ще позволи, песента да бъде изпята. Пълното с осъждане сърце отказва да пее – **то не може да пее, просто не може**.

Мнозина имат адекватно кредо, но **не го усвояват адекватно**. **Те не вярват, че цялото осъждане може да бъде премахнато от душата тук и сега**. Един млад мъж в Япония искал образование, но баща му не искал да му даде образование. Той казал, че синът може да продължи бизнеса си и без образование. Синът се оженил за образовано момиче, което го карало **да се чувства по-нисш**. Той се изпълнил с чувство за малоценност и самоосъждане, и се самоубил с Библия в ръце.

Много хора са като този млад японец. Те извършват внезапно или бавно духовно самоубийство – влошавайки се чрез вътрешни конфликти и осъждания, като същевременно прегръщат вяра, която прегръщат, **но не я присвояват**. Те налагат тези обещания за избавление върху сърцата си, **но не отварят сърцата си за тях**. Тяхното кредо е като японската фигура на Богинята на Милостта със скеле около нея, защото е ремонтирана. **Самата богиня се нуждаела от ремонт**. Как би могла тя да поправи разбитите сърца? Исус, същият вчера, днес и завинаги, **не се нуждае от ремонт** на вътрешния или външния Си живот и може да ремонтира вътрешния и външния живот, **както го освободи от осъждане**.

О, Исусе, аз Ти предоставям всичко, което ме смазва в осъждане. Измий ме, очисти ме от всяко чувство за вина и осъждане, за да мога да застана пред Теб, пред себе си и пред света изцяло. Само тогава аз мога да бъда човек. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус аз имам кредо, в което да вярвам, и следователно - песен, която да пея.

9.02 - Частична победа и свобода

Как точно ни освобождава Исус от осъждане? Дали чрез прошка, като по този начин премахва осъждането? Ако това беше всичко, Неговото лечение щеше да се справи със симптомите, **а не и с болестта**. Шарлатаните лекуват симптоми; **лекарите лекуват болести**. Осъждането е симптом; **грехът е болестта**. Така че, за да ни освободи от симптома – осъждането – **Той трябва да ни освободи от болестта – греха. Как?**

Следващият стих казва: **„И така, сега няма осъждане за онези, които са в Христос Исус. Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и на смъртта“** (Рим. 8:1–2). Обърнете внимание на „защото“ – осъждането е прогонено, **защото силата на греха е съкрушена в живота**. Когато грехът си отива, осъждането си отива. Може ли грехът наистина да си отиде?

Някои коментатори се противопоставят или се колебаят да кажат това. В ранните дни на британската окупация на Индия, било предложено да се изпратят Библии в Индия. Един член на Камарата на лордовете възразил: **„Опасно е да се изпраща Библията в Индия с нейните идеи за свобода и демокрация, без гаранцията от коментар.“** Коментарите направили Библията **безопасна**! Един коментар към този пасаж казвал: **„Ако Павел тук има предвид „вече ме е освободил напълно“, той говори в есхатологични думи... и всъщност влага смисъла „вече почти ме е освободил“ – т.е. нещата са толкова сигурни и предстоящи, че е напълно уместно да се разглеждат като вече случили се.“** По-вероятно... той иска да каже, че нашето владение от Духа **е разбило силата на греха и смъртта**, така че човекът в Христос се озовава действително, **че се наслаждава на частична победа и свобода**.“ Сметнено, есхатологично (т.е. относно крайната съдба на човека. Д.Пр.), означава „почти ме е освободил“ – в бъдеще; **„частична победа и свобода“ – в настоящето**.“

О, Исусе, Господи мой, не мога да живея с това, че „почти ме освободи“ или с „частична победа и свобода“ — искам пълна победа и пълна свобода сега. Ти не си „почти“ Спасител или частичен Спасител — Ти си Спасител — Спасител от закона на греха и смъртта. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус, грехът и смъртта са намерили своя съперник. Аз съм в Него, така че те са намерили своя съперник в мен.

10.02 - Свобода от закона на греха и смъртта

Ако Павел беше проповядвал **бъдещо освобождение** от закона на греха и смъртта, или частично освобождение сега, **ние никога повече нямаше да чуем за него**. Нито едно от двете послания не би задоволило нашата нужда – **нуждата да бъдем освободени от греха и смъртта сега**.

Когато робите на Бахамите били освободени, в указът се казвало: „*Когато слънцето изгрее над хоризонта на 1 август 1838 г., вие сте свободни*.“ Вълна от ликуване заляла тези роби. Някои се изкачили на най-високата планина, за да видят първи изгрева на слънцето. Ако обаче в указа беше казано „*Някъде в бъдеще вие ще бъдете свободни*“ или „*Даваме частична свобода сега*“, това нямаше да е добра новина. И в двата случая, в сърцевината на обявяването **щеше да има парализа**.

Единствената добра новина, е освобождението от закона на греха и смъртта **сега**. Павел го обявил и развълнувал светът – и все още го вълнува, **защото това освобождаване действа**. Но как?

Пасажът, свързва греха и смъртта – **те са сиамски близнаци**. Където имате грях, имате смърт. За да променим метафората, **те са двете страни на една и съща монета**. Това е толкова постоянно и редовно, че Павел го нарекъл закон. Това не е случайна връзка; че нещо може да се случи или може да не се случи; **винаги се случва** – грехът и смъртта **са едно**. Главната илюзия на човека е: „Мога да имам едното, **но без другото**.“ Всеки човек на тази планета е опитвал това и е имал същият резултат – **смърт, смърт за свободата, за мирът, за полезността, за вътрешния живот**. Няма изключения **и не може да има изключения**. И все пак, ние продължаваме да се опитваме да докажем, че сме изключение. **Това е голямата илюзия**. Всеобщият закон се отнася за всички хора. Този закон е самоизпълняващ се: **смъртта следва след греха**.

*Господи, Учителю мой, благодаря Ти за този закон. Знам на какво да разчитам. Но аз съм благодарен, че има и друг закон – **законът на Духът на живота в Христос Исус**. Помогни ми да се възползвам от този висш закон и да се издигна към свободата. Амин.*

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да страдам от илюзии: **грехът и смъртта са неразделни** и ще бъдат неразделни в мен.

11.02 - Два закона

Вчера завършихме с това, че грехът и смъртта, са неразривно свързани дотолкова, **че това не е случайна връзка, а закон**. Ако сме уловени от този причинно-следствен закон, как да се измъкнем от него?

Този пасаж посочва пътя: „**Защото законът на животворящия Дух в Христос Исус, ме освободи от закона на греха и смъртта**“ (Рим. 8:2). Има въвеждане на по-висш закон – законът на животворящия Дух в Христос Исус. Той ме прави свободен от по-нисшия закон – законът на греха и смъртта. Законът на аеродинамиката ни освобождава от законът на гравитацията. Точно както законът за еластичността на въздуха и мускулната сила, дават възможност на птицата да преодолее закона на гравитацията и по този начин да лети, така и, когато се възползваме от законът на животворящия Дух в Христос Исус, ние преодоляваме закона на греха и смъртта. Само с тази разлика: законът за гравитацията изглежда универсален закон, а законът за мускулната сила изглежда изключение, той е случаен. Законът на животворящия Дух в Христос Исус **е универсалният и всемогъщ закон**, а законът на греха и смъртта е неестественото нахлуване и няма нищо зад себе си освен разпад и смърт. Единият закон има Бог зад себе си; другият закон има само греховната и следователно разпадаща се воля на човека зад себе си.

Ако всеки момент **ние не се възползваме от висшия закон, по-нисшият закон се задейства автоматично**. В самолета вие не се борите и не се опитвате да се напрягате, за да летите - просто **се предавате на самолета**, когато сте затворен в него, излитате, отпускате се и се доверявате, а самолетът прави останалото. По същият начин намирате освобождение и от закона на греха и смъртта, като се предавате на законът на животворящия Дух в Христос Исус, отпускате се, приемате го и му се доверявате. Той прави останалото. Казвам „Той“, защото това не е „то“, закон - **това е Личност**, на която поверяваме всичко. Тази Личност **е Бог на разположение**.

*О, животворящи Дух в Христос Исус – Свети Дух – ела и донеси освобождение и победа над всяка прилепнала следа от грях и смърт. Защото аз искам да бъда свободен – **свободен да бъда себе си в Теб**, свободен да бъда най-добрият човек, който мога да бъда, чрез този закон на благодатта. Амин.*

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Законът на животворящия Дух в Христос Исус **ще бъде напълно действащ в мен, следователно, свободата е моя**.

12.02 - Той разбива силата на отменения грях

Длъжни сме да подчертаем **свободата от закона на греха и смъртта**. Вчера подчертахме, че получаваме тази свобода, като се предадем на животворящият закон на Духа в Христос Исус. Ние сме свободни от по-нисшия закон, чрез действието на по-висш закон. Не сме свободни от греха, защото някой размахва жезъла на прощката над нас и казва, че сме свободни. Ние сме свободни от закона на греха и смъртта, **защото сме буквално свободни** – „Той разбива силата на отмененият грях“ („О, нека хиляда езици да пеят“). Грехът е отменен в прощката и неговата сила е разбита чрез въвеждането на „**Духът на живота... в Христос Исус**“. Да се прости грехът и **да не се дава власт над повтарянето** на простените грехове, би било морална опасност. То би приканило към по-нататъшно грешене.

Един римокатолик, търсещ на евангелски молитвен олтар казал: „*Молих за прошка през целия си живот, но това е различно. Всичките ми грехове са изчезнали.*“ Прощката не била оправдаване на греха, **а отмяна на греха чрез прошка и сила**. Греховете всъщност са изчезнали като осъждане и като настоящ факт. **Те са изчезнали!** Исус прощава и дава – прощава миналото и дава сила за настоящето и бъдещето. (виж Йоан 8:11 Д.Пр.)

Една жена отишла в болница, за да види 14-годишно момче, на което му оставало само кратко време да живее. Рано една сутрин я повикали, защото то умираше. Тя му прошепнала: „*Бог те обича, Исус те обича. Той умрял, за да те спаси и да те заведе в рая.*“ Момчето отговорило: „*Моля те, кажи го отново.*“ Тогава последните му думи били: „*Моля те, благодари Му от мое име.*“ Греховете му не само били простени, но и били изчезнали, погребани в Божията любов.

Вие сте свободен от закона на греха и смъртта, **защото сте свободен** от греха и от съгрешаването. Не че един моментен грях не може да се повтори, за който веднага се получава прошка, **но навикът да се греша е разбит**.

О, Исусе, ние гледаме в Твоето лице и досегашият ни живот е завинаги разрушен – никога не можем да опитаме друг начин да живеем, освен с Тебе. Това е то – и завинаги! Старите ни песни са сега раздори, старите ни начини - начини за разрушение. Сега сме на Пътят! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичките ми грехове са изчезнали, освен споменът, а споменът се изтрива или изкупува.

13.02 - Без страхове, само вяра

Вчера завършихме, като казахме, че човек може да падне в моментен грях **и въпреки това да остане в Христос**. В този случай, когато паднем в грях, ние падаме на колене и се връщаме веднага. Връзката между вас и Христос не е прекъсната от греха, **а е само помрачена за момент**, защото основното намерение не е да останем в греха, **а да се върнем в Неговите обятия**, които са все още протегнати (вижте Исая 9). От този моментен грях ние спасяваме добро – нова бдителност, нова молитвеност, **нова любов към такъв Спасител**.

Една жена пише: „*В живота ми е имало само мимолетни проблясъци, когато умът ми не е бил зазидан от страхове, конфликти и тревоги. Снощи, с ръцете Ти на главата ми, коленичейки в Асбъри Чапъл, имах чувство на сила, но и нежност, и болката от цял живот сякаш изчезна като по магия. Тръгнах си за вкъщи като окрилена и се чувствах красива през целия ден - **без страхове, само с вяра**, че животът ми ще се оправи и че грешките и греховете ми са простени.*“ Тя била свободна - свободна от закона на греха и смъртта.

Едно християнско момиче имало годеник, който бил алкохолик. Тя го намерила мъртво пиян по улиците на Ричмънд, Вирджиния, извадила кърпичка с инициалите си върху нея и я сложила върху лицето му. Когато го вдигнали, тази кърпичка била сложена в джоба му. След като се отспал от пиянството си, той пъхнал ръка в джоба си и намерил кърпичката. Виждайки инициалите, той отишъл в една църква, разкалял се и повярвал в Христос. Той и момичето се женили. Някой попитал жената: „Какво видя в този мъж?“ Тя отговорила: „**Видях Божията благодат и какво може да направи тя за него.**“ Прощката и законът на животворящия Дух в Христос Исус го освободили от закона на греха и смъртта.

О, Господи мой, Твоята прошка е Твоя способност – Твоя способност да ходим свободни от тиранията на отменения грях. Когато Синът освободи, е наистина свободен. Ние сме наистина свободни. Усети благодарността на сърцата ни! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не съм съвършен, а съм много несъвършен вярващ в един много съвършен Спасител – на Пътят съм!

14.02 - В съответствие с неизменните закони

Миналата седмица казахме, че „*законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и смъртта*“ (Рим. 8:2). Звучи като противоречие – „законът на животворящия Дух“ – какво може да бъде по-свободно от „животворящия Дух“ и какво може да бъде по-редовно и надеждно от „закон“?

Дали този животворящ Дух в Христос Исус е толкова редовен и надежден, колкото един неизменен закон? Психологът Е. Д. Старбък (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Edwin_Diller_Starbuck Д.Пр.) в днешно време подчерта това твърдение на Павел, че духовният живот се управлява от закон. Той казал: „*Няма събитие в духовния живот, което да не се случва в съответствие с неизменни закони*.“ Той намерил „толкова голяма подреденост и последователност сред фактите на емоциите“, колкото и физикът в своята лаборатория.

Това е, което бихме очаквали, ако Богът на природата и Богът на благодатта са един и същ Бог. Богът, който действа в природата чрез закон и ред, със сигурност не би действал по благодат, чрез прищявка, идея и фантазия. Законите на природата са надеждни, защото Божият ум е надежден.

Следователно, Бог не е като някой могъщ човек от древността, от когото бихте могли да измъкнете облаги, ако знаете как да се доближите до Неговата добра страна чрез ласкателство и правилен подход. Той е постоянен и последователен. Не е нужно да преодолявате Божието нежелание; трябва да се хванете за Неговата най-висша готовност. Вие се хващате за най-висшата Му готовност чрез предаване, вяра и послушание. Това звучи, сякаш получавате това, което искате, като давате това, което имате! Точно така е! Разменяте всичко свое за Неговото всичко и откривате с изненада, че това е най-добрата сделка, която тази вселена предлага. Крайното създание предлага всичко свое на Безкрайния Създател и получава обратно всичко, от което се нуждае и може да управлява. Няма подобна сделка!

О, Боже, Отче мой, разчитам на Твоето неизменно постоянство. Знам, че Ти си любов и не можеш да нарушиш собствената Си природа. Ти не можеш да направиш нещо нелюбящо. Залагам на това с целия си живот и съм благодарен, че това работи. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Един човек казал на Бога в ехтяща плевня: „Искам повече от Теб“ и получил отговор: „Искам повече от Теб.“

15.02 - Първата лъжа

Вчера видяхме, че духовният живот е подчинен на закон, точно както физическият живот. Не можем да нарушим физическите закони и да не се нараним, нито пък можем да нарушим духовните закони и да не се нараним. Тук Павел свързва грехът и смъртта и нарича връзката между двете „закон“. (виж Рим. 8:2) Те винаги ли са свързани? Смъртта следва ли греха? Неизбежно ли е това?

Може би не външно, а вътрешно, да. Нещо умира в човека, в моментът, в който съгреша. Най-голямата илюзия, ако няма друга, е, че човек може да съгреша и да се измъкне ненаказан. Това била първата лъжа, изречена в нашия свят. Сатана казал тази първа лъжа в Райската градина: „*Няма да умрете*“ – няма връзка между вашето непокорство и смъртта. Това била първата и най-новата голяма лъжа, която някога е била казвана – тя се прошепва в ушите на онези, които се забавляват с изкушението: „*Няма да умрете*“ (Бит. 3:4). Тази лъжа е била опровергавана във всеки един случай, от първият до последният, без изключение. И все пак, всеки човек, който се опитва да бъде изключение, се проваля. Разплатата е автоматична – тя се регистрира в самия човек. Нещо умира в човека. „*Бях глупачка, че направих това*“, казала една културна жена, разкъсана на парчета отвътре. Мъж, притежаващ 10 милиона долара, размишлявал сред милионите си, пред лицето на предателство и незаконно родено дете. Милионите му не могли да откупят вътрешното му нещастие. „*Направих точно това, което всеки мъж на мое място би направил*“, казал мъж, който водел неравна битка със съвестта си. Било напразно. Лицето му отразявало нещастията на душата му.

В моментът, в който грехът влезе, влиза и смъртта – като реалността и сянката ѝ, неразделни. Това е смъртта на вътрешния мир, на влиянието, на силата да помагате на другите, на самоуважението и на връзката ви с Бога.

О, Боже, ние слушахме тази лъжа и не сме били изключение. Помогни ни никога повече да не я опитваме. Дай ни благодатта на интелигентното разграничаване. Помогни ни да научим уроците си,

защото ние не нарушаваме тези закони; **ние разрушаваме себе си в тях. Амин.**

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Със сигурност аз ще умра - нещо умира в мен в момента, в който съгреша.

16.02 - Във всички тези неща

Размишлявахме за надеждността на това да бъдем **в** Христос. Това не е случайност, която идва и си отива с мимолетни емоции; това е толкова надеждно, колкото закона за гравитацията – **и дори повече!** Законът за гравитацията е създаден от Създателят, той сътворено нещо, но когато разчитате на това да бъдете в Христос, **вие сте зависим от Самият Създател**, от Неговия характер, **както Той е разкрит в Христос**. Останете в Христос и сте сигурни като сигурността, и сте постоянни като постоянството. Цялата реалност е зад вас. Това се вижда в този удивителен пасаж: „*Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или утеснение, или гонение, или глад, или голота, или беда, или меч? ... Не, във всички тези неща ние сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито началства, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито каквото и да било друго създание, ще може да ни отлъчи от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ.* (Рим. 8:35, 37–39)

Този пасаж е забележителен с това, че показва съществената разлика между християнството и всички други религии. Разликата се намира в тази малка дума „**в**“ Христос – „*Не, във всички тези неща*“. Еврейската фраза е „*извън всички тези неща*“; будистката фраза е „*отделно от всички тези неща*“; индуистката фраза е „*над всички тези неща*“; мохамеданската фраза е „*отвъд всички тези неща*“ – в небето; материалистичната фраза е „*чрез всички тези неща*“; християнската фраза е „*във всички тези неща*“. Центърът на християнската вяра **е Въплъщението** – „*Словото стана плът*“. Словото се въплъти, не супервъплътено, нито подвъплътено, нито отвъплътено, **а въплътено**. Победата беше извършена „**в**“ Христос. Това „**в**“ е най-важната дума в историята.

О, Боже, Отче наш, Ти не седна на облак и не се опита да ни изкупиш, като ни вдигнеш с небесни щипци, за да не изцапаш ръцете Си с тази мръсна работа с нашите грехове. Ти ни повдигна отвътре. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако определя съдбата си, това трябва да е „**в**“ – по никакъв друг начин.

17.02 - Стъпките надолу и нагоре

Вчера видяхме, че „*във всички тези неща*“ ние трябва да бъдем повече от завоеватели. Ако думата беше „*бивш*“, „*под*“ или „*супер*“, вместо „**в**“, тогава силата на нашата вяра щеше да бяга от човешките проблеми. Не тяхното решаване, **а бягството от тях** – отгоре, отдолу, около, отделно от, не в – щеше да е нашият интерес. Всяка друга дума, освен „**в**“ **е съдбоносна**. Ако религията не може да реши проблемите на живота такъв, какъвто той е, тогава тя няма място в живота. Тя е опиум.

Живял съм целия си живот сред религии, които, когато са се заели с този житейски бизнес сега, са се опитвали **да се издигнат над живота, да се отделят от него, престрували са се на безразлични към него, закалявали са се срещу него, правили са всичко друго, освен да се изправят пред него и да го решат – „в“**. Тази малка дума „**в**“ (Христос Исус) е била скалата, в която са се спъвали към своята гибел – обикновено постепенна гибел, но въпреки това гибел. Няма начин да се реши самият живот, **освен отвътре**. Исус направил точно това. Той влязъл в живота – въплътил се. Стъпките в това Въплъщение са седем, според Фил. 2:5–8: „*Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус: Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че равенството с Бога е нещо, за което да се държи* [отказа се от върховната си позиция и върховната си сигурност - стъпка № 1], *а понизи Себе Си*, [изпразни себе си от всичко, освен любовта – стъпка № 2], *като прие образ на слуга* [от Създател към създание и служещо създание – стъпка № 3], *роден по подобие на човеците* [не словесно отъждествяване, а истинско – стъпка № 4]. *И като се намери в човешки образ, смири Себе Си* [стана човек, а след това по-нисш от горд човек – стъпка № 5] *и стана послушен до смърт* [върховното отъждествяване – с нашата смърт – стъпка № 6], *даже смърт на кръст* [отъждествяване най-надолу – стъпка № 7].

О, Исусе, аз се възхищавам от Твоето „в“. Ние никога няма да разберем колко дълбоко си дошъл. Завинаги ще го изследвам. Това, което виждаме, кара сърцата ни да се вълнуват, да познаем чудото на това навеждане – да го познаем напълно. Благодаря Ти за това, което виждам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус „се наведе, за да спаси“ – колко прекрасно беше това навеждане. Завинаги ще го изследвам.

18.02 - Божествената размяна

Видяхме седемте стъпки на Христовото слизание в човека. Христос се отказал от позицията Си на Бог, отказал се от личността Си като член на Троицата, станал слуга вместо Създател, станал човек, станал унижен човек, отъждествил се с нашата смърт и с крайното отъждествяване – с нашия грях.

От Божието Слово, в грешник – чрез отъждествяване – това е пълно отъждествяване. Той не можел да слезе по-ниско от това. „Вътре“ станало „вътре“ – нямало по-нататък „вътре“! Той стигнал дъното.

След като стигнал на дъното, Той започна да се изкачва – 7-те стъпала нагоре: „*Затова Бог Го превъзвиси* [Смиреният стана Възвишен] *и Му даде името, което е над всяко име* [най-висшето име във вселената – Спасител!], *за да се поклони пред името на Исус всяко коляно* [крайно признание за върховен Авторитет], *на небето* [крайно на небето] *и на земята* [крайно, където Той извършил победата – на земята]... *и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца* [всеобщо изповядване като Господ – „всеки език“]. (Фил. 2:9–11)

Неговото отъждествяване с нас било пълно – от това да бъде свят Бог до това да бъде грешен човек (въпреки, че не е извършил грях Д.Пр.). Въплътението не можеше да бъде повече „в“ – то било върховно „в“. Сега, ако се отъждествим с Него чрез предаване, на кръста, тогава ние се възкачваме с Него и се отъждествяваме с Него на Неговия трон – споделяме Неговата слава и Неговата сила. Той се отъждестви с нас, за да можем ние да се отъждествим с Него. Той сподели това, което беше в човека, за да можем ние да споделим това, което е в Христос. Това може да се нарече „божествена размяна“ – Той слезе, за да можем ние да се възкачим. Спасението тогава не е просто прехвърляне от земята на небето, а прехвърляне от това, което сме ние, към онова, което е Той – това е да бъдем в Него.

О, Христе, Изкупителю мой, аз зървам малки проблясъци на целта на моето изкупление. Онемявам от страхопочитание и слава. Преобразявам се от това да бъда в мен, в това да бъда в Теб, и нищо не може да бъде по-прекрасно от това да бъда в Теб. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако ще изследвам вечно чудото на Неговото снизхождение, аз ще изследвам вечно и чудото на моето възнесение в Него.

19.02 - Аз победих света

Миналата седмица (16.02) ние размишлявахме върху фразата: „*Не, във всичко това, ние сме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил*“ (Рим. 8:37). Акцентът бил „*във всичко това*“ – сред нещата, трудни неща, лесни неща, дразнещи неща, материални неща, духовни неща, невъзможни неща – да, във всички тези неща, ние сме победители.

Мога да победя „в“, защото Той е победил „в“. Всичко, което срещам, Той вече е го срещал. Когато изкушение, грях, трудност, противопоставяне, неразбиране, критика, страх, негодувание, чувство за малоценност, гордост, самота – да, каквото и да ме сполети, за да ме тормози, аз се моля това нещо да превие врата си. Когато то го направи, аз възкликвам с радост: „*Ето, казах ти – ето отпечатъкът на Божият Син е на врата ти*. Той те е победил. Аз съм в Него и побеждавам в Неговата победа!“ Всичко, с което се сблъсквам, е победен враг – аз се боря с вече победеният. Не е нужно аз да побеждавам, като се боря и се опитвам – просто заемам позицията си, като се предавам на Него и следователно съм в Него. Всичко, което е в Него, е в мен – в мен чрез присвояване и възприемане – без опити, само с вяра; без мъка, само с присвояване; без съпротива, само с възприемане.

Исус казал: „*Това ви казах, за да имате в Мен мир. В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света*“ (Йоан 16:33). „*В Мен*“ имате мир. Имате мир не като опитвате тази умствена дисциплина или онова упражнение, тази програма или онзи план – ние имате мир, просто като сте „в Мен“. Християнският живот не е борба; той е предаване – предаване на Него и следователно, на всичко в Него. Напълно предаден тогава, аз съм силен в Неговата сила, чист съм в Неговата чистота, любящ съм в Неговата любов, победоносен съм в Неговата победа. Бащата казал на по-големия син: „*Всичко, което имам, е твое*“ (Лука 15:31), и по нов начин Исус казва: „*Всичко, което имам, е твое*“ – твое, за да го поискаш и присвоиш.

О, Господи мой и Боже мой, нямам какво друго да направя, освен да остана в Теб и после да

вземам – да вземам с две ръце всичко, от което се нуждая, за себе си и за другите. Аз съм богат – в Теб. Аз съм адекватен – в Теб. Аз съм нищо и имам всичко. Аз съм никой, а в Теб съм някой. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Той се отъждестви с моята слабост. Аз се отъждествявам с Неговата сила.

20.02 - Моят отговор на Неговата способност

Вчера размишлявахме върху „*в света... скръб*“, „*в Мен... мир*“ (Йоан 16:33). В света имаме мир сред скръбта, защото по-дълбокото „в“, е да бъдем „*в Мен*“. Да бъдем в света е повърхностно вътре, но да бъдем в Него е дълбоко вътре. Това е дълбочина вътре и вечно вътре. Да бъдем в Него, ние сме във всичко, което е в Него. Да бъдем в Него, ние сме във всичко добро, всичко радостно, всичко творческо, всичко здравословно, всичко, от което аз се нуждая сега и във вечността. Аз съм в Неговото всичко.

Работата на моя живот и единствената работа на моя живот е да пребъдвам в Него. Всичко останало следва. Това е живот, сведен до неговата максимална простота и до неговата максимална жизненост. Там животът се живее в Живота. Няма нищо и не може да има нищо в живота, което е по-велико от Живота. Светецът е дефиниран като „*този, който се старае малко по-усърдно*“. Друго определение е дадено от човек, който видял светлината, проблясваща през фигурата на светец във витраж: „*Свинец е този, който пропуска светлината*“. Първото определение е незадоволително; то изобразява напрегнат, тревожно стремящ се човек, живеещ „чрез“. Второто определение изобразява човек, който е пасивен – просто пропуска светлината. Светец не е този, който живее чрез собствените си борби или чрез, а който е навътре. Той живее навътре и следователно - в присвояване, в асимилация, в сътрудничество.

Мото на стената на Сат Тал Ашрам казва: „*Не моята отговорност, а моят отговор на Неговите способности.*“ Аз живея в отговор на Неговата благодат, на Неговата любов, на Неговите ресурси, на Неговата чистота, на Неговата сила, на Неговото всичко. Редуващите се сърдечни удари на християнския живот са възприемчивост и отклик, възприемчивост и отклик – аз вземам и давам. Като вземам от Безкрайността, аз мога да давам безкрайно.

О, Исусе, Господи мой, аз открих как да живея. Аз живея чрез Живота. Намерих къде да живея. Живея в Живота. От какво друго имам нужда? От нищо, абсолютно нищо - освен още от Неговото всичко. Наситен съм - жадувам за още. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес няма да се боря и опитвам, а ще се предам и ще с вярвам.

21.02 - Изправлям се срещу победен враг

Правим пауза за още един ден: „*в Мен да имате мир. В света имате скръб; дерзайте, Аз победих света*“ (Йоан 16:33).

Като сме в Него, ние сме в Този, който не само ще победи света, но го е победил. Това означава, че Той е срещнал всичко, с което ние трябва да се срещнем – светът на ума, светът на емоциите, светът на волята. Той нито веднъж не се е предал. Ако е победил този вътрешен свят, Той е победил и външния свят – светът на взаимоотношенията, на неразбирането, на омразата, на изопачаването или на убийството. Той е победил светът на груповите взаимоотношения – света на дребнавостта, на кавгите и ревността, на отричането и предателството. Той се е изправил срещу всичко и е победил всичко.

Без значение накъде ще се обърна в този бизнес, наречен живот, аз съм изправен пред победен враг. Не е нужно да побеждавам врагът. Аз просто оставам в Този, Който е победил врага, и приемам Неговата победа като своя. Това заличава всяко чувство за малоценност, когато аз започвам. Аз съм на върхът в Неговата „превъзходност“. Това ме спасява от чувството на гордост, защото знам, че без Него аз не мога да направя нищо; а в Него мога да направя всичко. Изненадвам се сам от себе си. Откривам, че правя неща, които не мога, предприемам неща, които не смея да предприема, и преминавам през изпитания, които нямам право или възможност да премина. Спокоен съм, когато би трябвало да бъда развълнуван. Радостен съм, когато няма за какво да се радвам. Вълнувам се от това, да живея, зареден с енергия от живота. Изненадан съм от Гьоте, който, когато бил на 75 години, казвал за живота си: „*Това беше само болка и*

бreme“, и от Лутер, който, когато остарял, признал: „Напълно съм уморен от живота.“

О, Исусе, Господи мой, как мога да кажа това, докато съм в Теб? В себе си - да. В света - да. Но когато съм в Теб – не! Мога само да танцувам, да нея и да хваля. Ако не заради, то винаги - въпреки. В Теб побеждавам в Твоето побеждаване. Слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Влюбен съм в живота, защото съм влюбен в Теб.

22.02 - Първо да се изправим пред най-лошото

Сега стигаме до един удивителен пасаж, следващ пасажът, който изучавахме: „*Не, във всичко това ние сме повече от победители чрез Онзи, Който ни е възлюбил.*“ (Рим. 8:37) Пасажът е следният: „*Защото съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито началства, нито сегашно, нито бъдеще, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито каквото и да било друго в цялото творение, ще може да ни отлъчи от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ*“ (Рим. 8:38–39). Тук Павел изчерпва всички категории възможности да ни отделят от „*Божията любов в Христос Исус, нашия Господ*“. Нищо не е пропуснато. Да се опитаме да го разясним това, е все едно да се опитаме да нарисуваме лилията и да ретушираме цветовете на залеза.

Човек може да се опита да каже неописуемото и да изрази неизразимото. Ето го! В четири двойки противоположности Павел очертава хоризонта на всяка възможност за отделянето ни от Божията любов в Христос Исус.

Първо, смърт и животът – той поставя смъртта на първо място, защото хората обикновено мислят за смъртта, като за най-голямата сила, която може да разделя. Тя е наричана „голямото разделение“ – разделяне на всичко и всички. Това е характерно за християнската вяра – тя представя първо най-лошото. Някой е казал: „*Повдигнете всеки проблем първо в най-трудния му аспект. Решете го там и тогава можете по-лесно да го разрешите навсякъде в бъдеще.*“ Така че, смъртта, големият разделител, е поставена първа. Този метод за представяне на най-лошото на първо място не е просто случайност в този случай – той е откровение на християнския метод и стратегия. Методът и стратегията на света, са да представя всичко така, сякаш е на щанда за разпродажби. Централното противопоставяне на християнството е кръст - *In hoc signo* - чрез този знак вие побеждавате. Той ни изправя пред най-лошото — Божия кръст и нашият кръст. Каква невероятна дързост!

О, Боже, Отче наш, ние сме изумени от Твоята дързост – Ти поставяш кръста право пред нас и ни молиш ние да го приемем – да го приемем като централното нещо в Теб и в нас. Обичаме Те, че поставяш най-лошото на първо място. Всичко останало е слава. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес ще победа най-лошото и тогава ще бъде лесно да покося по-маловажните неща.

23.02 - Единственото място, където дяволът не може да влезе

Ние обмисляме християнският метод да поставяме най-лошото на първо място. Това обръща наопаки всички наши реклами за кредити: „Без първоначална вноска“, „Лесни условия“, „Пари за покупките“, последвани, разбира се, от изтощителни първоначални вноски, все по-трудни условия за отпускане на кредита и искане на пари, дълго и шумно.

Правилно ли постъпва християнската вяра, да се изправи първо пред смъртта? Да, защото ако нещо проникне в любовта на Бога в Христос Исус, нашия Господ, дори то да ни отдели от тази любов, то веднага се бъде променено от тази любов. Любовта на Христос е единственото нещо, в което дяволът не може да проникне, защото ако той проникне в нея, ще престане да бъде дяволът. Дяволът може да проникне в нашите учения и да стане православен, и след това да ни накара да се борим за православието. Той може да проникне в църквата и да ни направи горди, изключителни и егоистични в нашата църковна лоялност. Той може да проникне в проповядването и да направи проповедникът по-добър проповедник, за да прикрие моралната си греховност. „*Никога не съм проповядвал по-добре през живота си*“, казал един свещеник, който живеел в прелюбодеяние. Дяволът може да проникне в свещените пространства на дома и да превърне всичко в кавги и борба за власт, въпреки че домът е религиозен. Той може да проникне в патриотизма и да го превърне в „първото убежище на негодника“. Той може да проникне в добрите ни дела

и да ги изопачи в егоистично самохвалство. Той може да проникне във всичко, буквално във всичко, освен в едно нещо – в любовта на Христос. Ако проникне в любовта на Христос, **той няма да бъде дяволът. Той ще бъде преобразен.** (В Библията пише, че дяволите първи разпознавали Исус и бягали от Него Д.Пр.)

Ако смъртта, близъкът на дявола – „грехът и смъртта“ винаги вървят заедно – ако смъртта проникне в любовта на Христос, за да ни раздели, **тогава смъртта вече няма да бъде смърт – тя ще бъде живот.** Любовта на Христос, е превърнала смъртта на кръста **в живот.** Голгота стана **Великденска сутрин.** Така че, смъртта не може да раздели от любовта на Христос, защото смъртта, опитвайки се да раздели, **би се отделила от себе си и би се превърнала в живот.**

„О, любов Божия, толкова чиста и неизменна“ – но макар и неизменна, тя променя всичко. О, благословено Убежище, о, благословено Изкупление. Ако остана в Теб, о, Любов Божия, нищо не може да ме докосне, без да се преобрази. В Христос съм извън обсега на всичко останало. Слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нищо не може да влезе в любовта Христова, без да бъде преобразено, затова днес ще остана в тази любов.

24.02 - Смъртта става живот

Истинско въодушевено преувеличение ли е да кажем, че смъртта, докосната от любовта на Христос, **се превръща в живот?** **Не, това е трезвен факт.** Смъртта влязла в един мисионерски дом във Фучжоу, Китай; баща и майка (англичани Д.Пр.) били убити във **Вегетарианските бунтове** (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Kucheng_massacre Д.Пр.). Четирите им деца избягали, срещнаха се и решили за отмъщението си - щели да получат възможно най-доброто образование и да се върнат в Китай **и да служат на онези, които убили родителите им.** И го направили. Смъртта не ги отделила от любовта на Христос; смъртта се превърнала в живот - живот на всеотдайна служба. До тези два гроба има друг гроб - на единствената дъщеря-мисионерка на една вдовица в Австралия. Тази дъщеря също била убита в бунтовете. Майката казала: „**Нямам други дъщери, които да дам; ще отида сама.**“ На 62 годишна възраст тя продала всичко, отишла в Китай, основала училище **и в продължение на 20 години служила на хората, които убили дъщеря ѝ.** Смъртта се е вмъкнала в Божията любов в Христос и станала живот – **несъзнателно.** Смъртта се вмъкнала в немски мисионерски дом в Пурулия, Индия, и отнела единствена дъщеря чрез проказа. Родителите казали: „**Сега, след като смъртта е отнела дъщеря ни чрез проказа, ще видим какво можем да направим за другите прокажени.**“ **Те създали най-големия дом за прокажени в света.** Смъртта се превърнала в живот – живот за дъщерята, живот за родителите, живот за хиляди прокажени – живот! „**О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилище?**“ (1Кор. 15:55) Смъртта, влизайки в Христовата любов, **няма жилище и няма победа.** Тя се преобразява в живот.

Духовната смърт, която ни отделя от Бога, **източникът на нашия живот,** и която ни отделя **от най-висшата ни същност и най-големите ни възможности,** е бедствие. Но физическата смърт за тези, **които са в Христос, не е бедствие, а възможност.** Тя е част от изкуплението – изкуплението на нашите тела. Това е сеитба – сеитба на смъртно тяло и жънене на безсмъртно тяло; това е сеитба на болно и разрушено тяло, и жънене на тяло без болести, без смърт, без разпад. Така че смъртта не може да раздели – **тя може само да обединява.**

О, Исусе, Ти ни показва, че Ти си Възкресението и Животът. Смъртта Ти донесе живот. Затова изчезна страхът ми от смъртта. Прегръщам я в Твоето име и я преобразявам чрез Твоята благодат и сила. Смъртта може само да ме отдели от слабостта. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Смъртта е упойката, която ме пристига, докато Бог променя смъртното ми тяло в безсмъртно.

25.02 - Бягство от живота

Вчера видяхме, че смъртта не може да ни отдели от Божията любов в Христос Исус. Може ли животът да ни раздели? Животът може да бъде по-ефективен разделител от смъртта. Можете да се уплашите от живота, да излезете от него, да се оттеглите в себе си **и да се разпаднете.** Ако станете самовлюбен човек, ще бъдете отделен от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ. Животът може да ви отдели от тази любов, **ако може да ви накара да се опитате да живеете живота в себе си.**

Това оттегляне от живота в себе си, може лесно да се осъществи. Страхът от живота и провала, могат

да ви накарат да го направите. Китайски студент от Сингапур в Мичиганския университет в Ан Арбър, започнал да получава ниски оценки по математика. От срам и чувство за малоценност, той се крил в продължение на 4 години на тавана на методистката църква и живял там като пълен отшелник. Страхът и малоценността го тласнали в себе си **и го отделили** от любовта към Бога, любовта към ближния му и любовта към самия него. Когато излязъл след 4 години, развалина, той казал: „Трябва да се изправиш пред истината – пред реалността. Преди 4 години бях страхливец, но днес се научих да живея отново.“

Оттеглянето на този студент от живота било драматично. Но тези, които се оттеглят от живота и отговорността по прикрит, по-малко драматичен начин, са също толкова опустошени вътрешно, колкото този китайски студент. Всъщност Карл Юнг (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Carl_Jung Д.Пр), известният психиатър, казал: „Има разлика между психологията на Фройд и моята психология. Той намира основата на невротата в миналото, в детството. Аз я намирам **в настоящето**. Питам, каква е отговорността, от която този пациент се оттегля? **Защо се отклонява от живота към болестта?**“

Ако останем в Божията любов в Христос, ние сме се научили да се изправяме пред живота; не се страхуваме от нищо, **защото в Него ние сме способни на всичко**. Докато останем в Него, животът не може да ни раздели.

О, благословена, благословена Сигурност. Не се страхувам от нищо, което животът може да ми донесе, защото не се страхувам от самия живот. Ако се скрия в Живота, тогава какво може да ми направи животът? Не само мога да понеса всичко, което животът ми носи, мога и да го използвам. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да се крия в църковни кули или кули от слонова кост. Ще се втурна в Твоята победа и ще бъда в безопасност.

26. 02 - Всичко в Него живее

Миналата седмица размишлявахме върху факта, че животът не може да ни отдели „от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ“ (Рим. 8:38). Казахме, че когато пребиваме в Христовата любов, ние имаме силата **да се изправим пред живота и неговите отговорности**. Следователно, нищо в живота не може да ни отдели. Има обаче и друго съображение, което е по-мощно: ако животът навлезе в Христовата любов, за да ни отдели, тогава самият живот се променя – променя се от живот в Живот.

Това не е просто игра на думи – това е факт.

Когато в Христос се постави някое общо съществително, то веднага се превръща **в собствено съществително**. Когато Исус казва: „Аз съм Хлябът на Живота“, ние трябва да пишем и „Хляб“ и „Живот“ с главна буква. Хлябът в Исус вече не е хляб, защото той е хляб в пряка връзка с Авторът на хляба – той е хляб, смесен с живота и любовта на Христос и следователно е Хляб. Всичко в него е **издигнато с ново значение**, с нова цел, с нова същност – той е Хляб. Трябва да се нарече „Хлябът на Присъствието“. Хлябът извън Него е хлябът на отсъствието. Той е просто хляб, който поддържа живи **мъртви хора с мъртви намерения и мъртви цели**. Ако парите са вложени в Христос, ако са посветени на Него и за Неговите цели, това са пари с душа, с творчество в центъра си – това са Пари. Когато парите са вложени в Христос, тогава те вече не са подвластни на тление и смърт. Те са вложени в Богът Създател и когато са вложени, те оживяват с творчески живот и творческа дейност – те стават Живот.

Ако аз остана в Христос, когато животът се опитва да стигне до мен, за да ме раздели, той не може да ме достигне, **без самият живот да се превърне в Живот**. В този случай той **не би искал да ме раздели** – той би се присъединил към мен в Живота в Него. Така че, аз имам само едно задължение в живота – **да остана в Живота** и тогава животът не може да направи нищо, за да ме раздели от Христос.

О, Исусе, Господи мой, аз имам единствената сигурност – сигурността на самия Живот. Скрит в Теб, аз се смея на бушуващите жизни около мен. Застанал в Теб, аз казвам на живота: „Хайде!“, защото знам, че за да стигне до мен, животът, ще трябва да се превърне в Живот. Слава, слава, слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз имам едно задължение в живота и то е да остана свързан с Него.

27.02 - Идете директно при Исус

Следващата двойка противоположности, които не могат „да ни отделят от любовта на Бога в

Христос Исус“, е: „*нито ангели, нито началства*“ (Рим. 8:38).

Има две възможни тълкувания на значението на ангели и началства. В светът на Павел, мистериозните религии, особено **гностицизмът**, (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism> Д.Пр.), са изградили между човека и Бога, йерархия от ангели и началници **като посредници**. Не можело да се стигне до Бога, освен чрез тях. Те били благодатни, но били **пречки** по пътя към Бога - трябвало да се мине през тях. Павел **отхвърля тези посредници**, когато казва: „*Има един посредник между Бога и хората, човекът Христос Исус*“ (1 Тим. 2:5). Не е нужно ние да стигнем до Бога - **Бог идва при нас в Христос**. Исус е посредник само в смисълът, че Той посредничи между Бога и нас. Когато се хванете за Него, вие се хващате за Бога. **Той не е трето лице**, стоящо между нас и Бога – Той (Христос) е Бог на разположение. Когато пребиваваме в Христос, ние пребиваваме в Бога. (Бог е Троица – Отец, Син и Святия Дух Д.Пр.) Когато задълбочавам Христовото съзнание, аз задълбочавам Божественото съзнание. Те не се съперничат, нито се изтласкват един друг – **те са Едно**.

Дори в християнството, хората **спират тази страна на влизането в Христос** и пребивават в себе си, в система, в ритуал, в обреди и церемонии, **и чувствайки се осиротели** от Бога, **си поставят посредници**, които да се застъпват пред Бога за тях. (Ние, българите си имаме застъпници – Дева Мария, Свети Патриарх Рилски и други светци Д.Пр.) Затова ние откриваме, че някои римокатолици вярват, че има йерархия между човека и Бога: свещеникът, над свещеника е църквата, над църквата е Дева Мария, зад Дева Мария е Христос, зад Христос – е Бог! Вие не можете да стигнете до Бога, освен чрез тези ангели и началства. Те „*ни отделят от Божията любов в Христос Исус*“. А какво е лекарството? **Идете директно при Исус. Той е Вратата**.

О, Божествен Изкупителю, толкова си близо, че всичко, което трябва да направя, е да изляза от себе си в Теб. В Теб нямам нужда от посредник. Ти си непосредствен, няма нищо между нас. Така че, посредниците отпадат – те са неуместни. Благодаря Ти, че в Теб аз имам реалността. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Чрез Исус аз отивам към всичко добро, което този живот или следващият има.

28.02 - Никакви ангели не могат да ви разделят

Вчера видяхме, че „*нито ангели, нито началства*“ могат „*да ни отделят от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ*“. Ние споменахме, че Исус е бил затворен в системата на римокатолицизма и **че вие не можете да стигнете до Него**, освен чрез тази система. По по-фини начини, тази система от посредници **се среща и в протестантството**. Когато ние се спрем на църквата и ѝ отдадем своята вяроност и любов, **но никога не стигнем до живият Христос**, тогава ангел и началство **ни отделят „от Божията любов в Христос Исус“**. Едно добро нещо – ангел – ни отделя от Най-доброто нещо. Когато правим придържането към православие да е критерий за това да бъдем християнин и правим това да е стандарт, ние **спираме** тази страна на това **да бъдем в Христос** и сме я **заменили с това да бъдем в православиято**. „Ангел“ ни е **отделил**. (В нашата страна това е силно подчертано, ние сме православна държава. Д.Пр.)

Когато заменяме **верността към Христос** с **посещението на църква** и с **подкрепата на църква**, и считаме тези неща са знак и стандарт за това, да сме християни, и по този начин правим **несъществуващо** това, **да живеем в Христос**, ние биваме отделини **от любовта на Христос от ангел**.

Ако обичаме съпруга, съпругата или децата **си повече, отколкото обичаме Христос**, тогава ангел – нещо добро – **ни отделя от любовта на Христос**. Ако една социална група, лока, клуб за служение, притежава нашата вяроност към тях, в по-голяма степен в сравнение **с верността ни към Христос**, тогава нещо добро – ангел – **ни отделя от любовта на Христос**.

Ако обаче **ние останем в Христос**, най-добрата и най-висшата сила, тогава всички тези ангели и началства **са на своето място – на периферията**, държани **под върховната вяроност към Христос**. Те не могат да ни отделят от тази любов „*защото любовта на Христос ни управлява*“ (2 Кор. 5:14), **както и тях**.

Ако грехът не може да ни раздели, нито пък добрите неща (които често са по-опасни от лошите) могат да ни разделят. (Защото заради доброто, ние пропускаме да имаме най-доброто. Д.Пр.) Ние сме в безопасност от най-лошото и от половинчатите блага, **когато сме изцяло и окончателно в Него**.

О, благословено Убежище, о, благословена Сигурност, аз съм в безопасност и сигурен в единствената сигурност, която тази вселена познава – аз съм в Теб. Следователно, цялата Твоя сигурност е в мен. Аз наследявам всичко, което Ти, „наследникът на всичко“ (Евр. 1:2), си наследил. Аз съм богат в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Никакво половинчато добро, нито никакво добро няма да ме отдели от Него – Най-добрият!

1.03 - Нито сегашните неща, нито бъдещите неща

Сега ще разгледаме друга двойка противоположности, които „не могат да ни отлъчат от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ“: „*нито сегашните неща, нито бъдещите неща*“ (Рим. 8:38). Тази двойка има може би **най-опустошителната сила** от всички тях – тя отделя повече хора от Божията любов в Христос, отколкото всеки друг фактор или фактори в човешкия живот. Сегашните и бъдещите неща, се отнасят до неща, които се случват в потока, наречен време – настояще и бъдеще. Сегашните неща стават толкова поглъщащи, че ни управляват. Изцеждат силите ни с непрекъснатото си изискване за внимание. Ежедневните неща от живота, ни огравват от живот. Ние ставаме владени от сегашните неща, вместо да сме владени от живот. Тези неща ни управляват; ние не ги управляваме. Сегашните неща са над нас; ние не сме над тях.

Исус посочил тази опасност, когато казал: „*Но внимавайте за себе си, да не би сърцата ви да натежат от преяждане, пиянство и житейски грижи*“ (Лука 21:34). Той ни моли да бъдем бдителни към себе си в две точки: прахосничество и пиянството – **греховете на плътта**, и „*житейските грижи*“ – греховете на характера. Той каза, че и двете ни тежат. Прахосничеството и пиянството са опити да облекчим бремето на живота – да забравим за тях, да избягаме от тях.

Исус обаче видял, и животът все повече вижда, че колкото повече се опитвате да избягате от живота, толкова по-тежък става той. Колкото повече стимуланти употребявате, толкова по-депресиран сте. Хапчетата за сън в крайна сметка причиняват безсъние. Всичко това е губеща игра. Вие сте обременен от самите си опити да вдигнете тежестта на живота. Стремежът към удоволствия е голямата илюзия. Това е илюзия, защото ни се изплъзва. Хващате се за крециящите цветове на залеза и откривате, че си схванал тъмнината. Вие сте съкрушен от разочарование.

О, Исусе, с една дума Твоят реализъм пронизва нашите илюзии. Когато приемем Твоят реализъм, ние живеем в свят на реалността – с истински удоволствия, с истински радости, с истински живот и без махмурлук. Хващаме се за залеза и го намираме за зора. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всички неща, предназначени да ме повдигнат, ме потискат. А Той ме повдига и ме държи повдигнат!

2.03 - Грижи на този живот

Вчера завършихме с това да бъдем „*обременени от прахосничество и пиянство*“ – преследване на удоволствие чрез бягство от реалността. Другата част на стиха ни предупреждава да не бъдем „*обременени от... грижи на този живот*“ (Лука 21:34). Първата част, чрез пиянство и прахосничество, се опитва да избяга от грижите на този живот; втората част, отхвърляйки бягството в прахосничество и пиянство, опитва метода за справяне с грижите на този живот чрез дълг и самодисциплина. Замесените лица може да са религиозни, което ги обвързва с дълг и дисциплина. Те са в религиозното си аз, а не в Христос, и следователно, те са изпълнени с грижи, обременени хора. Те са напрегнати, тревожни и изтощени. Нещата, които са настоящи, винаги присъстват, те поглъщат време, внимание и живот.

Забележка: Исус поставя това обременяване с грижите на този живот, в същата категория като прахосничеството и пиянството. **Това е грехът на съвестният човек.**

Какво е лекарството и за двете? Просто е. И в двата случая има съзнание за това, че сте в себе си, следователно, за това, че сте във времето. Лекарството е да излезете от себе си и от времето в Христос чрез себеотдаване. Тогава, когато сте в Христос, вие сте във вечния живот. Вие сте по-осъзнат за вечния живот, отколкото сте за временния живот. Излязъл сте от мимолетно „шоу“ и сте влязъл във Вечното. Сега. „Настоящите неща“ са заменени от „**Настоящото Нещо**“. Вие не бягате от нещата, които са в момента, а ги поставяте като подчинени на вечните неща в Христос. Те заемат местата си на ръба на живота; вие ги имате под свой контрол, а не те ви управляват. Вие ги използвате, а не те ви използват. Вие сте ги отделили от трона на живота ви, като сте ги предал на Христос, следователно те нямат повече сила да ви отделят от Христос. В Него, вашите ценности са правилни – нещата са си неща. Аз не се подчинявам на нещата, а на Него.

О, Исусе, Ти си моята върховна ценност. Гледам в лицето Ти и вече не съм слуга на нещата. Аз съм слуга на Създателя на нещата. Мога да взема малко или много от нещата, защото имам всичко

от Теб. Благословено освобождение, славна свобода! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Има два начина да бъдете .- богат – единият в изобилието на притежанията ви, а другият - в ограничения брой на желанията ви.

3.03 - В религията, не в Христос

Разглеждахме силата на настоящите неща, да ни отделят от любовта на Бога в Христос Исус, нашия Господ. Сега разглеждаме втората част: „бъдещето“ (Рим. 8:38). Опасенията за бъдещето се превръщат в страхове, а страховете стават всепроникващи като безименна тревога. Тези страхове, превърнати в тревоги, ни отделят от любовта на Христос – и това се случва с религиозните хора.

Една много интелигентна и религиозна жена, ми разказа за това, как съпругът ѝ, свещеник, избягал с жената на дякон. Тя се омъжила за дякона и за известно време били щастливи – толкова щастливи, колкото двама души биха могли да бъдат при тези обстоятелства. Но сега, тя била изпълнена с безименни страхове, най-вече страхове от бъдещето. Причината била проста. Религиозна жена, тя била „в религията“, но не и в Христос. Дълбоко в себе си тя наистина била „в себе си“ и бидейки в себе си, се чувствала несигурна. Тя започна да се чуди какво ще се случи с нея, когато физическата ѝ привлекателност избледнее? Ще може ли да задържи новият си съпруг? Ще го загуби ли, както загубила първия? Това са естествени страхове за човек, който е в себе си, без нищо, което да го подкрепя и поддържа освен самата нея и нищо в нея, освен разлагащото ѝ се аз. Лекарството било просто: да се предаде на Христос. Тя направила това и веднага страховете ѝ изчезнали – сега тя била във вечния живот и следователно - в безопасност. Времето не можело да ѝ направи нищо. Тя принадлежала на Христос, а времето и вечността принадлежали на Него и следователно на нея.

Взех сутрешния си вестник и под „Нека изследваме умът ви“ беше написано: „След като навършите 40 години, няма какво да очаквате с нетърпение! Правилно или грешно е това?“ Публикуваният отговор беше: „Грешно. Всеки човек на средна възраст е пионер в новия „разцвет на живота“, осигурен от последните постижения в медицината и технологиите.“ Това е земен отговор.

О, Господи Боже, ако науката и технологиите са отговорите на нарастващия умствен и физически упадък, ние сме подсилени в началото, но сме хванати в капан в края – хванати от смъртта. Но в Теб ние сме безсмъртни, следователно не сме ограничени от времето, нито обвързани от времето. Ние сме свободни в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Земните отговори на живота не са верни – Вечният трябва да е отговорът.

4.03 - Не е нужно да живея

Вчера се спряхме върху отговора на психологията, че последните постижения в науката и технологиите, правят възможно тези, които са над 40 години, да бъдат пионери в „новия разцвет“ на живота. С други думи, новият разцвет на живота може да бъде на 50, 60 или дори - 70 години. Това е добре. Доказах, че това е вярно за мен самият. Когато бях на 70 години, Бог ми каза: „Ще ти дам най-добрите 10 години от живота ти – следващите 10.“ Онези, които са отминали, наистина бяха най-добрите години от живота ми. Мога да нося същия товар от работа и отговорности, както на 45 или на 55 години, и да го нося със същата липса на умора и напрежение. Въпреки това, да предположим, че само науката и технологиите ми дават тази увереност, вместо Бога. Това би било инжекция в ръката с грубо събуждане от последиците. Без да съм в Христос, аз щях да съм в себе си, следователно в смъртността и следователно в евентуалния разпад и смърт. Науката и технологиите могат да отложат, но не могат да предотвратят разпада и смъртта. Те само удължават агонията на окончателния провал.

Когато сте в Христос обаче, нищо в идните неща не може да ви раздели. Да предположим, че аз трябва да умира, преди да са се свършили 10-те най-добри години; тогава застрашава ли ме нещо? Не, те все пак ще бъдат най-добрите 10 години от живота ми, защото в Христос имам вечен живот. В Него буквално няма смърт, а само по-голям живот, така че аз съм в безопасност. Когато преди 52 години отивах в Индия, един свещеник на борда на кораба ми каза: „*Не пиеш ли? Не можеш да живееш в Индия, без да пиеш.*“ Моят отговор беше прост: „*Ами, не е нужно да живея, аз мога да умира.* Християнинът има друга алтернатива - може да умре и да е по-добре. Но, ако не сте християнин, вие трябва да внимавате как

живеете, иначе сте в беда!“ Няма нищо в идните неща, което да може да ни раздели от Христос. Не знам какво крие бъдещето, **но знам Кой държи бъдещето**. В Него има живот. Живот, Ж-И-В-О-Т - сега и завинаги!

О, Исусе, идните неща са само неща, които идват при Теб, защото Ти си наследникът на вековете. Всички живи неща ще дойдат в краката Ти. Останалите ще се разпаднат и ще загинат. Следователно, ние можем да неем и да танцуваме за предстоящата победа, защото има настояща победа - в Теб. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако християнската вяра е „очаквано постижение“, тогава аз живея в това очаквано постижение **сега**.

5.03 - Хороскопи?

Преминаваме към друга двойка противоположности, за които Павел казва, че не могат да ни разделят „от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ“ (Рим. 8:39). На пръв поглед изглежда, че Павел е изоставил плана за противоположностите и е добавил един елемент – „**нито сили**“ (ст. 38). Преводът на Филипс запазва противоположностите, като комбинира думата „сили“ с тях: „**нито сила отгоре, нито сила отдолу... няма сила да ни раздели**.“

Каква е тази сила отгоре, която може да ни раздели? Когато погледнем онзи древен свят, за да видим каква сила отгоре му е повлияла най-много, **отговорът е астрологията**. Звездите решавали съдбата на онзи древен свят и те все още го решават в много части на света, включително **Индия** и, странно да се каже, **Америка**. Едно от нещата, които ми се струват странни, когато се връщам от Изтока, където астрологията е царувала и където постепенно **я отхвърлят** като отживяло суеверие, **е да откривам, че американските вестници печатат ежедневни хороскопи**, написани според положението на звездите за съответния ден и дадени като сериозно ръководство за поведение на своите читатели. **И това е в християнска Америка!** Мислех, че сме преминали от етапа на астрологията, псевдонаука, към астрономията, истинската наука. Поддържането на това суеверие от вестниците, **показва невероятно морално и духовно плиткуумие**. Вярата, че неодушевени бучки материя, носещи се в пространството, могат да определят съдбата на моралните и духовните същества, способни на морален и духовен избор, **е материализъм от най-груб вид**. Няма съществена разлика между древен езичник, който се покланя пред каменен идол, молейки за неговото напътствие и благословия, и съвременен езичник, изучаващ карти, изобразяващи движенията на бучки материя в небето, **за да определи напътствията в живота си**. Нищо не би парализирало една цивилизация по-бързо от това, нейните граждани **да се откажат** от отговорността за морален и духовен избор, **в полза на звездите да решават**.

О, Христе, прости ни, когато изоставяме Теб, Светлината на света, в полза на нощни светлини, които блещукат в тъмнината. Ние Те загубихме и затова се обръщаме към тези фалшиви светлини, които ни водят към нарастваща глупост и празнота. Помогни ни да погледнем в Твоето лице за напътствие. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Единственият хороскоп, който ме интересува, **е моята съдба в Христос** - останалото са глупости.

6.03 - Парализацията от гледането на звездите

Размишляваме за силата от небето, която може да ни отдели от Божията любов в Христос Исус. Ние се хванахме за астрологията като за тази сила, **която може да ни раздели – и тя го прави**. Когато хората загубят ръководството на Бога, те ще се обърнат към всичко друго за напътствие. От всички неща, към които хората се обръщат за напътствие, **астрологията е най-опустошителна**, защото означава, че моралните съображения са изоставени и положението на звездите решава. Звезди, които нямат съзнание, нямат морално чувство, нямат интелигентност, **решават съдбата на съзнателни, морални, интелигентни същества**. Всяка нация или всеки индивид, който приеме този метод на напътствие, **ще се разпадне - той вече се е разпаднал**. И все пак ни се казва, че **5 милиона души в Америка решават ежедневието си въз основа на астрологията**. Вестниците, които публикуват тези ежедневни карти, допринасят за този морален и интелектуален упадък.

Виждал съм кралската плаваща къща, вързана за брега на река в Кашмир, Индия, защото астролозите

бяха информирали махараджата, че звездите не са благоприятни за продължаване на пътуването. Делата на една държава са вързани, докато звездите не им дадат разрешение да се движат! Един образован индус ми каза: „Щях да пътувам с влак, но открих, че не е благоприятен час за пътуване, но следващият щеше да е благоприятен; затова изчаках този час, втурнах се към гарата, но, уви, влакът потегли без мен.“ Часът бил благоприятен, но той изпуснал влака си! Влакът на човешкия прогрес ще потегли и ще остави поклонниците на астрологията зад гърба си, докато изучават картите си за благоприятни часове и дни, за да правят това, онова и другото.

Звездите, които Божията любов е създала, могат да ни отделят от тази любов, ако направим звездите наш водач, вместо да позволим на Създателя, разкрит в Христос, да ни води. Това е грехът на идолопоклонството. Това е езичество, чисто и просто.

Господи, прости греха да се обръщаме към звездите, вместо към Спасителят, грехът да се обръщаме към делото на Твоите ръце, вместо към Твоите ръце за напътствие и насока. Нека ни бъде простен този грях на идолопоклонството. Спаси ни от нещата, които ни отделят от Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус е моята Утринна звезда, която възвестява моя ден – денят на Бога!

7.03 - Спиритизъм?

Размишлявахме върху едната от двойката противоположности, които „*ни отделят от Божията любов в Христос Исус*“ – „*сила отгоре*“. Сега се обръщаме се към другата: „*нито сила отдолу*“ (Рим.8:39 Филипе). Какво би отговаряло на описанието на „*сила отдолу*“, която би могла да ни отдели, освен спиритизма? Онзи древен свят е гледал на обиталището на мъртвите, като на сенчест свят под нас. Спиритизмът се обръща към света на мъртвите за напътствия в живота сега. Не потвърждавам, нито отричам възможността да се свържем с мъртвите и мъртвите да се свържат с нас. Просто не знам. Оставям това отворено за научно изследване. Всичко, което ме интересува, е въпросът, дали сила отдолу може и отделя ли ни тя от Божията любов в Христос, ако ѝ обърнем внимание. Доказателствата са силно на страната на това, че спиритуализма наистина отделя от Христос онези, които са му се посветили или се занимават с него. Доколкото мога да видя и чуя, нито една нова светла дума за човешкия живот, не е дошла чрез който и да е медиум, професионален или аматьор. Любопитни инциденти и съвпадения се цитират, като доказващи връзка с починалите, но няма никакво ново светло откровение отвъд или в допълнение към това, което откриваме в Христос, както е разкрито в Библията. Не е разкрито никакво ново морално или духовно прозрение. Това би означавало, че моралното и духовно прозрение на медиума е определящият фактор. То е земно. Ако небето пробиваше към нас, то би било нещо повече и различно от обичайните морални и духовни глупости. Словото на Исаия е все още валидно: „*И когато ви кажат: „Допитайте се до запитвачите на зли духове и до врачовете, които шепнат и мърморят“, отговорете: не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Трябва ли да се допита до мъртвите от името на живите? Към учението и към свидетелството! Наистина, поради това слово, което говорят, няма зора*“ (8:19–20). Последната фраза беше вярна тогава и е вярна сега: „*няма зора*“ – няма изгряваща светлина в спиритуализма!

О, Исусе, Ти си светлината на този и на онзи свят. Отделени от Теб „няма зора“, защото Ти си зората. В Теб всички наши залежи се превръщат в изгреви и целият ни мрак в блясък. Когато ходим в Твоята светлина, това е Светлина. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус има вечна зора, водеща до светлина и само светлина.

8.03 - Надничане зад завесата

Ние обмисляме силата да ни разделя от Божията любов в Христос Исус, нашия Господ, когато посвещаваме времето, вниманието и интереса си на астрология или спиритизъм. Божията любов в Христос Исус се вижда най-висша в кръста. Да откъснете поглед от кръста и да го насочите към звездите или да прекарате времето си в опити да надникнете отвъд завесата на смъртта, означава да замените умишлено разкритото, с умишлено скритото. Бог разкрил сърцето Си на кръста. Нищо на небето, нито на земята, нито под земята не може да разкрие нещо по-дълбоко или различно от Божията любов, когато Бог в Христос умря на кръста, за да ни изкупи. Да откъснете поглед от това, като го насочите към звездите, означава да

замените централното и моралното, с маловажното и магическото. Да се опитваме да надникнем зад завесата, означава да заменим откритото видение, което имаме на Неговата плът в изкупителното сърце на Бога, с евтино зрелище, докато се вираме през раздраната завеса.

Някой възразява: „Не се ли явиха Моисей и Илия на Исус от онзи друг свят?“ Да, явиха се. Но за какво говориха? Разказът ни казва: „*И ето, двама мъже разговаряха с Него, Моисей и Илия, които се явиха в слава и говориха за Неговото заминаване, което трябваше да извърши в Йерусалим*“ (Лука 9:30–31). Забележка: „*те говориха за Неговото заминаване, което трябваше да извърши в Йерусалим*“ – **те говореха за кръста! Няма нищо по-голямо от кръста** в онзи свят или в този! Фокусът на вниманието им бил върху кръста.

Да посвещаваме времето и вниманието си, в опити да надникнем в тайните на бъдещето, **отклонява погледа ни от изкупителния акт на Бог на кръста – отделя ни от тази любов**. Противникът няма нищо против да бъдем религиозни; всъщност, той би го насърчил, **стига да може да ни насочи към периферните звезди или към периферните гледки към отвъдния свят**, вместо към най-великото нещо, което някога се е случвало на този свят или на който и да е свят – **кръстът**.

Отче, Ти облече сърцето Си в плът и кръв и го остави да се разбие на кръст за нашето изкупление. Да изоставим това в полза на незначителни интереси, е все едно да изоставим извора на жива вода и да се обърнем към разбити щерни, които не могат да държат вода. Спаси ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако Моисей и Илия, дошли от онзи друг свят, са се интересували от Исус и Неговата смърт, тогава там ще бъде фокусът на моето внимание.

9.03 - Нито нещо друго в цялото творение

С последен жест, Павел обхваща хоризонта на възможностите и казва: „*нищо нещо друго в цялото творение, ще може да ни отлъчи от любовта на Бога в Христос Исус, нашия Господ*“ (Рим. 8:39). Обърнете внимание, че: „*нищо нещо друго в цялото творение*“. Ако е пропуснал някоя възможност за разделяне, след като е дал двойките противоположности – смърт и живот, ангели и началства, настоящето и бъдещето, сила отгоре или сила отдолу – сега той запълва всички празнини, като казва „*нищо нещо друго в цялото творение*“.

Докато се възхищаваме на вярата и реториката на Павел, ние имаме оставащото подозрение, че това е вяра, **а не факт**, и е реторика, **а не реализъм**. Тези неща наистина ни отделят от любовта на Бога в Христос Исус, нашия Господ – и ни разделят всеки ден. Тогава **каква е тайната на способността му да направи това изумително твърдение?** Той е пропуснал едно нещо – **изборът**. Докато избираме да останем в Божията любов в Христос Исус, нищо от това, което Павел споменава, не може да ни раздели. Всички тези неща, които Павел споменава, **са извън нас**. Нищо отвън не може да ни раздели, **но ние можем да отделим себе си от Христос**. Можем да изберем да излезем от Христовата любов, да мислим мисли, които са различни от Неговите, да показваме отношение, различно от Неговото, да копираме начини, различни от Неговите, да разкриваме дух, различен от Неговия, **и когато го правим, тогава сме уязвими** от всяко или всички тези неща. **Те наистина ни разделят**.

Ако останем в Христовата любов чрез преданост, вяра и послушание, тогава нищо отвън не може да ни докосне, за да ни раздели. Руфъс Моузли, съвременен светец, обобщава най-голямото си житейско откровение по следния начин: „Бог ми каза: „*Нямаш нищо друго да правиш в живота, освен да живееш в единство с Мен*.“ Той бил дълбоко прав. Не е нужно да правя това, онова или другото – **трябва да живея в единство с Христос** – всичко останало следва. Не е нужно да успявам или да се провалям – **трябва да живея в единство с Христос**.

О, Исусе, Господи мой, животът е намерил своята най-голяма простота и най-голяма дълбочина в Теб. Аз живея в Теб и всичко, което е добро, живее в мен. Не трябва да искам нищо, защото имам всичко. Аз съм богат отвъд богатствата, аз съм свободен отвъд свободата, жив съм отвъд живота. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нищо в цялото творение не може да ме раздели, **защото аз имам Създателят**.

10.03 - Квиетизъм, който е динамизъм

Вчера завършихме, като подчертахме, че нищо отвън не може да ни отдели от Божията любов в

Христос Исус, нашия Господ. Но ние можем да отделим себе си от Христос. Следователно, ние имаме една и само една задача в живота: да живеем в Христовата любов, в единство с Него.

Някой възразил „Не е ли това квиетизъм?“ (от латинското *quietus* – спокоен, тих) – състояние на пълен вътрешен мир, на освобождаване от егото, от тревогите и от външното влияние Д.Пр.) Да, така е, но това е квиетизъм, който е динамизъм. Това е същият квиетизъм, който има щепселът, когато се вкара в контакта и остава там, възприемащ и пасивен. Тази възприемчивост и тази пасивност предава мощна активност – силата на електричеството. Това е същият квиетизъм на големите язовири в района на долината на Тенеси. Водата на тези реки свободно течала към морето, преди те да бъдат преградени и направени неподвижни. Силата на тази тишина била използвана за повишаване на нивото на живот за цялата тази област и я превърнала от изостанала, парализиран планинска област в най-бързо развиващата се област на Америка. Квитизмът се превърнал в ускорение.

Вътре в Христос, вие предавате без усилие; извън Христос вие се суетите в ожесточена дейност и изтощавате себе си и другите около вас. Може дори да се превърнете в голямо колело, но въпреки това сте колело, което се върти в кръг и не стига доникъде, освен до изтощение. Квиетизмът в Христос е същият вид квиетизъм, който е в центъра на циклона – място за почивка, но мястото, където пребивава силата на циклона. Павел го каза така: „*Но по Божията благодат, аз съм това, което съм, и Неговата благодат към мен не беше напразна. Напротив, трудих се повече от всички тях, макар че не аз бях, а Божията благодат, която е с мен*“ (1 Кор. 15:10). Вие живеете в Неговата благодат, вие живеете чрез Неговата благодат, вие работите чрез Неговата благодат, вие сте плодовит чрез Неговата благодат, вие сте всичко в Неговата благодат.

О, Христе, Господи мой, аз намерих истинския и единствен начин да живея – да живея в Теб и само в Теб. Тук съм у дома. Тук е моята родна земя. Тук е моят живот. Тук е моята енергия. Аз живея с Твоя живот, обичам с Твоята любов и работя с Твоята енергия. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Сърцето ми е центърът на творението, защото Създателят е там, създавайки.*

11.03 - Неговото идване само ще служи

Преди да напуснем този удивителен пасаж, който разказва за сигурността – за съвършената сигурност – която вие намирате, когато живеете в кръгът на Божията любов в Христос Исус, трябва да подчертаем как се постига тази сигурност.

Това не е сигурност, при която вие сте отвъд изкушението или където сте лишен от проблеми. Тя е по-дълбока от това. Древната легенда разказва за Антей (*виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Antaeus> Д.Пр.*), който, когато е бил във връзка с майка си Земя, той бил непобедим, защото бил в контакт с нея и притежавал цялата ѝ сила и ресурси. Само когато бѐдел издигнат и загубил връзка с майка си Земя, той можал да бъде победен. Докато оставате в Христос, вие притежавате цялата сила, цялата доброта, цялата победа, цялата любов на Христос. Следователно вие сте непобедим. Но ако излезете от Него – с мисъл, дума, дело или отношение – тогава вие сте слаб и уязвим.

Докато пребъдвате в Неговата любов, нищо не може да ви достигне, защото, достигайки чрез тази любов до вас, тя се трансформира. Любовта на Христос е единственото нещо, в което, ако Противникът влезе, ще престане да бъде Противник. Исус казал: „*Князът на този свят иде; той няма власт над мен; [неговото идване само ще служи]*“ (Йоан 14:30). Дяволът всъщност служел на Исус, като Го поставил на кръста, защото Той използвал този кръст, за да изкупи човечеството. (*И като последица от несправедливото осъждане и убиване на Исус, Справедливият Отец Го възкресил и прогонил Дяволът, Обвинителят, от небето и той вече действа само на земята. А чрез изкуплението, Исус отнел властта на греха и на смъртта. Д.Пр.*) Исус живеел в любовта на Бога и когато кръстът стигнал до Него, това вече не било бедствие, а възможност – възможност да изкупи човечеството. Омразата може да се опита да ви стигне, докато вие сте в любовта на Христос, но омразата прави за вас само това, което тя направила за Стефан сред хвърляните камъни срещу него – тя извикала безсмъртна любов: „*Господи, не им считай този грях*“ (Деяния 7:60). Омразата „послужила“, за да извади наяве една безсмъртна любов. Лъжите, стоварващи се върху Стефан пред Синедриона, се превърнали в светлина: „*И всички, които седяха в Синедриона, като се вгледаха в него, видяха, че лицето му е, като лице на ангел*“ (Деяния 6:15). Лъжите се превърнали в светлина, когато попаднали в любовта на Христос.

О, Исусе, Господи мой, когато пребъдвам в Теб, изкушението е триумф, горчивината срещу мен се превръща в блаженство в мен, ударите върху мен само изтръгват славата, неразбирането се

превръща в по-дълбоко разбиране на Теб, аз съм победител и повече от победител в Твоята любов. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко е от полза за онези, които следват Христос, ако се научат как да го ползват.

12.03 - Говорене на истината в Христос

Ние преминаваме от всеобхватният пасаж за сигурността, докато оставаме в Божията любов в Христос Исус, и отиваме при следващия пасаж в Римляни – пасаж, който разказва за общителността, докато оставаме в Христос: „*Аз говоря истината в Христос... съвестта ми свидетелства с мен в Святия Дух*“ (9:1). Някой е казал: „*В Христа не се борете, а просто гнездете*“. Има истина в това да гнездим в Христос, но тя е само полуистина. Думата „гнездя“ съдържа думата „гнездо“ в себе си, а гнездото не е за утеха, а е за сътворение – нещо се излюпва. В Христос нещо винаги се излюпва, **вие винаги създавате**. Сега вие, след като сте приел истината, започвате да говорите истината.

Има три етапа в говоренето на истината: (1) Вие просто говорите истината – голата истина. (2) Вие говорите истината с **любов** – по-висша от голата истина. (3) Вие говорите истината **в Христос** – по-висша от голата истина и по-висша от това да говорите истината с любов.

Вие може да говорите истината – голата истина и тя вербално да е вярна, но тя може да е лъжа, защото може да заблуждава. Лъжата е опит за измама и можете да се опитате да заблудите, докато казвате истината, защото пропускате това тук и пропускате онова там, и истината, бидейки по-малка от цялата истина, **се превръща в лъжа – в опит за измама**. Може да говорите истината с любов, но любовта може да е еротична любов – притежаваща любов, а не „агапе“ любов – себеотдаваща любов, божествена любов. Ако обаче, вие говорите истината в Христос, тогава тя е повече от голата истина, повече от еротичната любов и повече от агапе любовта, защото е агапе любов **със съдържанието на Христос** в тази агапе любов – **това е Неговият вид агапе любов**. Неговата любов агапе, е обобщена в молитвата: „*Отче, прости им, защото те не знаят какво правят*“ (Лука 23:34). Говоренето на истината в Христос е най-висшето говорене и най-висшата истина. Това е най-висшият знак – **няма нищо по-висше**.

О, Христосе, Господи мой, Ти си Истина и да говоря в Теб, означава да говоря в истина. Ние ставаме толкова истинни, толкова се отъждествяваме с нея, че ние ставаме истина. Не „Истина“, защото само Ти си Истина. Но нашата истина ехти с Твоята Истина. Помогни ми днес да говоря истината в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да бъдеш в Христос означава да бъдеш свързан с любов с всеки, който е в Христос.

13.03 - Съвестта не е сигурен водач

Вчера видяхме, че не е достатъчно да говорим истината и да говорим истината с любов; **ние трябва да говорим истината в Христос** – най-висшето говорене на истината, **защото Той е Истина**. Това се нуждае от допълнително твърдение: „*съвестта ми свидетелства за мен в Святия Дух*“ (Рим. 9:1). Трябва да има потвърждение, че ние говорим истината в Христос – нашата съвест трябва да свидетелства и това свидетелство на съвестта **трябва да свидетелства в Святия Дух**.

Самата съвест **не е сигурен водач**. (Прочутият артист Г. Русев казвал: „*Имам съвест, но не я употребявам често*“. Д.Пр.) Съвестта е моралното чувство, което одобрява или не одобрява, **но вие влагате в съвестта стандартите**, според които тя одобрява или не одобрява. Съвестта на индуса е научена да одобрява кастата; моята съвест е научена да не я одобрява – диаметрално противоположни стандарти са дадени на съвестта за одобрение или неодобрение. Съвестта ви трябва да бъде **обучена в Христос**, а не от моралните кодекси на мнозина в църквите. Често моралните кодекси в църквите **отразяват** социалните, икономическите и расовите нагласи на заобикалящото я общество.

Съвестта ви в Христос трябва да бъде обучена от Светия Дух. „*Той ще вземе от Моето и ще ви го извести*“ (Йоан 16:15). Светият Дух е тълкувателят и е единственият безопасен тълкувател на умът на Христос. Един психиатър казал на жена, чийто съпруг имал любовна връзка със секретарката си: „*Трябва да се приспособите към ситуацията. Можете да задоволявате неговите социални и семейни нужди като Марта, а секретарката да задоволява неговите духовни и сексуални нужди като Мария*.“ Нищо чудно, че

моралната природа на тази жена е била възмутена от този псевдонаучен и псевдорелигиозен съвет.

Светият Дух прави съвестта ни чувствителна в училището на Христос. Той е образецът, по който се оформя съвестта ни.

О, Свети Душе, когато ние сме под Твоето очистващо наставничество, ние сме в безопасност. Ти си Божественият Скулптор, Който ни създава по най-висшето подобие на Бога – Исус. Вземи съвестта ми и я очисти от фалшиви стандарти, и я направи истински християнска съвест. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес съвестта ми ще бъде под опеката на Светия Дух.

14.03 - Едно тяло в Христос

Сега идваме пре следващия пасаж в Римляни, който разказва за друг етап от живота в Христос: „*така че ние, макар и мнозина, сме едно тяло в Христос, а индивидуално сме части един на друг*“ (Рим. 12:5). Ние не само трябва да говорим истината в Христос, но и трябва да бъдем свързани в живот, мислене и отношение, с всички останали, които са в Христос. Няма такова нещо като, да сте в Христос, но да сте отделен или изолиран от другите, които са в Христос. „*Да бъдем, означава да бъдем във връзка*“, а да бъдем в Христос, означава да бъдем свързани с всеки друг, който е в Христос. Трябва да сте в общение с всички, които са в Христос, иначе по този начин вие не сте в Христос.

Всеки, който принадлежи на Христос, принадлежи на всеки, който принадлежи на Христос. Човек може да измени на тази връзка, но не може да я отрече, защото тя е присъща. Вдъхновеният летопис казва: „*така че ние ... сме едно тяло в Христос*“. Не казва „*трябва да бъдем*“ или „*сме призвани да бъдем*“ или „*трябва да се разпознаем като такива*“, а „*сме едно тяло в Христос*“. Вие сте в това тяло и не можете да излезете от това тяло, без да излезете от Христос. Докато пребивавате в Христос, вие сте в едно тяло.

Това не означава, че всички трябва да бъдем в една църква – че моята църква или че вашата църква – да бъдем в „едно тяло“. Текстът казва: „*макар и мнозина, сме едно тяло в Христос*“. Той говори за „мнозина“ и „едно“. Новият Завет знае за много църкви, но познава една Църква. Многото църкви са били клонове на едната църква. Те са били местният израз на едната вселенска църква. Съвременната идея за много църкви – отделни, суверенни, независими – е непозната в Новия Завет. Тя е напълно чужда на Новия Завет. Павел извикал, когато деноминационализмът се е появил : „*Разделен ли е Христос?*“ (1 Кор. 1:13). Вие сте в Христос, вие сте в едно тяло.

О, Христe, ние Те разделяме, ако разделяме Твоето тяло, защото Ти си тялото и да бъда в Теб означава да бъда в това „едно тяло“. Премахни бариерите в сърцето ми, в предразсъдъците ми и в страховете ми, и ми помогни да прегърна като мой брат всеки, който Те признава и нарича Господ. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всяка връзка, което ме свързва с Христос, ме свързва едновременно и с моя брат и аз не мога да скъсам с едното, без да скъсам и с другото.

15.03 - Едно, само около Христос

Вчера видяхме, че църквата е съставена от мнозина и въпреки това е едно тяло в Христос. Множеството осигурява разнообразие, а едно тяло осигурява единство – единство сред разнообразието.

Това е новозаветният модел: мнозина, но едно – единство в разнообразието. Това не е нашият модел; ние имаме мнозина, но не сме едно. Всеки от мнозината гледа на себе си като на едно – присъединете се към мен и тогава ще бъдем едно. Това не се казва често, но обикновено е основната мисъл. И все пак, понякога се изразява, както в завещанието на една жена. Тя принадлежала към много тясна църковна група, а съпругът ѝ - към друга група, но те се обичали. В завещанието си тя поискала да не бъде погребана до съпруга си, а в друга част на гробището, защото казала: „*Когато Исус дойде, аз ще бъда възкресена, но той няма, и бих мразила да стана и да го оставя там, затова ме погребете в друга част на гробището.*“ Когато съпругът видял завещанието, сърцето му се съкрушило. Деноминационализмът, какъвто го имаме сега, разделя хората в живота – и в смъртта!

Казвам, какъвто го имаме сега – но не е нужно да го правим по този начин. Въпреки всички наши разделения, християните са най-обединеното тяло на земята. Те са обединени на мястото на Христос. Те са обединени в най-дълбокото нещо в живота – в самият живот. Те споделят общ живот в Христос. Не е нужно да търсят единство – те го имат. Повтарям, всеки, който принадлежи на Христос, принадлежи на всеки,

който принадлежи на Христос. Можем да се съберем около Христос, защото това е мястото, където сме заедно. Там сме заедно, не периферно, а централно и присъщо.

Има две други места, където се прави опит да ни направят едно – около епископите и около начинът на кръщението. Приемете нашия вид епископи или приемете нашия вид кръщение и ще бъдем едно. Уважавам желанието на всеки човек за определен вид епископ и за определен вид кръщение, но опитът да се обедини християнският свят около едното от двете ще доведе до разделение, а не до единство.

О, Исусе, Господи мой и Спасителю, Ти си нашето единство, защото единствено Ти си достоен да бъдеш центърът на нашето единство. Да бъдем обединени около епископи или кръщение, дори и да е възможно, би било недостойно единство – около човек или около начин на живот. Само около Теб, Божественият, ние сме едно. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Христос съм вътрешно обединен и съм обединен с брат си – двойно единство.

16.03 - Ръкополагане без полагане на ръце

Вчера видяхме, че предложението за обединяване на християните, около специален вид епископ или специален вид кръщение, би довело до разделение, а не до единство. Нито епископите, нито кръщението могат да се върнат към Исус за своята стартова точка и за своя авторитет.

За Исус е казано: „*Самият Исус не е кръщавал, а само учениците Му*“ (Йоан 4:2). Защо Исус не е кръщавал с вода? Той е спасил Себе Си, за да даде едно кръщение – кръщението на Светия Дух. „*Един Господ, една вяра, едно кръщение*“ (Еф. 4:5) – какво е това кръщение? С вода? „*Един Господ*“ е Господ Исус; „*едната вяра*“ е вярата в Господ Исус; „*едното кръщение*“ е кръщението, което Господ Исус дава. Йоан казал: „*Аз дойдох да кръщавам с вода... Той е, Който кръщава със Светия Дух*“ (Йоан 1:31, 33). Исус казал същото: „*Защото Йоан кръщаваше с вода, а вие скоро ще бъдете кръстени със Светия Дух*“ (Деяния 1:5). Изпълнението на това е следното: „*И така, въздигнат отдясно на Бога и приел от Отца обещанието на Светия Дух, Той изля това, което вие виждате и чувате*“ (Деяния 2:33). Там Той давал едното кръщение – кръщението със Светия Дух. Така че, кръщението с вода не може да ни обедини, защото то не е едното кръщение, което Исус дойде да даде – то е второстепенно – кръщението с Духа е централно.

Нито пък епископите биха могли да ни обединят. Ръкополагането на епископи чрез полагане на ръце, в редицата на приемственост не води началото си от Исус. Няма запис, че Той е полагал ръце върху учениците Си, за да ги ръкополага. Но Той ги е ръкоположил: „*Не вие избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви определих, за излезете и да принасяте плод*“ (Йоан 15:16). Те бяха ръкоположени чрез избор – Той ги отделил и ги упълномощил чрез този избор – а не чрез полагане на ръце.

О, Исусе, Твоят избор е нашето ръкополагане. Всичко, което хората могат да направят, е да разпознаят този избор, това ръкополагане. Те не могат да дадат това ръкополагане, защото Ти си Господ, а не те. Твое то призвание е моето отделяне. Аз му се подчинявам и му се подчинявам с радост и напълно. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Твоят избор е моето посвещение – нямам нужда и не искам никое друго.

17.03 - Мнозина са едно тяло в Христос

Ние видяхме, че никакъв специален начин на кръщение и никакво специално полагане на ръце от епископите, няма подкрепата на Исус. Нито едно от тях не може или не се връща към Него за упълномощаване. Ако започнат, те трябва да започнат с апостолите. Разликата между апостолите и Исус по този въпрос е установена. Следователно, по отношение на епископите, апостолите могат да говорят само за апостолско наследяване. Аз не се интересувам от апостолско наследяване, защото целта на моята вяра не са апостолите, а Исус Христос. (Няма попътен вятър за кораб, който не знае за кое пристанище плава – рим. погов. Д.Пр.) Нашата църква не е апостолска, а християнска църква. Апостолите били хора като нас, отчасти християни, но не и център на вяра. Тази вяра може да почива само в Божественото – в Божествения Син Божий. Ако нашата вяра завършва в хора, тогава тя почива от тази страна на божественото и не може да бъде божествена вяра.

Така че, нашата вяра, и следователно, нашето единство, не са в епископите, нито в кръщението, а в Христос. Единственото място, където можем да бъдем обединени, е в Христос, защото в Него, ние сме едно.

Не е нужно да търсим единство; ние го имаме в Него. Всичко, което трябва да направим, е да изразим това, което вече имаме. Християните са най-обединеното тяло на земята и най-разделеното – обединени в Центъра и разделени относно „в какво“. Обединени сме, не в какво вярваме, а в Кого! Ако кажа на която и да е публика: „В какво вярвате?“, те автоматично ще се разделят, няма двама души, които да вярват еднакво. Но ако попитам: „В кого вярвате?“, тогава автоматично те се събират, с едно име на устните си – в Христос.

Така че, този стих е дълбоко правилен: „така и ние, макар и мнозина, сме едно тяло в Христос“ (Рим. 12:5). Ние не сме и не можем да бъдем едно тяло в епископите, в начинът на кръщението, в църковното управление, но сме едно тяло в Христос. Не че трябва да бъдем едно тяло, но ние сме, по своята същност и присъщо, такава.

О, благословени Господи, благодарни сме, че имаме център на единство. Благодарни сме, че този център е божествен център. Ако той беше по-малко от божествен, ние нямаше да можем да се радваме в него. Радваме се на нашето живо единство в Теб. Благодарим Ти, благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не „какво“, а „в Кого“ ще бъде моят акцент.

18.03 - Църквата на Исус Христос в -----

Вчера видяхме, че „така и ние, макар и мнозината, сме едно тяло в Христос“ (Рим. 12:5). Ние подчертахме „едно“. Сега трябва да подчертаем „мнозината“. Това единство в Христос не е единство на еднообразието, а е единство на разнообразието. То осигурява за мнозинство. То не казва „така че ние, бидейки едно, сме едно тяло в Христос“. Така то би се опитало да постигне единство само чрез еднообразие, което нямаше да бъде живо единство, а мъртво единство. Исус се молил „те да бъдат едно, както и Ние сме едно“ (Йоан 17:11). Как Бог е Един? Недиференцирано Същество ли е? Не. Бог не е недиференцирано Същество. Има Отец, Син и Свети Дух, всеки от тях с отделно име, отделна същност, отделна функция и въпреки това дълбоко една несътворена личност. Той се молил ние да имаме Неговия вид единство – единство в разнообразието.

Единственият вид единство в разнообразието, който познавам, е Федералният съюз. Федералният съюз обединява два очевидно противоречиви импулса – желанието за единство с цялото и желанието за местна свобода. Той обединява единството и свободата и по този начин изпълнява самата ни природа. Приложено към църквите, това би означавало, че в Америка бихме имали една църква, „Църквата на Исус Христос в Америка“. Д-р Крамер, богослов (виж <https://www.britannica.com/biography/Hendrik-Kraemer> Д.Пр.), казва, че единственото валидно име за църква е „Църквата на Христос в.....“. Ние добавяме „Исус“, за да я центрираме във Въплъщението и да я разграничим от местните организации, които претендират за името „Църква на Христос“. Под това едно тяло, с тази една църква, ние бихме осигурили „мнозината“ – многото клонове на една църква – „Лутеранският клон на Църквата на Исус Христос в Америка“ и т.н. В тези местни клонове ще има самоуправление и права на щата – това ще е съюз със свобода.

Ще има една църква, с много клонове. Точно както в едно дърво има един ствол, но много клонове, всички произлизащи на един ствол, но образуващи симетрично цяло, чрез самото разнообразие на клоните, така трябва да бъде и църквата.

О, Христe, Ти си стволът, а ние сме клоните. Всички ние принадлежим на Теб и черпим един живот от общ източник. След това ние изявяваме този един живот в различни форми. Помогни ни да оценим и обичаме това разнообразие, докато съзнаваме нашето единство в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъде благодарен за разнообразието на различните клонове, които помагат за създаването на симетрично цяло.

19.03 - Изкупена гордост

Сега нека разгледаме някои други пасажии „в Христос“ в Римляни. Следващият е: „В Христос Исус, прочее, имам причина да се гордея с работата си за Бога“ (15:17). Гордея се с работата си за Бога. Има ли място за гордост в един християнин? Гордостта обикновено се осъжда като анатема, нещо, което трябва да бъде изхвърлено и изкоренено. Може ли гордостта да бъде изкупена? Да.

Ако гордостта е вкоренена в непредадено его, тогава, разбира се, тя е греховна гордост. Тя е проява на егоцентризъм, който привлича вниманието към себе си. Гордостта обаче може да бъде и градивна и може да

ни помогне да бъдем в най-добрата си форма. Без никаква гордост, ние ставаме небрежни, отпуснати и се влошаваме. „Той няма гордост“ може да бъде също толкова осъдително, колкото да кажем: „Той е горд и суетен“. Правилно вкоренена, гордостта, може да бъде импулс, който поддържа морала ни, стимул е за постижения, и е движеща сила. **Правилно вкоренена** – това е истинската ѝ същност. Вкоренена в егоизма, тя е грозно проявление; вкоренена в Христос, тя може да бъде красиво проявление.

Нашата гордост трябва да бъде изкоренена, предавана, когато има корени в едно **непредадено** „аз.“ Тя трябва да бъде засадена отново в Христос. Гордостта трябва да черпи своята подхранване от смирение на Христос. Когато се хвали, **тя се хвали в Господа**. Ако се хвалите с Друг, това е законно, правилно и подобаващо. В основата на тази праведна гордост е **дълбокото смирение**, защото вие знаете, че всичко, което правите, **го правите по благодат** – **благодатта на Друг**. Гордостта наистина се превръща в благодарност. Павел добавил: „**Защото няма да се осмеля да говоря за нищо друго, освен за това, което Христос е извършил чрез мен**“ (15:18). Аз не съм източникът – това е **чрез мен**, а не **от мен**. Това ви спасява от фалшиво смирение, **което е прикрита гордост** и ни дава чувство на самоуважение и себеприемане, заради благодарността за това, **което Той прави**. Той ме използва; следователно, аз не мога да злоупотребявам със себе си. Той ме издига; **следователно аз Го издигам**.

О, Господи мой, Твоето идване в мен ме измива от чувството за малоценност, за низост, от чувство на безпомощност и ми дава чувство на божествено самоуважение и гордост – праведна гордост от това, което Ти си способен да постигнеш чрез мен. С благодарност се гордея с Твоето дело в мен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Гордостта ми в Теб ме прави смирен.

20.03 - Това го обяснява

Вчера размишлявахме върху: „**Тогава, в Христос Исус, аз имам причина да се гордея с делото си за Бога**“ (Рим. 15:17). Видяхме, **че гордостта може да бъде балансирана**, когато е гордост от това, **което Той прави в нас и чрез нас**. Тази гордост, хвалейки се в Друг, се превръща в смирение. Вие можете да бъдете смирен, **само когато осъзнавате, че сте велик**. Този стих илюстрира това: „**Исус, като знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му и че от Бога е излязъл и при Бога отива, стана от вечерята, свали дрехите Си, препаса се с кърпа, наля вода в леген и започна да мие краката на учениците**“ (Йоан 13:3–5). Знаейки, че всичко е предадено в ръцете Му – съзнавайки, че е велик с върховно величие – **че всичко е в ръцете Му – Той можел да си позволи да бъде смирен**. Истинското смирение не е вкоренено в чувство за унижение; То е вкоренено **в чувството за вътрешно величие в Него**. Малкият човек не смее да бъде смирен; това би издало неговата незначителност. Той трябва да играе роля – **ролята да бъде велик, за да компенсира** това, че е **малък**. Този, който наистина е велик вътрешно, **не е нужно да играе роля**; той няма какво да поддържа; той е велик – велик поради Божията благодат в Христос и **следователно, може да върши и слугинската работа**.

Веднъж взех една метла на един метач и почистих мръсната тоалетна в купе на влак в Индия. Някои брамини в купето, изненадани, ме попитаха кой съм. Когато им казах, че съм последовател на Христос **и че съм научил това, което току-що бях направил, от престоя си с Махатма Ганди в неговия ашрам**, един от тях отговори: „**Това го обяснява**.“ В техните очи, **това което направих, го превърна от деградация в тайнство**, научено от Исус и Ганди. Исус беше очистил мръсотията на сърцето ми, **без да се унижи**, така че в Него, аз можех да почиствам мръсотията на тоалетна, **без да се унижа**. Аз бях велик, поради Неговата благодат, затова можех да си позволя да бъда малък в този случай - **от благодарност**.

„О, Божествен Учителю, Ти, който се навеждаш, за да умиеш краката ми, ръцете ми, сърцето ми, с това Твое дело, караи коленете ми да коленичат, сърцето ми да се смекчи — караи ме да падна в нозете Ти, защото виждам, как Величието става смирение...заради мен. Приеми моята благодарност. Амин.“

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Малкият човек се страхува да се наведе, **за да не разкрие своята незначителност**.

21.03 - В пълнотата на благословието

Преминаваме към друг важен пасаж „**в Христос**“ в Римляни: „**и зная, че когато дойда при вас, ще дойда с пълнотата на благословието на Христос**“ (15:29). Ще дойда... в... Христос. В Христос има

благословение и аз ще дойда с пълнотата на това благословение.

Тук откриваме удивителна самоувереност: „*Ще дойда*“ – не с благословение от Христос, а „*в пълнотата на благословието на Христос*“. Той имал удивителна самоувереност, *защото имал удивително самоотдаване на Христос*. Причината ние да нямаме самоувереност е, че ние не вярваме в Христос. А ние не вярваме в Христос, защото нямаме самоотдаване на Него. Неотдаденото „аз“ винаги е несигурно и колебливо – то не се е отдало напълно на Него; *следователно не може да има смелостта да взема от Него*. Когато има пълно предаване на Него, има пълна увереност, че ние ще дойдем „*в пълнотата на благословието на Христос*“. Когато сме напълно отдадени, *ние можем напълно да вземем*. Павел бил уверен, че ще бъде адекватен за всичко, което ситуацията в Рим изисквала, а Рим беше нервният център на езическата власт. С други думи, Павел казвал: „*Имам достатъчно и излишък, за да се справя с най-лошото*“. Тайната била, *че пълното предаване, означава пълно снабдяване с ресурсите на Христос*. Една индийска жена с лъчезарно лице подчерта, че „*трябва да осъзнаваме силата, която притежаваме, а не да с плашим от проблема*“. Павел знаел тайната да осъзнава тази сила. Ние също можем да я узнаем. Тогава, когато се окажем в проблемни ситуации, *ние няма да осъзнаваме празнотата си, а Неговата пълнота*. Тогава няма да бъдем наполовина пълни съдове, които се опитват да преливат. Ние ще бъдем напълно отдадени, следователно - напълно отворени. Човекът, който е напълно в Христос, *е напълно способен на всичко, което той трябва да направи*. Както превода **Мофат** го е казал (*виж [https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Moffat_\(missionary\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Moffat_(missionary)) Д.Пр.*): „*В Този, (Който ме подкрепя, аз съм способен за всичко*“ (Фил. 4:13). Аз ще дойда „*когато се изпълни времето*“ (Гал. 4:4).

О, Дух Божий, Ти си снабдяването. Аз мога да взема от Теб, когато съм изцяло предаден на Теб – мога да взема от Теб с две ръце всичко, от което се нужда за себе си и другите, навсякъде и по всяко време. Аз съм адекватен в Теб. Преливам от увереност, защото преливам от желание. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „В сърцето на човека вик, в сърцето на Бога – снабдяване.

22.03 - От Йоановото кръщение до Исусовото

Забелязваме друг пасаж „*в Христос*“: „*Поздравете Приска и Акила, моите сътрудници в Христос Исус, които рискуваха вратовете си за моя живот, на които не само аз, но и всички църкви на езичниците благодарят*“ (Рим. 16:3–4).

Павел е написал името на съпругата на Акила „*Приска*“, но Лука, в Деяния 18:2, е написал името ѝ „*Прискила*“. Вербално те не са еднакви, но в живота са. Така че, ние не търсим вербално вдъхновение, но можем и търсим жизнено вдъхновение от Библията.

Той ги е нарекъл „*мои сътрудници в Христос Исус*“. Лука разкрива в Деяния 18:2–3: „*И той намери един юдеин на име Акила... с жена му Прискила... и понеже беше от същия занаят, остана при тях и те работеха, защото по занаят бяха производители на шатри*.“ Акила и Прискила били бежанци: „*наскоро дошли от Италия... защото Клавдий беше заповядал на всички юдеи да напуснат Рим*.“ Те били бежанци, но вместо да се оставят да живеят, разчитайки на това, което могат да получат от благотворителност или помощ, *те работели*. Да бъдат в Христос им дало вътрешно самоуважение – самоувереност, поради вярата им в Христос.

Може би, в онези пред-християнски дни не е имало благотворителност или помощ. Във всеки случай, това довело до закоравял характер. Акила и Прискила били толкова закалени и укрепени, че предали силата си на ученият и красноречив Аполос, който „*говорел и поучавал точно нещата за Исус, макар че познавал само кръщението на Йоан... но когато Прискила и Акила го чули, прибрали го и му изложили по-точно Божия път*“ (Деяния 18:25–26). Вероятно те го отвели от кръщението на Йоан – водно кръщение – при кръщението на Исус – кръщението на Духът.

Павел ги нарекъл „*мои съработници в Христос Исус*“. Те били съработници там, където работата им имала значение – те правели по-ефективни работници, като ги запознавали със Светия Дух. Така Павел, Акила и Прискила, били съработници, работейки с ръцете си в същия занаят и работейки в Духът, като запознавали другите с Духът.

О, Исусе, Ти включваш в Себе си всеки, който работи чрез Духът. Благословен Господи, научи ме да уча учителите да познават Духът на истината, който ще ни научи на всичко. Ние знаем малко или нищо, ако не Го познаваме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моя работа ще бъде да запознавам хората с дейността на Светия Дух.

23.03 - Одобрени в Христос

Сега ще разгледаме още четири пасажа „в Христос“, последните в Римляни: „*Поздравете Андроник и Юния... те бяха в Христос преди мен*“ (16:7). Павел чувствал, че единственото важно нещо е да бъде в Христос, а най-дълбокото съжаление било, че не е бил в Христос през онези пропиленни години, които е прекарал извън Христос. Забележителното нещо по отношение на Андроник и Юния било, че те са били „в Христос преди мен“. Всичко в Христос е плодотворно, всичко извън Христос е безплодно.

Друг пасаж: „*Поздравете Амилией, моя възлюбен в Господа*“ (16:8). В свят, където аномалността е била широко разпространена и се приемала за даденост, тази фраза „*моят възлюбен в Господа*“ е била най-пречистващата и освещаваща фраза, която можем да си представим. Тя превърнала мръсното в свещено и направила възможна дълбоката, чиста привързаност между хора от един и същи пол.

Друг: „*Поздравете Апелий, който е одобрен в Христос*“ (16:10). Това установява нов стандарт за одобрение – одобрен в Христос – най-високият възможен стандарт. Човек може да бъде одобрен в бизнес среди, в професионални среди, в социални среди, в политически среди, в интелектуални среди, а одобрението може да е сравнително безполезно, защото стандартите може да са ниски. Само на едно място, одобрението е ценно и жизненоважно – одобрен в Христос. Без да бъдете одобрен в Христос, всички други одобрения са безсмислени. Осъзнавайки, че сте одобрен в Христос, вие можете да се изправите с мир и увереност пред всички неодобрения на хората.

Последен: „*Поздравете Руф, издигнат в Господа*“ (16:13). Ако одобрението в Господа е единственото одобрение, което има значение, така и издигнатият в Господа, е единственото превъзходство. Може да сме издигнати в нашата оценка или в оценката на другите, но истинският и единствен въпрос е: Издигнат ли съм в Господа? Ако не съм, моето издигане няма трайност, а е само полъх на съмнение и то изчезва. А в Господа то е вечно.

О, благословен Господи, искам да бъда одобрен в Теб и издигнат в Теб. Измий ме от всяка неискреност, от всяка гордост и от всяка измислица, за да мога да имам одобрение в Теб и превъзходство в Теб. Тогава нищо друго няма значение. Вървя по земята с високо вдигната глава. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Одобрен в Христос - аз гледам на всички други одобрения или неодобрения като на неуместни.

24.03 - В Христос – една богословска представа?

Разгледахме някои изумителни пасажи в Римляни за резултатите от това, да бъдем в Христос. Преди да можем да продължим с каквото и да е чувство на сигурност, ние трябва да се изправим пред този въпрос: Дали да бъдеш в Христос е богословска представа или е факт от живота? Ако е богословска представа, тогава ние я изследваме, както правим с всяко друго словесно твърдение и стигаме до нашите интелектуални заключения. Може да е интелектуално удовлетворяващо, а може и да не е. Във всеки случай, животът ни не се променя по един или друг начин. Да предположим обаче, че това да бъдеш в Христос не е фигура на речта, а е факт; тогава ние сме изправени пред житейско решение и избор: ние действително сме в Христос или не сме – какво ще направим по въпроса?

Ако акцентът на Павел върху това да бъдеш „в Христос“ е богословска представа, наложена върху фактите от живота, това е едно; но ако е нещо, извлечено от самата реалност — ако е експериментален факт — тогава е съвсем друго нещо. „Ако е богословска представа, тя е в противоречие с християнската вяра. Тя би била Словото, станало слово – теология, философия, морализъм. Но християнската вяра не е Словото, станало слово, тя е Словото, станало плът. Това я прави различна, коренно различна от всички други вери – всички те са Словото, станало слово – те са добри възгледи. А Евангелието не е добри възгледи, а добра новина. Това, да бъдем в Христос не може да бъде представа, а е условие. То не е предложение – то е позиция. Ние всъщност сме в Христос. Това е свой собствен свят, със своята вяроност, със своите лоялности, със своите нагласи, със своите миогледи, със самия ви живот. Човекът, който пристъпва към Христос, става толкова различен от обикновения човек, колкото обикновеният човек е различен от животното. Това не е просто промяна на местоположението; това е промяна на живота. Това е свят в светът – свят на свободата, сред свят на робство; това е рай сред ада.

О, Исусе, да съм в Теб е такова робство и такава свобода; такива строги закони и такава ликуваща свобода. Когато съм в Теб, аз ходя по земята като завоевател, не се страхувам от нищо, не се страхувам от никого. Единственият ми страх е да не изляза от Теб. Дръж ме „вътре“. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Премавам от „в Христос“ като представа, към начин на живеене. Аз съм в Него, следователно във всичко съм в Него.

25.03 - В хармония с или в бунт срещу

Трябва да се задържим още един ден с мисълта, че това, да бъдем в Христос не е теологична фигура на речта, а е факт – най-важният факт във вселената, без изключение. Да бъдете в Христос е толкова определено нещо духовно, колкото да бъдете в Съединените американски щати е определено нещо географски и духовно. Да бъдете в Съединените щати, наистина да сте в тях, те подчинява на техните закони, култура, история, мироглед, дух. Можете да бъдете в Съединените щати географски, но не и в тях духовно. Може да бъдете извън хармония с тях, във вътрешен бунт срещу тях.

Когато бях млад християнин, веднъж отидох на палатково събрание и имаше много неконтролирани емоции. Евангелистът, под чието ръководство бях обърнат към Христос, ме видя на следващия ден и ме попита: „Беше ли на събранието снощи?“ Аз отговорих: „Бях там, но не бях „в“ него.“ Физически бях там, но духовно бях извън хармония.

Да бъдете в Христос е толкова реално състояние, че ако не сте духовно в това състояние, вие изобщо не сте в Христос. Ако сте възприел темпераменти и нагласи, които са извън хармония с Него, вие изобщо не сте в Него. Вие си излязъл навън.

Виждал съм хора да влизат и излизат от Христос и разликата беше ясно регистрирана по лицата им. Те бяха различни хора. Някои хора са в себе си, обвързани със себе си, ограничени от себе си, задушавачи се със себе си; след това съм виждал същите тези хора да излизат от себе си чрез предаване и в един миг, те бяха в Христос и бяха напълно различни същества. Нищо в тях не беше същото, освен името им. Когато сте в Христос, вие попадате под нов набор от закони на живота, нови нагласи, нова култура, нов мироглед, нов дух. Вие си гражданин на нова страна. Вие наследявате ресурсите на Христос. Всичко, което Му принадлежи, принадлежи и на вас.

О, Христосе, Господи мой, отивам от бедността си в Твоето богатство; от греха си в Твоята доброта; от болестта ми - в Твоето здраве, от нищожността ми в Твоята всеобхватност. В Теб съм богат, добър, здрав и пълен до неопикуемост. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Христос съм жив, вън от Христос съм мъртъв - достатъчно казано!

26.03 - В Христос – фразата на Павел?

Направихме пауза в края на миналата седмица, за да повдигнем въпроса, дали да бъдем в Христос е богословска представа, вместо да е реално състояние на битие. Стигнахме до заключението, че това е реално състояние на битие – единственото реално състояние на битие. В сравнение с това, всичко останало е нереалност. Тук животът е Живот, битието е Битие, любовта е Любов, радостта е Радост.

Възниква и следващ въпрос: Не е ли това Павлово, а не християнско – не е ли тази представа вкоренена в Павел, а не в Христос? Вярно е, че Павел поставя основния акцент върху представата за битие в Христос, защото той я използва 97 пъти, от общо 172 пъти, използвани в цялата Библия. Фразата се среща във всички останали 27 книги на Новия Завет, с изключение на Матей, Марк, Лука, Юда и Яков.

В Марк намираме: „И определи дванадесет души да бъдат с Него“ (3:14). Да бъдат с Него. Дотук стигат синоптичните евангелия (Матей, Марк и Лука Д.Пр.) и горе-долу дотук стига и съвременното християнство. Да бъдеш с Него е моделът, нормата. Но християнството „с Него“ е като електрическа крушка, която е с фасунгата, но не е в нея, като семе, което е с почвата, но не е в нея, като храна, която е с теб, но не е в теб. Важно е „вътре“. В 2 Йоан намираме следното: „Който върви напред и не пребъдва в учението Христово, няма Бога; този, който пребъдва в учението Христово, има и Отца, и Сина“ (ст. 9). Тук „в Христос“ е изместено към пребъждане „в учението на Христос“ – система, изградена около Него. Ако имаме правилни възгледи за Него, ние имаме Отца и Сина. Така християнството се превръща в правилна вяра за Христос, вместо в предаване на Христос, което ви поставя в Него. Това е Великият Заместител – „в“ е станало „около“. Християнството се превръща в теологична система, вместо в начин на живот – превръща се в добри възгледи, вместо в добра новина. (А добрата новина е, че Христос дойде да ни спаси, като възлети в плът, живя сред нас и умря на Кръста заради нас, за да можем ние „в Него“ да бъдем счестени от Бога за праведни и така, да бъдем спасени и да имаме вечен живот. Д.Пр.)

О, Спасителю, Ти не си доволен да бъдеш с нас, а не в нас, и ние не сме доволни да бъдем с Теб; ние искаме да бъдем в Теб. Любовта иска да се отъждестви с любимия човек. Аз искам да се отъждествя с Теб чрез преданост и послушание – искам да бъда в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичките ми „за“ ще станат „вътре“ – това ще бъде моят напредък в Христос.

27.03 - В Христос – не в посланията на Яков – защо?

Разглеждаме някои от местата в Новия Завет, където не се среща фразата „в Христос“. Посланието на Яков е едно от тях. Очевидно е защо фразата „в Христос“ не се среща в това послание. Акцентът там е върху морализъм, активизъм и добри дела: „Покажи ми вярата си отделно от делата си и аз от делата си ще ти покажа вярата си... Не беше ли оправдан Авраам, нашият баща, чрез дела, когато принесе сина си Исаак на олтара?“ (2:18, 21).

Лутер, наблягайки на оправданието чрез вяра, нарекъл това послание на Яков „послание от слама“ – без пшеница – защото то набляга на оправданието чрез дела. Той бил дълбоко прав, защото като правите оправданието чрез дела своя цел, вие наблягате на човешкото усилие – вие сте в себе си, вършите доброто си дело, а не в Христос, живеете чрез Неговите ресурси и вършите добри дела, защото сте в Него и вършите това, което Той прави, защото участвате в Неговия живот.

Несъзнателно, посланието на Яков е центърът на вярата за мнозинството християни в нашите църкви. В това послание, името на Исус Христос се споменава само 2 пъти: „Яков, слуга на Бога и на Господ Исус Христос“ и „Братя мои, да не показвате пристрастие, като държите вярата на прославения наш Господ Исус Христос, Господът на славата“ (1:1; 2:1). Тук той споменава, че е „слуга на Бога и на Господа Исус Христос“ и „вярата на нашия Господ Исус Христос“. Той споменава Исус Христос периферно, а неговата действена вяра е спасение чрез добри дела. Това е точна картина на голяма част от съвременното християнство: Вие сте в себе си, вършите добри дела, а не в Христос, живеете чрез Неговите ресурси и следователно вършиш добри дела като проявление на този живот в Него.

Единият живее чрез бичуване – бичуване на волята (Яков Д.Пр.); другият живее чрез поток – поток от добри дела, като резултат от контакт с източника.

О, Исусе, когато съм в себе си, аз се стремя, напрегнат съм и съм изтощен. В Теб аз съм спокоен и възприемчив, и освобождаващ – освобождавам Твоя Живот към другите. Това е толкова божествено лесно, толкова божествено естествено, толкова божествено свръхестествено. Аз съм в Теб и всичко, което Ти имаш, е мое – мое, за да го взема. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще живея не чрез това, което аз правя, а чрез това, което Той е направил за мен и чрез мен.

28.03 - Вярата, веднъж предадена

Има и друго послание в Библията, в което няма пасаж „в Христос“ – Посланието на Юда. Това послание споменава Исус Христос 5 пъти: „слуга на Исус Христос“ (ст. 1); „пазени за Исус Христос“ (ст. 1); „се отричат от нашия единствен Учител и Господ, Исус Христос“ (ст. 4); „милостта на нашия Господ Исус Христос за вечен живот“ (ст. 21); „чрез Исус Христос, нашия Господ“ (ст. 25).

Тук имаме 4 различни твърдения за Исус: „слуга“, „пазени за“, „се отричат“ и „чрез Исус Христос“. Никос от тях не изразява „в Христос“. Има „от“, „за“ и „чрез“, но не и „в“. Защо? Един стих разкрива причината: „Сметнах за нужно да ви пиша, като ви умолявам да се борите за вярата, която веднъж завинаги е предадена на светиите“ (ст. 3).

Вярата била нещо, „веднъж завинаги предадена на светиите“ – тя е била предадена в миналото като система от учения и вярвания и трябва да бъде защитавана. Използваната дума е по-силна: „да се борите за вярата“. Това придава наклонност на християнството, която е повлияла през вековете и все още му влияе. Ако акцентът беше върху „в Христос“, тогава християнството щеше да бъде нещо, което трябва да бъде демонстрирано. Но акцентът беше върху „от“ и „чрез“ – нещо извън нас – система от доктрини и вярвания, която е предадена. Тя не трябвало да бъде демонстрирана, а защитавана. Призивът бил словесен, а не жизненоважен.

Това се основава на представата за християнството като Слово, станало слово – теология, философия, морализъм.

Християнството е Словото, станало плът – представа, станала факт. Тогава единственият начин ние да бъдем в съответствие с това Слово, станало плът, е ние да бъдем продължение на това Слово, станало плът в нас. Ако сме в Христос, тогава ние не сме словесни защитници на тази вяра, а сме жизненоважни демонстратори. Самият Христос е Своята собствена защита. Ние Го изявяваме и Той се защитава.

О, Исусе, Господи и Спасителю мой, когато ние Те въздигаме, живеейки Твоя живот, Ти се обръщаш към хората така, както светлината се обръща към околното. Научи ме днес с всяка мисъл, която мисля, с всяка дума, която изричам, с всяко дело, което правя, аз да Те въздигам. Ти се самоутвърждаваш. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес няма да се опитвам да защитавам вярата, а ще я илюстрирам.

29.03 - Трябва да се боря – трябва да хваля – кое?

Още един ден се спираме върху акцента на Юда върху борбата за вярата, веднъж предадена на светиите. Този пасаж има истина в себе си – вярата трябва да бъде защитавана. През целия си живот аз трябваше да защитавам тази вяра пред нехристиянския свят. Но как да се борите за тази вяра? Със сигурност, не чрез спор! Християнството не може да бъде оценено в спор, както и сладката музика не може да бъде оценена в кучешка битка.

Да се борим за вярата, означава да хвалим Авторът на тази вяра пред хората. Ние Го издигаме и Той прави Своята собствена похвала. Да се опитваме да хвалим Исус чрез словесна борба, е като да се опитваме да организираме общество за защита на слънцето, защото някой хвърля кал по него. Слънцето не се нуждае от защита – то просто трябва да свети и се защитава само чрез това, което е и което прави. Издигайте Исус чрез слово и чрез живота Му и Той ще се защити. „*И когато бъда издигнат от земята, аз ще привлека всички при Себе Си.*“ (Йоан 12:32)

Разликата между борбата за вярата и препоръчването на вярата чрез издигане на Христос, е разликата между нехристиянството и християнството. Едното е егоцентрично, а другото е христоцентрично. Единият казва: „*Аз трябва да се боря*“; другият казва: „*Аз трябва да Го препоръчам*“. Единият посочва себе си като защитник на вярата; другият посочва Него като самата Вярa. Единият се опитва да спечели спор, а другият се опитва да спечели човек. Единият създава борбеност, другият създава обръщане във вярата. Единият се опитва да рекламира себе си – хитростта си и способността си да повали противник – другият се хвали с Исус и с Неговата способност да спасява. Единият се върти в кръг в спор; другият поставя кракът на другите хора върху Пътят. Единият има християнски думи, но е загубил Словото, станало плът сред думите. Единият е нехристиянин; другият е християнин.

О, Боже, Ти не си се изявил с думи, а със Словото – Словото, станало плът. Помогни ни да не се отклоняваме от Твоят метод на откровение и така да приемаме нашето собствено – откровение за самите нас. Помогни ни да посочваме с думи, с дела и с начин на живот, и да кажем: „Ето Божият Агнец.“ Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус се защитава пред душата, така както слънчевата светлина се защитава пред вечерта.

30.03 - Препоръчвам ви Моят Спасител

Има истина в представата, че християнството е вяра, „*веднъж завинаги предадена на светиите*“ (Юда 1:3). Въплъщението трябва да бъде веднъж завинаги и за всички хора. То не може да бъде повторено. Всеки опит да се създаде друг Христос е завършвал с неуспех – и бедствие за онези, които са последвали така наречените „Христи“. След дълга редица пророци и учители, Бог изпратил Сина Си последен от всички. Така че, Въплъщението е веднъж завинаги.

Исус осигурил непрекъснато разкриване на значението на това Въплъщение. „*Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете. Когато дойде Духът на истината, той ще ви упъти към цялата истина; ... Той ще Ме прослави, защото ще вземе от Моето и ще ви го изяви*“ (Йоан 16:12–14). Тук Исус осигурил непроменимо откровение – Светият Дух се отнасял до Исус – но това беше разгръщащо се откровение – Светият Дух непрекъснато разгръщал значението на Исус. Така че, то било непроменимо и все пак, разгръщащо се – статично и динамично.

Проблемът с вярата, „*веднъж завинаги предадена на светиите*“, е, че тълкувателите твърдят, че

тяхното тълкуване е вярата, „веднъж завинаги предадена на светиите“. Те объркват Въплъщението със своето тълкуване. Те спретнато са завързали Въплъщението в пакет от техни твърдения за него и се борят за пакета. Те усещат, че са хванали Словото в мрежа от думи. Но Исус може би отдавна е излязъл отвъд мрежата от думите им. Словото винаги е по-голямо от нашите думи. Павел нарича Исус „неизразим дар“ – вие не можете да Го изговорите напълно. В крайна сметка вие трябва да коленичите в обожание пред Чудото на Словото.

Вие препоръчвате това Слово на удивения поглед, докато Словото се разгръща пред нас и ще е завинаги разгрънато. Ние никога няма да проумеем дълбините му, нито ще достигнем висините му. В него се крие вечна изненада.

О, Благословен и Разгръщащ се Господи! Духът на Истината благословено разгръща Твоята слава. Ние стоим изгубени в удивление, любов и хвала. Никога няма да Те надраснем, нито ще Те настигнем, и въпреки това сме в Теб. Благословено обещание, благословено приключение! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като целта ми е летяща, аз трябва непрекъснато да растя, за да не изоставам.

31.03 - С Него, но не в Него

Ние отбелязваме местата в Новия Завет, където не се среща фразата „в Христос“, и каква е причината за това пропускане. Трите синоптични евангелия – Матей, Марк и Лука – нямат фразата по очевидни причини. Те са били на етапа „Емануил – Бог с нас“, но не „в нас“.

Разказът казва, че Исус избрал 12 души „да бъдат с Него“ (Марк 3:14). Те били с Него, а не в Него. Етапът „в Него“ идва след идването на Светия Дух на Петдесетница. Дотогава те били „с“, а след това – „в“. Етапът „с“ трябвало да приключи, за да може да започне етапа „в“. Той оттеглил присъствието Си и им дал Своето въздъсещо присъствие.

Църквата като цяло все още е на етапа „с“. Христос е с членовете, вдъхновява, убеждава, обръща във вярата и ръководи, но Той не е в тях и те не са в Него. Той идва и си отива с промени в чувствата. Понякога има това, което се нарича „тъмната нощ на душата“, състояние, което, убеден съм, принадлежи до голяма степен на етапа „с“ и рядко на етапа „в“. На човекът му липсва усещането, че е фонтан на живот, бликащ отвътре. Изглежда, че той е тласкан отвън, а не подтикван отвътре. Той е по-скоро изкуствен, отколкото артезиански. Трябва да бъде раздвижван от проповеди, тласкан от призови и да му бъде напомняно чрез напомняния. Той не е самозапочващ.

Когато обаче дойде етапът „вътре“, тогава човекът не е тласкан; а той тласка. Той се превръща в център на творческата енергия – отвътре. Един мъж замислено каза на един свещеник: „Ти си илюстрация на християнския динамизъм.“ Свещеникът, с когото говореше, беше на 75 години! Това не беше просто бълбукане на животински духове, а фонтан на живот, който продължаваше да тече, въпреки наближаващата старост. Когато сте в Христос, тогава всичко, което Му принадлежи, принадлежи и на вас – Неговата енергия. Неговата жизнерадост. Неговият живот, пронизва живота ви и го прави жив, и то изобилно.

О, Божествен Спасителю, от Теб черпя храна за мислите си, стимул за емоциите си, сила за волята си и Живот за живота си. Всичките ми извори са в Теб. Живея с Живот, а не със свой живот, радвам се с радост, а не със своя радост, и правя неща, които не мога да направя. Слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като живея изцяло вътре в Него, аз ще култивирам „вътрешната“ страна на взаимоотношенията си с Него.

1.04 - В Христос – Пасажи от Евангелието на Йоан

Сега се обръщаме към Евангелието на Йоан и за разлика от синоптичните евангелия, които изобщо не споменават да бъдеш в Христос, ние откриваме, че еквивалентът на това да бъдеш в Христос се споменава 16 пъти. Това е нещо, което бихме очаквали, защото Евангелието на Йоан, написано по-късно, би трябвало да е отразило общата представа за фразата да бъдеш в Христос, която заела мястото на старата представа да бъдеш с Христос. Християните открили, че са в Христос. Те се преместили от „с“ към „вътре“. Йоан отразява този преход. Това е важно, защото показва, че това да бъдеш в Христос не е било просто Павлово – то е било християнско. То е било присъщо. Не е било измислено от Павел и наложено на християнството; то е било нещо, разкрито от самата му природа.

Йоан е бил пропит с него. Първият пасаж: „*В Него беше животът и животът беше светлината на човечите*“ (1:4). Нищо не може да бъде по-проникващо и важно от това: „*В Него беше животът*“ – защото нищо не е по-важно в живота от Живота. Алтернативата е не-живот или смърт и точно това е представената алтернатива: в Христос сте в живот; извън Христос сте в не-живот, в смърт. Това не е произволно наложено на живота от Божия указ – **това е просто факт**. Тези, които са в Христос, имат живот – имат го сега и ще го имат и оттук нататък; а онези, които не са в Христос, нямат живот – нямат го сега и няма да го имат и оттук нататък.

Нищо, абсолютно нищо по-важно не може да се каже от това, което току-що казах – стига да е факт. Ако е измислица, няма значение. Ако е измислица, ще се окаже ignis fatuus, фалшив огън, водещ ни в блатата на отчаянието и разочарованието. Ако е факт обаче, то става светлината на света. Да го нямате, означава да се спъвате в задълбочаващ се мрак. Да го имате, означава да имате светлина, която води към съвършеният ден. По-важното е, че този огромен експеримент, който правим с това нещо, наречено живот, се развива точно по този начин

О, Исусе, Господи и Учителю, нещо умира в нас, когато се отдалечим от Теб, дори в мисълта си. Нещо живее в нас, когато пристъпим в Теб, дори в мисълта си - ние живеем! Това ни вдъхва страхопочитание. Кое то ни кара да копнеем да бъдем в Теб всеки миг, за да можем да живеем всеки миг. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Създаден съм от самата си структурна същност да бъда в Христос. Там съм като у дома си.

2.04 - В Него беше живот

Вчера размишлявахме върху: „*В Него беше живота и животът беше светлина на човечите*“ (Йоан 1:4). Видяхме, че в момента, в който това нещо, което наричаме живот, е вложено в Него чрез предаване и послушание, то започва да живее. Започва да живее в мисъл – нетворческите хора започват да бъдат творчески; в емоция – безгрижните хора започват да се грижат; във воля – недействащите хора започват да действат, където и да се появи човешка нужда. Когато Го докоснете, вие започвате да живеете – да живеете до върха на пръстите си и отвъд! Въпросът е, че точно както магнитът привлича всичко, до което се докосне, така и Той прави живо и животворно всичко, до което се докосне. „*Животът беше светлина на човечите*“ – където дойде този живот, той се превръща в светлина – светлина на този начин на живеене, не за някои хора, а за хората, универсално.

Животът на Исус, буквално се е превърнал в светлина за всички хора. Джордж Бърнард Шоу, (виж https://en.wikipedia.org/wiki/George_Bernard_Shaw Д.Пр.), когото никой не би сметнал за отявлен християнин, казал: „*След като преглеждах света на човешките събития в продължение на 60 години, аз съм готов да кажа, че не виждам друг изход от световното нещастие освен пътят, който Христос би поел, ако трябваше да се заеме с работата на съвременен държавник*.“ Едно малко 12-годишно момче, стоящо и слушащо описанието на престъпление от екскурзовод в централата на ФБР във Вашингтон, се обадило и казало на цялата група: „*Сигурно е, че тези хора никога не са познавали Исус, иначе те нямаше да правят подобни неща*.“ Екскурзоводът отишъл, прегърна момчето и казал: „*Сине, ти каза нещо важно*.“ Великият драматург и малкото момче се сближават в едно нещо – животът на Исус е светлината на хората. Където и да дойде Той, там има светлина; а където Го няма, има тъмнина. Няма изключение.

Ти, Светлина на света, нека Те приема за моя и единствена светлина. Когато Те следвам, аз ходя в светлина; Когато не Те следвам, се спъвам в тъмнината. Във всяка ситуация Ти си светлина. Нека Те приема във всяка ситуация в целия си живот. В Негово име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще ходя в светлината, докато стана светлина.

3.04 - Навлизане в хуманизъм

Сега се обръщаме към друг пасаж „*в Него*“ и той е много важен: „*Сега се прослави Човешкият Син и в Него се прослави Бог*“ (Йоан 13:31). В Него, Бог е прославен. Това е важно, защото е различно от индуистката система, където вие избирате бога, когото сте избрал, вашия *ishtadeva*, вашето избрано божество и оставяте другите богове да си отидат. В Исус вие не оставяте Бог да си отиде и се

концентрирате върху Исус. Когато се концентрирате върху Исус, Бог е прославен – вие намирате Бога, когато намирате Исус. Колкото повече познавате Исус, толкова повече познавате Бога. Исус не съперничи, нито изтласква Бога. От реалния опит, ако Исус е замъглен, Бог е замъглен, и обратно, където Исус е подчертан, Бог е по-реален. Това е странно явление – но е факт.

Един член на унитарна група дойде при мен и каза: „*Няма ли да дойдеш на нашия национален конгрес и да ни помогнеш да си върнем Бог? Ние се носим към хуманизъм.*“ Това беше странно – Унитаризмът (Либерално религиозно движение, вкоренено в протестантската Реформация. То се определя чрез вярата в един Бог в една личност, като изрично отхвърля традиционната християнска доктрина за Троицата. Д.Пр.) който се концентрирал върху Бога, Го губел, а аз, който се концентрирах върху Исус, бях намерил Бога – и Го бях намерил до степеня, в която се концентрирах върху Исус. Фактът е, че освен чрез Исус, ние знаем много малко за Бога, а това, което знаем, обикновено е погрешно. Когато задълбочавате Христовото съзнание (състоянието на постигане на духовно просветление, характеризиращо се с безусловна любов, единство с Божественото и преодоляване на егото. Д.Пр.), вие задълбочавате и Бого-съзнанието. В моя опит не мога да кажа къде свършва едното и къде започва другото.

Друго удивително нещо е следното: Бог бил прославен в Исус в момента, когато кръстът започнал да се извисява пред Него. „*Когато* [предателят Юда] *излезе, Исус каза: „Сега се прослави Човешкият Син и в Него се прослави Бог.*“ (Йоан 13:31) Акцентът е върху „сега“. Бог бил прославен в Исус, когато Исус избрал кръста. Бог одобрил кръста и бил прославен в него, защото той бил откровение на характера на Бога като жертвена любов. Няма по-висша слава от това - никаква.

О, Отче, благодарен съм, че Твоята слава не е конкретно в звездите или в проявленията на Твоята мощ, а е в Твоето себеотдаване на кръста. Такъв Бог може да има сърцето ми и може да го има безрезервно, защото на кръста виждам сърцето на моя Отец и съм доволен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Кръстът осветява природата на Бога като любов.

4.04 - Бог толкова добър ли е, колкото Исус?

Разглеждаме някои подобни пасажии в Йоан: „*Не вярвате ли, че Аз съм в Отца и Отец в Мен? ... Отец, Който пребъдва в Мен, върши делата Си. Вярвайте Ми, че Аз съм в Отца и Отец в Мен; или повярвайте Ми заради самите дела*“ (14:10–11). Тук Исус подлага целия въпрос за Неговото битие в Отца и битието на Отца в Него на прост тест: делата – резултатът.

Той дава същия тест по отношение на учениците Си: „*Ще ги познаете по плодовете им*“ (Матей 7:20). Резултатът е критерият. Няма по-висш тест; резултатът във всеки случай, във всичко, е критерият. Вие не берете смокини от бодил, нито грозде от тръни. Проявлението е разкриването на вътрешната природа. Удивителното е, че Той е приложил този тест към Себе Си. „*Дали проявлението на Моят живот в дела е това, което бихте очаквали да направи Бог? Като погледнете нагоре през Моите дела към Бога, какъв Бог виждате? Дали видят Бог, който бихте искали да видите във вселената, е видят Бог, който виждате чрез Моите дела. Моите работи?*“ Не може да се приложи по-задълбочен тест от този, относно Исус и Бога. Как се справил Исус? Удивителното е, че съмнението не е относно характера на Исус, а е относно Божият характер. Въпросът не е: Исус толкова добър ли е, колкото Бог е?, а по-скоро е: Бог толкова добър ли е, колкото е Исус? Ако Бог е толкова добър, колкото е Исус, тогава Той е добър Бог и е достоен за доверие. Нищо по-висше не може да се каже за Бога от това, да се каже, че Той е христоподобен Бог. Най-висшето прилагателно, описващо Бога или човека, на който и да е език, е прилагателното христоподобен.

Така Исус излиза от собствения си тест с развети знамена. Стандартните дела за Бога и човека са делата, видени в Исус. Това не е прибързана преценка – това е преценката на векове изпитания. Нищо никога не е било подлагано на по-голямо внимание от характера и делата на Исус. И нищо не е излязло по-ясно и по-окончателно.

О, благословен Изкупителю, благодарим Ти, че вековете са Те пресели и са Те изпитали, и Ти си излязъл чисто злато. Казвам чисто злато, но чистото златото е нечисто редом с бялата чистота на Твоят характер. Ти съдиш нашите стандарти, защото Ти си стандартът. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус е върховен образец – за Бога и човека.

5.04 - Каквото и да поискате в Мое име

Сега отиваме при един много поучителен пасаж: „*Каквото и да поискате в Мое име, Аз ще го направя, за да се прослави Отец в Сина*“ (Йоан 14:13). Видяхме, че Отец е бил прославен в това, което Исус е правел, а тук се казва, че Отецът е прославен в молбите, на които Исус отговарял. Едно е да прославяш Отца в това, което правиш; друго е да прославяш Бога, като правиш това, което другите те молят да направиш. В това, което правите, може да има натиск от вашата собствена воля, но когато изпълнявате молбите на другите, вие сте подложен на натиск от други воли. Да правите правилните неща и да изпълнявате правилните молби е двойно постижение.

Един млад мъж пише, че е в психическо объркване, защото прави много неща, които хората искат от него да направи. Той изпълнява техните молби и техните очаквания и в резултат на това е в емоционален и психически катаклизъм. Да отговорите правилно на молбите и очакванията на другите е високо изпитание за характера. Исус каза, че Отец е прославен в това, което Исус давал. Той никога не би отговорил или отказал молба, освен ако и Отец не би отговорил или отказал тази молба. Той и Отец били едно в молбите, отправяни с молитва.

И все пак, Исус сякаш оставя въпроса широко отворен: „*Каквото и да поискате в Мое име*.“ Важната част е „*в Мое име*“. В Мое име би означавало в Моя дух, в Моя характер. Това не означава просто да се повтаря името на Исус в края на молитвата, а да се вложи в молбата самия дух и характер на Исус: „Молете се с молитвата, с която Аз бих се молил.“ (Но за да се молим така, ние трябва много добре да познаваме Исус, за да знаем, за какво би се молил Той. Д.Пр.) Ако направите това, тогава Бог е прославен. Исус се моли за най-висшите и най-добрите неща и само за най-висшите и най-добрите неща за Себе Си. Когато Той се моли в нас и ние се молим в Неговия дух и характер, ние също ще се молим само за най-висшето и най-доброто. „*Каквото и да поискате*“ се дава, ако е най-висшето и най-доброто. Той не отказва нищо, което би било в наш най-висш интерес. На всички молитви в Негово име, е отговорено.

О, Господи мой, каква прекрасна свобода е да искаш и какво ограничение! Това означава себеотдаване в искането, за да искаме само Твоето най-висше и най-добро. Когато се предам и се подчиня, аз мога да заповядвам. Благодарен съм за тази свобода и за този закон. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Подчинявам се на законите на молитвата и намирам свободите на силата.

6.04 - От Твоя трон... Давай прошка и благодат

В изучаването на стиха: „*Каквото и да поискате в Мое име, Аз ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина*“ (Йоан 14:13), трябва да отбележим още: „*искайте в Мое име*“ променя основата, на която се отговаря на молитвите. Ако някой поиска в Мое име, в Моя дух, тогава той бива чул и му е отговорено, без значение кой е той. Това разширява основата на възможностите в молитвата. Обичайната мисъл е, че ако водите добър живот и сте особено добър, на молитвите ви е отговаряно. Вие се молите в свое име – в името на вашата доброта. Това преобръща смисълът – вие не сте чуван заради вашата доброта, а сте чуван, ако се молите в Негово име, в Неговия Дух и без друга причина.

Следователно в молитвата няма големи имена – хора, които са чути, защото имат специално положение пред Бога. Те биват чути, точно както всеки друг, защото се молят според Духа на Исус – привилегия, достъпна за всеки. (Поради това, демокрация има само в християнски държави, където има равенство. Д.Пр.)

Следната молитва беше използвана на огромно събрание за коронясване. „*Наша благословена Майко на небето*“ – Мария: *Кралице на Пресветата Броеница, в тези времена на такова нагло безчестие, прояви силата си със знаците на древните си победи, и от трона си, откъдето раздаваш прошка и благодат, милостиво погледни към църквата на Твоя Син, Неговия Наместник на земята. . . . Ти, която си могъщият победител на ересите, ускори часа на милостта.*“

Тук Мария, на която досега се молили, за да се застъпи пред Сина си, изглежда е отправена директно молба, сякаш тя е източникът. Тя от своя „*трон... раздава прошка и благодат*“ и е помолена милостиво да се обърне към „*църквата на Твоя Син*“. Тя раздава прошка и благодат и защитава църквата на своя Син, побеждава ересите и ускорява часа на милостта. Тази молитва е ерес на ересите, друга религия, не християнство, а мариология, друг посредник, не Исус, единственият Посредник.

О, Исусе, хората не Те отхвърлят, те Те омаловажават – омаловажават Те, като поставят това, онова и другото на Твоето място. Нека аз не бъда виновен; нека бъда целеустремен в предаността си – Исус е Господ! Нека целият ми живот го казва. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Омаловаженият Христос е същият като отхвърленият Христос.

7.04 - В Мен... в Теб

Следващата наша стъпка в това изследване да бъдем в Христос е важна: ние не само сме в Христос, **но и Той е в нас**. Това звучи като банална, често срещана фраза, но когато се вгледаме внимателно, тя е изпълнено със значение – със голямо значение.

Някои от пасажите, където пребъждането в нас е издигано, са следните: „*Аз съм в Отца Си, и вие в Мен, и Аз във вас*“ (Йоан 14:20); „*Пребъдвайте в Мен, и Аз във вас*“ (15:4); „*Който пребъдва в Мен, и Аз в него, той дава много плод*“ (15:5); „*Аз в тях, и ти в Мен*“ (17:23).

Аз мога да разбера защо трябва да пребъдвам в Него, понеже Той е божествен. Той е центърът на властта, силата и изкуплението. **Аз бях създаден от Него и за Него, така че Той е моят дом. Да пребъдвам в Него е мястото, където трябва да бъда. Но за да пребъдва Той в мен – това е различно. Защо трябва? Какво получава Той от това?** Какво? Освен проблеми и мъки? С известно случайно удовлетворение от нашия отклик и развитие в новия живот. Тогава защо Той трябва да го прави и го прави, не като случаен каприз, за да се отбие, за да види как се справяме, **а с твърдо намерение да пребъдва в нас през добро и лошо, да пребъдва в нас завинаги?** Единственият отговор изглежда е, че бидейки любов, **е в природата на любовта да иска да създава, да се развива и да бъде с любимия човек.**

Очевидно Той иска да ни пресъздаде и развие по Свой божествен образ **и може да направи това само отвътре**. Той иска да създаде силни хора, които могат да говорят с Него лице в лице, да работят с Него рамо до рамо и да споделят един и същ живот, мироглед и мечти.

Ако пребъждането беше само в Него, тогава щяхме да бъдем потопени в Божественото. **Христос щеше да бъде всичко, а ние щяхме да бъдем нищо.**

О, Боже, Отче наш, благодарим Ти, че Ти си наш Създател, а не наш Заместител. Ти ни създаваш и ни пресъздаваш и Ти си прославен в нашето развитие и растеж. Усещам Твоето разширяващо се творение в мен. В Теб растя. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм в Него – спасение и сигурност; Той е в мен – творение и приключение.*

8.04 - Моята църква ме отслаби

Това пребъждане в нас **определя християнската вяра като уникална, sui generis.** (несравнимо Д.Пр) Във философията на Веданта (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Vedanta> Д.Пр.), вие ставате Божественото, ставате Брахма – личността се губи в океана на Битието. В исляма, Аллах е над вас и с вас, **но никога не е вътре**, освен в малцина мистици. В будизма, Бог е огромен въпросителен знак. В юдаизма, Той е „високо и издигнат“ или със Своите хора. В християнството на Христос, **Той е „вътре“ и не е небрежно „вътре“, а творческо „вътре“.**

Той е там, за да засили всичките ни сили и да стимулира умовете ни, да разпали емоциите ни, да укрепи волята ни и да направи цялостната личност ефективна в най-добрия ѝ вид. Изкуплението е изкупление от слабост, както и изкупление от греха. „*Моята църква ме отслаби*“, каза един латиноамерикански младеж, „*тя ми казва какво да правя, диктува всичко, което правя.*“ Той можел да добави: „*Всичко, което мога да прочета.*“ Църквата има надзор, но не дава на членовете си **никаква собствена представа**. Те са много послушни и много слаби.

Да бъдем в Христос и Неговото присъствие да е в нас **е различно нещо**. Ние сме предимно в Него – Исус е Господ – **но Той е и в нас** – Той е Изкупител – Изкупител от греха, от неефективността и от слабостта. **Той е силен човек, създаващ силни хора около Себе Си.**

Обърнете внимание на двойното пребъждане **като условие за много плод**: „*Който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод*“ (Йоан 15:5). Ако само вие пребъдвате в Него, вие не давате много плод – вие сте сравнително слаб, разчитайки на Него за всичко **с малко инициатива**. Вие сте благочестив, но не сте позитивен. От друга страна, ако само Той пребъдва във вас, тогава вие отново не давате много плод, защото вие сте центърът. Вие **не сте се предал** на Него като Господ. Вие намирате всички отговори **в себе си**. Вие сте центърът на отправна точка, а когато вие сте центърът, вие се превръщате в център на слабост.

Господи Исусе, първото ми пребъждане е в Теб. Първото ми действие е да се предам. Ти си Господ. Аз съм изгубен в Теб. Тогава Ти можеш да пребъдваш в мен. Изгубих всичко и намерих всичко. Ти превръщаш преданото ми аз, в творческо аз. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Отговорите не са в мен, а в Теб. Приемам Теб – и отговорите!*

9.04 - Създателите на пространството

Продължаваме размишленията си за нашето пребъждане в Него и на Неговото пребъждане в нас. Само където има взаимно пребъждане, животът е плодотворен. Ако само ние пребъждаме в Него, ние сме сравнително безплодни, а ако само Той пребъжда в нас, но ние не пребъждаме в Него, ние отново сме сравнително безплодни. Но когато има двойно пребъждане, ние се доверяваме, сякаш цялото нещо зависи от Него и работим, сякаш цялото нещо зависи от нас. Ние черпим ресурси, като пребъждаме в Него, и черпим вдъхновение да използваме тези ресурси, чрез Неговото пребъждане в нас.

В книгата „Създателите на пространство“ има една глава, озаглавена „Умът излиза напред“. Там се казва, че някои хора са създатели на пространство – те правят място около себе си, за да растат другите. За разлика от тях, някои хора са „отричащи пространството“ – около тях вие не можете да растете. Подобно на голям дъб, който засенчва фиданките под него, лишавайки ги от светлината, въздуха и възможностите, така някои хората са доброжелателни тирани. Те задушават и закърняват хората около тях. Исус бил Князът на Създателите на пространството. За Него се казва, че Той ще бъде „светлина за откровение на езичниците“ (Лука 2:32). В полето, край този текст в Библията, има следното пояснение: „светлина, да разкрие езичниците“. Той разкрива възможностите във всеки човек, (та нали, Той като създател ги е вложил в тях Д.Пр.), дори в онези, които са били наричани от юдеите „езически кучета“. Историята е видяла изпълнението на това – „езическите кучета“ са станали лидерите на цивилизацията. В основата на това лидерство е стимулът на Исус Христос. Той превръща никой в някой, и оканяните - в издигнати.

Той е събудил интерес в презираните. Сляп просяк извикал към Исус да се смили над него. Учениците му казали да млъкне. За тях той бил само сляп просяк. Исус спрял и го повикал, и учениците изтичали при него и му казали: „Стани, Той те вика.“ (виж Марк 10:49). Те не се интересували от него, докато Исус не се заинтересувал. От този ден, ние следваме Неговия интерес към безинтересните – към аутсайдери, прокажени, слепи, алкохолици, проститутки, бездомни деца – към всички. Неговият интерес събужда нашият интерес.

Исусе, Учителю, това, че Ти си в мен, е чудо на чудесата. Само любовта може да го направи. Да бъдеш в мен, означава аз да споделя интимно най-съкровената си същност, която често не е красива. Любовта е чудо, а Твоята любов е продължаващо, творческо чудо. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: От благодарност за това, което благодатта е направила за мен, днес ще се стремя да създам нова стойност в някой друг, който, подобно на мен, се нуждае от благодат.

10.04 - Ям с Него и Той с мен

Продължаваме размишленията си за нашето пребъждане в Него и на Неговото пребъждане в нас. Второто спасява първото от вмешателството на духовни бащини грижи. Видях дървена статуя, озаглавена „Патернализъм“ (Бащини грижи, Д.Пр.). Това беше фигурата на висок мъж, стоящ зад по-нисък. Лицето на високия мъж беше самодоволно и надменно. Ръцете му бяха около гърлото на по-дребния мъж, чийто език беше изплезен, а лицето му изобразяваше болка. Патернализмът управлява хората в техните предполагаеми интереси и се чувства праведен, правейки това. Патерналистите могат да посочат безбройните си добри дела, които са извършили и вършат за получателя. Централният грях на връзката е грехът да не се позволи на получателя да расте и да се развива сам. Следователно, патернализмът е грях - грях срещу друг човек.

В Исус, централното изкупление е изкупление от греха, който възпрепятства растежа, плюс отварянето на възможности за положителен растеж. Изкуплението е претворяване. Исус казал: „Аз съм светлината на света“ (Йоан 8:12) и след това побързал да каже: „Вие сте светлината на света“ (Матей 5:14). Той не е светлина, която би стояла самотно в величие и блясък, за да ѝ се чудят и възхищават. Той е светлина, която създава светлина в нас, дотолкова, че казва: „Вие сте [самата] светлина на света.“ Той се хвали с нашата слава, радва се, когато ние станем светлината на света.

Още по-удивителен е пасажът: „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, аз ще вляза при него и ще ям с него, и той с Мене“ (Откр. 3:20). Ще вляза и ще ям с него – Той ще бъде гост, а аз ще бъде домакин. Домакин на Христос – Той разчита на моята щедрост! Това ме прави едновременно много важен, почти незаменим в тази ситуация. След това Той добавя: „и той с Мен“ – Той става Домакин, а аз ставам гост. Той го добавя почти последваща мисъл, но тя е много важна – в крайна сметка Той ръководи. Исус е Господ! Но Той стана Господ чрез себеотдаване на получателят.

О, Исусе, Господи мой, Твоето Господство е чрез Твоето служение. Ти отиваш до висините през

дълбините. Научи ме на тайната на Твоето майсторство. Научи ме да се навеждам, за да мога да стоя изправен. Твоето майсторство е моята свобода. Аз съм благодарен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Както желая свобода за да раста, така ще дам свобода на околните да растат.

11.04 - Да седне с Мен на Моя престол

Вчера видяхме, че Исус става наш Гост, а след това и наш Домакин – и двете! Да предположим, че Той беше станал само наш Домакин, тогава ние щяхме да станем слаби хора и следователно слаби личности. Той ни кара да се чувстваме важни, преди да поеме поста Домакин. Той поема контрола над свободни, почтени хора, които могат да изберат да Го направят Домакин, следователно и Господ.

Има и друг пасаж, който е още по-удивителен. Той следва след този, който обмисляхме: „*На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Моя Отец на Неговия престол*“ (Откр. 3:21). Ще му дам да седне с Мен на Моя престол – Той се придвижва и споделя с нас Своята вселенска власт и сила. Това е окончателното изкупление от слабостта и подчинението – ние споделяме силата на нашия Изкупител. Богът, който ни е създал и след това ни е изкупил, като е дошъл да живее сред нас, сега живее в нас и още по-удивително, ни кани да споделим Неговия трон и да управляваме с Него. Нищо не може да бъде по-себеотдаващо от това – и себеоткриващо. Той ни казва, че законът на живота е да загубим живота си, за да го намерим, и – чудо на чудесата – Той се подчинява на същия закон. И това работи с Него, защото ние сме в краката на Бога, Който ни е измил краката! Ние се прекланяме пред трона, който е споделен с нас. Богът, който се отдава, намира Себе Си – намира Себе Си като Владетел над сърцата ни – не просто Владетел над телата и волята ни, а над самите ни сърца. Ние сме влюбени в Бог, който обича така.

Нашият Бог управлява от кръст. „*И Аз, когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички хора при Себе Си*.“ (Йоан 12:32) Когато бил най-слаб, Той бил най-силен; когато бил най-безпомощен на кръста, Той беше най-могъщ – Магнитът, който привлича всички хора към Себе Си. Вселената има начело Един, който се подчинява на собствените Си закони и особено на най-дълбоките – намирането на живот, като го губи.

О, Боже, не можем да Ти благодарим достатъчно за откровението на Себе Си в Исус. В Него Ти си разкрил сърцето Си – и какво сърце! Ние гледаме в него и не виждаме нищо друго, освен любов. В сърцето ми нека няма нищо друго освен любов. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: По Твоята покана споделям Твоя трон, по мой избор споделям Твоя кръст – по-благоприлично!

12.04 - Аз съм разпнат... Аз живея

Един от пасажите, който ясно показва двете страни – нашето битие в Него и Неговото битие в нас – е пасажът: „*Разпнат съм с Христос; вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плът, живея го с вяра в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен*“ (Гал. 2:20). Едната страна е: „*Разпнат съм с Христос*“ – аз съм дотолкова в Него, че Неговото разпятие става мое – аз умирам в Неговата смърт. Аз губя личността си чрез доброволно отъждествяване с Него на най-ниското Му място – кръстът. Аз буквално умирам за себе си. Но в Неговото възкресение от мъртвите аз също оживявам: „*вече не аз живея, а Христос живее в мен*“. Аз дадох всичко от себе си в Неговата смърт – умрях с Него – и Той ми дава всичко от Себе Си във възкресението Си – предава ми Неговата възкресена слава и сила. Той, възкръсналият Господ, живее вътре в мен и живее в мен, в силата на това възкресение. Всичко в мен е възкръснало – умът ми е съживен с динамичния факт, че най-лошото е посрещнато и победено и че аз мога да направя същото с Него, вътре в мен. Емоциите ми са разпалени от Неговата себеотдаваща, побеждаваща любов; моята воля е събудена да действам така, както Той е действал, защото Той действа в мен; цялото ми същество е живо с творението.

Този жив живот е живот, живян „в плът“. Този живот не чака отхвърлянето на тялото, преди да започне да живее. Както Исус е Словото, станало плът, така и аз мога да бъда в Него словото на победата, станало плът. Плътта е част от победата, защото плътта участва в тази победа. Плътта е съживена в цялостност, обединяване и хармония. Тя е в най-добрата си форма в Него и, свързана с Неговите цели, става

жива с Неговия живот, тръпнеща с Неговата жизненост.

О, Славен Изкупителю, Ти ме изкупваш жизнено, изцяло – ум, тяло и дух. Ти се превръщаш в Животът на моя живот, в Радостта на моята радост, в Мирът на моя мир – в моето славно всичко. В Теб живея вечно – сега! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато Словото стане плът в мен, тогава моята плът става Слово.

13.04 - Водата, която ще му дам... ще стане извор

Ние подчертаваме фактът, че за нас да бъдем в Него не е достатъчно. Да бъдем само в Него би ни направило слаб, поглъщащ, прилепващ, зависим, неспособен да твори човек. Христос трябва да бъде в нас, ако искаме да бъдем почитени и творящи, с инициатива и способност да действаме. Има един пасаж, който илюстрира това: „*но който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее довека; водата, която Аз ще му дам, ще стане в него извор на вода, извираща към вечен живот*“ (Йоан 4:14). Забележка: „*водата, която ще му дам, ще стане в него извор*“ – дарът създава спонтанност. Това е чудо на даването! Да се дава на хората, и това да не ги отслабва или да ги правят зависими, е трудно.

Тук това, което Той дава отгоре, се превръща в извор отдолу. Той дава и поражда инициатива в получателят. Това не е само благодат, а и откровение за намерението на благодатта; тя е да създава творчески личности. Целта на творението е да създава творчески личности.

Това е повече и по-дълбоко, от целта да ни доведе до рая. За да стигнем до рая, това все пак ще ни направи получатели – все още приемащи блаженство, другарство, любов и мир, но все пак - вземащи! Краят не е вземане, а даване. (В една песен на видният певец Емил Димитров се казва: „Ако си дал, ако си дал, тогава не си живял напразно!“ Д.Пр.) Това променя природата на рая. Той трябва да е рай на творението, иначе не би бил рай. Той трябва да е рай не на пасивността, а на възможности. Рай с творчески Бог в центъра, получаващ хвала и обожание завинаги, би бил Бог, който не е в хармония със Себе Си. Този стих казва: „*извор от вода, бликаща към вечен живот*“. Това не означава, че ние ще бликаме, докато стигнем до вечен живот, и след това ще пием вечно от вечните извори отвън, а означава, че ще бликаме вечно самите ние и отвътре. Това означава, че ние ще бъдем непрекъснато и вечно творчески. Това би бил достоен рай, достоен за творчески същества.

О, Боже, Отче наш, ние треперим от възбуждане при разкриването на Твоя план в творението. Ти създаваш творци. И аз съм под планът на Твоето творение. Това ме изпълва с благоговение, смирява ме и ме кара да стоя изправен, копнеейки, буден, Твой. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не съм щерна; аз съм извор – извор, събиращ ресурси от вечните хълмове и течащ за жадните. (Щерната е голям съд, в който се събира дъждовната вода. Д.Пр.)

14.04 - Да го направя Мое... Мен, Негово притежание

Един друг пасаж, който ни учи, че изкупителното Божие намерение в Христос, да създава творчески личности, е следното: „*Аз се стремя да го улова, понеже и самият аз бях уловен от Христос Исус*“ (Филип. 3:12). Правя „нещото“ мое, защото Той ме е направил Негов – „нещото е мое...Аз съм Негово притежание“. Аз завладявам „нещото“, защото Той завладя „мен“. Тук „нещото“ беше „*да достигна до възкресението от мъртвите*“ (ст. 11) – да извоювам крайна победа над последният враг, смъртта. Завладявам това „нещо“ – най-лошото „нещо“, защото съм завладян от най-добрият „Него“. Неговото господство ме прави господар.

Всички „неща“ в живота ми принадлежат, при условие че аз принадлежа на Него. Аз владее света около себе си, стига Исус Христос да владее света вътре в мен. Аз съм господар, защото съм роб – роб на истинският Господар. Губя живота си и го намирам – губя го в пълно подчинение на Него и го намирам, когато всичко е в пълно подчинение на мен. Павел го изразява с тези думи: „*Защото всичко е ваше: било Павел, или Аполос, или Кифа, или светът, или животът, или смъртта, или сегашното, или бъдещето – всичко е ваше; а вие сте Христови, а Христос е Божий*“ (1 Кор. 3:21–22). Тук всичко е ваше, защото „*вие сте Христови*“. „*Всичко*“ означава всичко – всички велики учители: „*Павел, Аполос, Кифа*“; всички велики реалности: „*светът, животът, смъртта*“; цялото време: „*сегашното и бъдещето*“. За да е сигурно, че нищо не е пропуснато, Павел разтваря широко ръце и казва: „*всичко е ваше*“. Вие владеее всичко в света, защото Исус Христос владее всичко във вас. Вътрешният свят владее външния свят. „Излекувай сърцето ми и нека светът да идва.“ Така че, целта на това вътрешно завладяване от Христос, е да ни направи външни

владетели на всичко. Той ни завладява, за да ни освободи – да ни освободи творчески за всичко. Ние сме преобразявани **в образа на творещият Бог**.

О, Исусе, мой Изкупителю, аз виждам също в Теб, че Ти не просто ме изкупваш от, Ти ме изкупваш за. Ти ме изкупуваш за творчество. Когато Ти си в мен, моето докосване до живота е творческо – точно като Твоето. Аз съм изпълнен с благоговение. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Той ме направи Своя собственост – центърът; аз ще направя „нещото“ мое – периферията.

15.04 - Изкупените стават Изкупващи

Това взаимно пребиваване се вижда в друг пасаж от Библията. За Светият Дух се казва: „*Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, да бъде с вас до века, Духа на истината... защото Той пребъдва с вас, и ще бъде във вас*“ (Йоан 14:16–17). Тук Светият Дух е във вас и въпреки това **Той е съветник**. На гръцки, думата „съветник“ е *paraclete* и тя е съставена от две думи: *para* - до и *clete* – да викам; Този, който е призван да бъде редом с вас, да ви съветва, давайки мъдрост и напътствия. По-старият превод на същата дума е – „Comforter“ – и тя обяснява значението на „Съветник“, защото Утешител произлиза от *con*=с и *fortis*=сила; Този, който ви укрепва, като е с вас. Така че, Той дава не само съвет – словесно ръководство – Той дава и жизненоважна сила на всички наши способности, като е с нас. Неговата сила става наша сила; Неговата мъдрост става наша мъдрост; Неговата чистота – наша чистота; Неговата творческа способност става наша творческа способност.

Вчера срещнах една напълно преобразена жена. Тя и съпругът ѝ били притежавали хазартна къща с всички принадлежности в Луизиана в продължение на две години и половина. Тя станала алкохоличка, за да избяга от себе си – и от миналото си. Сега тя е сияен човек, домът ѝ е център на младостта, а докосването ѝ до живота е творческо. Обръщението ѝ във вяра в Христос направи това. Светият Дух е в нея, но Той е и до нея, съветва я, дава ѝ собствената Си сила, любов и мощ, прави я личност – творческа личност. Докосването ѝ до живота беше разрушително, а сега е градивно. Тя не е погълната от божественото – тя поглъща божественото в човешкото и прави това човешко творческо. И все пак, тя знае къде ѝ е мястото – в Неговите нозе. Бидейки в Неговите нозе, тя стои права пред всичко. Тя беше сътворена и е творческа. Изкупените стават изкупващи.

Господи мой и Живот мой, благодаря Ти, че ме правиш жива душа и животворящ дух. Колкото повече пребъдваш в мен, толкова повече аз искам да пребъдвам в Теб. Колкото повече ме създаваш, толкова повече аз искам да Те направя Господ! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Преминах ли от етапа „с“ към етапа „в“? Ако не преди, то сега съм преминал!

16.04 - Пребъдвайте в Мен, Моите думи пребъдват във вас

Може би най-ясната метафора за живота в Христос, може да се намери във фигурата на Лозата и пръчките в Йоан 15:1–11. Тук взаимността на нашето пребъждане в Него и на Неговото пребъждане в нас се вижда най-ясно.

„Аз съм лозата, вие сте пръчките. Който пребъдва в Мен, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, вие не можете да сторите нищо. Ако някой не пребъдва в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; а пръчките се събират, хвърлят се в огъня и изгарят. Ако пребъдвате в Мен и Моите думи пребъдват във вас, искайте каквото и да искате, и ще ви се сбъдне. Чрез това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод и така да бъдете Мои ученици“ (ст. 5–8).

Фигурата на лозата и пръчките не може да бъде изтласкана отвъд първоначалните намерения, но означава, че лозата и пръчките споделят общ живот – животът в лозата е същият, като живота в пръчките. Ние споделяме не само едни и същи намерения и едни и същи цели, **но и един и същ живот**.

Това е спиращо дъха. Всъщност това означава, **че ние живеем, чрез живота на Друг**.

„Вече не аз живея, а Христос живее в мен“ (Гал. 2:20) – всички мои мисли се смесват с Неговите мисли, всички мои емоции се смесват с Неговите емоции и всички мои действия - с Неговите действия. Това е **обновление** чрез новородение – всичко **се преражда**.

Означава ли това, че по този начин ние сме божествени? **Не**, защото има тази разлика: лозата поддържа пръчките – пръчките не поддържат лозата. Вярно е, че лозата не може да се изрази по друг начин, освен чрез пръчките; така че **Христос се е свързал с нас**, що се отнася до изразите на Неговия живот и дело в този свят. Това е удивително ограничение, което Христос е наложил върху Себе Си! Той няма други ръце освен нашите, няма други крака освен нашите, няма друг език освен нашия! Удивително отъждествяване! (И колко голяма е нашата отговорност за правилното изявяване на Христос пред света. Д.Пр.)

О, Исусе, Твоето Въплъщение в плът и кръв ме изумява, но това непрекъснато въплъщение в нашата плът и кръв, ограничаващо Теб до нас и нашата готовност да изразим това Въплъщение - това ме смирява до праха и ме издига до най-висшето небе. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Пребъдвайки в Теб, Твоите „думи“ стават моята посока и моята наслада!

17.04 - По-плоска от палачинка

Вчера видяхме, че макар Христос и ние да споделяме общ живот, **има разлика** – Той ни подкрепя, а ние не Го подкрепяме, освен ако Той не избере да се ограничи до нашето сътрудничество. Това е **избрано ограничение**.

Нашето ограничение **е присъщо**: „*без Мен, вие не можете да вършите нищо*“ (Йоан 15:5). Така че, в нас самите няма божественост. Ето къде култовете към божествеността са прекалили – те са превърнали доброволната връзка, в която споделяме божествения живот, в наша собствена **присъща божественост**. „*Вие имате всички отговори в себе си*“ е лозунгът. Това е само лозунг, и ви дава първоначално издигане като реакция на менталитета „червей в прахта“. Но той ви фокусира върху вас, като източник и всичко, което ви оставя фокусирани върху себе си, **е извън центъра**. Няма нищо **по-жалко** от това, когато само съзнаващите се смъртни, се опитват да убедят себе си и другите, че са божествени. Това поражда отношение на духовна самонадеяност, вместо на духовно себеотдаване. То нарушава най-дълбокия закон на вселената: „*Който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си... ще го спаси*“ (Матей 16:25). Всички култове, които говорят за самореализация, за самоусъвършенстване, за саморазвитие, всички отговори в самия себе си, нарушават този закон и са обречени **на крайно безплодие и смърт**. Една добре образована жена казала: „*Аз бях окрилена, когато за първи път чух този акцент върху нашата божественост, но скоро станах по-плоска от палачинка, защото той ме съсредоточи върху мен самата и познавайки себе си, аз знаех, че не съм божествена, а онези, които най-упорито отстояваха своята божественост, разкриваха най-ясно своята земност.*“

Вашата значимост се намира във връзката ви с Него, а не със себе си – „*без Мен, вие не можете да вършите нищо*“ – и вие **сте нищо** – нищо освен куп проблеми. Всеки егоцентричен човек – религиозен или друг – е упадък, разлагащ се човек.

О, Исусе, Господи и Учителю, Твоето слово: „без Мен не можете да направите нищо“ звучи като смъртен звън на всички наши егоистични стремежи и обрича всичко на безплодие. Благодаря Ти за това слово. То е пречистващо и изкупително. То Те поставя на Твоето място, а мен - на моето. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да разчитам на лозунги в ръката, а ще разчитам на Твоите надеждни ежедневни ресурси.

18.04 - Целта на самоусъвършенстването

Връщаме се към тази връзка **на себеотдаване**. Връзката между Лозата и пръчките не е връзка на равенство – пръчките са зависими от Лозата. „*Всяка Моя пръчка*“ (Йоан 15:2) – Мои – те принадлежат на Него! Тази фраза от Ревизираната стандартна версия (на превод на Библията Д.Пр.) пояснява фразата, намираща се в Библията: „*Всяка пръчка в Мен*“ – да бъдете в Мен, означава, че сте Мой. Връзката е преди всичко **себеотдаване на Лозата** – на Исус. Да бъдете в Него, означава, **че принадлежите на Него**. Това ви спасява от заблудите на самоосъзнаването и насочва погледа ви към Исус Христос, което носи Христоосъзнаване, което носи като страничен продукт самоосъзнаване. Вие губите живота си и го намирате. Това също ви спасява от стремежа към самоусъвършенстване. Да се стремите към самоусъвършенстване, ви прави самосъзнателен. (самоусъвършенстване Д.Пр.)

Разговарях с млада жена, чиято цел в живота било самоусъвършенстването. Тя използвала всичко и всички за тази цел и това се промъкна в говоренето ѝ. Дали резултатът беше съвършенство? Резултатът **беше обратен** - тя беше **пълна напаст** за себе си и за всички останали. Това я разстройвало, така че годежът ѝ с един много благороден млад мъж, трябвало да бъде прекратен. Ако тя се беше предала на Христос и беше насочила вниманието си правилно - върху Христос, насочвайки погледа, вниманието и любовта си към Него - **тя щеше да се превърне в Негово подобие**, което щеше да бъде целта. Целта не е, аз да бъда съвършен, а да следвам всеотдайно **съвършената Личност**. Там „с открито лице, гледайки славата на Господа, [ние] се преобразяваме в Негово подобие от една степен на слава в друга“ (2 Кор. 3:18).

Ние сме призвани **да принадлежим** на Исус Христос и когато принадлежим на Него, ние принадлежим на Неговото съвършенство, на Неговото съвършено всичко. **Всичко е наше – защото всички ние сме Негови.**

О, Исусе, Господи мой, толкова съм благодарен, че принадлежа на Теб и че всичко, което Ти имаш, по този начин ми принадлежи. Толкова е просто, толкова е дълбоко, толкова е напълно разумно и правилно. Танцувам от радост заради неговата простота, а след това съм в краката Ти, заради неговата дълбочина. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Не търся самосъзнателно съвършенство, а съвършено послушание на Христоосъзнаването.*

19.04 - Самоотдаване веднъж завинаги – и непрекъснато

Вчера видяхме, че връзката между Лозата и пръчките е връзката на **самоотдаване** – вие пребъдвате в Него, **преди Той да пребъдва във вас**. Но в момента, в който вие започнете да пребъдвате в Него чрез самоотдаване, **в този момент и Той започва да пребъдва във вас**.

Думата „самоотдаване“ трябва да бъде допълнена, за да изрази тази връзка. **Самоотдаването е веднъж завинаги**, като един добър брак. То не е нужно да се прави отново, всеки ден – то е веднъж за всичко и завинаги. И все пак, макар че е веднъж завинаги, **то е непрекъснато**. Вие давате всичко от себе си веднъж завинаги и въпреки, че това са малки „всичко“ на самоотдаване, те са опаковани в това голямо предаване веднъж завинаги. Тези малки „всичко“ **трябва да се предават ежедневно**. Така че, то е веднъж завинаги и въпреки това, е **непрекъснато**. Непрекъснатата част е изразена в тези думи: „**Пребъдвайте в Мен и Аз във вас**“ (Йоан 15:4). Така че, връзката е **предаване** плюс **пребъждане**. Вие **не се** включвате в Исус, за да получите Неговата светлина и сила, според нуждата ви, **и след това се изключвате отново**. Това е отношението на мнозина – те се включват в Исус веднъж в неделя и презареждат батериите си, а през останалата част от седмицата са сами. **Не, това е непрекъснатата връзка** — пожизнено и вечно посвещение — вие пребъдвате в Него. Вие не сте ту вътре, ту вън от Христос — вие сте в Него завинаги. Вие може да помрачите връзката с моментно подхлъзване, спъване или дори падане. **Но ако го изповядате веднага**, връзката е **ненарушена**. Тя беше помрачена, но не и прекъсната. Единственият начин да я прекъснете, **е чрез непрекъснато, преднамерено и умишлено грешене**.

Да пребъдвате в Него, означава да предадете всичко, което знаете, и всичко, което не знаете. Вие се отказвате от всичко, което знаете и ако се появи нещо, което не знаете, тогава то също Му принадлежи. „Негово“ е написано върху познатото и непознатото. **Няма никакви уговорки за нищо, по всяко време, и навсякъде.**

Господи мой, Ти си Господ. Точка. Нямам никакви „ако“ или „но“-та – това е всичко, през цялото време, на всички места. Обвързан съм с Теб безрезервно. И все пак, колко съм свободен! Пребъдвам в Теб и въпреки това ходя по земята свободен – свободен до степеня, в която пребъдвам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Веднъж завинаги да се отдадем на Христос не подлежи на дебат или въпрос, а е само ежедневно му приложение към възникващите неща.*

20.04 - Невроза на празнотата

Това пребъждане в Христос или непребъждането в Него не е решение, което вие можете да вземете или да изоставите и нищо особено да не се случи. Нещо се случва, **всъщност всичко се случва**, за добро или лошо. **Ако пребъдвате в Него, тогава всичко, което Той има, е ваше** - Неговата чистота, Неговата

доброта, Неговата победа, Неговият мир, Неговата радост, Неговото всичко - **е ваше**. Можете и вие черпите от най-важния факт на вселената - **фактът на Христос**.

Ако вие **не пребъдвате** в Него, тогава следват **най-тежките последици**. „Всяка пръчка... която не дава плод, Той я отрязва... Ако някой не пребъдва в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; а пръчките се събират, хвърлят се в огъня и изгарят“ (Йоан 15:2, 6). Тези думи принадлежат към сензационните устни предупреждения, без никаква основа на факти, или принадлежност към самите факти. Тези думи са толкова близки до фактите, че самите те са факти. Това отрязване на безплодните пръчки и тяхното увяхване, и последващото им загиване в пепел, **са факти, случващи се пред очите ни**. Всеки живот, откъснат от Христос, вътрешно увяхва. Това не е произволно наказание, наложено отвън. **То е резултат от откъсването от корена** на Неговото същество – „**коренът на всеки човек е Христос**“ (1Кор.11:3). **Ние сме създадени от Него и за Него** и когато сме откъснати от източника на нашия живот, неизбежният резултат е **увяхване**; не незначително увяхване на листа, оставящо дървото непокътнато, **а увяхване на корена, което унищожава всичко**. Това е казал д-р Бос, ръководителят на Международната психоаналитична асоциация: „Психиатрите, които не са повърхностни, откриват, че почти цялото огромно невротично страдание може да се нарече **невроза на празнотата или тънотата**. Хората се разболяват, когато се откъснат от истинския си корен или най-съкровения си извор, тоест от Бога. Те губят всякаква истинска енергия и всяко чувство за живот.“

О, Ти, Който си светлината, която осветява всеки човек, идваща на света; когато сме откъснати от Теб, ние се препъваме в тъмнината към нашата гибел. Ти, Който си Животът на нашия живот, откъснати от Теб, ние загиваме в корена. Целият ни напредък е напредък към разпад и смърт. Спаси ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Коренът на всеки човек е Христос“ – ако прекъсна връзките си с този Корен, чрез небрежност или умишлено, аз автоматично ставам изсъхнала пръчка.

21.04 - Ние запалваме собствената си погребална клада

Ние размишляваме какво се случва, **когато не пребъдваме** в Христос. Тогава сме откъснати от източника на нашето съществуване – Христос – а когато сме откъснати от Този, който е живот, на нас ни остава само едно нещо: **не-живот, смърт**. Този пасаж (Йоан 15:5-8), описва това състояние като изсъхнало, **а после пепел**. Това ли е крайната точка на целия живот извън Христос? Има само един библийски отговор: **да**. Този библийски отговор е отговорът, който животът дава сега. Целият живот, **отделен от Христос, е в процес на разпад**. Казваме за човек, който не знае как да живее: „Той се разпада“ и наистина е така. Той се разкъсва на парчета от собствените си вътрешни конфликти. Жизнените му сили се разпадат. Това се случва, **когато животът извън Христос** се живее в открит, крещящ грях или в таен егоцентризъм. Радостта, мирът, надеждите, сигурността, чудото на живота – всичко започва да се разпада и безплодните опити на външни опори да го задържат заедно, водят до по-нататъшен вътрешен ужас и ускоряват процеса на влошаване и разпад.

Всяко идване при Исус **има смисъл на завръщане у дома**, а всяко отдалечаване от Исус има смисъл на напускане на дома – на отиване в далечна страна, в чужда земя. Дали всички наши залези се превръщат в изгреви, когато идваме при Него? **Да**. Това работи с математическа точност – **без изключения: елате при Него** и се радвайте; **излезте** от Него и бъдете тъжни. Тъгата не е повърхностна тъга – тя е дълбока тъга, защото отдалечаването от Него предвещава гибел **и душата знае това**.

„**Изсъхва... хвърлена в огъня и изгорена**“ (Йоан 15:6) – това не е реторика; това е реалност. Душата загива в огъня на собствените си невъзможни начини на живот. **Бог не запалва този огън; ние го запалваме**. „**Нашият Бог е огън, който пояжда**“ (Евр. 12:29) – за греха; **ние сме огън, който пояжда самите себе си – поради греха**. Ние запалваме собствената си погребална клада.

О, Исусе, Ти си Животът и когато сме в Теб, ние живеем изцяло – тяло, ум и дух. Когато сме извън Теб, ние сме смърт – смърт за самите себе си, за нашите надежди, за всичко, до което се докосваме. Помогни ми да живея всеки момент в Теб и само в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Червоят, който не умира, и огънят, който не угасва - това приемам в пазвата си, когато съгрешавам.

22.04 - Грехът е самопоглъщащ

Ние обмисляме фактът, че всички пръчки, отделени от Исус, изсъхват, събират се и се изгарят Някога си мислехме, че Бог хвърля хората в огньовете на ада. „Грешници в ръцете на разгневен Бог“ беше заглавието на известна проповед от минали поколения. Но нещо в духа на Исус, ни накара да се запитаме за това. Богът, разкрит в самият Него, **беше различен**. Означава ли това, че адът е премахнат? **В никакъв случай**. Това означава, че ние поставяме отговорността за ада **там, където ѝ е мястото – върху нас**. Вчера казахме, **че ние сами** палим погребалната сиклада. Наказанието е **присъщо** (т.е. то е естествена и неизбежна част от самото осъдително действие Д.Пр.) По самата си природа, грехът е разпадащ се. Грехът и неговото наказание са едно и също нещо. („Каквото повикало – такова се обадило“ – нар. погов. Д.Пр) Наказва ли Бог греха? Той не е длъжен, **защото е направил греха и неговото наказание едно и същото нещо**. Не е нужно да наказвате окото, че има пясък в него; тялото, че има рак; душата, че има зло в нея. Думата „зло“ (evil) е думата „живот“ (live), **изписана наобратно**. Това е опит да живеем живот **срещу себе си**, а това е невъзможно. Томас Карлайл казва: „Грехът е, е бил и винаги ще бъде, **родител на страданието**.“ Той би могъл да добави и „родител на разпада“, защото грехът е разпад.

„**Където е трупът, там са събрани орлите**.“ (Мат. 24:28) Където е трупът на злото, там са събрани **орлите, силите, които почистват** вселената от злото. Грехът сам поглъща себе си. Той изгаря себе си. Това не е нещо, наложено на живота от разгневен Бог, това е нещо, **което е присъщо** на моралната вселена. (Бог я е създал да е морална. Д.Пр.) Грехът е саморазрушителен и самоунищожителен. „**Който плюе срещу вятъра, плюе в лицето си**.“ **Който се бунтува срещу Бога**, се бунтува срещу себе си, унищожава себе си, изгаря себе си в огъня на собствените си конфликти.

О, Боже, Твоите закони са нашата защита – нашата защита срещу самоунищожението. Те са преградите, издигнати, за да не паднем в нашата гибел. Те са предпазваща благодат. Но ние пренебрегваме Твоята благодат за наше собствено унищожение. Прости ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Беззаконието буквално е „неулучване на целта“, така че, аз неулучвам целта на живота, когато практикувам беззаконие и затова заживам.

23.04 - Думите Ми пребъдват във вас

Дойдохме до друг етап от Неговото пребъждане в нас и на нашето пребъждане в Него: „**Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете, и то ще ви се даде**“ (Йоан 15:7). Това е удивително обещание: „**искайте каквото и да желаете и то ще ви се даде**“. Това изглежда като неограничена молба – „**каквото и да е**“ ще бъде последвано от неограничен отговор – „**ще ви се даде**“. Обаче има две важни условия: „**Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас**“ – пребъдайте в Него, общо предаване и послушание – „**и думите Ми пребъдват във вас**“ – конкретно предаване и послушание. Има общо предаване и послушание към Него, а след това има конкретно предаване и послушание. **И двете трябва да се възпитават в нас**.

В брака има общо предаване в момента на брака. Всеки принадлежи на другия, и двамата принадлежат и на двамата. Това е даване, което покрива всичко. Ако обаче, предаването остане само общо и не се осъществи в ежедневната конкретика, тогава общото предаване се превръща в сантименталност – думата за брак се превръща в дума, **вместо да се превърне в плът** в малки ежедневни външни **проявления на знаци на любов**.

„**Моите думи пребъдват във вас**“ – това говори **за непрекъснато изучаване** на тези думи и за **тяхното приложение** към ежедневното и ежечасно послушание на тях. Един мой приятел, който е възпитан духовно в „**абсолютна честност, абсолютна чистота, абсолютна любов и абсолютна безкористност**“, настоява, **че не може да има всеобхватно отказване, веднъж завинаги**, а само конкретно отказване и конкретно послушание в ежедневните въпроси и проблеми, които възникват. В неговото настояване има реална истина – **послушанието трябва да бъде конкретно** или изобщо не е послушание – но това негово твърдение е само полуистина, защото, ако послушанието е само в конкретни неща, на послушанието му липсва това общо, **веднъж завинаги предаване и послушание**.

О, Исусе, аз принадлежа на Теб цяло и завинаги. Това е решено и е решено завинаги. Научи ме да проявявам конкретно във всеки момент, във всяко отношение, всеки ден и по всеки начин, моята специфична любов и лоялност към Теб. Така отдадеността и делото ще бъдат едно. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Като цяло и конкретно, аз съм Негов и всичко, което се отнася до мен, е Негово.

24.04 - Религия на Закона и религия на Благодатта

Размишляваме върху „Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви се сбъдне“ (Йоан 15:7). Видяхме, че това изисква общото – „пребъдвайте в Мен“ – и конкретното – „думите Ми пребъдват във вас“ – и двете. Ако обичаме като общо, а не конкретно, тогава ставаме като човекът, който обичал цялото човечество като общност, но мразел всеки по отделно. От друга страна, е възможно да обичаме отделни хора и да не обичаме човека.

Един от въпросите, които си задавам относно програмата за абсолютна честност, за абсолютна чистота, за абсолютна безкористност и за абсолютна любов, е следният: тази програма фокусира вниманието ни върху конкретни дела и нагласи. Това е живот, организиран около втората заповед – „Да обичаш ближния си както себе си“ (Мат.22:39) – вместо живот, организиран около първата заповед – „Да обичаш Господа, твоя Бог“ (Мат.22:37 - 38). Основното ни фокусиране трябва да бъде върху предаването ни и върху любовта ни към Исус Христос като Господ. Казвам „Исус Христос“ вместо към Бога, защото отделно от Исус, ние знаем малко или нищо за Бога, а това, което знаем, обикновено е погрешно. Когато отиваме при Бога чрез Исус, ние отиваме при истинския Бог, а не при някоя измислица на нашето въображение, отделна от Исус. (*Отец, Синът и Светият Дух са неразделна Троица. Д.Пр.*) Основното ни фокусиране трябва да бъде върху любовта към Личността, а след това – върху тези четири абсолюти, като резултат и проявление на тази любов. В противен случай, подчинението на четирите абсолюти може да се превърне в религия на закон – четворен закон – а подчинението на този закон винаги произвежда напрежение и следователно - изтощение. На този закон му липсва пълното предаване и любовта към Личност – фиксиран център, с четирите абсолюта като резултат от тази централна лоялност и любов. Без този център тази програма се превръща в религия на закона, вместо в религия на благодатта.

Само когато пребъдваме в Него – „Ако пребъдвате в Мен“ – ние сме способни и желаем да изпълним Неговите думи – „Моите думи пребъдват във вас“.

О, Възлюбени Господи, обичам Твоите думи, не защото са думи, а защото са Твои думи. Свързани с Теб, те стават различни, защото Ти си различен. Ти правиш всичко различно, включително и мен. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не съм бичуван от закона; грабнат съм от благодатта и живея без усилие и ефективно.

25.04 - Моите думи пребъдват във вас

Ние продължаваме разглеждането на текста: „Ако пребъдвате в Мен и Моите думи пребъдват във вас“ (Йоан 15:7). Изучаването на думите на Исус, не трябва да ни оставя с акцент върху думите – думите трябва да ни водят към Словото – „Словото, стана плът“ (Йоан 1:14). Нито пък акцентът върху Словото трябва да ни кара да пренебрегваме думите. Думите тълкуват Словото. Чрез тях, ние Го виждаме.

Тези думи са станали толкова важни и толкова съгласувани, че вече не са просто думи – те се превръщат в словото – „Вие вече сте очистени чрез словото, което ви говорих“ (Йоан 15:3). Думите на Исус били толкова последователни, толкова хармонични, толкова част от едно цяло, толкова светещи, че те станали словото. Не Словото – тоест Личността – а словото – тоест, продуктът на Словото. Повечето от нас говорят думи, но някои говорят толкова последователно, толкова хармонично, толкова като част от цялото, толкова сияйно, че техните думи се превръщат в слово. Когато мислите за тях, вие се сещате за философия на живота – за тяхното слово.

Исус изрекъл словото – откровение за Самия Себе Си. Докато учениците слушали словото, те били очистени: „Вие вече сте очистени чрез словото, което ви говорих.“ Той очистил представата им за Бога – от юдейския Йехова до вселенският Отец; схващането им за религия – от подчинение на Закона до изявление на Любовта; представата им за човека – така че човекът вече не бил просто човек, а човек, за когото Христос е умрял. Той очистил представата им за жената от същество, подчинено и зависещо от мъжа, до личност – равна и партньор на мъжа. Той очистил молитвата от средство за получаване на егоистичните желания на непосветеното его, превръщайки я в отдаване на себе си и копнеж за Неговата воля. Той очисти всичко.

Господи Исусе, Ти очисти всичко, до което се докосна, и Ти докосна всичко. Сега ние влизаме в

свят на мисли, на мотиви, на действия и всичко е пречистено чрез словото, което Ти каза. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Твоето Слово ме очиства от неистина до истина, от полуистини до цялата истина, от най-доброто от мен до Твоето най-добро.

26.04 - Очистени чрез Словото

Продължаваме да размишляваме върху текста „*Вие вече сте очистени чрез словото, което ви говорих*“ (Йоан 15:3). Той очистил вселената от богове и богини със съмнителен характер и ни дал единствения христоводен небесен Отец. Той очистил думата „Месия“ (Христос) от това, да бъде завладяващ еврейски Месия, който ще доведе евреите до върховенство, до Месия, който ще умре за всички хора. Той очистил страданието от това, то да бъде знак за Божия гняв, и го превърнал във възможност, чрез страдание да се прояви Неговата любов. Той очистил гроба от тление и го направил Възкресение. Той очистил небето от това, то да бъде място на небесни девици – „хорис“ (Ислямът обещава на героите 70 девици. Д.Пр.) – в място, където мъжете и жените нито се женят, нито се омъжват. Той очистил любовта от това да бъде ерос – притежателна любов – и я превърна в *агапе* – непритежателна, жертвена любов. Той очистил материалната земя от това да бъде зло нещо, подложено на гибел и разпад, и я превърнал в сцена на идващото Божие царство на земята. Той очистил самия живот като нещо, което трябва да се избягва, когато казал: „*Аз дойдох, за да имам живот и да го имам изобилно*“ (Йоан 10:10). Той очистил всичко, до което се докоснал, и докоснал всичко.

Той казал, че те били „*вече очистени чрез словото*“, което Той им говорил. В известен смисъл, те били чисти, но всъщност не били. Съзнателните им умове бяха чисти, но подсъзнанието им не било чисто – те се карали за първите места, искали да призват огън да падне върху другите, изоставили Го и избягали, и били зад затворени врати от страх. Потенциално те били чисти в Неговата чистота, но всъщност те излезли от Него в себе си, така че били пълни със самоутвърждаване и произтичащи от това страхове и конфликти.

О, Исусе, Господи мой, докато пребъдвам в Теб, аз съм потенциално и действително чист. Щом изляза от Теб в собствената си воля, аз не съм. Тогава ме пази, о, пази ме да пребъдвам в Теб, защото отделен от Теб не мога да върша нищо, освен да греша. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Светият Дух прочиства подсъзнанието ми в дълбини, които аз не мога да контролирам.

27.04 - Предаване като цяло, покорство в частност

Сега стигаме до същината на нашия стих: „*Ако пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви се даде*“ (Йоан 15:7). Същината е в „ако“. „Ако“ обхваща 2 условия – „*пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас*“. Ако Му се предадете като цяло – „*пребъдвайте в Мен*“ – и ако Му се подчинявате в частност – „*думите Ми пребъдват във вас*“ – тогава вратата е отворена за Неговото всичко; искайте каквото и да желаете и то ще ви се даде.

Това е най-ограничаващата и същевременно най-неограничената представа за молитва, предлагана някога – ограничена до 2 условия и ограничена до никакви условия. Той ни обвързва и след това ни освобождава – освобождава ни да искаме всичко! Ако изпълните първите 2 условия, тогава вие ще поискате само това, което Той би одобрил, и ще получите само това, което Той знае, че е добро за вас – най-доброто за вас.

Бог отговаря ли на всички молитви? Някои казват, че отговаря, но отговорът е „не“!

Той не може, поради самата Си природа, да отговаря на молитвите на онези, които не пребъдват в Него и в които думите Му не пребъдват. Те се молят отделно от Неговия дух, а всичко, което е отделно от Неговия дух, е отделно от нашето добро, защото всичко, което е добро в Него, е добро и за нас. Неговата воля, е нашето благополучие и нашето богатство.

Тук молитвата е поставена на най-високо ниво – на всяка молитва, изречена в духът на Исус, е отговаряно. Това очиства молитвата и я прави съвършена. „*Обичай Бога и прави каквото искаш*“ може да се измени на: „*Обичай Исус Христос и искай каквото искаш*“, защото вие ще искате нещата, които Му харесват.

Това очиства молитвата от всяко уповаване на себе си – от „*отговорите са във вас*“, защото те не са;

те са в **Него**. Това очиства молитвата от всяко „многословие“, защото не получавате отговор заради упоритостта си, а чрез изпълнение на тези 2 условия. (виж Йоан 15:7)

О, Господарю на сърцето ми, Ти си отворил портите към всичко Твое. Аз съм свободен да искам най-висшето и най-висшето е безплатно за искащият. Аз съм безмерно богат, защото всичко добро за мен, е отворено за мен. Молитвата е възможност. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Не искам Бог да отговаря на молитвите ми; искам молитвите ми да отговарят на Божията воля.*

28.04 - Принасяйте много плод и така доказвайте

Има и друга склонност към молитва в следващия стих: „**Чрез това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод и така да бъдете Мои ученици**“ (Йоан 15:8). На молитвата е автоматично отговаряно, ако изпълнението на молитвата **ви прави по-плодотворен**. Намерението на Бога е **да ви направи плодотворна личност**: „**Чрез това се прославя Моят Отец, да принасяте много плод**.“ Намерението на Създателя Бог е да създаде **деца-създатели**. Ние сме **угодни на Него**, когато произвеждаме плод, и **сме най-здрави по тяло, ум и дух**, когато произвеждаме плод. Целта на плододаващото дърво **е да произвежда плод**. То може да има листа, разперени клони, пъпки и цветове, **но ако няма плод, то е пропуснало целта** и е в края на своето съществуване. Нашият Отец се прославя не когато посещаваме църква, освен ако посещениято **ни прави плодотворни**; не когато четем Библията и се молим, освен ако четенето на Библията и молитвата **ни правят плодотворни**; не когато извършваме други религиозни упражнения, освен ако тези религиозни упражнения **ни правят плодотворни**.

Бил съм в домове за пенсионери – миряни, свещеници и християнски работници. **Онези, които се затварят в себе си „за да се насладят“ на остатъка от дните си, преждевременно вехнат и стават безсмислени и празни**. Само тези, които запазват интерес извън себе си и **се занимават с активна служба на другите, остават живи, жизнени и щастливи**. Само творческите хора **са живи**. Ние сме създадени от Създателя **за творение** и когато не изпълним съдбата си, ние **вехнем**. Представата, че пътуването ще поддържа хората живи, здрави и щастливи, **е погрешна** – освен ако в пътуването **ИМА нещо повече от разглеждане на забележителности**. Освен ако **ИМА някаква творческа причина за пътуването**, освен да бъдете наблюдател на неща и хора, пътуването ще завърши **с безсмислие и крайно нещастие вътре**. Там, **където няма творческа цел**, няма нищо друго, освен създаване **на безнадеждност и безсилие**.

О, Боже, Отче мой, аз съм дете на Твоя творчески импулс. Вложи в мен същия Твой творчески импулс. Докато живея в Теб, аз знам, че Твоята творческа сила ще работи в мен и чрез мен. Заедно ще дадем плод – много плод. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Както плодното дърво е създадено да дава плод, така и аз, плодът на Твоята любов, съм създаден да давам плод.*

29.04 - Пребъждане в любов

Преминваме към следващата стъпка в пребъждането в Него: „**Както Отец възлюби Мене, така и Аз възлюбих вас; пребъдайте в Моята любов. Ако спазвате Моите заповеди, вие ще пребъдате в Моята любов, както и Аз спазих заповедите на Моят Отец и пребъдам в Неговата любов**“ (Йоан 15:9–10). Тук пребъждането в Него подчертава пребъждането в любовта. Вие пребъдате в Христос до степента, в която пребъдате в любовта.

Това е важна стъпка. Това определя пребъждането в Него като пребъждане в любовта, а също така определя плодотворността като плодотворност в любовта. Това поставяне на любовта на първо място в пребъждането в Него, е вярно на гения на християнската вяра. **Това прави любовта върховна в Бога – „Бог е любов“** – прави я върховна в нашето проявяване на нашата вяра към Него – „**Да обичаш Господа, твоя Бог**“ – и я прави върховна в плодът на Духа – „**любов, радост, мир**“. Любовта е първо в Бога, в нашата вяра към Бога и в плодът на живота ни.

Ако **не проявявам** пребъждането си в Него, живеяйки като любящи хора, ние **не пребъдваме** в Него. Ако контактите ни с хората **не са контакти на любов, тогава ние нямаме контакт с Христос**. Това е прост тест, но е много дълбок и важен. Някои твърдят, че пребъдваме в Христос, ако имаме правилни възгледи за Христос - ако сме православни; други твърдят, че пребъдваме в Христос, ако имаме правилно поведение -

ако сме православни. Макар че и двете са важни, нито едно от тях не е върховният тест. Върховният тест е: **Проявявам ли любов във всички проявления на живота си**? Ако не, тогава до степента, в която не я проявявам, **аз не съм в Него**. Аз съм в нещо друго.

Дори това трябва да бъде допълнително уточнено: не е достатъчно ние да бъдем в любов; ние трябва да бъдем **в определен вид любов**: „*Това е Моята заповед: да се любите един друг, както Аз ви възлюбих*“ (ст. 12).

О, Исусе, Господи мой, най-накрая достигнахме върха – върхът на любовта и живота. Трябва да се обичаме така, както Ти ни обичаше. Христоподобната любов е любов в най-висшата ѝ степен. Благодарен съм, че Ти ме изведе до Върхната точка. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм създаден с Любов, за любов и да обичам – аз ще изпълня съдбата си.*

30.04 - Както Аз ви възлюбих

Видяхме, че **да бъдеш в Христос** е повече от това **да бъдеш в църквата**, повече от това **да бъдеш в православието**, повече от това **да практикуваш православието**, повече от това **да бъдеш в обръщане или в новородение**, въпреки че може да включва всичко това. **Да бъдеш в Христос означава да бъдеш в любов**, а **да бъдеш в любов**, означава да бъдеш в определен вид любов – **в христоподобна любов**.

„*Както Аз ви възлюбих*“ – това е словото на любовта, издигната **от** словото, станало дума, **до** словото, станала плът. Отвъд това определение за любовта, човешката раса никога няма да напредне, **защото отвъд живота на Исус**, човешката раса никога няма да напредне. Думата „любов“ никога не може да има по-висше съдържание от живота на Исус. „*Както Аз ви възлюбих*“ е абсолютното и върховното в живота и любовта.

Това слово на любовта достигна най-висшата си **изява на кръста**. „*Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си*.“ (Йоан 15:13). Той можел да добави „*и за враговете си*“, **защото точно това добавил кръстът**. Той казал „*приятели*“ в обещанието и добавил „*врагове*“ в изпълнението. Ние даваме гръмки обещания **с посредствени резултати**. Той давал скромни обещания, но в изпълнение **винаги надминавал очакванията**.

Обърнете внимание на този контраст: Стоях и наблюдавах жертвоприношението на кози на богинята Кали. Главите на козите бяха пъхани в раздвоен кол и бяха отсичани с един удар. Един поклонник пропълзя напред и пъхна главата си през раздвоения кол, за да бъде принесен в жертва на Кали. Жрецът го хвана за косата на главата и го отхвърли назад. Той отново пропълзя напред и отново беше отхвърлен назад.

Обърнете внимание и на този контраст: бащата на един китайски християнски лекар бил убит от ловците на глави в Борнео. **Сега той служел на същите тези ловци на глави с любов и преданост**. Има ли значение какво мислите за Бога?

О, Боже, чрез Исус ние виждаме в Теб любов и само любов. Виждаме в Теб качество на любовта, което ни оставя безмълвни – любов към враговете. По-голяма любов не може да има Бог от това, да даде живота Си за враговете Си. Това ме оставя в нозете Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „*Както Аз ви възлюбих*“ *ще бъде моят стандарт и моят пример и моят източник на сила.*

1.05 - Присъщо ръкополагане

Свързан с този пасаж за даването на плод, е този важен пасаж: „*Не вие избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви поставих [„ръкоположих“] да отидете и да давате плод, и плодът ви да пребъде; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, Той да ви го даде*“ (Йоан 15:16).

Това повдига един важен въпрос: Има ли специално избрани хора, които са ръкоположени да дават плод и които имат неограничени възможности за молитва, на която е отговаряно? Ако е така, кои са тези ръкоположени хора? Как се ръкополагат те? Това е в самия корен **на нашата представа** за християнското призвание.

Обикновеното схващане е, че това се отнася за хора, ръкоположени чрез полагане на ръце – ръце, за които често се смята, че предават специална благодат, чрез дълга линия на приемственост, стигаща чак до апостолите.

Противно на това, аз съм убеден, **че самото пребиваване в Христос**, **дава ръкополагане** – ръкополагане, което ни прави плодотворни и отваря неограничени възможности чрез молитва.

Ръкополагането не е нещо наложено; то е присъщо на самата природа на християнската вяра и на ученичеството в рамките на тази вяра. Всеки човек, мъж или жена, който е в Христос, е ръкоположен. Ръкополагането, за което се говори тук, е ръкополагане, не чрез полагане на ръце, защото няма споменаване за полагане на ръце, а е ръкополагане по избор: „*Вие не избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви ръкоположих*“. Изборът, който ги отделил, било ръкополагането. То било вертикално – отгоре, от Божественото, а не хоризонтално – от хората. Това е единственото ръкополагане, което апостолите някога са получавали, доколкото имаме някакви записи. Исус никога не е полагал ръце върху тях, за да ги ръкополага.

О, Учителю, благодаря Ти, че си включил всички, които са в Теб, в Твоето ръкополагане. Пребиваването в Теб ме кара да участвам в Твоя призив. Твоят призив става мой призив – участвам в Твоя живот и в Твоето житейско дело. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм „избран“, следователно съм предопределен – нека действам като човек на съдбата.

2.05 - Той не бил ръкоположен

Християнското движение е по съществото си движение на миряни. Самият Исус не е бил ръкоположен в съвременния смисъл на това, да са положени ръце върху Него при ръкополагане. Неговото ръкополагане е било избор: „*Духът на Господа е върху Мен, защото Ме е помазал да проповядвам добра новина на сиромасите*.“ (Лука 4:18)

Чрез фактът на идването на Светия Дух, Той бил отделен, *да проповядва добрата новина*. Идването на Светия Дух, било ръкополагането – изборът.

Един висш църковен деятел бил попитан в Индия, дали би позволил на Исус да проповядва от амвона му, ако дойде, и отговорът бил: „Не, съжалявам, че не мога, защото не е бил ръкоположен.“ Той щеше да е прав, ако ръкополагането е чрез полагане на ръце; но греши, ако истинското ръкополагане е божественият избор. Тази дефиниция за ръкополагане, която изключила Основателят на вярата, показва колко далече сме се отклонили от тази вяра.

Исус не е бил ръкоположен чрез полагане на ръце, нито пък Неговите ученици са били ръкополагани. Полагането на ръце е апостолско, но не и християнско – то има своя извор в апостолите, а не в Христос. Следователно „апостолската приемственост“ твърди, че е „апостолска“; тя не твърди и не може да твърди, че е християнска. Но нашата вяра завършва в Исус Христос, а не в Неговите апостоли. Вярата ни е валидна, защото е в Него, а не в тях. Ако твърденията за апостолска приемственост можеха да бъдат доказани, те биха доказали твърде много – биха доказали, че нашата вяра завършва в хората, а не в Божественият Изкупител. Аз не се интересувам от апостолската приемственост, а само от Християнска приемственост. Не е важно да принадлежите към апостолите; важното е да бъдете в Исус Христос, и това е единственото, което има значение. Липсващото звено в апостолската приемственост, е връзката между Христос и апостолите, защото няма връзка на полагане на Неговите ръце. Това е фатално за тази теория. Тя е заседнала – от тази страна на Христос.

О, Господи Исусе, Ти си Основателят и Си основата на моята вяра. Дай ми да се докосна до Теб и всичко друго няма значение, защото да принадлежа на Теб, означава да принадлежа на Бога и на вековете. Черпя от Теб всичко – всичко останало е второстепенно. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не принадлежа към апостолска вяра, а към християнска вяра – нека живея като човек, който поглежда апостолите и се взира в Христос.

3.05 - Християнската вяра: По същество - мирянска вяра

Същественият мирянски характер на християнската вяра се вижда допълнително в избирането на седемдесетте. (виж Лука 10:1 Д.Пр.) Въпреки, че учениците били миряни, те скоро започнали да се отнасят притежателно към християнското движение (т.е., че то е тяхно, както сега ние си присвояваме и целия свят. Д.Пр.) Поотделно те се карали за първите места; казали на човека, който изгонвал бесове в името на Исус, да престане да прави това, „*защото не върви с нас*“ (Лука 9:49); искали да призват огън от небето, за да погълне самаряните, когато не приемали Исус и Неговите ученици. Като цяло, те започнали да проявяват изключителен притежателен манталитет – те били „специални“ в царството.

Исус трябвало да коригира тази тенденция в посока да направи движението Си по-съществено

„мирянско“. „След това [разказът за караницата, забраната на другите да изгонват бесове и призоваването на огън], *Господ избра други седемдесет и ги изпрати пред Себе Си, по двама, във всеки град и място, където Сам щеше да дойде*“ (Лука 10:1). Тези седемдесет, разбира се, били миряни и въпреки това получиха точно същата задача като Дванадесетте. Същото важно изречение се намира и в двете: „*Който слуша вас, Мене слуша*“, само че в случая със седемдесетте е добавено: „*а който вас отхвърля, Мене отхвърля; а който Ме отхвърля, отхвърля Онзи, Който Ме е пратил*“ (ст. 16).

Това е важно, защото означава, че пряката власт на Исус е била над седемдесетте – да ги приемете, означава да Го приемете, да ги отхвърлите, значи да Го отхвърлите. Нямаше преминаване през апостолите до Исус – нямаше посредничество – това беше власт от първа ръка и равна власт. Когато те се върнали с радост, казвайки, че бесовете им се покорили в Негово име (дванадесетте не можали да ги изгонят)! Исус „се зарадва в Святия Дух“ и каза: „*Благодаря Ти, Отче... че си скрил тези неща от мъдрите и разумните, а си ги открил на младенците*“ (ст. 21) – на седемдесетте миряни. Те били прости и ефективни.

О, Боже, Отче наши, благодаря Ти, че си открил тези неща на простосърдечните, които търсят само Теб и Твоята слава. Най-висшето е отворено за най-нисшите. Царството принадлежи на детинските. Това отваря вратата за всички нас. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъде така отъждествен с Христос, че да ме отхвърлиш или приемеш, означава да отхвърлиш или приемеш Него. Това означава не гордост, а предаване.

4.05 - Избраният Божий народ

Следващата стъпка, на която миряните наблягали, бил фактът, че Светият Дух не е бил даден само на Дванадесетте, а на 120-те, включително жените. Ако Светият Дух беше даден само на Дванадесетте, това щяло да е решаващо – има особена свещена група и особено свещено призвание. Фактът, че най-висшият Божий дар – дарът на Светия Дух – е даден не на пророк, не на свещеник или на пастор, а на човека като личност, също било решаващо. Няма особена свещена група или особено свещено призвание; има само свети личности. Тези личности са „избраните“ и изпратените, и това включва всички, които са в Христос.

Интересно е, че гръцката дума *laos*, от която произлиза думата „мирянни“, означава „избраният Божий народ“ – миряните били избраният Божий народ. Думата *kleros*, от която произлиза думата „духовенство“, е означавала точно същото в началото. Епископ Уесткот, англиканец, казал: „*Единствените свещеници според Евангелието, определени като такива в Новия Завет, са светите, членовете на християнското братство*.“ Неговата кратка формула е: „*Всички християни са Божи мирянни (laos) и всички са Божие духовенство (kleros)*.“ Всичко това било променено на Никеийски събор (325 г. Д.Пр.):

„Епископите вече не позволявали това. 5-ти и 18-ти канон на Първия Никеийски събор дават ясно определение не за обществото на църквата като цяло, а за клира (духовенството). Миряните изчезват от картината. Епископите в съборите, колективно са органът на Светия Дух. Като „духовни“ мъже, те упражняват своята божествена, дисциплинарна власт и в своята съвкупност могат да съдят за всичко, но не са съдени от никого.“ („A Theology of the Laity“, Крамер, стр. 53)“

Противопоставянето духовенство-мирянни станало практически синоним на свещено-профанство. Имало обезценяване на миряните. Игнатий и Киприан ясно заявили: „*Църквата се състои от епископи и духовенство*.“ Миряните били на заден план.

О, Боже, Изкупителю мой, ние стоим изумени от обратите, които ние сме дали на Твоето изкупително движение. Ние разделяме това, което Ти си съединил. Животът е едно цяло и Ти го изкупваш като цяло. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм избрана личност от Бога, защото избирам Бога за мое всичко във всичко.

5.05 - Клин между духовното и материалното

Вчера видяхме, че духовенството станало доминиращо и притежателно, а миряните отстъпвали. Грациан (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Gratian> Д.Пр.) не оставил съмнение, че „състоянието на миряните е отстъпка пред човешката слабост“. Да бъдеш мирянин, означавало да избереш второстепенно призвание, а миряните били второстепенни хора.

Но да се върнем към Новия Завет. Тук това не било вярно. Когато въпросът за разпределението на

храната възникнал в Деяния 6, апостолите свикали основната част от вярващите и казали: „*Не е редно ние да се откажем от проповядването на Божието слово, за да сервираме на трапези. Затова, братя, изберете измежду вас седем мъже с добра репутация, пълни с Духа и с мъдрост, които да поставим на тази служба. А ние ще се посветим на молитвата и на служението на словото*“ (Деяния 6:2–4). Това обикновено се разглежда като духовно и мъдро действие и отношение. Но всъщност, аз вярвам, че това бил **много погрешен и катастрофален ход**, макар и добронамерен.

Те забили клин между материалното и духовното. В християнството, материалното и духовното **са две страни на една реалност**. Апостолите **разделили** това, което Бог бил **съединил** във Въплъщението. Там „Словото стана плът“; тук Словото трябвало да стане слово и плътта да стане плът. Духовното трябвало да бъде **отделено** от материалното, а материалното трябвало да бъде **отделено** от духовното, **до обедняване** и на двете – духовното не трябвало да функционира в материален план, а материалното не трябвало да функционира в духовен план. Едното било възвишено и сухо, а другото ниско и светско. **Това разделение между светското и свещеното продължава и до днес – катастрофално разделение**. То разрушава същността на християнството. Прави го подобно на други религии, където Словото става слово, **вместо да бъде вярно на себе си, където Словото става плът**. Това прави християнската вяра по-малка от и различна от истинското ѝ аз.

О, Исусе, ние разкъсваме Твоята безшевна дреха, когато разделяме живота на свещен и светски. Ти си учил, изцелявал и хранил хората в името на едното евангелие. Помогни ми днес да Те изявя във всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичките ми бариери са паднали – животът е един и този един живот е Негов.

6.05 - Седемте стават център на властта

Какво се случило, когато това разделение между свещеното и светското се случило в Деянията? Така наречените миряни **до голяма степен поели контрола над християнското движение**. Седмината станали **център на духовната власт**. Бог сякаш насочвал властта Си **към онези, които държали материалното и духовното заедно**. Стефан, един от Седемте, ускорил съживлението в Йерусалим и донесъл собственото си мъченичество – **той бил първият християнски мъченик**. Филип, друг член на Седемте, бил този, **който пръв проповядвал евангелието извън Йерусалим след Петдесетница, спечелвайки целия град Самария**. „*И така, имаше голяма радост в този град*“ (Деяния 8:8). След това апостолите изпратили Петър и Йоан, за да **уредят** това, което **не можели да произведат**. Те били **арьергардът** (обозът, задната част Д.Пр.) на разрастващо се движение, опитвайки се да вървят заедно с него.

Филип бил този, който пръв проповядвал евангелието на един етиопец и който е вероятният основател на Етиопската църква, Коптската църква (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Coptic_Orthodox_Church Д.Пр.). Той също основавал служението на жените, имайки „*четири неомъжени дъщери, които пророкували*“ (Деяния 21:9), началото на християнското **моминство**!

Именно групата миряни, разпръснати поради преследването на Стефан, стигнала чак до Антиохия (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Antioch> Д.Пр.), проповядвайки Господ Исус. „*И ръката на Господа беше с тях и голям брой повярвали се обърнаха към Господа*“ (Деяния 11:21). Именно от Антиохийската църква, основана от тези миряни, Павел и Варнава **тръгнали на своите големи мисионерски пътувания** до Азия и Европа. (В Антиохия за **първ път учениците се нарекли християни** – Деян. 11-27Д.Пр.)

Павел, принадлежащ към групата миряни, изпратен от групата миряни и представляващ групата миряни, **станал център на християнския тласък в този нехристиянски свят**. Деянията се наричат Деяния на апостолите, но след първите няколко глави, **апостолите отпадат и групата миряни поели управлението**. Апостолите все още държали властта, **но групата миряни имаше инициативата и силата**. Бог очевидно давал Своята благодат и сила **на онези, които създали духовното и материалното единство**.

О, Отче, Ти говориш все още със същите думи. Ти даваш Своята сила на онези, които я проявяват в живота – духовен и физически. Научи ме днес да правя всяко малко и всяко голямо нещо по духовен начин. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не искам власт, а сила – и силата става власт.

7.05 - Три имена, които не могат да бъдат използвани

Видяхме, че всеки, който е в Христос, е един от избраните и е ръкоположен чрез самият този **избор**. „*Както Ти си изпратил Мен в света, така и Аз ги изпратих в света*“ (Йоан 17:18) е истинската апостолска приемственост, казва д-р Крамер. Служението, изтъква той, е **призвание за слуга**. Истинската дума е *diakonos* (*dia* = през, и *konos* = прахта; образът на камиляра, който минава през прахта, водейки камилата, докато някой **друг язди върху нея**). Според Мофат, Исус току-що бил посочил, че има три имена, които Той **не искал** да им даде: „*Не се наричайте „бащи“*“ – бащите са тези, които поради възрастта им трябва да бъдат уважавани и да им се подчиняват. „*Не се наричайте „учители“*“ – учителите са тези, които знаят, а останалите трябва да слушат и да се подчиняват. „*Не се наричайте „Водачи“*“ – водачите били в начало на шествието; останалите били последователи.

И трите имена представляват начини на мислене, и трите имена и начини на мислене представляват **самоутвърждаване**. Тъй като това било самоутвърждаване, тези имена **не можели да бъдат християнизирани**. Тези имена и нагласи **трябвало да бъдат отречени**. Имало само едно име, на което Той можел да се довери – **слуги, дякони**. Таза нагласа на мисленето на слугите, била себеотрицание към волята на друг. Нагласата е себеотдаване. **Само тази нагласа може да бъде християнизирана**.

В християнството има място за амбициозни хора. Който иска да бъде „велик“, нека бъде „слуга на всички“. Който иска да бъде „пръв“, нека бъде „слуга на всички“. Велик е да бъде слугата; пръв е да бъде робът – по-дълбокото себеотдаване, води до по-високо издигане. Най-великият от всички е Човешкият Син, Който даде живота Си „**откуп за мнозина**“ (Марк 10:45). Така че, това величие е достъпно както за свещеник, така и за мирянин, **защото е величието на служението**, а не на позиция или професия. Величието е достъпно както за духовенство, така и за миряни, и **при едни и същи условия** – и двамата трябва да бъдат „слуги“ или „робини“. Ако те са, тогава се издигат, според степента на себеотдаването.

О, Отче наш, благодарим Ти, че си направил служението и само служението да е значението на величието. Това прави величието достъпно за всеки, навсякъде, с каквото и да е занимание. И това величие е благотворно величие, защото е служение. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Думата „служение“ ще има ново съдържание в себе си за мен, защото моето предаване на Него, ще има ново съдържание в себе си.

8.05 - Всички християни са служители

Днес размишляваме върху един много решителен стих, относно статута на миряните: „*И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други евангелисти, а други пастири и учители, за да усъвършенства светиите, за делото на служението, за назиданието на тялото Христово*“ (Еф. 4:11–12). Ревизираната стандартна версия гласи: „*за да подготви светиите за делото на служението*“ – не „служението“, **отделна специално ръкоположена група, а за „делото на служението“** (дякония) – **делото на „служението“**. С премахната запетая, целият пасаж гласи: „*за да усъвършенства светиите за делото на служението*“ – „светиите“, които са тялото от вярващи, стават тези, които извършват „служение“. Цялото тяло от вярващи **става служители или слуги** в този смисъл. Както казва д-р Крамер: „**Всички християни са дякония, служители, призвани за служение**.“

Някои са призвани за проповедническо служение, но всички са призвани за служение – всички са слуги. Един изтъкнат мирянин отишъл до олтара като млад мъж, за да получи призвание за служение. Докато бил там, той „получил призвание, далече от проповедническото служение, да слугува и се посветил на служението“. Оттогава животът му е проява на служение.

Това чувство, че миряните са „избраният Божи народ“, влага достойнство и чувство за призвание и мисия в обикновеното занимание. Обикновеното става необикновено, защото има необикновена съдба в себе си. Целият живот става издигнат от мръсното до свещеното и става голям като съдба. **Всеки, който е в Христос, има в себе си чувство за царско достойнство, чувство за важност в схемата на нещата**. Тривиалното става огромно; в слугуването **е служението**. Търговецът сега борави със счетоводните си книги със същото чувство за святост, както проповедникът борави с Библията.

О, Боже, Отче наш, благодарим Ти, че си очистил целия живот и нищо не е редно да се нарече мръсно или нечисто. Всяко обикновено хранене се превръща в тайнство. Благодарим Ти за тази открита възможност. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Призван съм към служение, затова днес ще „служа“ на всеки, когото срещна.

9.05 - С чувство за поръчение

Сега трябва да се върнем към нашия стих: „*Не вие избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен; и каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде*“ (Йоан 15:16).

Този стих е моят стих, даден ми, когато започнах работата си като мисионер и евангелизатор. Живял съм върху този стих през всичките тези години. Точно когато се подготвям да говоря пред публика, аз ги моля да склонят глави в тиха молитва. Неизменно повтарям този стих на Христос, напомняйки Му, че не съм там по мой избор, а по Негов. След като Той ме е поставил там, от Него зависи да ме преведе, да ми даде цялата благодат и сила, от които се нужда, за да бъде ефективен в този час, за да може този час да „даде плод“. Изправям се с чувство за поръчение и подкрепа, че всички божествени ресурси, от които се нужда, са зад мен.

Цитирах този стих на едно събрание на свещеници, казвайки, че е мой стих. Един презвитериански свещеник дойде и каза: „*Но това е презвитериански стих – „Вие не сте избрали мен, а Аз избрах вас*.“ И двамата грешахме – това не беше моят стих като свещеник, нито пък неговият стих като презвитерианец. И в двата случая, обхватът му би се ограничил до клас и деноминация. Той принадлежи присъщо на християнинът като такъв. Всеки християнин е избран и ръкоположен. Всеки християнин може да застане с наведена глава, когато започва ежедневната си задача, може да повтаря този стих: „*Не вие избрахте Мен, но Аз избрах вас и ви определих да излезете света и да принасяте плод*.“ Той можел да има чувство за божествена подкрепа и поръчение, когато се заема с всяка законна професия. Той не е във второкласно призвание и следователно - не е второкласен християнин. Пълната и неограничена сила на Христос е зад него.

О, Учителю, всеки в Теб е в Твое то поръчение. Чрез Твое то ръкополагане той е и ученик, и апостол. Като такива, ние можем да покажем апостолска власт и сила, до предела на нашето послушание. Благодарност е единствената дума. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм упълномощен служител на царството – упълномощен да представлявам царството и да служа на всички в Неговото име.

10.05 - Ако можехме да свършим едно нещо

Продължаваме размишлението върху равното призвание на всички в Христос и възможната равна плодотворност на това равно призвание.

Едно от най-важните неща, случили се в следвоенния свят, било изявлението на японския император, че Той не е божествен. Това внесло успокоение, приземило Япония в реалността и положило основите на нейният изумителен възход и прогрес. Това я определя като бъдещия лидер в Източния свят. Какво стои зад това изявление?

Скоро след като окупацията поела контрола в Япония, представителят на окупацията (Генерал Дъглас Макартър, който командвал американската армия при победата ѝ през войната, след това се върнал там, за да помогне за превръщането на Япония в демократична държава. Д.Пр.) казал на д-р Ворхис, главата на Братството Оми: „Ако можем да свършим едно нещо, работата ни ще приключи. Ако можехме да накараме императора да каже, че не е божествен, ние (Т.е., окупацията на САЩ. Д.Пр.) бихме могли да се оттеглим. Но разбира се, това не може да се направи.“ Д-р Ворхис, американец, който след като се оженил за титулувана японка, приел японско гражданство и останал в Япония по време на войната, бил назначен за офицер за връзка между окупацията и японския министър-председател, принц Коное. Той отговорил: „О, да, може да се направи. Той не го вярва, защото е морски биолог. Оставете това на нас.“ Д-р Ворхис отишъл при принц Коное и му представял въпроса, а той отговорил: „Да, може да се направи. Вие напишете това, което бихте искали императорът да каже.“ Императорът, чувайки това, поискал да види Ворхийс, но тъй като той е гражданин, не можел да проведе интервю, затова било уговорено императорът да се разхожда в градината си, а Ворхис да се присъедини към него, случайно. Решено било изявлението да бъде дадено на съдебен служител, който да го преведе на подходящ съдебен език. Това бил параграф в обръщението на императора към нацията на Нова година 1946 г. То преобърнало японския свят наопаки – и го поставило да стои изправен.

О, Отче, Ти съчетаваши слугите Си с час на нужда. Ти си използвал Ворхис в този час на нужда. Ти си започвал нова ера в живота на един велик народ, защото един човек е бил на Твое разположение. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъде дясната ръка на Бога, на разположение за малки и големи нужди.

11.05 - Изправен пред съдбовен момент

Вчера приключихме с изявлението на императора, че той не е божество. Ако това суеверие беше останало в съзнанието на японския народ, то щеше да остави опасен потенциал: „Да, временно сме победени, но само временно, **защото божественото не може да бъде победено** - ние ще се върнем **и ще се върнем с отмъщение**“. Изявлението на императора било национален катарзис. То върнало ситуацията в реалността и поставило основите за възстановяването и напредъка на Япония. Сега тя произвежда повече, отколкото преди войната, и е на първо място в света в корабостроенето. (Така беше до последните 20 години от 20-я век, но вече не е. Д.Пр.)

Но зад това изявление стои следната история: г-н Хайд, изобретателят на Mentholatum (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Mentholatum> Д.Пр.), бил предан мирянин, който живял скромно и дарил милиони долари за благотворителни каузи. Сред тях, той дал на д-р Ворхис правата да произвежда Mentholatum в Япония, осигурявайки машините и монтажните линии. Ворхис подпомагал мащабната мисионерска дейност, която ръководел чрез производството на Mentholatum. Това поддържало него и делото му по време на войната. (1941-1945 Д.Пр.) Когато войната приключила и се отворила възможност императорът да направи това изключително важно изявление, Ворхис бил там, изправен пред тази възможност. Никой японец не би могъл да го направи — това било твърде свещено. Само американец, който е бил и японски гражданин, можел да се докосне до Императра. **Бог изправил Ворхис пред този съдбовен час.**

По-нататък, Бог отредил Хайд за този час. Без Хайд и неговите посветени пари зад Ворхис, този удивително важен плод не би могъл да се роди. **Един посветен мирянин променил живота и съдбата на цял народ.** Той бил избран и призван да даде този плод, **защото бил на разположение и бил отзивчив към Божия план за живота си.** **Всичко може да се случи на един предаден живот и чрез него.**

О, Господарю на сърцето ми, направи ме да бъда готов, ако имаш ситуация, срещу която да изпратиш живота ми. Нека бъде под ръка, готов и подготвен, защото Ти използваш инструмента, който Ти е под ръка. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Готов съм, подготви ме за задачата, която ме чака днес.

12.05 - Павел бил извън нея

За да потвърдим идеята **за миряните като избран Божии народ**, нека се върнем отново към ранните Писания за потвърждение. Павел несъмнено бил най-влиятелният човек в ранното развитие на християнството, както по отношение на съдържанието на тази вяра, така и на нейното разпространение. Павел бил мирянин; върху него не били полагани апостолски ръце. Ако е имало апостолско наследяване, тогава Павел е бил извън него. Идеята, че благодатта и властта се предават чрез линия на ръкополагане, независимо от характера на хората, които са го получавали, но присъщо на служението, **била толкова чужда на евангелието на Павел, че Христос е незабавно достъпен за всеки, навсякъде, чрез вяра**, че Павел никога не би се вписал в тази линия. Той би прекъснал връзката от чист принцип.

Бог прекъснал линията на ръкополагане, **когато избрал Анания, мирянин,** да положи ръце върху Павел, за да може той да прогледа и да се изпълни със Светия Дух. Когато Павел влязъл в Дамаск ослепен, Бог казал: „**Анания**“, а той отговорил: „**Ето ме, Господи, на Твое разположение съм.**“ Когато чул каква е задачата, той се разтреперил, защото Павел убивал християни, но се подчинил смело и отишъл. Положил ръцете върху главата на поразеният Савел и казал: „**Брате Савеле.**“ Когато нарекъл брат този убиец, това разтърсило Павел до дълбините му и отворило вратите за божествената прошка **чрез тази човешка прошка.** Най-великият християнин на вековете, преминавал през портите на вечния живот — **и именно мирянин отворил** вратите на най-великия мирянин-служител на християнския свят. Нещо повече, група миряни — „**пророци и учители**“, **но не и апостоли** — положили ръце върху Павел и Варнава и ги изпратили на тези големи мисионерски пътувания до Азия и Европа. Миряни, ръкоположили най-големите миряни на вековете — и най-ефективните.

*О, Исусе Христе, Господи мой и Учителю, благодаря Ти, че не избираш свещеници, пророци, пастори или папи, **а личности.** Нека аз бъда тази личност – личност, за която Христос умира. В*

Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм личност, сега съм достоен за най-високото, което Бог е определил на всеки човек.

13.05 - Адвокат, който помирява

Тази идея за служение и величие, идваща единствено чрез това служение, се вписва в характера и гения на християнската вяра. Човешкият Син станал най-великият от всички, като положил живота Си като откуп за мнозина – това задава станонът на величие за Бога и човека. Всеки опит да се намери величието чрез папи, прелати, църковна позиция и власт е чужд вид власт, привнесена в християнската вяра. Тя винаги е покваряваща, защото е чужда на вярата, която претендира да води. Исус е бил конкретен в този момент: „Знаете, че управниците на езичниците, господаруват над тях и големците им властват над тях. Не така ще бъде между вас; но който иска да бъде голям между вас, трябва да ви бъде слуга.“ (Матей 20:25–26). „Не така ще бъде между вас“ – и въпреки това е станало така сред нас. Величието се измерва, най-често, чрез постът в църквата, вместо чрез служене. Следователно, има вътрешна – и външна – борба за позиция, за място и за власт, а служението или слугуването, както на миряни, така и на духовници, е покварено от тази утвърждаваща себе си борба. Всичко е извън Христос, вместо да е в Христос.

Наскоро бях в един град, пълен с религиозни водачи, миряни и духовници. Този, когото ще запомня най-много и най-дълго, беше един адвокат – адвокат, който помирява 40 % от хората, които идват при него за развод. Този адвокат-християнин, обича работата си за бели и чернокожи клиенти, защото предпочита помирението пред възнаграждението. Той губи пари от помирения, но печели вътрешна радост и външен ръст. Слугата на всички, той става най-великият от всички. Той ми беше посочен като изключителния християнски мирянин на този град. Той изпълни закона на величието.

О, Исусе, мой Господ и Спасителю, Ти си поставил стандарт, по който хората навсякъде се издигат и падат. Ако го изпълнят, те се издигат, ако го нарушат, те падат. Цялостността оценка на реалността, мълчаливо ги постановява на мястото им. Ти ни тълкуваш реалността. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не искам възмездие – моля се само за помирение за себе си и за другите.

14.05 - Осветени в Христос

Разглеждахме пасажите „в Христос“ в Римляни и след това в Евангелието от Йоан, за да видим връзката между Павел и Йоан в техния акцент върху това да бъдем „в Христос“. Тази идея, която видяхме, не е просто Павлова – тя е християнска. Тя не е акцентът върху един човек – тя е акцентът върху Богочовекът. Да пребъдваш в Богочовека, означава да пребъдваш в Бога и човека. Това означава да намериш Бога и себе си. Да бъдеш извън Него, означава да загубиш Бога и себе си.

Сега се връщаме към Павел, за да видим какво казва той за „в Христос“ в 1 Коринтяни. Първият пасаж, който попада в погледа ни, е „до осветените в Христос Исус“ (1 Коринтяни 1:2). Това е важен пасаж, защото ни казва, къде се намира осветението – то не се намира в нас самите, а е в Христос Исус. Осветението ни идва чрез предаване на Исус Христос и остава там, докато ние пребъдваме в Христос Исус. Ако кажа „Аз съм осветен“, вместо да кажа „Аз съм осветен в Христос Исус“, тогава насочвам вниманието към самото преживяване, вместо към Този, който носи преживяването. Това ме прави центриран в преживяването, вместо то да е центрирано в Христос – прави ме самосъзнателен, вместо Христососъзнат. Когато съм самосъзнателен, преживяването избледнява; когато съм Христососъзнат, преживяването остава и расте.

Ако подчертаем „учението за осветението“, то остава учение – често изтъргана и словесна фраза. Но ако подчертаем фактът, че сме „осветени“ в Христос Исус, учението става факт – жизненоважен и победоносен.

Докато осветението остава в Христос Исус, то е осветение. Когато осветението излезе от Него, то е cranktification, Кранктификация. (Сатирична или унизителна дума, използван за описание на състоянието на духовна заблуда, фанатичност или наличие на крайни религиозни възгледи Д.Пр.) – ябълка на раздора, вместо Словото, станало плът. Думата „осветение“ и преживяването стават изкупени, когато са „в Христос Исус“. Извън Него те гният.

Господи Исусе, Ти изкупуваш всичко, което е в Теб. Ти не носиш изкупление; Ти си изкуплението и

всичко е изкупено и остава изкупено, докато е в Теб. Благодаря Ти за тази простота, за тази дълбочина. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето „освещение“ може да е безплодно в мен, но е благословено в Него.

15.05 - Благодатта... в Христос Исус

Следващият важен стих в 1 Коринтяни гласи: „*Винаги благодаря на Бога за вас, заради Божията благодат, която ви е дадена в Христос Исус*“ (1:4). „Божията благодат, която ви е дадена в Христос Исус“ е Божията благодат, дадена особено „в Христос Исус“. Казвам особено, а не изключително. И все пак съм изкушен да кажа изключително, защото, макар че Бог обича всички, Той може да прояви Своята благодат само чрез думи, които представят Неговия характер, а никъде другаде не се вижда характерът на Бога, освен в характера на Исус. „Благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос.“ (Йоан 1:17)

Ако Бог даде Своята благодат по друг начин, освен чрез Исус Христос, Той би представил погрешно собствения Си характер. А като представи погрешно собствения Си характер, Той би представил погрешно природата на моралната вселена. Така че, Неговото даване чрез Исус Христос не е произволно, а е задължително. Той не може да дава по друг начин, освен чрез Исус Христос и да бъде Бог, защото Бог е христоподобен Бог.

В Исус Христос, Бог може да дава с двете си ръце. Извън Христос, Той дава точно толкова, колкото е необходимо, за да уведоми получателя, че е там – точно толкова, колкото да го подтикне да търси Божията благодат в Христос, където я получава напълно и изобилно. Ако човек получи пълно удовлетворение, без да е свързан с Христос (извън Него), той ще се задоволи с по-нисша, земна реалност. Това приспиване на духовния глад в рамките на земното битие би попречило на човека да потърси истинската и съвършена вечна реалност, която е в Христос.

„Благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос“ (Йоан 1:17) – обърнете внимание на „и истината“. Ако благодатта дойде отделно от Христос, тя би била различна от истината. За да бъде благодат и истина, тя трябва да дойде чрез Исус Христос. Ако Бог даде благодат чрез някой идол, това би направило Бога по образ на идола. Идолът не представлява Бога, той представя Бога погрешно. Така че, благодатта и истината, трябва да дойдат чрез Исус Христос и само чрез Исус Христос.

О, Исусе, благодаря Ти, че в Теб, Бог е свободен – свободен да дава с цялото Си сърце и всичките Си ресурси. Затова мога да дойда при Бога с пълно доверие, когато дойда в Теб. Свободен съм да вземам, защото Ти си свободен да даваш. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Благодатта извън Исус е законничество; в Исус, благодатта е живот.

16.05 - Обогатени в Него

Продължаваме с друга част от пасажа от вчера: „*че във всяко отношение се обогатихте в Него*“ (1 Кор. 1:5). Този пасаж е важен. Дали религиозната вяра обогаत्या или обеднява човешката личност? Не може да се зададе по-важен въпрос.

Религия, която ви заповядва какво трябва да четете и какво трябва да слушате, ви отслабва. Мюсюлманинът би могъл да отговори: „До определен момент моята религия ме укрепва, но тъй като е религия на правила, а не на принципи, когато порасна до тези правила и искам да ги надхвърля, съм хванат в капан и ограничен от правилата и следователно отслабен.“ Индуистът би могъл да отговори: „Моята религия ме отслабва до точката, в която ми казва, че този земен живот е тауа, илюзия, следователно ме прави негоден за непрекъсната мотивация за социална и материална промяна.“ Будистът би могъл да каже: „Моята религия ме отслабва до степен да престана да вярвам в самия живот. Тя се опитва да ме отведе отвъд живота в Нирвана, състоянието на угасналата свещ.“ Религията на мистикът би могла да каже: „Моята религия ме отслабва, тъй като е отстъпление – отстъпление навътре в мистични състояния, отделен от нуждите и проблемите на света.“

Само истинската християнска вяра, в която се вярва напълно и се прилага в пълните ѝ подразбирания, би могла да каже: „Във всяко отношение вие сте обогатени в Него.“ **И вие сте!** Аз посетих Централно Конго в Африка. Слушах хора, които преди по-малко от поколение, току-що бяха излезли от храсталака, сега интелигентно и умело обсъждаха, как да отговорят на изискванията на предстоящата независимост.

Ако независимостта беше дадена в техните ръце, вместо в ръцете на политиците, историята на Конго можеше да бъде различна. (Самата история на християнството в Европа, показва, че свободата не се дава, а се извоюва. Само тогава тя е ценена. Д.Пр.) Тези мъже и жени бяха във всяко отношение обогатени в Него. Техните умове, телата им, емоциите им, мирогледът им, мотивите им – цялостните им личности бяха обогатени в Него.

О, Исусе, Господи, Спасителю и Обогатителю, благодаря Ти, че когато сме открити към Теб, ние се обогатяваме. Ти си за нас това, което е слънчевата светлина за зеленината и растежа, това, което е въздухът за белите дробове – Ти си животът и животът е изобилен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм обогатен човек – обогатен от единствените богатства във вселената – богатствата на Бога.

17.05 - Възприемчивост и отговор

Размишляваме върху факта, че по всякакъв начин, ние сме обогатени в Него. Обърнете внимание на „по всякакъв начин“. Ако това означава нещо, то означава, че животът, тук и отвъд, е обогатен в Него. Това не означава, както някои предполагат, че настоящият живот трябва да бъде обеднен, за да се постигне небето. Това означава, че всичко, до което Исус се докосва, Той го обогатява. Той е Животът, който докосва живота и го обогатява.

Новият Завет ни учи, че „в Него всичко е създадено... всичко е създадено чрез Него и за Него“ (Кол. 1:16). Ако всички неща са били създадени от Христос и за Христос, тогава, когато ние Му предадем едно развалено творение, Той го пресъздава и пресъздавайки го, го обогатява. Той обогатява умът, прочиствайки го от чуждите мисли, дава му фокус и посока, и го насочва към постигането на велики цели. Умът се обогатява; душата се обогатява. Той е пречистен от противоречия и конфликти, от наличието на взаимно изключващи се неща и е изпълнен с единна вяроност и любов. Тялото е обогатено, защото много от болестите, които измъчват тялото, се предават върху тялото чрез болести в ума и душата. Тъй като умът и душата са обогатени, тялото наследява това обогатяване. Цялостната личност е обогатена. Тъй като умът, душата и тялото сега са едно цяло в целта и лоялността, цялостната личност, работеща като добре смазана и гладко функционираща единица, е ритмична, хармонична и впечатляваща личност. Той постига целите си, защото знае как да получава.

Организмът може да изразходва само това, което получава, така че човекът, който знае тайната на активната възприемчивост, взема от Него и изразходва за другите. Той знае тайната на възприемчивостта и отговора. Тъй като е богат на ресурси, той е богат в отговора и в този процес става богат в самия себе си.

О, Исусе, Ти си богат, защото в Теб обитава божествената пълнота и когато ние сме в Теб и само в Теб, тогава всички тези богатства са наши, за да ги вземем. Ние сме богати в Твоите богатства и пълни с Твоята пълнота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Богат съм на вътрешно единство и външна насоченост, и съм достатъчно силен да съхраня и двете.

18.05 - Цялостната личност, обогатена

Аз казах, че съм ходил в Централно Конго и за обогатяването, което идва за хората чрез това да бъдат в Христос. Съпругата на моя африкански преводач е жигосала по бузите и челото си непривлекателни племенни белези. Родителите ѝ искали да я омъжат за полигамен мъж. Тя избягала в джунглата и се крила в едно дърво цяла нощ. Сестра ѝ направила същото и била изядена от лъвовете. Когато преводачът поискал да се ожени за нея, мисионерът, който го беше отгледал от дете, възразил, защото тя била необразована и „израсла в джунглата“. Синът, роден от тях, бил първенец на класа си в Белгия в класове, където френският - за него чужд език - бил средство за обучение. В САЩ сред чернокожите ученици в Огъста, Джорджия, където средство за обучение бил английският, също чужд език, той бил избран за отличник на класа си. В Лулуабург, Конго, в училище сред белгийски ученици, той бил на самия връх на класа си. Той владее свободно 6 езика. Едно бяло момче, раздразнено от неговия гений, го нарекло „глупак“. Директорът отстранил момчето от училище за 3 дни. Африканското момче отишло при белгийското момче и казало: „Ти не си имал това предвид, нали?“ Когато то казало, че не е имал това предвид и че съжалява, африканското момче завело бялото момче при директора и казало: „Прощавам му, моля ви и вие да му простите, нали?“ Директорът му простил и го възстановил.

Белите родители на момчетата в това училище видяха нова Африка в лицето на това момче. Родителите му и той се обогатяват в Христос.

Когато сме в Христос, цялата ни личност се пробужда. По време на това пътуване до сърцето на Белгийско Конго, аз преминах през племе на канибали, жени, носещи само прашки, до една мисионерска станция. Беше като да преминете от непрогледен мрак към светлина, от каменната ера към Просвещението, от живота, необогатен и поразен от бедност, към живота, богат и пълноценен.

О, Исусе, Господи, благодарим Ти, че Твоето докосване до живота, дава живот. Увехналият живот започва да цъфти, а мъртвият живот започва да живее. Лошото става добро, доброто става по-добро, а по-доброто става най-доброто. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Все още предстои да видим какво може да направи Бог с един отдаден живот.“

19.05 - Удивително пробуждане

Ние размишлявахме върху „във всяко отношение вие бяхте обогатени в Него“ (1 Кор. 1:5). Аз видях най-забележителното духовно и морално пробуждане сред примитивните хора, което можем да си представим – Петдесетница, в африканска обстановка – истинско дело на Духът. Това място беше девствена земя; пробуждането беше в нов район и не можеше да бъде инсценирано специално за мен; беше едва на два дни. И все пак, имаше 1000 души навън в 5:30 ч. сутринта и същия брой в 10:00 ч., 15:00 ч. и 19:00 ч. Хората бяха построили скиния от палмови клонки; седяха на малки дървени трупи за седалки. Повечето жени нямаша дрехи над кръста си. Имаше изобилие от бебета. И все пак имаше удивителен благоприятен резултат. Те слушаха с нетърпеливо внимание посланието. След това африканците поеха отговорността за последващата среща. Те призоваха онези, които ще се покаят и ще се обърнат към Христос, да излязат напред. Дългият бамбуков олтар беше пълен отвътре и отвън, а зад тях имаше редове от желаещи. Обръщането обаче не се ограничаваше само до тези, пред олтара. Цялата публика се превърна в обръщащо се цяло. Служители се движеха сред публиката, викайки: „Откажете се от греховете си – от всички грехове.“ „Вярвайте в Исус.“ „Предайте Му се напълно.“ Всички се молеха с висок глас. Това беше викът на цял народ, към един дълго изгубен небесен Отец. Това продължи около половин час; след това африканският водач им даде възможност да разкажат какво са намерили.

Вождът се изправи пръв и каза, че сега вярва в Исус, че преди е мислил само за измама и заблуда на хората, но сега всичко това е изчезнало. Друг разказа за лъжа, за прелюбодеяние и кражба. Всичко беше изчезнало. Съпругата на един вожд разказа за кражба на касава (вид тапиока – гранулирано нишесте) от нивите на другите жени. Друг разказа една история за освобождение от властта на знахарка и злите духове. Това беше невероятна история за освобождение и изкупление.

О, Боже, наш Отче, благодарим Ти за възможността за промяна, за ново раждане, за нов живот. Благодарни сме, че най-лошото може да стане най-доброто и най-слабото да стане най-силното. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като обръщането във вярата е възможност, аз ще бъда нейната главна илюстрация.

20.05 - Изповед!

Продължаваме историята за мъже и жени в Централно Конго, които бяха обогатени в Христос. Един мъж каза: „Съсинах живота си с пиене и прелюбодеяние, бракът ми беше на ръба, но всичко това вече го няма и сега съм щастлив.“ Друг мъж каза: „Никога повече няма да обърна сърцето си към мръсни неща. Сега не познавам нищо друго, освен Бога.“ Една жена каза: „Бях крадла, крадах пилета, бях омъжвана 3 пъти, покланях се на идоли, ходех на знахар за раждането на дете. Отказах се от всичко и благодаря на Бога сутрин, обед и вечер.“ Друга жена каза: „Бях омагьосана, пуших и прелюбодействах. Но сега самата миризма на цигари е лоша за мен.“ Един мъж каза: „Отидох при знахаря, за да получа талисман, за да мога да убия животни, тъй като имах пушка. Той ми даде опашка на животното – каза, че това ще помогне за успех в лова. Сега виждам, че не е било добре. Отказах се от всичко.“ Друг мъж каза: „Държах се като луд. Имах лоши отношения със знахаря. Открих също, че Кралете на гората [тайно общество] имали яма с

идоли в гората и в нея имало мъж, който клател главата на идола, когато му задавали въпроси.“

Един мъж започна да разказва колко е добър – как не е направил това или онова – и изведнъж от страната на жените се чу съгласувано: „Бу!“ – което означава „Глупости!“ Мъжът веднага седна. Знахарят каза: „Отказах се от всичко. Сега Исус е дошъл в сърцето ми.“ Един мъж каза: „Дадох 2600 франка, за да видя лицето на идол.“ Една жена каза: „Ние бяхме в тъмнина, не знаехме друго по-добро. Ходех на знахар. Сега вярвам в Исус.“

Пред амвона имаше купчина от отхвърлени идоли, амулети и леопардови кожи, използвани от знахаря, символи на извършващото се прочистване. Над публиката цареше свършена тишина, докато всеки човек разказваше за своето лично обръщане в вярата. **Това беше най-пречистващото движение, което някога съм виждал.** Те бяха „**обогатени в Него**“.

О, Исусе, Господи и Спасителю, благодаря Ти за Твоята пречистваща сила сред хората, излизащи от варварството, намиращи се сред културни и изискани хора, но вътрешно победени и празни. Навсякъде Твоето докосване е спасително. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „По-справедливо разпределение на богатствата“ е социалистически лозунг – Божието разпределение на богатствата на благодатта е справедливо и щедро.

21.05 - Във всяко отношение – Обогатени

Забелязахме фразата „**във всяко отношение вие се обогатихте в Него**“ и трябва да направим пауза, за да подчертаем „**във всяко отношение**“ (1 Кор. 1:5). Знаем, че душите ни са обогатени в Него. **Когато разкриваме душите си на Него**, се случват чудеса на променени души. Това работи до степента, до която се осъществява това наше **разкриване** на Него. Но това ще работи ли „**във всяко отношение**“? Дали това обогатяване се превръща в пълно обогатяване, обогатяващо тялото и ума, социалните и икономическите ни взаимоотношения? Отговорът е: **да**. То е докосващо Живота и обогатяващо целия живот.

Вземете например, умът. Простете за личната илюстрация: Аз потъвах към дъното по успеха ми в моя клас в училището, докато не се обърнах към Господа. След обръщането си казах: „**Това пропадане не е място за християнин**“ и се придвижих към върха. Имаше една жена, чийто брак беше на ръбът на разпадането, а самата тя беше празна и разочарована. **Тя се обърна и с това се пробуди умствено**. На 45 години тя реши, че иска са се образова, но ще трябва да работи на пълен работен ден, за да се издържа. Постъпи в университета и завършва четири години, по-късно с диплома с отличие. Получава стипендия за магистърска степен по психология и всичките ѝ оценки са отлични. Тя организира непрекъснато молитвено бдение, продължаващо 24 часа, през 365-те дни в годината **на смени от по половин час**. Срещал съм хора в Япония, Индия и Африка, които отделят по половин час **за бдение**, което е трудно в Америка. Непрекъснатата молитва продължава денем и нощем. Това идва от някогашен празен и разочароващ живот. „**Във всяко отношение вие се обогатихте в Него**“ – психически, духовно, в житейски постижения. Една африканска жена се обърнала във вярата в болница, прибираща се пеша вкъщи, изминавайки 120 км. на етапи и чрез сияйното си свидетелство за Христос, основала 5 църкви по пътя си, в които след това мисията изпратила там учители и проповедници, които да поемат работата след нея. Тя остави следа от светлина и радост – „**обогатена в Него**“.

О, Отче, как можем да Ти благодарим достатъчно, че ние не се налага да бъдем бедни, точно до Твоите налични ресурси. Всички те са наши, ако ги поискаме и получим. Затова, от моята бедност, аз отивам при Твоите богатства. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Една червена кокошка седеше до отворена бъчва със зърно и умря от глад – **спаси ме от невъзприемчивият манталитет.**

22.05 - В Мен сте здрави и цялостни

Ние размишляваме над „**във всяко отношение вие се обогатихте в Него**“ (1 Кор. 1:5). Във всяко отношение, **включва тялото**. Често съм си представял събрание на тела, които говорят за хората, които ги обитават. Едно тяло се изправя и казва: „О, Боже, човекът, който живее в мен, не знае как да живее. Той ме връзва на възли чрез своите страхове, тревоги и негодувания. След това ме обвинява за неразположението ми и ми дават всякакви лекарства, които нямат нищо общо с моите болести. Ако той знаеше как да живее, нямаше да имам болести. **Всичките ми болести се коренят в неговите погрешни**

нагласи и реакции. Искан ми се да знаеше как да живее. Тогава щях да бъда добре.“ Друго тяло се изправя и казва: „Човекът, който живее в мен, е прекрасен. Той живее в Христос и следователно знае как да живее. Той е хармоничен, уравновесен и щастлив. Трябва да видите как се разбираме. Бих направила всичко за него – и го правя! Надминавам собствените си възможности за такъв човек – с него е радост да се живее.“

Тялото е създадено от Христос, за Христос и живее така, когато то живее в Него. Преди известно време аз бях заплашен от сериозно заболяване. В разгарът му, Господ ми каза: „В Мен ти си здрав и цялостен.“ Тази фраза ме порази – „В Мен“. Вън от Него, аз не бях здрав и цялостен, но в Него открих, че съм здрав и цялостен, и продължих да живея така, като останах в Него. Толкова е просто и дълбоко! Имаше една жена, която поради невъзможния си начин на живот, се разболя и едно след друго, трябваше да ѝ извадят апендикса, жлъчния мехур и други органи. Лекарят я попитал: „Какво ще правите, когато ви свършат частите?“ Тя беше алергична към всякакви неща. След това се обърна и започна да живее в Христос. Алергиите ѝ отшумяха, тялото ѝ се възстанови и тя има невероятна жизненост и здраве. Тялото е Негов дом и то е у дома си в Него.

О, Христос, Ти изцеляваш болестите ни, но и повече, Ти ни спасяваш от разболяване. Ние се освобождаваме от болестите си чрез Твоята жизненост в нас. Ние живеем в Твоето здраве, в Твоята радост – в Твоето всичко! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъде толкова здрав в Христос, че никакъв болестен микроб да не може да се засели в мен.

23.05 - Мъдрост, праведност, освещаване, изкупление

Преминаваме към друг етап от това, да бъдем обогатени във всяко отношение в Него. Следващият пасаж в 1 Коринтяни, подчертавайки резултатът от това да бъдем в Христос, казва: „Той [Бог] е източникът на нашия живот в Христос Исус, Когато Бог направи наша мъдрост, наша праведност, освещаване и изкупление“ (1:30). Този пасаж добавя един важен етап от нашето обогатяване в Него. Ние сме обогатени културно в Него. В основата на гръцката култура, стои желанието за мъдрост, а в основата на еврейската култура стои желанието за праведност. Павел тук казва, че в Христос ние наследяваме и двете – Той е „направен наша мъдрост“ и „наша праведност“. Гърците са пропуснали мъдростта, защото мъдростта им се е превърнала в гордост, която се е самоунищожила. Философията на Гърция е философствала и е плела теории за всичко, докато тяхната цивилизация е почивала на робски труд. Този робски труд унищожил тяхната мъдра цивилизация. Те не били достатъчно мъдри, за да бъдат справедливи – към човека като човек. (Те презирали всички други народи и ги наричали варвари. Д.Пр.).

Юдеите искали праведност, но тяхната праведност се превърнала в себеправедност; фарисеят бил крайният продукт. Тя се самоунищожила, защото се превърна в законова праведност, подчиняваща се на законите, вместо в житейска праведност, подчиняваща се на принципите.

И двете се провалили, но в Христос тези две неща са изпълнени. В Него, ние ставаме мъдри и ставаме праведни, защото Той е и двете, и двете са жива смесица. Най-мъдрият човек на света е човекът, който действа според принципите и умът на Исус. Той винаги е мъдър във всяка ситуация. Най-праведният човек е човекът, който е праведен според Неговата праведност – праведност на любовта към всички.

О, Отче наш, благодарим Ти, че в Исус нищо не е загубено. В Него ние събираме останалите фрагменти – фрагментите от много култури. Всички те са наши в Него. Какво наследство ни даваши. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Мъдрост, праведност, освещение, изкупление – всичко е в Него и в мен, защото аз съм в Него.

24.05 - Исус изпълнява културното наследство

Ние разглеждаме обогатяването, което идва чрез Исус – културното обогатяване. Когато Исус казал: „Аз дойдох не да разруша, а да изпълня“ (виж Йоан 10:10), Той казал нещо изключително важно. Мнозина смятат, че идването на християнството при един народ означава, че ние изтриваме записаното от миналата му култура върху плочата и пишем върху нея чужда култура, получена чрез Запада, правейки я предимно западна култура. Това е сериозна грешка.

Исус е Човешкият Син, сякаш цялото човечество се мъчи да роди такъв като Него. Той е желанието на

народите – тези несвързани, често несъзнателни желания, изразени по различни начини, се изпълняват в Него. Когато Го видите, вие виждате това, което сте търсили, но не сте знаели напълно, какво е то. Това е един вид завръщане у дома, в родината на вашата душа. Исус е у дома си във всяка раса, във всяка земя. (Та нали Той е Божието слово, Той е направил целия свят и всичко в Него. Всичко е Негово. Д.Пр.) Вие имате чувството, че Той ви познава и ви разбира, и иска да ви даде най-доброто, което сте търсил несъзнателно.

Ако Исус изпълнява най-висшето в гръцката и в еврейската култури, Той също така изпълнява и най-висшето в индуистката култура. Ако гръците са търсили мъдрост, а евреите – праведност, индусите са търсили **освещение**. Ако освещението означава „да бъдеш отделен“, тогава индусите са търсили тази отделеност много усърдно. Браминът се опитва да поддържа церемониална и външна чистота, като не докосва нищо оскверняващо. (В една от книгите си Ч. Колсън казва, че в Индия имало 150 милиона души, които били наричани „недокосваемите“, най-нисшият слой от кастовата им система. Д.Пр.) Аскетът се отделя от света, за да се слее с Брахма. Всичко това се е провалило. Освещението на индуса е довело до физическа отделеност – външно освещение, което покрива вътрешна гордост. Гордостта да бъдеш различен – и превъзхождаш. Но това било освещение, което било външно и празно – и отминало.

Божествени Отче, Ти превръщаш нашата мъдрост в глупост, нашата праведност – в претенция, нашето освещение – в светолюбие. Ние виждаме в Исус реалното. Останалото е нереално. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес нямам отношение „по-свят от теб“, защото Исус е по-свят от мен и аз съм в краката Му.

25.05 - Изкупление – нашата истинска нужда

Изследвахме как народите са търсили мъдрост, праведност и освещение и са се провалили. Защо са се провалили? Те се провалили, поради липсата на последното споменато нещо, което Исус става за нас: **изкупление**. „В Христос Исус, Когато Бог направи наше... изкупление“ (1 Кор. 1:30). Това изкупление идва последно. Бихме си помислили, че то ще бъде първо. Бихме си помислили така, защото сме християни и сме погледнали в лицето на Исус и по този начин знаем, че всичко наше най-добро и най-лошо, се нуждае от изкупление. Гръците, евреите и индусите, обаче, не погледнали в лицето на Исус и затова са чувствали, че те **имат отговорите в себе си**. Затова те излезли да установят своя собствена мъдрост, своя собствена праведност и свое собствено освещение. Във всеки от тези случаи, това се превърнало в само-мъдрост, само-праведност и само-освещение. Във всеки от тези случаи, това довело до само-гордост, която се **самоунищожила**.

Християнската вяра, вярва и започва от началната точка на изкуплението – ние се нуждаем от изкупление не само от най-лошите си грехове и поквара, но и от най-добрите си – от нашата мъдрост, нашата праведност и нашето освещение. В центъра на нашата мъдрост, праведност и освещение **стои непокореното его,** което непрекъснато се намесва в мъдростта ни, превръщайки я в перчест се егоизъм; в праведността ни, превръщайки я във воняща само-праведност; и в освещението ни, превръщайки го в отблъскващо фарисейство. Както е казал Шекспир: „Лилиите, които гният, миришат по-лошо от плевели“ – добродетелите, които се основават на егоистична гордост, се превръщат в лошо миришещи пороци. Те се нуждаят от изкупление и чудото на Исус е, че Той дойде да изкупи фарисеят, както и бирника, гордата херцогиня, както и блудницата. Той е изкупление – точка – изкупление за всичко, което се нуждае от него, и всичко наистина се нуждае от него, **включително и нашите добродетели.**

О, Изкупителю, изкупи нашето зло и го направи добро, нашето добро и го направи по-добро, и нашето по-добро и го направи най-доброто, и нашето най-добро и го направи Твоето най-добро – защото Твоето най-добро, е върховно. Ние не можем да го надхвърлим, нито искаме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: На островите в Южните морета има цветя, които когато са сами, миришат зловонно, но смесени с ароматите на други цветя са привлекателни – научи урока си, о, душо моя.

26.05 - Добрите неща се нуждаят от изкупление

Ние забелязваме, че всичко се нуждае от изкупление – **чрез и в Него**. Докато не бъде изкупено чрез Него, то страда от нелечима болест – непреодолян егоцентризм. Мъдростта, която има в основата си

непреодолян егоцентризъм, **е глупост** – глупостта, например, от страна на психиатрията, **че знанието или прозрението ще ви излекуват** от психически и емоционални болести. **Не е така**. Много често – твърде често – **самият психиатър** страда от същите болести, които се опитва да излекува. Една от основните болести на психически и емоционално болните е, че те не са обичали или не са били обичани. Прозрението за това няма да ги излекува. **Те всъщност трябва да обичат и приемат любовта**. Знанието е лунна светлина, **даването и приемането на любов е слънчева светлина**.

Павел го изразява с незабравими думи: „**Знанието възгордява, а любовта назидава**“ (1 Кор. 8:1). Знанието се надува, защото в основата си има неотстъпчиво его; любовта изгражда, защото в основата си има отстъпчиво его, **отстъпчиво чрез самия факт на любов към другите**.

Праведността, която е подчинение на законите и разпоредбите, е себе-постигане – а себе-постигането означава гордост **от постижение**. Праведността, която е постижение, **се нуждае от изкупление** – изкупление от себе си, което го постига. Докато **това „аз“ не бъде изкупено**, то полага оскверняваща ръка върху всичките си постижения. Само-праведността **не е праведна**.

Освещението, което се постига чрез отдръпване от външни замърсявания, чрез метода „**не докосвай, не вкусвай, не пипай**“, скоро се превръща във „**повърхностност**“, която заявява: „**Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора**.“ Исус каза, че такава „повърхностност“ не изчезва оправдана, камо ли „осветена“. **И трите се нуждаят от изкупление** – изкупление от централния грях, греха на това, „азът“ да бъде централен, назовавайки „азът“, Бог.

О, Исусе Христе, Изкупителю мой, изкупи ме от моите добродетели, които не успяват да постигнат целта и се превръщат в беззаконие. Принасям Ти греховете си, да, а също и така нареченото ми добро. То не е достатъчно добро. Не и след като съм видял лицето Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята мъдрост, праведност и освещение, отделени от Христос, са отвратителни, а в Него са съвършени.

27.05 - Всичко е изкупено!

Централното нещо в християнската вяра е последното споменато нещо – **изкуплението**. Всички добри неща – мъдрост, праведност, освещение – **трябва да се изчерпят и да фалират**, преди да са готови за изкупление. Добрите неща трябва да бъдат подложени на живот, да бъдат изпитани **и да се покажат като недостатъчно добри**. Тогава изкуплението се намесва и изкупва всички **изчерпани** добри неща. Това се случи в световен мащаб – Исус изкупил философиите и моралът на древните, **не като унищожил доброто в тях, а като го изпълнил в Себе Си**. Той превърнал мъдростта в Мъдрост, праведността в Праведност, и освещението в Освещение. Когато тези неща бъдат предадени на Него, те се превръщат в нещо по-висше и следователно – **в изкупени**.

Думата „изкупен“ буквално означава „**откупен обратно**“ – робът е бил изкупен, когато е бил откупен обратно **от робство в свободен човек**. Всички тези добродетели, които били поробени и покварени от нашия егоизъм, който **се промъквал и е ставал основа на тези добродетели, се изкупват, като поставим любовта на Христос в основата**. Ние правим тези неща **заради Него**, а не заради себе си.

Всички наши **добродетели** (Не трябва да притежаваме нито една добродетел, която да е НАША) **трябва да бъдат изкупени**. Служенето може да се превърне в господство чрез служенето; самоуважението може да се превърне в гордост; любовта към секса може да се превърне в сексуалност; социалният импулс може да се превърне в подчинение на стадото; оценяването може да се превърне в дребнаво заяждане; ученето може да стане педантично; любовта може да стане притежателна; подредеността може да се превърне в перфекционизъм; любовта към себе си може да се превърне в егоизъм.

Всички тези добри неща **трябва да бъдат изкупени чрез предаването им на Исус**. Предадени на Него, те са очиствани, освещавани и са ни връщани обратно. **Те са наши, защото са Негови**.

Фактът, че Исус е в основата на нашия живот, изкупвайки ни от **изкривено** добро, както и от **откровено** зло, **е най-важният и ценен факт в наша вселена**. Няма друго нещо, подобно на това.

О, Исусе, Изкупителю и Господ наш, колко съм благодарен за Твоето изкупление. Вземи моето добро и направи доброто най-добро, а моето лошо – добро. Изкупи ме целия – тяло, ум, дух и контакти, защото имам нужда от изкупление. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Изкуплението **поставя смирението в основата на всичко, което аз правя, казвам и съм**.

28.05 - Бебета в Христос

Дойдохме при друг пасаж „в Христос“ в 1 Коринтяни: „*Аз, братя, не можах да ви говоря като на духовни, а като на плътски, като на бебета в Христос*“ (3:1). А причината, която той посочва, за да ги нарече бебета в Христос е, че „*един казва: „Аз съм Павлов“, а друг: „Аз съм Аполосов“*“ (ст. 4). Това е стряскащ пасаж, защото ние обикновено използваме фразата „*бебета в Христос*“, когато описваме онези, които току-що са станали християни и все още не са добре информирани за вярата. Веднъж казах на **мадам Чан Кайшъ** относно генералисимуса, (*През 1949 той извел армията си от комунистическия Китай, установил се в остров Тайван и там създал отделна държава. Виж https://en.wikipedia.org/wiki/Chiang_Kai-shek Д.Пр.*), който седеше там, но не се предполагаше да знае английски: „*Съпругът ви истински християнин ли е?*“ Тя отговори: „*Да, той чете Библията си всеки ден и получава напътствия от Бога, и имаме един час молитва заедно от 5 до 6 часа всяка сутрин. Но трябва да помнете, че той е само бебе в Христос.*“ Тук тя имаше предвид, че той не е достигнал зрялост като християнин.

Павел посочва специален знак за това, че някой е бебе в Христос. „*Аз съм Павлов*“ и „*Аз съм Аполосов*“. Съсредоточаването на нечия вяроност около религиозните учители, **вместо в Христос**, е знак за това, че този човек е бебе в Христос. Ако това е вярно – и разбира се, че е вярно – тогава това прави много християни, **може би мнозинството**, „*бебета в Христос*“. Бартиянциите, неоортодоксалните (което означава лоялност към онези, които преподават неоортодоксия), калвинистите, лутераните, уеслианците (методисти), кямпбелитите, менонитите и така нататък по целия списък – това включва онези, които, въпреки, че не носят личното име на деноминацията, **споделят учението** на човека или на хората, основали тази деноминация. Това прави незрели онези, които **съсредоточават вярата си върху нещо по-малко или нещо различно от самия Исус Христос**. Това не е етикет, който Павел поставя на хората – **това е факт**. Християнството, **което не е съсредоточено върху Исус Христос и само върху Него**, е незряло християнство и резултатът от него са „*бебета в Христос*“.

О, Христe, не можем да бъдем зрели, докато не сме Твои и само Твои. Извън Теб всичко е второстепенно и следователно незадоволително. Всичко в Теб е от първа ръка, жизненоважно и следователно, зряло. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ако духовният ми живот е израснал около хора, а не около Личността, аз съм незрял. Трябва да преместя основата си от тях към Него.*

29.05 - Привързани към изчерпаеми акценти

Отново изучаваме фактът за бебетата в Христос – тези, които са в Христос, **но никога не порастат в Него**. Главната причина, казва Павел, за такова състояние е, че вярата на тези бебета в Христос е **съсредоточена върху хора** (*Те върху създанията, а не в Създателят. Д.Пр.*) – добри учители и техните тълкувания. Вие скоро **изчерпвате** техните акценти и след това се въртите в кръг около тези учения и скоро повтаряте фрази и лозунги като „суверенитетът на Бога“, „оправдание чрез вяра“, „новозаветна църква“, „стоепенното сърце“, „Петдесетница“, „апостолско наследяване“, „исторически епископство“, „греховността на човека“, „затрудненото положение на човека“, „кръщение на възрастни чрез потапяне“. Тези фрази и лозунги стават все по-изпразнени от съдържание и се превръщат в лозунги, **чиито привърженици се противопоставят на всички противници**.

Всеки акцент или лозунг, **отделен от живия Христос**, скоро става безплоден, празен и изчерпан от значение. Тези, които се посветят на тези хора или системи, **оставаат бебета в Христос**. Те са привързани **към изчерпаеми акценти и системи**, и следователно стават безплодни. Те никога не растат или растат, само когато надхвърлят системите и стигнат до Живия Христос.

Когато вашата вяра, лоялност и любов са централно и фундаментално прикрепени към Исус Христос, те са прикрепени **към неизчерпаемостта**. Той никога не става застоял, банален или празен от нарастващ смисъл. В Него намираме вечно разкриване. Колкото повече виждате, толкова повече виждате, **че има какво да видите**. В Него има изненада зад всеки ъгъл. **Светият Дух разгръща** разгръщащото се откровение – Той взема от нещата на Христос и ни ги показва. Това ни кара да се стремим да сме в крак с разгръщащата се истина. Абсолютът в Него, непрекъснато ни зове **отвъд** нашата относителност. Ние сме **под закона на вечна промяна** – промяна „*по Негово подобие от една степен на слава към друга*“ (2 Кор. 3:18).

О, Исусе Христe, Ти си зад мен в историята, но Ти си пред мен. Това, което виждам от Теб, ме

разпалва да видя повече от Теб. Това, което имам от Теб, ме кара да жадувам да пия от дълбините на Твоето. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако съм съсредоточен върху нещо, по-малко от Христос, аз съм върху изтощителното и ще се изтощя, преследвайки изтощителното.

30.05 - Вглеждайки се в Исус, поглеждайки към другите

Виждали сме, че да съсредоточите вярата си върху някой религиозен водач и в неговия акцент или в някоя религиозна система на мислене и в нейният акцент, означава е да създадете бебета в Христос. Никой от нас няма истината, само Исус е Истината. „*Аз съм пътят, истината и животът*“ (Йоан 14:6). Това, за което ние се държим, са истини за Истината.

Павел поставя религиозните водачи на места им: „*Защото всичко принадлежи на вас; Павел, Аполос, Кифа, светът, животът, смъртта, настоящето и бъдещето - всичко принадлежи на вас; а вие принадлежите на Христос, а Христос - на Бога*“ (1 Кор. 3:21–22 Мофат). Тук Павел казва, че всички религиозни учители – Павел, Аполос, Кифа (*Петър Д.Пр*) - принадлежат на вас, те са част от вашето наследство, но вие не принадлежите на тях; вие принадлежите на Христос. Това изместване на акцента от добрите хора към Богочовека било решаващо. Взирането в Павел, Аполос, Кифа и погледът към Исус довели до деноминационализъм и разделение. Взирането в Исус и погледът към религиозните учители произвело християнство и единство. Това също произвежда зрялост. Никога не можете да станете зрели, ако поставите човек и неговия акцент в центъра на вниманието си. Ще изтощите човека и неговия акцент за кратко време; ще получите зърното на това, което той представя, а останалото ще бъдат люспи. Храненето с люспи създава закърнели, незрели християни – бебета в Христос.

Посвещението на нас самите на учител – „*Аз съм бартланец*“ (*Привърженик на Карл Барт Д.Пр.*), „*Аз съм калвинист*“, „*Аз съм лутеранин*“, „*Аз съм уеслианец*“, „*Аз съм петдесетник*“, „*Аз съм неоортодоксален*“, „*Аз съм от англиканската църква*“, „*Аз съм Този, Онзи и Другият*“ – ни замъглява очите, карайки ни да виждаме един човек и една система, и ни води до гладуващ, закърнял и изкривен тип християнска вяра и християнски живот. Да бъдете фокусиран в Исус Христос и само в Него води до вечно разширяване и вечен растеж.

О, Господи и Спасителю наш, спаси ме от незначителните неща, от полуистините, от всичко по-малко от Теб. Искам да порасна в Теб във всичко, докато не достигна мярката на Твоята пълнотата. Ти си моето всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Съсредоточен в полуистини, аз ще стана получовек. Нуждая се Истината да бъде цялостна личност.

31.05 - Растете във всяко отношение

Ние разглеждаме възможността да бъдем спасени от това да бъдем бебета в Христос. Този пасаж е убедителен: „*за да не бъдем вече деца, блъскани и носени от всеки вятър на учение, от човешката хитрост... но като говорим истината с любов, да растем във всяко отношение в Този, Който е главата, в Христос*“ (Еф. 4:14–15). „Ние трябва да растем във всяко отношение в Него... в Христос.“ Единственият начин да растем е да растем в Него. По самата природа на нещата, вие не можете да растете във всяко отношение, когато се ангажирате със система на мислене, организирана около един човек или група хора и техните акценти. Те несъвършено разбират Онзи, Който е Истината; затова те държат истини за Истината. А вие трябва да се откъснете от замъглените системи и „*с открито лице, гледайки славата на Господа*“, да се „*преобразяваме в Негово подобие от една степен на слава в друга*“ (2 Кор. 3:18).

Когато Исус Христос е центърът на вашата вяра и центърът на вашето търсене, тогава вие сте върху Безграничното. Хората и техните възгледи са изчерпаеми, но Исус Христос, Божественият, е неизчерпаемият. Евангелието от Тома (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Gospel_of_Thomas Д.Пр.) казва, че Исус е казал, че царството „*е движение и почивка*“. Вие се движите към Него и почивате в нещо преобразяващо и удовлетворяващо. След това отново има движение и почивка – и така нататък, завинаги.

„Трябва да растем във всяко отношение в Него“. „Във всяко отношение“ е значимо. Това е пълен растеж – не само духовно, но умствено, емоционално, социално и физически. Вие ставате „съвършено цял“ и „цял“ по подобие на Божия Син — **най-висшият модел на вселената**. Това не е едностранчив растеж – нито толкова духовен, че да сте негоден за материални взаимоотношения, нито толкова материален, че да сте негоден за духовни взаимоотношения, а всеотдаен растеж – във всяко отношение. Така той е едновременно вечен и хармоничен. **Няма нищо по-красиво от истинската християнска личност.**

О, Безгранични Христе, Ти ме призоваваш към Безкрайното – да участвам в Твоята Вечност, да споделям Твоята Универсалност, да вляза в Безграничното. Аз идвам. Вземи моето нищо и го направи Твоето всичко – „във всяко отношение“. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако съм християнин по някакъв начин, нека се превърна в християнин във всяко отношение.

1.06 - Бащи и водачи

Добре дошли сега в нов етап от живота **в Христос**. „Защото аз станах **вашият баща в Христос Исус чрез благовестието**“ (1 Кор. 4:15). Тук Павел противопоставя „водачи в Христос“ и това, че той е „**баща в Христос Исус**“. Той казва „**вие имате безброй водачи в Христос**“ – хора, които могат да водят това, **което вече е създадено** – но имате само един баща в Христос – **човекът, който ви е създал в Христос**. Разликата е между тези, които **не могат да творят** (Т.е. евнуси. Д.Пр.), а могат само да водят вече създаденото, и човекът, който **споделя** творчеството на Христос **и създава духовни деца**. Разграничението е важно.

Мнозина могат да ви кажат, как да насочите християнския си живот, **но малцина могат да създадат този християнски живот; но последното е привилегия на всеки християнин**. В Христос вие **можете да станете творец** – създавайки новородени души, нови надежди, нови движения, ново мислене, ново действие, нова любов, ново здраве, ново всичко. Да споделяте творческата дейност на Исус и да станете център на творението, това е славната и спираща дъха привилегия на хората, които са в Христос.

Пасторът често е доволен да ръководи своето паство – да ръководи това, което вече е създадено. Истински отдаденият човек обаче, **който позволява** на творческата сила на Исус **да действа чрез него**, става духовен баща, създавайки новородени души. Това е нормално. Всеки християнин **трябва да бъде духовно креативен**, иначе потъва в под-нормалното, в под-християнското.

Да ръководите хората, може да е вид фино самоутвърждаване – „Аз съм по-висш, той е по-нисш, аз трябва да вода.“ Но да бъдете креативен в Христос, означава постоянно предаване на себе си на творческата дейност на Христос в нас. Единият е самоуверен, **а другият предава себе си**. Творческият християнин знае, че той е само канал **на творческия Дух на Исус в него**. Само отдадените християни са творци. Самоуверените стават водачи, суетни ръководители на други хора.

О, Господи Исусе, Твоето докосване до живота, е творческо докосване. Всичко, до което Ти се докосна, започна да има живот. Работи с творческа сила днес в мен и чрез мен. Искам днес да бъда баща на нов живот в Теб. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да се стремя да бъда водач на другите може да ме направи фарисей; а да се стремя да бъда баща, може да ме направи християнин.

2.06 - Аз я вкарах вътре

Спираме се, за да разгледаме отново нашия пасаж: „Защото аз ви станах **баща в Христос Исус чрез благовестието**“ (1 Кор. 4:15). Обърнете внимание на фразата: „**чрез благовестието**“. Ако проповядваме философия – идеи за живота или морализъм – принципи и практики, върху които може да се живее живот, или религиозни практики – техники на религиозен живот, **ние не ставаме „баща в Христос Исус“** – ние не създаваме духовни деца. **Само „чрез благовестието“**, ние ставаме творчески.

За да илюстрираме: малко момиченце почукало на вратата на популярен пастор. То очевидно било от бедняшките квартали и казало: „Мама ми ме изпрати да дойда и да те помоля да я вкараш вътре.“ Да я вкараш? Пасторът беше заинтригуван, затова малкото момиченце го хванало за ръка и го завело в един бедняшки квартал, те се качили по стълбите и влезли в стаята **на проститутка, умираща от туберкулоза**. Той седнал до нея и ѝ говорил за Исус като учител, но тя поклатила глава и казала: „Това не е за хора като мен.“ След това той ѝ разказал за Исус като наш пример, как Той вършел добро, но тя отново поклатила глава и

казала: „Това не е за хора като мен.“ Тогава той отчаяно се върнал в миналото си и извадил нещо, което почти бил забравил; той ѝ говорил **за Исус, който умрял на кръста заради грешниците**. Лицето ѝ започнало да оживява, тя кимнала с глава и казала: „**Да, да, това е за такива като мен**.“ Пасторът, разказвайки за това по-късно, казал: „Аз я вкарах - **и аз също влязох!**“ Докато представял философия, морализъм, религиозни ритуали, той бил неефективен и духовно безполезен. В моментът, в който ѝ **дал евангелието** – добрата новина за разпнатият и възкръснал Спасител – той станал творчески, баща на новородена душа; той „я вкарал“. **И сам се вкарал!** Евангелието е изкупителното творческо действие на Бога. **И самият Исус е това евангелие.**

О, Господарю на сърцето ми, благодаря Ти, че в Теб и аз мога да стана творчески. Всичко, което трябва да направя, е да се предам напълно, изцяло и безрезервно на Теб и да нямам никакви пречки пред Твоята творческа любов, и аз също мога да бъда баща на нови надежди, на нов живот, на новородени души. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Само чрез евангелието мога да променя другите – чрез други начини, по които мога да променям тук и там, но само чрез Христос мога да създавам.

3.06 - Познаване на Исус

Докогато религиозното образование **схваща** християнската вяра като учение за живота – добро учение за живота, дори най-доброто учение за живота – тези, които го разпространяват, ще **остава**т водачи в Христос, **но никога няма да станат бащи в Христос**. Те са свели християнската вяра до Словото, станало слово – философия или морализъм. Докато не стане **Словото, станало плът**, то е по-малко от евангелието. В този случай, християнството е философия на живота, малко по-разумна и по-добре приспособена към живота от другите философии. **То не може да създава живот**; то може само да насочва това, което е създадено. Ако християнството е морализъм, насочващ живота в морални канали, малко по-морален и по-последователно ясен от другите религии, тогава то отново е по-малко от евангелието. То заема своето място сред другите морализми – най-високото място, защото е най-висшият морал, като водач за живота, **но не може да създава живот; не може да бъде баща в Христос**.

Поради тази причина, нашите църкви са пълни с хора, издигнали се чрез религиозно образование, **на които им липсва съзнанието за Живота**. Те не са били **духовно пресъздадени**, нито могат духовно да се пресъздадат. Религиозното образование като цяло е било водач в Христос, **но не е успяло да бъде баща в Христос**.

Някъде по пътя, **знанието за Исус** трябва да се превърне в **познаване на Исус** – познаване на Него **като личен Спасител и Господ**. Това идва чрез покаяние, чрез предаване, чрез приемане на Христос в сърцето и възкачването Му там, като Господ чрез вяра. В моментът, в който това е направено, Животът започва вътре. Тогава религиозното образование може да стане водач **в Христос**. В противен случай, то се превръща в спасение **чрез процес**, вместо спасение **чрез Личност**. То ще създаде **онези, които са тъжни, но не и свидетели**. Те са винаги на път, **но не са на пътят към целта**. (Едно е да знаеш нещо за Исус, **а съвсем друго е, да познаваш интимно Исус**. Д.Пр.)

О, Господи и Владико на моето сърце и живот, благодаря Ти, че когато Те познавам, аз познавам Вечния Живот като настоящо притежание, а не просто като бъдещ копнеж. Влизам в Живота, защото Животът е влязъл в мен. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето религиозно образование ще ме образова отвъд религията към спасителна връзка с Исус.

4.06 - Те не са вътре, докато не излязат

Продължавайки думите си към коринтяните, че им е станал **духовен баща в Христос Исус чрез благовестието**, Павел казва: „**Затова ви се моля: бъдете мои подражатели**“ (1 Кор. 4:15–16). Той очаквал от своите новоповярвали да се променят и да станат **съзидателни** в Христос. Той искал неговите последователи **да бъдат преобразени** по неговия образ; искал духовните му чедра да приличат на него — да бъдат **заразяващи** (с вярата си).

Единственото истинско доказателство, че ние сме в Христос, е, **че ние въвеждаме другите в Христос**. Единственото доказателство, че сме живи, е, че ние създаваме живот. **Нищо не е наше, докато не го споделим**. Целта на евангелизацията е, тя да създава **евангелисти**. (виж Мат.28:19-20. Д.Пр.) Ние наистина сме

привлекли хората, **когато те веднага излязат и започнат да въвеждат други хора**. Те не са вътре, **докато не излязат**.

Новопокръстените **са най-добрите евангелисти**. Те не могат да проповядват, затова правят това, което могат – **свидетелстват**. Свидетелстването е по-ефективно от проповядването за спечелването на други хора. Свидетелството идва **от сърцето** – проповядването може да дойде от главата. Това, което трябва да достигне до сърцето, **трябва да дойде от сърцето**.

Един полковник от американската армия бил съкрушен човек; съпругата му починала и той нямал ресурсите да посрещне живота **сам**. Опитал се да се самоубие, но не успял. **Опитал Христос и това проработило**. Той се променил. Бил избран като партньор в кампания за евангелизация, но бил затворен в себе си и оставял спътника си да говори. На четвъртата вечер, неговият спътник казал: „*Ти трябва да поемеш инициативата тази вечер*.“ Той се съгласил при едно условие: „*Ако започна да се провалям, ти ще се намесиш и ще поемеш нещата*.“

Спътникът се съгласил. Едва започнали разговора, **когато нещата се променили**. Полковникът просто излял душата си пред съдията, когото те се опитвали да спечелят. Той спечелил съдията и съпругата му и те повярвали в Христос, а след това привлякъл и най-големия петролен магнат в района – **трима души още през първата вечер**. Оттогава той е заразен с това. (*Апетитът идва с яденето. Д.Пр.*) Той наистина бил вътре, **когато излязъл!**

О, Отче, Ти си ми дал живот, не за да го пазя, а за да го споделям. Направи ме пример за „щедро получих, така че щедро трябва да давам“. Аз ще споделям това, което е било споделено с мен. Днес направи всички мои контакти, да са духовно заразни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моите новоповерявали не са се обърнали, докато не се обърнат от мен към моя Спасител.

5.06 - Когато доведете един човек при Христос

Павел продължил и казал: „*Поради тази причина ви изпратих Тимотей, моето възлюбено и вярно дете в Господа*“ (1 Кор. 4:17). Тук той представил Тимотей като илюстрация на това, което имал предвид, казвайки да стане духовен баща. Тимотей бил пример за духовната съзидателност на Павел – **блестящ пример**. Той току-що беше казал, че е духовният баща на коринтяните, а сега представи като пример Тимотей, чийто баща бил грък, а майка му – еврейка. Павел можел да спечели евреи и езичници, както и смесица от двете. Той можел да спечели хора, независимо от раса и класа. Той бил всичко за всички хора, за да може да ги спечели.

Този Тимотей със смесена кръв, обърнат във вярата, се превърнал в голям център на духовна зараза, **дотогава, че Павел му написал 2 важни писма**. Тези писма са били ръководство не само за Тимотей, но и за безброй милиони хора по света през всички епохи. Това, което той инвестирал в Тимотей, в един човек, се превърнало в инвестиция в човечеството. Вие не можете да кажете какво започвате, когато започвате да довеждате един човек при Христос. Докосвате го, той докосва други и така нататък, и така продължава безкрайно. Исус каза, че семето, което паднало на добра земя, е дало 30-кратно, 60-кратно, 100-кратно. Това е инвестиция с печалба 3000%, 6000% и 10000%. Висок ли е този процент? Да, висок е, **но не преувеличен**. Инвестицията в хора е единствената банка, **която няма да се срине**.

Когато Сингапур бил завладян от японците, двама мъже се срещнали на борда на кораб, който превозвал бежанци, единият, епископ мисионер, а другият бил собственик на петролни кладенци. Петролният магнат каза на епископа: „*Вие инвестирахте живота си в хората в Малайя. Тези хора ще се огънат под бурята на японската инвазия и когато войната свърши, те ще се изправят отново. Вашата работа ще бъде непокътната*. А аз инвестирах живота си в петролни кладенци, които трябваше да взривя, когато си тръгнах. **Моето житейско дело е загубено**.“

О, Исусе, Ти си инвестирал живота Си в нас. Удивени сме, че го правиш. Удивени сме и от вярата в сърцата си и от благодарността, която изпитваме за Твоята инвестиция в нас. Ние сме Твоето творение. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато инвестирам в хора, инвестирам във вечна инвестиция.

6.06 - Моите пътища в Христос

Преминаваме към един интересен пасаж: „*Затова ви изпратих Тимотей...да ви напомни за моите пътища в Христос*“ (1 Кор. 4:17). „*Моите пътища в Христос*“ – това извежда наяве една важна възможност: Исус е Пътят, но възможно ли е да има индивидуални пътища в Пътят? Исус е Пътят, но Той не е блокиран Път, настоявайки всеки човек да загуби своята идентичност и индивидуалност, следвайки Пътят. Може да има изразяване на индивидуални пътища в Пътят.

Бог ни е създал различни. Когато ви е създал, Той е унищожил матрицата, с която вие сте бил създаден. Той никога не е създал някой като вас и никога повече няма да го създаде. Всеки човек е уникален и може да даде уникален принос към тълкуването на Исус. Исус е всеобщ и не може да бъде напълно изразен от който и да е индивид или от която и да е група от индивиди. Ще са необходими човешките синове, за да изразят Човешкия Син. Всеки човек е важен. Той е необходим, за да извади наяве някакъв аспект от Неговия характер и дело, който никой друг не може да извади наяве. Бъдете себе си в Христос. Това намалява напрежението от опитите да бъдете някой друг и да вършите работата на някой друг. Бъдете себе си и вършете своята собствена работа в Христос. Един човек, който се стараел да бъде Муди (*виж [https://en.wikipedia.org/wiki/Dwight L. Moody](https://en.wikipedia.org/wiki/Dwight_L._Moody) Д.Пр.*), стигнал до заключението: „*Бог е създал по-голям човек, когато е създал Дуайт Муди*.“ Той ще бъде неповторим в Христос. Така напрежението спаднало.

Тази идея за това, да бъдете себе си в Христос, не само сваля напрежението, но и събужда възможности. Аз мога да бъда уникална илюстрация на изкупителната сила на Исус, която никой друг не може да илюстрира. Павел говори за „*моего евангелие*“. Всеки може да каже същото: „*моего евангелие*“. Защото „*евангелието според вас*“ е ново евангелие – Петото евангелие. Както портретът на Матей е различен от портрета на Марк, а на портретът на Лука е различен и от двамата, а на Йоан е различен от всички тях, така и вашият портрет ще бъде различен, може би благословено различен. Приемете задачата: бъдете уникален илюстратор на уникалния Христос.

О, Господи и Спасителю, аз гледам и гледам към Теб от гледна точка, различна от гледната точка на всеки друг, и затова виждам това, което никой друг не вижда. Нека покажа това, което виждам, и го покажа с радост, благодарност и дълбоко смирение. Отвори устните ми, защото виждам повече, отколкото мога да кажа. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъда себе си в Бога, защото там съм свръхестествено естествен.

7.06 - Обединяване на нашите истини

Има и друг аспект от това твърдение на Павел за „*моите пътища в Христос*“ (1 Кор. 4:17). Както индивидът може да има свои уникални и индивидуални пътища в Христос, така и групата може да има свои пътища в Христос. Тя може да има уникална и полезна илюстрация на „*пътищата в Христос*“. Това желание да се илюстрират забравени или неподчертани аспекти на Христос е довело до деноминации. Някои смятат, че тези деноминации „*са били заченати в беззаконие, родени в грех и отгледани в свадливост*“. Аз не мисля така. Мисля, че те са опити да хвърлят нова светлина върху лицето на Исус. Те могат да го правят, стига да са „[нашите] пътища в Христос“, а не просто „[нашите] пътища“. Ако акцентът е върху „*в Христос*“, а не „*в деноминацията*“, тогава Христос постоянно изкупва деноминацията от самата нея. Тогава тя е христоцентрична, а не деноминационно-центрична.

Ако нашите пътища не са опити ние да бъдем пътят, а просто пътища към Пътят, тогава те могат да бъдат полезни и красиви. Никой от нас няма цялата истина; ние имаме само истини за Истината. Само Исус е Истината – „*Аз съм пътят и истината*“ (Йоан 14:6).

Тези истини за Истината, тези пътища към Пътят, могат да бъдат полезни, ако спрат да претендират за изключителна истина за Истината и се съберат и обединят своите истини, така че заедно да могат по-близо да се доближат до Истината. Тогава те са оправдани – и осветени! Ако те претендират, че са изключителна истина, тогава те са неоправдани – и изкривени! Чувствам, че обединяването на всички деноминации в една система, сливане, би било обедняване. Федерален съюз на църквите би обединил тези различия, без да ги загуби. Това би било по-богат съюз отколкото монолитно сливане. В музиката това не би било мелодия, а хармония; следователно по-богато. Нашите пътища в Христос, обединени заедно във федерален съюз, не биха били Пътят, а биха били път към Пътят.

О, Боже и Отче на всички нас, прости ни опитите да твърдим, че ние сме пътят. Помогни ни да посочваме отвъд себе си и отвъд нашата група към Него. Само така моите пътища и нашите пътища могат да бъдат инструменти на Твоето изкупление. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм път в Христос, сочещ към Пътя – към Христос.

8.06 - Такива бяха някои от вас

Има ли въпрос в съзнанието на някои относно: „Моите пътища“? Това са моите пътища, а не „моите пътища в Христос“, затова те не са уникални и не допринасят с нищо. Те тъпчат на едно място в егоцентрична безплодност. Ако го има този въпрос, тогава отговорът се намира в следващия ни пасаж: „*Не се заблуждавайте; нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито сексуалните перверзници, нито крадците, нито алчните, нито пияниците, нито хулителите, нито разбойниците няма да наследят Божието царство. И такива бяха някои от вас. Но вие бяхте измити, бяхте осветени, бяхте оправдани в името на Господ Исус Христос и в Духа на нашия Бог*“ (1 Кор. 6:9–11). Това е един от най-удивителните изкупителни пасажии в литературата. Онези, които пропадали надолу по хлъзгави пътища, били превърнати в тези, които се изкачвали нагоре – нагоре към най-удивителната съдба, която е възможна. „*А всички ние, с открито лице, гледайки славата Господня, сме преобразявани в Негово подобие от една степен на слава в друга; защото това идва от Господа, Който е Духът*“ (2 Кор. 3:18). Тези дълбоко покварени коринтяни били „преобразявани в Негово подобие“ – подобие на най-моралният и най-красивият характер, живял някога или някога ще живее! **Каква прекрасна съдба!** Нищо по-висше не можело да се представи. И все пак, **това било факт**. „*И такива бяха някои от вас*.“ Павел ги включва: „*А всички ние*.“ Най-надеждното нещо, писано някога! Най-лошото може да стане най-доброто и най-висшето. Как било направено това? Чрез борба и опити? Не, **чрез предаване** пред благодатта: „*Но вие бяхте измити, вие бяхте осветени, вие бяхте оправдани в името на Господ Исус Христос и чрез Духа на нашия Бог*.“ (1 Кор. 6:11) Обърнете внимание на редът: **измити, осветени, оправдани**. Редът изглежда богословски погрешен; очевидно трябва да гласи: оправдани, измити, осветени. Грешен ли е редът или е дълбоко правилен? Аз вярвам, че той е правилен и значително правилен; **оправданието идва последно**.

О, Христe, Ти не просто изкупваш от; Ти изкупваш до – до подобие на Твоят собствен образ. Ние сме смаяни от идеята и въпреки това сме изпълнени с неизразима радост и очакване. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето минало е минало – погребано в Неговата любов; моето настояще е Негово, моето бъдеще се разгръща в Него.

9.06 - Праведни само пред Бога?

Вчера завършихме с въпроса: **Дали измит, осветен, оправдан е правилният ред?** Или оправданието трябва да е на първо място? Дълго време си мислех, че редът е грешен, но стигнах до заключението, **че редът е дълбоко и значително правилен**.

Ако оправданието е на първо място, богословски казано, тогава вие сте оправдан в очите на Бога. В Неговите очи вие сте оправдан, чрез прощаващата благодат. (Това означава, че всички наши опити да се спасим чрез добри дела и чрез добро поведение, или чрез застъпничество на някой светец, **са безполезни**. Самите те заслужават похвала, но само когато са плод на нашето спасение, **което става само през предаването ни на Христос**. Д.Пр.) Тогава Той ви вижда вече не като грешник, а като праведен. Макар, че това може да е вярно в очите на Бога, ние все още не сме оправдани **пред хората, нито пред себе си** – не и докато не разберем, че сме измити и осветени. Измиването и освещаването е оправданието пред хората и пред нас самите. Хората, а и ние самите виждаме, **че сме различни** – измити и осветени – и следователно оправдани. Ние стоим праведни не само пред Бога, но и пред хората, и пред себе си.

Оправданието се основава не само на предполагаема сделка между вас и Бога, но също така се основава **на очевидният факт**, че вие сте измит и осветен. Всеобхватните факти между вас и Бога, между вас и човека и между вас и вас самият оправдават, претенцията за промяна — **вие сте променен; фактите го доказват**. Следователно, оправданието се основава на факти - на видими факти: вие бяхте измит, вие бяхте осветен. Това е всестранно оправдание, основано на факти.

Оправданието, което се основава само на това да сте праведен пред Бога, няма пълно оправдание, **ако не се основава и на това, ви да бъдете измит и осветен. Липсва му проверка в действителност**. Следователно, оправданието, което се основава само на сделка между душата и Бога, **няма проверка в живота**, че вие сте измит и осветен. Това оправдание, идващо последно, **е по-пълно оправдание**.

О, Боже, Отче мой, чувствам се помирен с Теб и следователно оправдан, но аз съм двойно уверен

от измиването и освещаването. Това е пълно оправдание, следователно, пълна увереност. Цялото ми същество вика от благодарност. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм измит и осветен, и следователно оправдан пред Бога, хората и пред себе си.

10.06 - Името и Духът

Ще прекараме още един ден в размишление върху текста: „*вие бяхте измити, бяхте осветени, и бяхте оправдани в името на Господ Исус Христос и в Духът на нашия Бог*“ (1 Кор. 6:11). (Извършител на тези дела е Бог, а не ние. Ние сме само получатели, след като се предадем на Христос. Д.Пр.)

Оправданието, идващо след измиването и след освещението, обединява двата подхода към живота – от откровение надолу (християнският подход) и от фактите нагоре (научният подход). Двата подхода, взети заедно, носят по-широко оправдание, защото са по-широко основани. Проверката от откровение надолу и от фактите нагоре носи по-широко и по-убедително потвърждение.

Тези три неща се случват „*в името на Господ Исус Христос и в Духът на нашия Бог*“. Измиването, освещаването и оправданието, идват в името на Господ Исус Христос. Не можеха ли да дойдат директно от Бога, без да идват в името на Господ Исус Христос? Отговорът е, не! Ако дойдоха под друго име, тоест, под друг характер, те нямаше да са верни на фактите. Когато вие идвате директно при Бога, вие всъщност не го правите, защото идвате под собственото си име, чрез собствените си представи, при Бога. Вашите представи са посредникът и те са лъжливи. Само в името или характера на Исус Христос се разкрива реалността. Следователно, Бог не може да даде някакво друго име или характер, защото ако го направи, щеше да подкрепи нереалност или лъжа. „*Няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да бъдем спасени*“ (Деяния 4:12). (Това е Троицата : Отец, Синът и Светият Дух Д.Пр.)

Това се прави не само в името на Исус, но и в Духът на нашия Бог. Духът работи и работи с пълна отдаденост, когато ние идваме в името или характера на нашия Господ Исус Христос. Тогава Той е свободен да работи, защото работи по правилния начин, с правилната цел – да бъдем направени като Исус. Там Светият Дух може да дава без ограничение и без колебание.

О, Божествени Душе, идвам в името на Исус, предавам се на Него, сега ми дай и дай изобилно от Твоята сила, защото имаме една цел и задача – Исус! Знам, че тук мога да очаквам от Теб да дадеш с две ръце. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако действам в името на Исус – в Неговия характер и дух – тогава мога да разчитам на силата на Духът.

11.06 - Призвания в Господа

Сега ще продължим, за да разгледаме друг пасаж: „*Бяхте ли роб, когато бяхте призван? Няма значение. Но ако можете да получите свободата си, възползвайте се от възможността. Защото, който е бил призван в Господа като роб, е освободен от Господа*“ (1 Кор. 7:21–22).

Тук се повдига въпросът за призванието на човек. Павел заема позицията, че всеки, който е в Господа, е човек, който има призвание – е „*призван в Господа*“. Дори робите са били призвани в Господа. Всеки християнин е призван човек. Обикновено използваме думата „призован“, за да се отнесем към служението – той е бил призван към служението. Тук обаче, всеки ученик е бил апостол, определен да извърши конкретно и уникално дело за Бога, дело, което никой друг не може да извърши. Това влага достойнство, цел и замисъл във всеки християнски живот. Вече няма свещени и светски призвания; Всички призвания, които са призвания в Господа, са свещени. Всяка законна работа, извършена в Негово име и заради Него, е свещена работа.

Това дава нещо, което е силно необходимо в така наречената работа на миряните. Сега тя се разглежда като нещо второстепенно, по-ниско ниво на живот. Както казахме, думата *laos*, от която произлиза думата *laity*, „*миряни*“, буквално означава „*избраният Божи народ*“. Мирянинът е избран човек от Бога – избран да бъде мирянин и да осъществява призванието си като мирянин. Това прави призванието му толкова свещено, колкото е и призванието на духовника.

Това призвание може да бъде осъществено при всякакви обстоятелства – дори и на роб. Човекът е предопределен да бъде роб, но в рамките на тази външна принуда, той е вътрешно свободен – свободен да

изпълнява християнското си призвание. Призован да работите на поточна линия, вие сте вътрешно свободен, защото го правите като за Господа. Освен това, в свободното си време правите това, което винаги сте били призвани да правите.

О, Господарю на сърцето ми, аз съм свободен в Теб. Външните обстоятелства не могат да попречат на призванието ми в Теб. Свободен съм, защото Твоята воля може да бъде изпълнена в мен и чрез мен, независимо какви са обстоятелствата. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес ще гледам на обстоятелствата си като на среда за моето призвание. Обстоятелствата ми могат да оцветят, но не и да отменят, моето призвание.

12.06 - Свободни... в Господа

Сега разглеждаме следващият пасаж: „Жената е обвързана с мъжа си, докато е жив. Ако мъжът ѝ умре, тя е свободна да се омъжи за когото пожелае, само в Господа“ (1 Кор. 7:39). Това е интересно: „свободна да се омъжи за когото пожелае, само в Господа“ – свободна, както пожелае, но само в Господа. Желанията са подчинени до тези в Господа. Ако бракът е в Господа, тя е свободна да прави, каквото пожелае. Разпоредбата „в Господа“, я спасява от неприемливи желания, които могат да я вкарат в беда, в житейски проблем.

Всичко в Господа, включително бракът, е безопасно и сигурно. Всичко извън Господа, е опасно и несигурно. „В Господа“ е преграда, издигната по пътя на живота, за да ни предпази от падане в пропастта. Божиите забрани са Божиите защити. Правилното нещо е това правилно нещо, което трябва да бъде направено.

Аз познавам човек, който се помолил за вероятния си брак и чул Бог да казва: „Продължавай, ще те благословя.“ Бог не казал: „Ще те направя щастлив“, а „Ще те благословя.“ Той не бил щастлив в брака си, но бил благословен. Той извършил работата, въпреки незадоволителния брак. Работил с болка в сърцето си, но превърнал тази болка в химн на победата. Той не изтърпял незадоволителен брак; той го използвал. Съпругата му също била много полезна. И двамата изпълнявали призванията си, въпреки нещастния брак. Осигуровката „в Господа“ ги спасила и двамата от това, да живеят предимно според желания. Ако изпълнявате желанията си, независимо дали сте или не сте в Господа, тогава, когато желанията ви се променят, бракът се разпада, докато ако е в Господа, бракът ще се задържи – въпреки!

О, Божествена Мъдрост, ние Ти благодарим, че си се погрижила за нашето добро. Това добро може да дойде при нас чрез нашите обстоятелства или въпреки тях. Благодарим Ти за тази непоклатима сигурност. В Теб всичко е свързано. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не моите желания, а Неговата воля трябва да бъде централният определящ елемент в живота ми.

13. 06 - Печатът на моето апостолство

Следващият пасаж хвърля поток от светлина върху една много спорна тема: „Не съм ли свободен? Не съм ли апостол? Не видях ли Исус, нашия Господ? Не сте ли вие мое дело в Господа? Ако за другите не съм апостол, поне за вас съм; защото, вие сте печатът на моето апостолство в Господа“ (1 Кор. 9:1–2).

Има два начина да се опитате да докажете, че сте наследник на апостолите: единият е да проследите, ако е възможно, непрекъсната линия на наследяване чрез полагане на ръце до първоначалните апостоли. Това е апостолско наследяване. То сочи назад. Другият е, да посочите животи на хора, променени от вас: „защото вие сте печатът на моето апостолство в Господа“. Това е апостолско наследяване, основано на апостолския успех. То сочи към настоящето.

Опитът да се проследи апостолското наследяване чрез непрекъсната линия на полагане на ръце е безполезен. Не може да се докаже – може да се твърди, да, но не и да се докаже. Ако можеше да се докаже, това би изопачило самото нещо, което се опитва да докаже. Идеята, че Исус, който е получил пълномощията си директно от Отца и не е бил ръкоположен чрез полагане на ръце, би установил твърда система на апостолска власт чрез полагане на ръце, чрез която се посредничи на благодатта, е толкова противоречива на духа на Исус, че е неразпознаваема. Немислима е. Тя би вмъкнала в християнската вяра друг посредник – система от епископи, посредничещи към благодатта чрез полагане на ръце. Това би заменило морала с механика, защото благодатта е уж присъща на епископския пост и се посредничи

отделно от характера на човека, който я посредничи. Това е напълно чуждо на християнската вяра и е нейно изопачаване. В християнската вяра вие получавате благодат незабавно и директно чрез живия Исус Христос. Има един Посредник и само Един.

О, Божествени Спасителю, нямам нужда от никого, между Теб и мен. Имам достъп до Теб, който е толкова непосредствен и интимен, че всяко друго посредничество е немислимо. В Теб намирам Отца – и всичко. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко, което застава между Исус и мен и се прави на необходимо, е идолопоклонство.

14.06 - Няма друг печат

Пиша това, намирайки се в държава, където се правят твърдения и контра-твърдения за валидност на ръкополагането. Виждам свещеници, които твърдят, че са получили Светия Дух чрез полагане на ръце от епископа при ръкополагането, но демонстрират малки или никакви признаци за присъствието и действието на Духа в живота и служението си. „Доказателството за качеството на пудинга е в яденето“, а яденето е безвкусно.

Павел е определил единственият реалистичен и християнски тест за това, дали вие сте апостол или ще бъдете в съответствие с апостолите. „*Вие сте печатът на моето апостолство в Господа*“ (1 Кор. 9:2) – вие, променените хора, сте печатът на моето апостолство! Няма друг печат! Всеки друг печат е печат на човек и празен плик. „*По плодовете им ще ги познаете*“ (Мат. 7:16) е единственият тест - резултатът е критерият!

По времето на Илия, на планината на изпитанието с жреците на Ваал, изпитанието било: „*Богът, който отговаря чрез огън, нека бъде Бог*“ (1 Царе 18:24). Днес това е отживелица. Днес има един изпит: Богът, който отговаря чрез изцелени хора, нека Той бъде Бог. Индивидът или групата, която отговаря чрез променени хора, са в съответствие с апостолското християнство – „*вие сте печатът на моето апостолство*“. Няма друг печат.

Епископ Пакенхам-Уолш (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Herbert_Pakenham-Walsh Д.Пр.) бил светец – истински светец. Той живеел в простота, изливайки любовта и парите си за изцелението на разделение в древна църква в Южна Индия. Той построил ашрам със собствени средства. Група от тази древна църква искала да отслужи свето причастие в негов параклис. Те съжалявали, че не могат да дадат причастие на епископа, защото Англиканската църква не била призната за апостолска приемственост от църквата, която представлявали. „Добре“, отговорил той, „*просто ме оставете да седна отзад без причастие*“. Христос, сигурен съм, е седял с него и не е бил в причастиято.

О, Исусе, Учителю, ние можем да бъдем в линията на приемственост с Теб, само когато покажеш Твоя Дух и демонстрираме Твоята любов. Защото по никакъв друг начин това приемствеността не може да бъде проявена. Нека днес покаже този дух. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моите пълномощия трябва да бъдат написани в хората, не в миналото – в плът и кръв, а не в твърдения.

15.06 - От Закон към Благодат

Сега ще разгледаме един много интересен страничен поглед към умът на Павел: „*Обаче в Господа жената не е без мъж, нито мъжът е без жена; защото, както жената е създадена от мъжа, така и мъжът е роден от жената. А всичко е от Бога*“ (1 Кор. 11:11–12). Това е интересно поправяне на ума на Павел по въпрос, който се колебаел в ума си.

Той се отклонил от християнската позиция обратно към закона, когато казал в предишните стихове: „*Защото мъжът не е създаден от жената, а жената от мъжа; нито е създаден мъжът за жената, а жената за мъжа*“ (ст. 8–9). Това определено поставило жената в по-нисша позиция. Всеки път, когато Павел е поставял жената в по-нисша позиция, той се е обръщал към Стария Завет за авторитет – както тук! На мястото, където казва: „*жените да мълчат в църквите, защото не им е позволено да говорят, а да бъдат подчинени, както и законът казва*“ (1 Кор. 14:34). На това място той се връща към закона за авторитет, както се е обрънал към първото творение за авторитет за горното подчинение на жените. Той се отклонил от благодатта към закона, за да направи жените подчинени.

В горния пасаж той усеща притегателната сила на християнската позиция: „*Обаче в Господа жената не е без мъжа, нито мъжът е без жена; защото, както жената е създадена от мъжа, така и мъжът е роден от жената.*“ Обърнете внимание на фразата „*в Господа*“ – **в закона** жената **не е била равна** на мъжът, но в Господа личността е личност – личност, **за която Христос е умрял**. Павел тук е бил изтеглен от „в закона“ към „в Господа“ – изкупен от по-ниската позиция на закона към по-високата позиция на Благодатта. **Християнската вяра** ни изкупва не само от греха и злото, но и от по-нисшите форми на доброто. Тя ни изкупва от **закон** към **благодат**.

О, Исусе, направи целия ми закон в благодат и всичките ми по-нисши представи в Твоите по-висши, защото винаги бивам дърпан назад. Всичките ми полуистини и полудобри неща трябва да бъдат разбити и изкупени. Искам да бъда напълно изкупен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Склонен съм да се подхлъзвам от най-доброто към доброто и от доброто към лошото. Спаси ме от първата малка стъпка надолу.

16.06 - Заспали в Христос

Следващият пасаж е: „*Тогави и тия, които са заспали в Христос, са погинали*“ (1 Кор. 15:18). Нещо ново се е появило с представата за това, да бъдем в Христос – самата представа за умиране отпаднала и представата за смъртта като заспиване заела нейното място. Те просто не можели вече да вярват в смъртта, така че, речникът трябвало да се промени. Смъртта отпаднала от християнския речник, защото тя отпаднала от християнския опит. Християните не умирали; те заспали. Исус не умрял; Той „*наведе глава и предаде дух*“ (Йоан 19:30). Стефан не умрял; той се помолил: „*Господи Исусе, приеми духа ми... И като каза това, заспа*“ (Деяния 7:59–60). Павел говори за смъртта, като за желание „*да отида и да бъда с Христа*“ (Фил. 1:23). И той казва, когато екзекуцията му всъщност е била пред вратата му: „*времето на моето напускане настава*“ (2 Тим. 4:6). Исус казал за смъртта на Лазар: „*Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя от сън*“ (Йоан 11:11).

На страниците на Новия Завет, след смъртта и възкресението на Исус, **никога не се казва**, че някой в Христос е умрял - **освен в книгата Откровение**, написана по-късно, когато възкресението на Исус е загубило своята свежест и смъртта оживяла отново. (Много интересна фраза: *смъртта оживява. Д. Пр.*) Дори там се казва: „*Тогави смъртта и адът бяха хвърлени в огненото езеро*“ (20:14). Това била окончателната смърт на смъртта. **В Исус Христос нямало смърт**. Всичко в Него било живо с вечен живот; дори смъртта била сън, отиване, предаване на духът на Бога. Речникът беше променен, **за да отговаря на фактите** - нямало смърт, нямаше нищо друго, освен Живот. Когато ние сме в Христос, смъртта е просто **немислима** – този славен факт да бъдем в Него е неспособен да умре, включително и тялото. Тялото се променя, но не умира! Нищо в Него не умира – абсолютно нищо.

О, Исусе, Господи и Учителю – Господи и Учителю на живота и смъртта – докато оставам в Теб, нищо в мен не може да умре, защото в моментът, в който влезе в Теб, то живее и живее вечно. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус аз не мога да умра, защото животът не може да направи нищо друго, освен да живее.

17.06 - В Христос... Всички... Живи

Трябва да разгледаме ще един пасаж по темата, **че всичко в Христос, е направено живо**: „*Защото, както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще оживеят*“ (1 Кор. 15:22). „В Христос всички ще оживеят“, защото те са живи – живи чрез самият факт, че са в Христос. В него бил животът – и всеки и всичко, което е в Него чрез предаване, **има живот по своята същност**, чрез самият факт, че е в Него. Това не е нещо, добавено като външен дар; то е нещо, присъщо от самият факт, че е в Него. Това включва цялостното същество – тяло, ум, дух и всички притежания и действия. **Всичко в Него не умира; всичко извън Него, умира.**

Вашите пари, ако са държани извън Него и Неговите цели, умираат – умираат, защото нямат душа. Вашите дела се разлагат извън Него, защото нямат вечна цел и следователно нямат вечен живот. Вашите взаимоотношения, включително брачните взаимоотношения, умираат, **ако не са в Него**. Те нямат вечен смисъл и следователно, нямат вечен живот. Така че, на небето „*нито се женят, нито се омъжват*“ (Матей

22:30), но тези, които са женени в Него, **живеят женени в Него**, защото бракът им, както и всичко останало в Него, **има вечен живот**. Не се сключват нови бракове на небето - те нито се женят, нито се омъжват, **но бракове, които са в Него, когато участниците заспят, те се събуждат в по-славен брак от всякога**. **Всичко е постоянно, сигурно и безопасно в Него**. Извън Него нищо не е постоянно, не е сигурно или безопасно - „**в Адам всички умират**“.

Жалките опити да се поддържа човекът, неговото влияние и паметта му живи, чрез големи паметници, красноречиви надписи и скъпи погребения **са просто руж върху лицето на мъртвец**. **Смъртта царува**. **В Христос царува Животът** и нищо друго, освен Животът не царува. „**О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?**“ (1 Кор. 15:55). Няма победа, нито жило, **защото няма смърт – не и в Него**.

Благодарим Ти, Господи на небето и земята, за смъртта на смъртта и за поражението на поражението. Благодарим Ти, че в Теб всичко е живо – живо със смисъл, съдба, цел – живо завинаги. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Сливам се с живота и затова преливам от живот . Слава!

18.06 - Смирена гордост

Всяко нещо в Христос е изкупено – дори гордостта. „**Братя и сестри, кълна се в това, с което се гордея заради вас, в нашия Господ Исус Христос**“ (1 Кор. 15:31). **Може ли гордостта да бъде изкупена, когато е в Христос Исус, нашия Господ? Да, може.**

Казва се, **че гордостта е падението на Луцифер**. Стария Завет я обобщава и казва: „**Гордостта върви... предхожда падението**“ (Пр. 16:18). Това се случва неизбежно, когато тя е вкоренена в непокорното аз, защото вселената **не харесва идеята, че „азът“ е Бог**. Следователно, гордото и непредадено „аз“ се противопоставя на моралната вселена и е съкрушено.

Гордостта обаче, **може да бъде изкупена** и може да стане конструктивна. **Гордостта е естествено благо**. Без гордост, ние не бихме си измивали лицата, не бихме се подреждали по някакъв начин, не бихме изпитвали удовлетворение от работата си или не бихме се поддържали във форма за най-високите си постижения. **Бихме се отпуснали като личности**. Тук Павел казва, че се гордее с тези коринтяни в Христос Исус, нашия Господ. Неговата гордост не била в самия Павел, нито в коринтяните; **тя била в Христос Исус** – тоест, **той се гордее, че е бил способен в Христос Исус** да помогне на тези хора **в новия им живот**.

Това била смирена гордост; това била гордост, която признавала Исус за свой Господ – в Христос Исус, нашия Господ. В центъра на неговата гордост била дълбоката му вяра към Исус като Господ. Той коленичил пред своя Господ и след това **се изправил пред всичко останало**, горд, **че е използван** от Неговия Господ за изкупителни цели, горд, **че вече не принадлежи** на нищожността, а на Величието, горд, **че има достатъчно разум**, за да стане велик в това Величие.

Гордостта била в Христос Исус, нашия Господ, и затова тя била изкупена, **защото в Него** всичко е изкупено. Аз мога да се гордея с гордостта си, когато тя е в Него, защото е достойна гордост – **горд с правилните неща и правилните постижения**. Когато е в мен, гордостта предшества падението; **в Исус гордостта предшества издигането**.

Ние Ти благодарим, Исусе, Господи и Спасителю, че в Теб всичко е променено към по-добро и най-добро. Всички наши възможности и потенциали се превръщат в реалност. Всичко трепти от възможност в Теб. Аз Ти благодаря. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Гордостта ми е изкупена, само когато съм смирено горд, **че Той смята за уместно да ме използва**. В този случай съм смирен.

19.06 - Успех или провал, без значение

Славната глава за възкресението на тялото завършва така: „**И така, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, винаги преуспявайте в делото Господне, знаейки, че трудът ви в Господа не е напразен**“ (1 Кор. 15:58).

Днес получих писмо от губернаторът на един щат, и в него беше следното изречение: „**Но аз се чувствам самотна и изгубена душа и не знам какво да правя със себе си**.“ Той беше работил усилено за страната си и беше се отдал на всеотдайна служба, **и въпреки това смятал, че всичко това е напразно и**

безполезно. Защо? Неговият труд не бил в Господа. Поради това, бил напразен и безполезен.

Странно, колко различно се чувствах аз, относно трудът ми в същата тази страна. Външно не бях успял като него, но аз не работех за успех или за кариерно издигане, а само за и в Господа. Той чувствал провал, а аз чувствах, че не може да има провал. В Господа, успехът и провалът бяха без значение. Единственото нещо, което имаше значение, беше да бъдеш в Него. В Него дори провалът е успех. Извън Него, дори успехът е провал.

В Него всичко, което искате, е Неговата усмивка и Неговото „добре направено“. Забележете, не „добре успял“, а „добре направено“, защото е „добре направено“, ако то е в Него и заради Него. Спомням си, че говорих в Англия за завръщането си в Индия, след първия ми отпуск и казах: „Романтиката на мисиите свърши. Знам точно към какво се връщам, голяма част от него е сиво и мръсно. Но ако Отец ми кажеше, че няма да видя успех, а само провал през останалите ми дни, аз щях да отговоря: „Моята работа не е да успея или да се проваля – моята работа е да бъда верен на небесното видение, когато Той каза: „Това е Индия.“ То е издигнато над успеха и провала – то е в Него.“ Това правеше всичко безопасно и сигурно. Странно е да се каже, но когато погледът ни е насочен към Спасителят, а не към успеха, ние се притесняваме от незаслужения успех!

О, Боже, Отче мой, благодаря Ти, че можеш да ни дадеш свято безразличие към успеха или провала и свята загриженост дали това, което правим, е изцяло в Теб. Там всичко е напълно безопасно. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Имам една работа в живота: да живея и работя в Господа. Резултатите са Негова грижа.*

20.06 - Моята любов, дори към враговете

Павел завършва Първото послание до Коринтяните, с прекрасните думи: „*Моята любов да бъде с всички вас в Христос Исус. Амин*“ (16:24). Това са красиви думи, но не изразяват пълното християнско отношение. Това е любов към „всички в Христос Исус“, което е добро, но не е достатъчно добро. Пълното християнско отношение е да обичаме и онези, които не са в Христос Исус. То се простира дори до враговете. Исус казал: „*Ако обичате онези, които ви обичат, каква ви е заслугата? Защото дори прешниците обичат онези, които ги обичат*“ (Лука 6:32).

Тази оградена и ограничена любов е по-малка от християнската любов, защото християнската любов е неограничена любов. Трите най-велики личности в Новия Завет, завършили живота си с любов и молитви за враговете. Исус умрял с най-красивата молитва, изречена някога от устните Му: „*Отче, прости им, защото те не знаят какво правят*“ (Лука 23:34). Този стих е завладял Индия повече от всеки стих в което и да е Писание, индуистко или християнско. Индусите, осъждани от британски съдия на затвор по време на дните на несътрудничество, в борбата за независимост, вдигали ръце и казвали: „*Отче, прости им, защото те не знаят какво правят*.“

Следващият най-велик човек в Библията е Стефан, който умрял сред дъжд от камъни с тази молитва на устните си: „*Господи, не им зачитай този грях*“ (Деяния 7:60). Павел, след като казвал, че времето за неговото заминаване е близо, написал: „*При първата ми защита, никой не застана на моя страна; всички ме изоставиха. Дано не им се вмени това!*“ (2 Тим. 4:16). Тези три най-велики личности, единият Божествен, а другите две - човешки, били в най-висшата си форма, когато показвали неограничена любов. Няма друг израз на величие, освен изразът на голяма любов. Ние сме велики, само когато сме велики в любовта. Няма друго величие. Без любов, величието е нищожност. Само любовта е велика.

О, Боже, Отче наш, докато навлизам в този ден, направи всичките ми контакти да обичат контактите, всичките ми нагласи да обичат нагласите, всичките ми реакции да обичат реакциите. Тогава ще давам любов и само любов. Тогава ще бъда като Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ако любовта ми е ограничена, тя е стеснена – по-малка е от християнската любов.*

21.06 - В Него винаги е „Да“

Преминаваме от 1 Коринтяни към 2 Коринтяни в нашето размишление върху пасажите „*в Христос*“ и попадаме на този велик пасаж: „*Защото Божият Син, Исус Христос, когато ви проповядвахме... не беше*

„Да“ и „Не“; но в Него винаги е „Да“. Понеже всички Божии обещания ... намират своето „Да“ в Него“ (2 Коринтяни 1:19–20).

Има хора, които вярват, че християнството е негативно отношение към живота – не можете да направите това и не можете да направите онова – че то е отричане на волята за живот. Това е воля за смърт, изпълнение на желанието за смърт, описано от Фройд ([виж https://en.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud](https://en.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud) Д.Пр.). Това е „не“ на човешкия живот. Соломон Рихтер казва: „Християнството е набор от скрупули, наложени върху обичайната рамка на човечеството, за да му попречат да функционира естествено и нормално.“ Ако е така, не можем да го приемем, защото трябва да живеем чрез утвърждаване, а не чрез отрицание.

Този стих казва обратното – „в Него винаги е „Да““. Защото всички обещания на Бога, намират своето „Да“ в него. Както се казва в превода на Мофат: „божественото „да“ най-накрая прозвуча в него.“ Той така изразява това утвърдително отношение към живота, че е наречен „Да“. Всичко извън Него е „не“. Опитът потвърждава това. Когато си тръгнал от Исус, Юда отишъл и се обесил. Дали животът се самоубива, когато си тръгне от Исус – внезапно или бавно? Животът казва "да". Помислим ли мисъл, заемем ли позиция или извършете дело, което се отклонява от Исус, около тази мисъл, позиция или дело, се появява чувство на тъга и поражение. Всичко в нас вика: "Това не е правилният път." Но в моментът, в който започнете да мислите Неговите мисли, да заемате Неговите нагласи и да вършите Неговите дела, всичко във вас вика: "Това е пътят." В този момент целият живот е утвърден, потвърден и започва да пее и да сияе с божествена радост. Исус е "Да"-то – утвърждаването на човешката радост, на човешкото развитие и на самия живот. Той е "Да"!

О, Исусе, Господи мой, толкова съм благодарен за това прекрасно „Да“ в Теб. Аз съм утвърден – истинският аз – когато утвърждавам Твоето Господство. Живея, когато живея в Теб – живея до върха на пръстите си. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус е „Да“; всичко извън Него е „не“. Ще живея в „да“.

22.06 – След

Ще изразходваме още един ден, размишлявайки върху, „Понеже всички Божии обещания... намират своето „да“ в Него“ (2 Кор. 1:20). Всички обещания, които Бог дава в природата, в Писанието, в историята и в копнежите на личния опит, намират своето „да“ в Него. Новият Завет говори за „възходящия призив на Бога в Христос Исус“ (Фил. 3:14). Исус е възходящият призив на Бога – призовава ни от по-нисшето към висшето, от непълното към пълното, от несвършеното към свършеното.

Всичко в Исус е нагоре. Всичко извън Исус е надолу. Един африканец, след като се обърнал във вярата, се преименува на „След“. За него, всичко било „След“ – след смъртта, след греха, след скръбта, след разочарованието, след отчуждението. Сега всичко имало обещание в себе си – имало бъдеще. В грехът няма бъдеще – това е пътят към разпад и смърт.

Исус е „да“ за всички Божии обещания, дадени навсякъде. В Писанията има 33000 обещания и Исус е „Да“ на всяко едно от тях. Той пише „Да“ със собствената Си кръв на всяко обещание. Ако дойдете в Негово име, вие можете да ги осребрите в личния си опит.

Аз посетих дом за бедни – мечтата на един млад учител. Когато той разказал мечтата си за такъв дом на старейшините, те бяха пълни с „Не“. Нямали пари, нямамо кой да се грижи за този дом. Младият учител каза, че ще напусне учителската си работа и ще се грижи лично за него, и той ще събере парите. От това „да“ се родил прекрасен дом за бедните и процъфтяваща болница за широката общественост. Когато този млад мъж умрял от преумора, общността му устроила погребение, каквото никой епископ никога не е получавал. Сестра му, светица, умряла от холера, заразена от беден пациент. И в двата случая прозвучало божественото „Да“.

Господи Боже, всички наши „Не“, стават „Да“ в Теб. Ние можем да правим всичко и да бъдем всичко, което трябва да правим и да бъдем, когато сме в Теб. „Да“-то на творението работи в нас. Ние чувстваме възходящия зов, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако досега съм бил човек на „да“ и „не“, колебаещ се, от днес ставам „да“ на Неговото „да“ — утвърден в Него.

23.06 - Утвърждава ни... в Христос

Следващият стих: „*Но Бог е, Който ни утвърждава заедно с вас в Христос, и ни е поставил на власт; Той е поставил печата Си върху нас и ни е дал Духът Си в сърцата ни като гаранция*“ (2 Кор. 1:21–22). Тук откриваме четири неща в Христос: „ни утвърждава“, „ни е поставил на власт“, „е поставил печата Си върху нас“, „и ни е дал Духът Си“.

Има само едно място, където можем да бъдем утвърдени – в Христос. Ако сме основани предимно в доктринални вярвания, ние ще бъдем люлени, „*подхвърляни напред-назад... от всеки вятър на учение*“ (Еф. 4:14). Ако сме предимно фокусирани в някой любим проповедник, ние няма да бъдем утвърдени; ще се лутаме нагоре-надолу с нашите харесвания и нехаресвания. Ако сме съсредоточени предимно върху религиозните служби и обреди, ще духаме горещо и студено, според съвършенството или несъвършенството на тези служби. Само в Христос ние сме утвърдени:

На Христос, твърдата скала, аз стоя;

Всяка друга земя е потъващ пясък.

Виждал съм църква с 200 000 членове, разтърсена до основите си, заради спор относно естеството на общението. В Христос те бяха едно; в доктрината - бяха разделени. Целият спор беше извън центъра.

„И ни е упълномощил“ – утвърдил и упълномощил – това са редуващите се удари на християнското сърце – установени и упълномощени, утвърдени и подпомогнати, закотвени и агресивни. Извън Христос вие износвате вашите акценти – кръщение, апостолско наследяване, езици, дарби – всички те се износват и изтъняват. Но в Исус те никога не се износват и не се изтъняват; Той винаги е свеж, винаги е жизнен, винаги е точен, винаги е изкупителен. Ние сме упълномощени да проповядваме Исус; нищо друго не си струва да се проповядва, абсолютно нищо.

О, Исусе, Ти си мой Спасител и мой Господ, но Ти си също и моето послание. Помогни ми да не бъда отклоняван към периферията, когато центърът ме зове. Ти си центърът на живота ми и центърът на моето послание. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Поръчано ми е да се предам, да се покорявам, да живея, да практикувам и да проповядвам Исус – нищо друго! Но това е всичко!

24.06 - Неговият Дух... като гаранция

Разглеждаме останалата част от стиха: „*Той е положил печата Си върху нас и ни е дал Духът Си в сърцата ни, като гаранция*“ (2 Кор. 1:22). Тези, които са установени и упълномощени, също са и запечатани. Какво означава това запечатване? То означава сигурност и означава власт. Когато един документ или писмо е запечатано, то е сигурно. Хората се колебаят да отворят писмо, което има печат на висш служител върху него. Печатът прави писмото священо и поставя властта на изпращача зад него.

Ако вървите с Негов печат върху вас, вие сте сигурни и имате власт. Вие вървите с чувството за власт на Друг зад вас. Аз бях представен от чернокож свещеник пред голяма аудитория с тези думи: „Представям ви ораторът, като цитирам от една от неговите книги. Той каза, че значението на Махатма Ганди не е в Ганди като личност, а в значението на каузата, с която е бил отъждествяван – каузата за свободата на Индия. Когато той говори, каузата за свободата на Индия говори чрез него. Значението на ораторът тази вечер не е в личността му, а в каузата, с която той е отъждествяван – царството Божие.“ Аз треперех – и се зарадвах на внушението.

„И ни е дал Духът Си в сърцата ни, като гаранция.“ Гаранцията не е вербална, а жизненоважна увереност; Духът в сърцата ни е гаранция за сигурност и власт. Гаранцията не е обещание; тя е изпълнение. Духът вътре в нас е гаранцията, че обещанията се изпълняват. Те се изпълняват чрез действието и силата на Светият Дух. Гаранцията е действащ факт – действащ в нас и чрез нас.

О, Свети Душе, Ти си нашата гаранция. Ти гарантираш осъществяването на всички Божии обещания. Ти си приложеното острие на изкуплението. В Теб всичко става реалност. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм запечатан с властта на Царя на царете и Господарят на господарите.

25.06 - Винаги ли има отворена врата?

Нашият следващ пасаж е: „*Когато дойдох в Троица да проповядвам евангелието на Христос, врата*

ми се отвори в Господа“ (2 Кор. 2:12). „Врата ми се отвори в Господа.“ Винаги ли има отворена врата за нас, ако пребъдваме в Господа и ако проповядваме евангелието на Христос? Ние затваряме врати, ако се откажем от евангелието на Христос и ако се откажем да бъдем в Господа. Това е собствената стратегия на дявола да ни изведе от Господа и да ни накара да проповядваме всичко друго, освен евангелието на Христос. Един пасаж казва: „фарисеите започнаха яростно да го притискат и да го провокират да говори за много неща“ (Лука 11:53). Ако противникът може да ни накара като служители да „говорим много неща“, тогава той ни отклонява от Единственото Нещо – Христос – и ни прави безобидни. Той не се интересува за колко неща говорим, стига да може да ни накара да престанем да говорим за Христос. Ние се отказваме от Христос, ако Го поставим на периферията, а нещо друго - в центъра.

Току-що бях дошъл от една велика църква – велика по страст и визия за евангелизиране на Индия. Те обаче не влизат през тази голяма отворена врата, защото са въвлечени в спор дали причастието е само символ или има реално присъствие на Христос в него. Собствената стратегия на дявола ги държи заети с това нещо. Познавам един евангелист, който можеше да завладее Индия, ако беше останал в Господа и беше проповядвал евангелието на Христос; но вместо това, той напусна кръста, зае съдийския престол и започна да казва кой къде отива. Той стана „клеветник на братята“ – име, дадено на Сатана в Откр. 12:10! Влиянието на този евангелист е ограничено – няма голяма отворена врата.

Бях в друга част на Индия, където църквата има голямо духовно наследство, но тази велика църква беше обезсилена поради вътрешно напрежение, породено от кастовата система. Кой хора, от коя каста, ще бъдат на власт? И двете партии са потънали – пред тях нямаше голяма отворена врата.

О, Исусе, Господи мой, спаси ме да не говоря за много неща и да пропускам Единственото Нещо. Прости ми, ако сърцето ми е заето с това, да защитавам незначителни неща, така че аз се изтощавам, когато става въпрос за Теб. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато оставам в Христос, винаги има отворена врата – ако не мога да направя това, мога да направя онова – **с и в Него.**

26.06 - Винаги ни води в триумф

Сега се обръщаме към самият връх на триумфа в пасажите „в Христос“: „Но благодаря на Бога, Който в Христос винаги ни води в триумф и чрез нас, разпространява благоуханието на познанието на Него навсякъде“ (2 Кор. 2:14). Този пасаж предполага, че Бог винаги ни води в триумф, стига да останем в Христос. Това повдига въпроси: Не са ли християните често победени? Не са ли те често в бедствие? Отговорът е „не, не“, ако останат в Христос, защото оставането в Христос е победата. Когато останете в Него, вие демонстрирате дух, който не може да бъде победен, защото демонстрирането на този дух е победата.

Исус паднал в поражение на кръста, но в самият момент на поражението Той проявил дух, който бил победата: „Отче, прости им, защото те не знаят какво правят“ (Лука 23:34). Този дух бил победата сред поражението. Така че, ако проявите Неговия дух сред вашето поражение, вие ще бъдете воден в триумф – защото този дух е победата, победата, която побеждава света! Когато един римски преследвач казал на един християнин, който бил в хватката на тирана: „Какво може да направи твоят Учител за теб сега?“, мъжът отговорил: „Той може да ми помогне да ти простя.“ Тази прошка била победата! (Защото, само по-силният прощава. Д.Пр.)

Аз се намирам се в една част от провинцията в Индия, където индусите изгорили узрелите ниви на един християнин. Когато християнинът се затичал да спаси нивите си, те отрязали и двете му ръце. Секретарят на УМСА, (Световна християнска организация на младите мъже Д.Пр.), разгневен от това безобразие, организирал събиране на средства, за да плати разходите по съдебно дело срещу извършителите на това престъпление. Те били известни. Когато торбата с пари била поставена пред жертвата им, той отговорил: „Ти беше мой учител. Ти ме научи на християнското евангелие и това евангелие казва, че аз трябва да обичам враговете си и да им прощавам. Не мога да взема парите. Ще им простя.“ Този дух бил победата – по-голяма победа, отколкото, ако беше спечелил съдебното дело и беше изпратил тези мъже в затвора. (В Библията се казва, че когато ние отговорим на злото с добро, ние поставяме жар на врата на злия човек. Така ние се извисяваме над злото, даже когато видимо сме по-слаби. Д.Пр.) Вие винаги триумфирате, когато сте в Христос.

Исусе, Господи мой, ако остана в Теб и Твоят Дух остане в мен, тогава не мога да се проваля, дори всичко около мен да се разпада на парчета. Духът ми е непокътнат, когато е в контакт с Теб! Винаги ми давай Твоя Дух. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Винаги ни води в триумф“ – днес ще бъде илюстрация на този стих.

27.06 - Ароматът на познанието за Него

Има и друга страна на този стих: „*Нека благодарим на Бога, Който винаги ни дава успех, чрез силата на Христос и навсякъде да разнася чрез нас като ухание, знанието за Него*“ (2 Кор. 2:14). Илюстрацията, която дадох вчера, изглежда пасивна и победата сякаш е вътре в съответния човек. Победата е вътре, **но не само вътре**: „*Бога... чрез силата на Христос... навсякъде разнася чрез нас като ухание, знанието за Него*“ Победата е вътре в съответния човек, **но тя разпространява навсякъде благоуханието на познанието за Него**. Тя е положителна, обширна и завладяваща за другите. Тя е сила и е трансформираща сила.

Това е аромат, който ухае добре. Вие сте обърнат от него и обичате да бъдете обърнати от него, **защото обръщането се извършва с толкова любов**. Ароматът разбива вашето противопоставяне и прави това толкова милостиво, а вие обичате Той да го прави, защото знаете, че вашето противопоставяне **е противопоставяне както на вас самият, така и на Него**. Един мой приятел, славно обърнат във вярата, промени прочутите думи "Veni, vidi, vici" – Дойдох, видях, победих – на Юлий Цезар от 47г.н.е., на „**Дойдох, видях и бях победен – и Го обикнах толкова много**“.

Ароматът, който идва **от дух**, изцяло в Христос, е най-красивото нещо на нашата планета. Павел застанал пред цар Агрипа и царския двор и казал: „*Моля се Богу не само ти, но и всички, които ме чуват, днес да станат такива, каквито съм аз – освен тези окови*“ (Деяния 26:29). Фразата „освен тези окови“ е толкова нежно красива и Христоводобна, че ароматът на това докосване се носи през вековете и изпълва душите ни с чувство за неизразима сладост. Благодарната му сила! **Всеки човек с този дух е неустоим**. Някой казал за истински обърната приятелка: „*Тя може да отиде навсякъде, при всеки, защото действа с любов*.“ Любовта проправя път зад всички защити и е всепроникваща като парфюм – и неустоима. Ние приветстваме любовта, **защото любовта е това, за което сме създадени**.

О, Исусе, Господи мой, води ме в триумф в този ден, защото ще изляза въоръжен с нищо друго, освен с Твоята любов. Нека посрещна всяка омраза с любов, всяко безразличие с Твоя интерес, всяко невежество с Твоето състрадание. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес всички мои дела и отношения **ще носят аромата на Твоята любов**.

28.06 - Търговци на Божието слово

Преминуваме към друг привлекателен пасаж: „*Защото ние не сме като другите, които търгуват с Божието слово, а говорим искрено, упълномощени от Бога и пред Бога, като служители на Христос*“ (2 Кор. 2:17). Тази фраза е завладяваща: „*които търгуват с Божието слово*“. Търговците търгуват със стоките си, за да се прехранват с тях. Хората търгували с Божието слово **за свои собствени цели – за да се прехранват с Божието слово**.

Това е проницателен пасаж, защото пронизва дълбоко. Колко проповедници и миряни-оратори търгуват с Божието слово, за да **привлекат внимание, да се поставят в светлината на прожекторите, да задоволят егото си**. Един противник на християнството казал на група професионални християни: „*Исус умря на кръста, но вие живеете чрез него*.“ В тези думи има точно толкова истина, че да ги ужили. Видях как една птица превърна кръста на върха на един параклиса в основата на своята работа. Тя седеше на кръста, докато някое насекомо не се приближеше, след което се изстрелваше оттам, глътваше го и се връщаше на кръста. Той беше **базата** за търсене на храна. Много често, ние използваме кръста за наши собствени егоистични цели. Ние държим кръста, за да печелим битки в дебати, **за нашето собствено самопрославяне**. Проповядваме проповеди, за да получим комплименти в края им. Ставаме мисионери, за да задоволим желанието си да привличаме внимание. Ние сме търговци на Божието Слово.

За разлика от това, Павел казва: „*а говорим искрено, вдъхновени от Бога и пред Бога, като служители на Христос*“. Разликата била в последната фраза: „*като служители на Христос*“. Когато говорим **в себе си, от себе си и за себе си, ние сме търговци на Божието Слово**. Обаче, когато говорим **в Христос**, ние сме „*искрени*“, „*упълномощени от Бога*“ и „*пред Бога*“. Тогава ние не сме търговци, а пророци. Тогава не излъчваме добри възгледи; ние провъзгласяваме добра новина. Тогава заставаме на кръста, не за да събираме храна, а за да **разпространяваме добрата новина за спасението, осигурено от Христос, чрез смъртта Му на кръста**.

Господи Боже, Отче мой, дай ми дълбока искреност, чувство за поръчение и знание, че говоря

всеки момент пред Теб и с Твоето одобрение. Тогава ще стоя като илюстрация и проповедник на Твоя Син. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не търговец на църковни стоки, а проповедник на добрата новина – Исус!

29.06 - В Негово подобие

Отклонявам се от пасажите „в Христос“, за да добавя пасаж „в“. „И ние всички, с открито лице, гледайки славата Господня, сме преобразявани в Негово подобие от една степен на слава в друга; защото това е от Господа, Който е Духът“ (2 Кор. 3:18). Важно е да се спрем и да видим към какво ни води акцентът „в Христос“. Този пасаж ясно показва, че да бъдем в Христос, означава да „сме преобразявани в Негово подобие“. Това разкрива целта, мястото, към което се насочваме, целта на цялото. Целта на цялото е нищо по-малко от това, „ние да сме преобразявани в Негово подобие“. (Важно е да разбираме, че ние сме преобразявани от Господа, а не, че ние сами се преобразяваме. Д.Пр.) Колко безвкусни прави тази цел да изглеждат обикновените цели – да стигнем до небето, да избягаме от ада, да бъдем щастливи, да бъдем здрави, да бъдем успешни.

Това да сме преобразявани в Негово подобие дава цел, достойна за великото божествено изкупление – цел, която е в хармония със Божията природа. Ние трябва да бъдем направени по Негово подобие. Няма нищо по-велико, нито пък е възможно да се предположи, че то е по-велико от това.

Ако Бог беше различен от Богът, когото виждам в лицето на Исус Христос, Той би си поставил цел, различна от тази. Би искал да остане уникален, различен и отделен. Не би искал да създава същества по Свое подобие. (А още в Бит. 1:27 се казва: И Бог създаде човека по Своя образ. Д.Пр.)

Това се вижда в мисионерската работа, където хора като сирийските християни строят църкви за отхвърлените, образоват ги и им вършат социална служба, но няма да ги направят по свое подобие – няма да ги направят сирийци. Мисионерите в Африка често са ужасени, когато африканецът иска да бъде направен по тяхно подобие – да приеме техните обичаи и начин на живот. „Не, ние ще направим всичко за тях – освен да ги поставим на нашето ниво, да ги направим по наше подобие!“

Христос, нашият Изкупител, предлага да сподели не само Своего изкупление, но и изкупление по Свое подобие. Това е Любов, която не само се свежда, за да сподели, но и повдига, за да сподели – Своего собствено подобие.

Ти, Който си образът на Отца, Ти се стремиш да ни превърнеш в същия този образ. Чудесна щедрост, прекрасна цел! Тя отпуска раменете ми. Аз трябва да бъда като Теб. Нека нищо не ме спре. На път съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „По Негово подобие“ – съдбата ми е толкова велика, че трябва да кажа: Махнете всяка дребнавост, всички обиди и болки и всички ниски цели.

30.06 - Той е ново творение

Този пасаж е много ясен и сияен в разкриването на значението на новото творение, което се случва, когато човек е в Христос: „И тъй, ако някой е в Христос, той е ново творение; старото премина, ето, новото дойде“ (2 Кор. 5:17). „Той е ново творение.“

В нашия свят са се случили три поразителни чудеса. Първото е, когато животът е въведен в мъртвата материя и творението е възникнало. Учените могат да създадат живот от живот, но не могат да създадат живот от мъртвата материя. Второто чудо е въвеждането на Исус Христос в нашата история. Той не просто е извършил чудеса; Той е бил чудо – чудо на битието. Той се е издигнал в безгрешно величие над светец и грешник – Той е чудо на битието. Тогава, бидейки чудо, Той би ли извършил чудеса? Отговорът е, че бидейки чудо, щеше да е чудо, ако Той не беше извършил чудеса. Третото чудо е чудото на новородения, „той е ново творение“. Новороденият е чудо; то не може да бъде обяснено по друг начин, освен с намесата на божествена сила, създаваща нов тип същество, толкова различно от обикновения човек, колкото обикновеният човек е различен от животното.

В първото сътворение, разказът казва, че „земята беше неустроена и пуста, и тъмнина покриваше бездната“ (Битие 1:2). Това е картината на вътрешния живот на ненородения човек: (1) „неустроена“ -

никаква цел, която да преминава през нея, никаква цел пред нея, хаос; (2) „и празна“ - празна. Животът на съвременния човек изглежда толкова пълен. Той е зает с много неща, но под тези външни неща има нарастваща празнота. Животът на съвременния човек може да бъде описан като външно възраждане и вътрешен разпад. Този вътрешен вакуум е непоносим, защото природата и човешката природа ненавиждат вакуума. „Празнота“ може да бъде написано върху душата на съвременния човек.

О, Дух на Сътворението, движи се по лицето на тази безформена празнота в сърцата на хората, измъчвани от тъпота. Нека се роди ново творение – създаването на нов тип човек и нека то започне в мен. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Животът ми трябва да бъде едно продължаващо чудо, пример за третото чудо – чудото на новото творение.

1.07 - Старото стана ново

Вчера казахме, че неновородените са „безформени“ и „празни“. Последният, 3-ти елемент е: „и тъмнина покриваше бездната“. (Бит. 1:2) Неновородените живеят в тъмнина и се препъват от събитие на събитие в тъмнина.

Тогава се случва чудото: Светият Дух се движел върху лицето на тази тъмна, празна безцелност и ето, от хаоса излиза космос, нова личност се появява, с цел, с пълнота, със светлина. Той имал цел и сила да върви към тази цел. (Всички промени на старото и появата на новото са дело не на хората, а на Господа. Д.Пр.) „Старото премина, ето, новото стана“ (2 Кор. 5:17). Основната човешка природа остава, но този фалшив свят на грях и зло преминава. Основната човешка природа, която се е привързала към този фалшив свят на грях и зло, е очистена и се връща нова. Азът, който се е привързал към егоизма, опитвайки се да се направи Бог, е очистен от егоизма и се връща вече не като доминиращ, а като подчинен. Сексът е очистен от сексуалността и се връща като творческа дейност; у дома той е размножаване и общуване, извън дома е творческа дейност на друго ниво, създаващ нови надежди, новородени души, нови движения. Сексуалният импулс е преминал като сексуалност и се е върнал като творческа дейност. Стадният импулс е очистен от подчинението на стадото и става привързан към царството Божие, а след това се връща като грижа за обществото и неговото изкупление.

Фалшивата природа на греха и злото отминава; основната човешка природа остава - сега посветена на други намерения и други цели. Те са нови, защото са посветени на нови цели с нови мотиви и стремежи. Това ново творение е чудо; то не може да бъде обяснено с психологически фактори, защото е необходимо чудо, за да се произведат тези психологически фактори, насочени както са сега, към един възроден човек. Това може да се случи на всеки човек.

О, чудотворен Изкупителю, нека всеки миг от живота ми, аз бъда чудо на Твоята изкупителна благодат. Нека не осуеят тази спасителна благодат, а да ѝ дам свършена свобода във всяка част от моето съществуване. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нахлуването на новостта в старите навици, нагласи, стремежи – това е изкуплението.

2.07 - Бог бил в Христос, помирявайки

Сега нека да погледнем в самото сърце на изкуплението: „Всичко това е от Бога, Който чрез Христос ни помири със Себе Си и ни даде служението на помирение; тоест, в Христос, Бог помиряваше света със Себе Си“ (2 Кор. 5:18–19). Това е един от най-важните стихове в Библията, защото той прави Бога и Христос, Едно – в изкуплението. Едно малко момиченце казало: „Мразя Бога, но обичам Исус. Бог искаше да унищожи света, но Исус не му позволи.“ Тя взела това от християнското учение, но това е невярно. Една индуистка загубила съпруга си при инцидент. Тя казала на нейна приятелка-християнка: „Ако се беше върнал жив, щях да се боря с Бога, за да спася живота му.“ Нейната представа била вие да се борите с Бога и да преодолеете Неговото нежелание. Това не е образът на Бога, който виждаме в лицето на Исус Христос. Там Бог и Христос са Едно – Едно в своето състрадание, любов и саможертва.

Когато човекът съгрешил, Бог започнал да страда, защото в природата на любовта е, тя да се промъква в греховете и скърбите на любимия човек и да ги прави свои. От основаването на света, Бог е имал невидим кръст върху сърцето Си. Още от основаването на света, Агнецът е бил заклан. Външният

кръст, издигнат в историята, ни показва вътрешния кръст върху сърцето на Бога. Кръстът осветява природата на Бога като любов. „*В Христос Бог помиряваше света със Себе Си.*“ Страданията на Исус били страдания на Бога. Един художник нарисувал пирионите, преминаващи през ръцете на Исус и пронизващи ръцете на Бога – **и с право**. Ние никога нямаше да знаем, че Бог носи невидимия кръст на сърцето Си, ако не беше външният кръст на Исус. На кръста **ние виждаме Бога – и себе си** – Бог, като страдаща любов, а себе си, **като причинители на всичко това**. В светлината на закона, обичаят и историята, нашите грехове са разбираеми. А в светлината на кръста те са непоносими. (И това е основната причина, много хора да не искат да стават християни. Защото това разбива илюзията за нашата доброта. Никой не харесва истината, че е престъпник. Затова те предпочитат да заравят главата си в пясъка като щраусите, когато видят опасността., а не да погледнат истината в очите. Д.Пр.)

О, Боже, Отче наш, ние виждаме Теб и себе си на кръста и виждайки Теб и себе си, никога не можем да бъдем същите. Виждаме и търсим, и търсейки, намираме, защото Ти си Любовта, която няма да ни остави. Хвалим Те, хвалим Те. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако Бог беше помиряващ в Христос, нека и аз бъда помиряващ в Христос – помиряващ във всичко, до което се докосвам.

3.07 - Посланието за помирение

Трябва да прекараме още един ден за това, как Бог, бидейки в Христос, помирил света със Себе Си. Другата страна на този стих е: „*ни даде служението на помирението... поверявайки ни посланието за помирение*“ (2 Кор. 5:18–19). Тук ни е дадено, както „*служението за помирение*“, така и „*посланието за помирение*“. Посланието за помирение може да бъде устно; служението за помирение ще бъде жизненоважно. Ние не само даваме посланието, **ние даваме себе си, посланикът – на помирението**. Словото за помирение става плът. Ние **приемаме** конфликтите, омразата, негодуванието на хората и ги правим наши. Ние ги помиряваме **в собствените си тела**, като страдаме с тях и за тях.

Обикновено аз приемам комплиментите към мен и ги полагам в краката на Исус веднага щом дойдат, защото те принадлежат на Него. Но един комплимент пазех в собственото си сърце като цел, достойна за следване. Африканците са много проникателни. След като изучават всеки новодошъл и неговите характеристики, **те му дават име, което изразява неговата доминираща черта или характеристика**. Дадох ми името „**Помиритель**“. Това ме накара да падна на колене. Предполага се, че такъв трябва да е християнинът. Той има посланието и служението на помирението. Посланието става плът в човека и служението на помирението излиза от човека. Той страда с и за двете страни **и ги събира в собственото Си разбито сърце**.

Необходими са разбити сърца, за да се поправи светът.

Един лекар на борда на кораб, казал за един психически и емоционално болен млад мъж, пътник: „*Мога да го оправя, преди да стигнем до края на пътуването, но няма да го направя. Това би означавало твърде много страдание за мен.*“ Той оставил човека сам да страда. Надеждата на света е за онези, които ще бъдат готови **да влязат** в болката, скръбта и разочарованията на света **и да упражняват** служението на помирението.

Боже, Отче мой, аз трябва да бъда като Теб – да правя това, което Ти правиш. Предизвикателно е и спиращо дъха, но аз идвам. Вземи сърцето ми и го изпълни с Твоите болки за другите. Споделям Твоите болки и с тях - Твоята радост. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Служението на помирението – на това съм посветен и на това ще се отдам.

4.07 - Какво е достойно за почит?

Стигаме при друг пасаж: „*понеже се стремим към това, което е достойно не само пред Господа, но и пред човеците*“ (2 Кор. 8:21). Това е важна корекция за тези, които са в Христос. Да бъдете в Христос е висока привилегия и чест и това може да създаде духовна гордост и безразличие към онова, което хората може да мислят и казват. Освободени от подчинението на стадото, като сме в Христос, ние можем да се възгордеем, **че сме корекцията на стадото**. **Това е голяма духовна опасност**. Този стих поправя тази самозаблуда; ние трябва да се стремим към това, **което е достойно за почит не само пред Господа, но и пред хората**.

Един християнин се опитал да изпревари един нехристиянин и да заеме място, **което наистина му принадлежало по право**. Когато бил попитан от друг християнин, дали това е достойно за почит,

християнинът отговорил: „Е, виждате ли, аз съм християнин и правя това за слава на Господа.“ **За слава на Господа и за негова собствена полза!**

Комунистите от Керала (*цит в Индия. Д.Пр.*) живеели толкова обвързани към собствената си идеология, че когато дойдоха на власт и поеа управлението, те се отнесоха с презрение към всички предложени корекции, които не се основаваха на тяхната идеология. **Това ги сломи.** Хората се надигнаха **и ги изгониха.**

Християнинът, обвит в превъзхождащата си идеология и превъзходната си позиция да бъде в Христос, **не може да си позволи да откаже да се вслуша в корекцията на групата.** Ако направи това, **той е на път да падне.** Пасторът не може да си позволи, да позволи на групата **да го контролира,** но и не може да си позволи и да откаже да позволи на групата **да го поправя.**

Често групата, от своята изгодна позиция, може да види неща, които той не може да види. Той има нужда да чува какво имат да му кажат, **но не може да си позволи да я слуша твърде много** и по този начин да стане стадно-центричен, **вместо Христоцентричен.** Вглеждате се в Исус, но не забравяйте **да погледнете и към света.** Слушай **Го** и след това не отказвайте **да ги** слушате.

О, Исусе, Господи мой, виждам всичко в Теб, но част от това всичко в Теб идва чрез други. Помогни ми да вземам от Теб с две ръце и ме научи да вземам от другите, поне с едната ръка. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес няма да сторя нищо безчестно пред Господа или пред човека.

5.07 - Човек в Христос

Друг откъс: „*Трябва да се хваля; няма полза от това, но ще премина към видения и откровения от Господа. Познавам човек в Христос, който преди четиринадесет години беше грабнат до третото небе*“ (2 Кор. 12:1–2). Тук Павел се колебаел да говори за своите видения и откровения. Той знаел, че от това няма никаква полза. Той знаел, **че това е погрешен акцент.** Той знаел, че Исус никога не е изпадал във видения или сънища, че в Него нямало нищо психопатично, че Той е получавал своето водителство, когато владеел напълно всичките си умствени способности. Той бил безкраен разум, както и безкрайна святост. Затова Павел с колебание **се отклонил от подчертаването на Исус** и започнал да говори за знамения и чудеса. Той чувствал, **че е бил принуден от своите клеветници да прави това.** Опасно нещо е да позволите на някой друг да определя вашето поведение – **той направи това, аз трябва да направя онова!** Павел трябвало да действа, **изхождайки от собствените си принципи, независимо от това, какво казва или прави другия човек.** Той знаел, че не е на прав път, когато говорел за своите видения и откровения. Но сред всичко това, **Бог му дал корекция:** „*И за да не се превъзнасям от изобилието на откровенията, ми беше даден трън в плътта, пратеник на Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям*“ (2 Кор. 12:7).

Какъв точно е бил този трън в плътта? Онези, които заемат абсолютна позиция относно физическото му изцеление, вярвайки, че всички болести трябва да бъдат излекувани в този живот или в противен случай има грях или липса на вяра, са принудени да правят странни тълкувания, за да обяснят този трън като физическо неразположение: (1) този трън е била борбата на Павел със сексуалността, или (2) Павел всъщност не е искал да бъде излекуван; подсъзнателно той е искал да страда, за да не приеме изцелението. Първото няма библейска основа, а второто оставя Павел като странен човек – съзнателно искащ изцеление, а подсъзнателно отхвърлящ го.

О, Господи Исусе, изчисти зрението ни, за да не би виденията и откровенията да помрачат погледа ни. В Теб виждаме откровението на Отца за Самия Себе Си, и в Теб виждаме видението за това, което ние можем да бъдем. Дръж очите Си фокусирани в Теб и само в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не искам друго видение, освен видението на разпнатия.

6.07 - Трънът на Павел

Когато завършихме вчера, ние разгледахме въпроса, какъв всъщност е бил трънът в плътта на Павел. Той ни казва в Галатяни 4:13–15: „*...вие знаете, че поради телесна болест ви проповядвах благовестието отначало; и въпреки че състоянието ми беше изпитание за вас, вие не ме презирахте, нито отхвърлихте, а ме приехте като ангел Божи... Защото ви свидетелствам, че ако беше възможно, бихте извадили очите си и бихте ми ги дали.*“ Очевидно този трън в плътта е бил свързан с очите му; той вероятно е страдал от съзлящи (или гноящи) очи, което е тежко изпитание за един публичен говорител. Три пъти той

молил Бога да го изцели и получава отговор: „Доволна ти е Моята благодат, защото силата Ми в немоц се показва свършена.“ Павел отговорил: „Затова с най-голяма радост по-скоро ще се хваля с немоците си, за да почива на мен силата Христова“ (2 Кор. 12:9). Когато зрението му се влошило, прозрението му станало по-добро.

Откровението го оставило с физическа немоц, която той трябвало не просто да понася, а да използва, до окончателното изцеление при възкресението, когато ще приеме своето възкресено тяло. За да не бъде изместен от центъра му в Христос, на Павел бил даден трън, който да му напомня не за видения и откровения, а за тръна и неговата цел. Това е било здравословно не-здраве. Ако този унизителен коректив не му бил даден, Павел е можел да проповядва необходимостта от видения и откровения и да замъгли славното си представяне на Исус Христос. В неговите ръце, християнството е можело да се превърне в желание за надникне зад завесата – като в спиритизма – и в желание да направи християнството религия на знамения и чудеса, подобно на един християнски култ в Индия, където не си истински християнин, ако не виждаш видения и откровения. Всичко това би превърнало християните в „църква на странните“ – описанието, което един теософ дава за своята група. Не, да бъдеш в Христос те прави човек с по-дълбоко прозрение, с по-висока морална чувствителност, с по-широка и по-чиста любов, и с растяща прилика с Христос.

О, Исусе, Господи и Спасителю, спаси ме от страничните пътеки, които ме отклоняват от правия път. Спаси ме от опитите да видя каквото и да било друго видение, освен видението на Лицето, което виждам в Писанието. Очисти ме от дребнавото, за да мога да се отдам на величественото. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Дано нямам нужда от трън в плътта като коректив, но ако дойде, помогни ми да го използвам!

7.07 - Слаб в Него

Следващият стих съчетава привидната слабост и очевидната сила: „Защото Той, въпреки че беше разпнат в немоц, пак живее чрез Божията сила. Защото и ние сме немоцни в Него, но ще живеем с Него чрез Божията сила към вас“ (2 Кор. 13:4). „Защото и ние сме немоцни в Него“ – ние се предохме на Него, отстъпили сме престола в Негова полза и затова изглеждаме слаби. Ние сме такива. Ние сме слаби, точно както Той беше слаб при Своето разпятие, когато се покори на Бога и на човека, и остави живота да излее гнева си върху Него. Сред тази привидна слабост обаче, се криела страшна сила – Той бил страшният Кротък. „Пилат... още повече се уплаши“ (Йоан 19:8) – владетелят се уплашил от своя затворник! Стотникът се удрял в гърдите – екзекуторът се уплашил от екзекутираният! Стражите били като мъртви – уплашили се от тази нова сила, която стъпкала смъртта.

Тези, които се предали, стават действени; слабите се превръщат в кротки, а кротките се превръщат в страшни кротки. Няма нищо по-страшно от човек, който е изцяло отдаден на Бога, но който няма да се предаде на нищо друго. Вие не можете да подкупите, да уплашите или да пречупите такива хора.

Обядът на едно момче бил откраднат. Директорът минавал покрай строя на учениците и попитал всяко момче дали то е откраднало обяда. Никой не си признал. Едно гърбаво момче станало и казало, че то го е направило. Директорът му казал: „Знаеш правилата. Съблечи си сакото.“ Гърбавото момче казало „О, не, само това не.“ То било бедно, не носело риза под сакото и деформираният му гръб щял да се види от всички. Момчето, чийто обяд бил откраднат, станало и казало: „Има ли правило, което да ми забранява да понеса неговото наказание?“ То поело наказанието. Това толкова впечатлило гърбавото момче, че то се променило и сега проповядва евангелието.

Вие ставате изтривалка за всички и храм на убежище за всеки. Не притежавате нищо – но притежавате всичко! Оказва се, че това е единствената истинска сила.

О, Исусе, мой Господ и Спасителю, искам да позная Твоята слабост, за да позная Твоята сила. Искам да бъда разпнат, за да възкръсна за живот. Искам да изпразня ръцете си, за да мога да взема всичко. В Твое име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека бъда слаб, отказвайки се от моите права и силен в отстояването на моето влияние.

8.07 - Да говорите в Христос

Този стих привлича Павел обратно към центъра: „*Пред Бога ние говорим в Христос, и всичко това е за вашето назидание, възлюбени*“ (2 Кор. 12:19). **Това е много важно.** Той пише „*говорим в Христос*“. Да бъдете в Христос, означава да говорите в Христос – да говорите **с акцентиране на Него и с Неговия дух.**

С акцентиране на Него. Ако трябва да говорим с акцентиране на Него, ние трябва да сме просмукани с Новия Завет, защото там намираме най-ясното изложение на Неговите акцентирания. Отвърнете очи от Него **и вие ще потънете.** В един самолет, който беше разтърсван от вятър със скорост от 120 км/час над планините, дамата срещу мен четеше книга за изцелението чрез вяра **и моментално ѝ прилоша.** Аз четях Новия Завет и яздох вълните – както Той правел – **с радост!**

С акцентиране на Него. Някои от нашите акцентирания може да са словесни. Неговите били **жизнени.** В Неговите думи и дела, акцентиранията **съвпадали.** Точно преди да произнесе реч, Министър-председателят на Южноафриканския съюз пуснал един бял гълъб като символ, че той ще донесе мир в Южна Африка. Гълъбът обаче отказал да литне и се ударил в земята с туптене! Много драматичен символ, **че не можете да постигнете мир чрез лозунги и символи.** Той имал един акцент с драмата си, а друг – с делото си. В това нямало никаква сила. Думите на Исус имали сила, защото Неговите думи били дела, а Неговите дела били думи.

С Неговият дух – Неговият акцент и Неговият дух. Второто е важно. Можем да кажем правилното нещо с погрешен дух. Да говорите в Христос означава да говорите както с Неговия акцент, така и с Неговия дух. Кучето усеща разликата – хвърлете му кокал и то ще си тръгне без да размаха опашка. Повикайте го, погалете го по главата и му дайте кокала, и то ще си тръгне **с размахана опашка.** И в двата случая е едно и също действие; вие давате кокала. Вторият случай е различен, **защото е направен в различен дух.**

О, Исусе, Божий Спасителю, позволи ми да давам Твоите дарове с Твоят дух. Тогава даровете ще бъдат дарове – плюс. Ще има уханье около тях – уханието на Твоят дух. Всички ще бъдат назидавани, защото Ти си живот. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да говоря в Христос, да мисля в Христос, да обичам в Христос, да живея в Христос – нека днес това бъде моето призвание.

9.07 - Христос и...

Сега се обръщаме към Посланието към Галатяните, заради неговите пасаж за това, какво означава да бъдем „*в Христос*“. Първият такъв пасаж, който откриваме, удря ключовата нота на цялото Послание: „*свободата, която имаме в Христос Исус*.“ (Гал. 2:4). Имало хора, които смятали, **че Христос не е достатъчен.** Те искали Христос, плюс нещо друго – Христос и обрязване. Без това „плюс“ спасението не било пълно.

Ние се опитваме да правим същото; опитваме се да допълним изкуплението в Христос, като добавяме към Него: **Христос и кръщение** – според нашата специална формула; **Христос и нашето свето причастие**; **Христос и нашето апостолско наследство**; **Христос и членството в нашата църква**; Христос и дарбата на езиците; Христос и нашето тълкуване на Него; Христос и нашите доктринални лозунги; Христос и нашите форми на богослужение. **Безкрайно повтаряме „Христос и...“.** Павел **отказвал да добавя** каквото и да било към Христос.

Това била свободата в Христос – свобода от безкрайните допълнения. **Христос и само Христос е необходим за спасението!** Посетих известен храм в Мадурай, където брамините изпълняват тежки и подробни ритуали – правят това, онова и трето, за да извършат своята служба. Това буквално им отнема половин ден. Докато се разхождах сред тези ритуалисти, непрекъснато си повтарях: „**Само Христос за спасение**“. Бях свободен от тази религиозна бюрокрация. Ако Синът ви освободи, наистина ще бъдете свободен (Йоан 8:36). Това беше една истинска свобода. Всичко останало е псевдо-свобода. Това е свобода да вървите **сред 3600-те заповеди на Закона** и да си казвате: „*Трябва да обичаш Бога; трябва да обичаш човека*.“ Освободени сте от сложността към простотата, от маргиналното към централното, от тривиалното към великото. Нищо чудно, че Павел се борел с юдаистите; той се борел за свобода – **за себе си и за нас.**

О, Исусе, Господи мой, благодаря Ти за тази истинска свобода. Освободен съм от хиляди вътрешни и външни окови. Свободен съм да Те обичам и чрез Теб, да обичам другите. Свободен съм да бъда най-добрата версия на себе си чрез Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Свободен съм да обичам само Него и когато обичам само Него, аз съм свободен – наистина свободен.

10.07 - Някой, който е луд по Исус

Има и друга страна на тази свобода, за която писахме вчера. Това е истинска свобода, която ви води към истинско обвързване. Един мюсюлманин ми каза веднъж: „Вие, християните, сте твърде свободни. Ние трябва да се молим по 5 пъти на ден, а вие не сте длъжни. Вие сте твърде свободни.“ Аз отговорих: „Но след като се помолите 5 пъти, вие сте си изпълнили задължението. А аз никога не съм си изпълнил задължението, защото се моля непрестанно. И, интересното е, че аз искам да се моля непрестанно. Това е сладко обвързване.“

Тази свобода в Христос е свобода да избираш все по-дълбока и по-дълбока отдаденост. Любовта никога не е в почивка. В това, да бъдете християнин, няма морални ваканции. Предавате всичко на Христос и след това търсите какво още да Му предадете. „Искам да видя някой, който е луд по Исус“, ми каза един индус веднъж. Е, истинският християнин е обзет от божествена лудост, която е истински разум; той е луд по Всевишният.

Ейми Уилсън Кармайкъл (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Amy_Carmichael Д.Пр.) била истинска светица от Южна Индия. Около 20 години преди нейното освобождение (смъртта ѝ), тя била измъчвана от болки (Нервопатия Д.Пр.). Тя изпратила послание: „Кажете им, че съм в затвора на Нерон, но не съм затворник на Нерон.“ Тя била в затвора на болката и инвалидността, но не била техен пленник; духът ѝ бил свободен — свободен да се радва, дори да ликува.

Павел, в затвора на Нерон, не бил затворник на Нерон. Макар и заключен зад решетките, той бил свободен да обикаля земята и вековете, да благославя и напътства, чрез своите безсмъртни писма, написани в затвора. Христос, а не Нерон, имал последната дума, и тази последна дума била, свобода. Това е свобода и още свобода: „Свобода, за която Христос ни освободи“ (Гал. 5:1). Той ни освобождава, за да ни даде още свобода. Бог казва: „Всичко, което искам, е да искаш повече.“ (Еф. 3:20) А Исус казва: „Давам ти тази свобода, за да имаш свободата да молиш за още свобода.“ (виж <https://www.desiringgod.org/messages/for-freedom-christ-has-set-us-free> Д.Пр.) Това наистина е свобода!

О, Боже, мой Отче и Изкупителю, спаси ме от прикрити окови, които ми обещава свобода, а ми носят робство. Не искам нищо повече и нищо по-малко от Теб. В Теб аз ходя по земята свободен. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Обвързан с Него, аз ходя по земята свободен — свободен да живея.

11.07 - Спасяваме ли се чрез това, което правим?

Сега стигаме до пасаж, който е същината на учението на Павел: „които знаем, че човек не се оправдава чрез дела на закона, а чрез вяра в Исус Христос, и ние повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела на закона, защото чрез дела на закона никой няма да се оправдае“ (Гал. 2:16). Този пасаж се насочва директно към същината на проблема за спасението в Изтока и Запада: Спасяваме ли се чрез това, което правим, или чрез това, което Бог е направил в Исус Христос? Спасението постижение ли е или е придобивка? Получаваме ли спасение, като се изкачваме по стълбата към Бога, стъпало по стъпало, докато не стигнем най-горното стъпало на достойнството, където срещаме Бога? Или Бог слиза по стълбата при нас във Въплъщението, в личността на Исус, и ни среща на най-долното стъпало като грешници? Спасението човешко постижение ли е, или е Божий дар?

Това е въпросът, който разделя всички хора от християнския път – не само евреите, но и индусите, мюсюлманите, будистите, конфуцианците и други. Всички те се опитват да се изкачат по стълбата към Бога. Това е егоцентричен опит за спасение. Когато Бог слиза по стълбата при нас, това е Бого-центрично спасение. В единия случай го заслужаваме; в другия го получаваме като дар.

Тези, които вървят по първия път, винаги са на път; никога не пристигат. Спасението винаги е отвъд пръстите им. Те са тъжни, но никога не са свидетели на спасението. Винаги са несигурни, никога не са сигурни, дали са направили достатъчно. А онези, които са достатъчно смирени, за да освободят ръцете си от всякаква самооправедност и егоизъм, получават и стават радостни свидетели – радостни свидетели на Божията благодат. „По благодат сте спасени чрез вяра; и това не е от вас, а е дар от Бога“ (Еф. 2:8). Единият път завършва в задънена улица с въпросителни, а другият - в открития път с удивителни знаци!

О, Боже, не можахме да стигнем до Теб – нашите грехове ни забраняваха - затова Ти дойде при нас. Твоята любов Те подтикна. Ти дойде, носейки греховете ни в собственото Си тяло на дърво. Не можем да не разпространяваме добрата новина. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако спасението е по благодат чрез вяра, това поставя голямо смирение в основата на моето спасение - аз съм достатъчно смирен, за да го приема.

12.07 - Как получаваме Духът?

Забелязваме доста хора в християнските църкви, които все още се опитват да изкачат стълбата на праведността и накрая изпадат в безплодно разочарование. Те се опитват да бъдат малко по-усърдни, да се справят малко по-добре, да бъдат по-дисциплинирани и внимателни, постоянно напрягайки волята си, изтощени от собствените си усилия. Един водещ мирянин ми каза: „Петдесет години се опитвах да изкача тази стълба, а сега виждам, че спасението е дар от Бога. Не бях достатъчно смирен, за да го приема.“

Мнозина се чудят как се приема Святия Дух. Някой е казал: „Най-големият въпрос в теологията е следният: *Как да приемем Святия Дух?*“ Павел е ясен: „*Искам само това да науча от вас: чрез дела на закона ли приехте Духът, или чрез вяра? . . . Тогава Този, Който ви дава Духът и върши чудеса сред вас, чрез дела на закона ли го прави, или чрез това, че сте чули с вяра?*“ (Гал. 3:2, 5).

Спасението и дарът на Духа, и двете са чрез слушане с вяра, чрез възприемчивост или изпълнена с вяра отвореност. Все още сред нас има някои, които вярват, че можете да получите Святия Дух, стъпвайки в дългата редица на апостолска приемственост и чрез полагане на ръце от епископ. Може да Го получите, но не заради самата редица, а защото Го получавате чрез вяра в живия Христос. Ако обаче имате вяра, че ще приемете Святия Дух само защото сте в тази линия на приемственост, със сигурност няма да Го получите. Вие се опитвате да Го получите чрез механично средство – чрез така наречената непрекъсната линия от положени ръце, а това е опит да Го получите чрез делата на закона, чрез внимателно охраняван тръбопровод. Немислимо е Исус да повери Своя най-скъпоценен дар, дарът на Святия Дух, на такова механично средство. Отвореното сърце, предаването и възприемчивостта нагоре, а не „пропускащият тръбопровод“ назад, са начинът да приемем Святия Дух.

Скъпи Отче, благодарим Ти, че обещанието за Святия Дух е за онези, които просят, че то е за всеки призван, и че Твоята благодат призовава всички. Заставам под отворени небеса, приемам Твоя дар и съм благодарен до върха на пръстите си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Най-висшият дар от Бога, Святия Дух, е свободен и само чака да бъде поискан – ако влагам живота си в това искане.*

13.07 - Разпнат с Христос

От този спор в Посланието до Галатяните за това, дали за спасението, е нужно „Христос и...“ или само „Христос“ се родила тази искра на безсмъртно свидетелство: „*С Христос бях разпнат. И вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, го живея с вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене*“ (Гал. 2:20). Старата версия на превода се казваше „*Аз живея чрез вярата на Божия Син*“ — Неговата вяра в мен! Това разпалва моята вяра в Него. Той вярва в мен, когато аз не мога да повярвам в себе си, така че аз трябва да оправдая Неговата вяра. Затова стихът „*Ние любим, защото Той първи ни възлюби*“ (1 Йоан 4:19) би могъл да звучи и така: „*Ние вярваме, защото Той първи повярва в нас*“. Той води както настъпление, пораждащо вяра, така и настъпление, пораждащо любов!

„*С Христос бях разпнат*.“ Акцентът е върху „с Христос“, защото ако не сте разпнат доброволно с Христос, вие сте разпнат насила със самия себе си — разпнат на кръста на собствените си вътрешни конфликти. Мнозина се гърчат на собствен кръст, където висят сами, без в това да има нищо изкупително. Избраното разпъване с Христос, когато предаваме „аз-а“ в себеотрицание, е изкупително: „*и все пак аз живея*“. И то как! В степенята, в която аз напълно се предавам на кръста, за да бъда разпнат с Него, в същата степен, аз живея и живея чрез възкресената Му сила, защото Неговият кръст и възкресение бяха едно. Така те стават едно с мен; аз съм Голгота и Великден едновременно. Възкръсналият Христос живее в мен. Така аз живея чрез възкресение, а не чрез разпятие — чрез живот, а не чрез смърт. Всичко това е здраво стъпило на земята: „*животът, който сега живея в тялото*“ — в плътта — се проявява в действителната практика и живота в тялото. Алтернативите са следните: да бъдете разпнат с Христос или да бъдете разпнат със себе си — едното е изкупително и води до живот, а другото е неизкупително и води до безплодна, самоналожена болка.

О, разпнати Изкупителю, съгласявам се да бъда разпнат с Теб. Чувам Твоя отговор: „Аз се съгласявам ти да възкръснеш с Мен. Ти споделяш Моя кръст, сега сподели Моята победа над смъртта.“ Благословена размяна! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДАВАНЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм разпнат с Христос* или съм разпнат на кръста на собствените си конфликти.

14.07 - Тайната - Молете се за това

Друг благословен пасаж: „*така че, в Христос Исус, благословието, дадено на Авраам, да дойде върху езичниците, за да приемем обещанието на Духът чрез вяра*“ (Гал. 3:14) „*Така че, в Христос Исус, благословието, дадено на Авраам, да дойде върху езичниците*“ — какво представлявало това благословение на Авраам? Докато пътувах с влак през Месопотамия, днешен Ирак, след Първата световна война, кондукторът извика: „*Следваща гара — Ур Халдейски*“. Когато слязох и погледнах безплодните пустини и купищата развалини, аз казах на един англичанин: „*Е, това е мястото, от което Авраам си е тръгнал*“. Той отговори: „*Е, нищо чудно*“. Когато обаче, Авраам си тръгнал оттам, това бил център на процъфтяваща цивилизация. Той напуснал тази процъфтяваща цивилизация в отговор на вътрешен творчески импулс — импулс, който довел до основаването на велик народ, еврейския народ.

Духът вътре в него е бил **творящият Дух**. Павел казва, че обещанието за творящият Дух, прието чрез вяра, **е това, което получаваме в Христос Исус**. Този творящ Дух работи както в малки, така и в големи мащаби. В една YMCA (Християнско дружество на младежите) в Мадрас, център, кипящ от млади хора, някой разказа как Джордж Уилямс, основателят на YMCA, бил попитан: „*Каква е тайната на вашия успех?*“ Той отговорил: „*Няма тайна. Всичко е открито. Ние виждаме нужда, молим се за нея и след това правим нещо по въпроса*.“ Много просто и много ефективно. Тайната се криела във втората стъпка — **молете се за това**. Определението за молитвата **е себеподдаване** — себеподдаване на творящият Дух. Вярата — това е **да предадете живота си** на творящият Дух. Когато това се случи, вие, подобно на Авраам, **изоставяте външния блясък без душа, за да поставите началото** на творящи движения. Правите го чрез вяра. Не вярата го прави; **не е вяра във вярата**, а вяра, която е чиста **възприемчивост** и ви позволява да получите обещаният Дух — Духът на Сътворението и Пресътворението. Вие ставате творяща личност, **защото сте притежаван от Творящият Дух**.

О, Творящи Душе, приемам Те чрез вяра. Вземи всички мои сили и ги умножи. Мисли чрез моя ум, обичай чрез моите емоции, действай чрез моята воля и бъди чрез моето същество. Направи всяка моя част творяща. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Духът вътре в мен — центърът на творящата сила на Вселената вътре в мен — това е чудо на чудесата!

15.07 - Не вяра във вярата, а вяра в Исус

Още един важен стих: *Но Писанието затвори всичко под грях, за да може обещанието, чрез вяра в Исус Христос, да се даде на тези, които вярват* (Гал. 3:22). „*Писанието затвори всичко под грях*“ - затвори всичко под грях - това е едно изумително изявление. Означава ли това, че на света е дошъл нов стандарт на добротата — **животът и характерът на Исус**? Той е Добротата. Всичко, което се отклонява от Неговия живот и характер, е не-доброта, или зло, или грях. **Всичко извън Христос е грях**. Означава ли това, че всичко, което **нехристияните правят и са, е грях**? **Не**, защото нехристияните могат и често **проявяват** Неговия живот и характер, без да Го назовават по име, а много християни **могат и се отклоняват** от Неговия характер и живот, **докато Го назовават**. Разделителната линия не е там; **тя е в природата на самото действие**, независимо дали е извършено от християнин или нехристиянин. Ако действието не е христово, то е грях. Няма друг грях, защото няма друга Доброта. Всяка мисъл, всяко действие, всяко отношение, **което не е христово, независимо от кого е извършено, е грях**.

Ние преминаваме от състояние на грях към състояние **на доброта чрез вяра**, но не чрез гола вяра — вяра във вярата — **а чрез вяра в Исус Христос**. В този акт на вяра вие **поверявате себе си** на обекта на своята вяра, на Исус Христос, не само като обект на убеждение, **но и като обект на Господство**. **Той ви притежава**; Той е Господ — **Господ над вас и над всичко, което имате**.

А какъв е резултатът? Тогава това, което беше обещано чрез вяра в Исус Христос, може да бъде **дадено** на тези, които вярват. **Ние наследяваме всичко, което Той притежава и което е!** Вярата е отговор „да“ на Неговото предложение **да ни даде Своето всичко**. Вярата взема с две ръце — ръцете на предаността

и възприемчивостта, и двете - достатъчно празни, за да вземат Неговата пълнота. Това, което е обещано, е безгранично, така че и получаването е безгранично — и е завинаги. Няма дъно и няма край!

О, Божествена пълнота, заставам пред Теб празен, но копнеец — копнеец да приема това, което е обещано в Теб. То е изцяло мое, защото аз съм изцяло Твой. Това е моето всичко за Твоето всичко — благословен обмен. С благодарност го приемам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Вярата е смирение, отворено, възприемчиво и готово да зависи от Този, на когото може да се разчита.

16.07 - Исус е веднага достъпен

„Но сега, когато дойде вярата, ние не сме вече под настойничество. Защото в Христос Исус вие всички сте синове на Бога чрез вяра“ (Гал. 3:25–26). В предишният стих четем: *„Така, законът беше наш настойник до идването на Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра“* (ст. 24). Преходът е от настойник към Божии синове. Като Божии синове, ние имаме пряк контакт с Отца — посредниците вече ги нямало. В Христос Исус вие сте в пряк контакт с Бога.

Кое било централното откритие на Реформацията? Често се казва: *„Праведният чрез вяра ще живее“*. Това откритие, макар и добро, не било достатъчно. Централното откритие, според мен, била пряката достъпност на Христос. Дотогава Той бил затворен в система. Не можете да стигнете до Него, освен ако не минете през свещеника, през църквата, през Мария, за да стигнеш до Исус и до Бог. (И сега у нас са на почит цял рояк светци и икони, които се застъпват за българския народ. Д.Пр.) Имало трима настойници, преди да стигнете до Исус. Реформацията направила Исус веднага достъпен чрез вяра. Това Го направило достъпен навсякъде и освободило хората от настойници.

Най-великият индуски философ в Индия бил посетен от блестящ студент, който казал: *„Вярвам във вашата философия, учил съм се от вашите книги. Направете ме ваш ученик. Бъдете мой Гуру [Учител, Майстор]“*. Философът отговорил: *„Не съм достоен да ви бъда Гуру“*. Студентът попитал: *„Тогава кой е?“*. А философът отговорил: *„Има само един, който е достоен — Исус Христос“*. Студентът казал: *„Но аз си мислех, че Той е мъртъв еврейин“*. *„Не, Неговите последователи вярват, че Той е жив.“* „Как мога да стигна до Него?“ *„Вземете си Новия Завет. Там можете да Го намерите.“* Студентът направил това; станал християнин и сега е пламенен евангелизатор, печелещ други за вярата. Пряката достъпност на Исус към човешката нужда е най-скъпоценният факт в живота. Няма настойници, няма гурута, няма посредници; Той е достъпен веднага! Това открива безкрайни възможности.

О, Исусе, Господи мой, не е нужно Ти да бъдеш закриван от настойници или посредници. Аз мога да застана лице в лице с Тебе. Твоите най-големи ресурси са отворени за моята най-голяма нужда. Следователно, няма причина аз да бъда беден. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус е веднага достъпен — по всяко време, навсякъде, при всякакви обстоятелства. Тогава няма място за бедност, слабост или самота.

17.07 - Какво представляваше едното кръщение?

Стигаме до един интригуващ пасаж: *„Защото всички вие, които в Христос бяхте кръстени, в Христос се облякохте“* (Гал. 3:27). Какво точно представлява това кръщение, което ви въвежда в Христос и ви облича *„в Христос“*? Отговорът, който обикновено се дава, е че то е кръщение с вода. Мнозина обаче, са кръстени с вода — някои в детска възраст, други като възрастни — и не са се облекли в Христос. Симон Магьосникът бе кръстен с вода, и все пак Петър трябвало да му каже: *„Защото виждам, че си в горчива жлъчка и в оковите на неправдата“* (Деян. 8:23).

Кръщението, което ни въвежда в Христос и ни помага да се облечем в Христос, е кръщението на Духът. Този стих го изяснява: *„Защото всички ние, било юдеи, или гърци, било роби, или свободни, в един Дух бяхме кръстени в едно тяло — и всички бяхме напоени с един Дух“* (1 Кор. 12:13). *„Кръстени в“* чрез *„един Дух“* — това е кръщението на Духът. Пасажът *„един Господ, една вяра, едно кръщение“* (Еф. 4:5) обикновено се използва, за да опише водното кръщение, като едното кръщение. Господ е Господ Исус (Исус е Господ!); вярата е вяра в единият Господ; а кръщението е кръщението, което единият Господ даде. Чие е било това кръщение?

Йоан казал: *„Аз дойдох да кръщавам с вода... Това е Оня, Който кръщава със Святия Дух“* (Йоан 1:31, 33). Исус не кръщавал с вода — *„(ако и сам Исус да не кръщаваше, а учениците Му)“* (Йоан 4:2). Исус

не кръщавал с вода, защото Той се запазил, за да даде едното кръщение – кръщението на Духът. „И тъй, като се възвиси до Божията десница и получи от Отец обещаният Светия Дух, Той изля това, което виждате и чувате“ (Деян. 2:33). Кръщението на Духът ни въвежда в Христос и след това ние се обличаме в Христос. А водното кръщение ни въвежда в църковното общение.

О, Душе Божий, само Твоето очистване и сила могат да ме въведат в Христос. Отварям всяка пора на съществуването си, за Твоето идване. Защото Ти донасяш Него. Всичко в мен вика за Христос. Ела, Свети Дух, ела. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да приемете Духа – това е освобождение, напътствие и динамика.

18.07 - В Христос различията са заличени

Следващият пасаж е неопишимо богат: „Тук [в Христос] няма нито юдеин, нито грък [расово различие], няма нито роб, нито свободен [социално и икономическо различие], няма нито мъж, нито жена [полово различие]; защото вие всички сте едно в Христос Исус (Гал. 3:28). Още две двойки различия са добавени в Колосияни 3:11: „Където няма грък и юдеин, обрязване и необрязване, варварин, скит, роб, свободен, но Христос е всичко и във всичко.“ Обрязване и необрязване (външно религиозно различие), варварин, скит (културно различие) — в Христос не може да има расово, социално, икономическо, полово, външно религиозно или културно различие. Обърнете внимание на думата не може — ако ги има тези различия, Христос отсъства. Всички неща, които разделят хората, са изчезнали. Възникнало е ново общество, където човекът е човек — човек, за когото Христос е умрял.

Ако това заслепяващо видение беше запазено, вместо бъркотията, в която се намираме сега, щеше да се появи нов свят. Това заслепяващо видение не се основава на сантименталност; то се основава на твърд факт. Няма постоянно низши или висши раси. Има недоразвити раси и развити раси, но никоя не е постоянно низша или висша. При една и съща подбуда и един и същ стимул, човешкият мозък ще постигне горе-долу същия резултат. В Найроби, Кения, в африканско училище, управлявано от шест мисии, от 1947 г. насам, има само два провала на изпитите в Кеймбридж, като процентът на успеваемост е около 99,9 % процента. Белите училища, явяващи се на същите изпити, имат 80 % успеваемост. Индийските училища преминават с 30 %. Индийските младежи нямат икономически, политически или религиозен стимул и затова губят мотивация; африканците имат стимула да покажат, че не са по-долни, поради което компенсират прекомерно и надминават останалите. Християнското виждане е стъпило на много здрава почва — във всеки човек, навсякъде, има безкрайни възможности.

О, Исусе, Ти си наречен Човешкия Син, сякаш цялото човечество се мъчи да Те роди. Ние се прекланяме пред нозете Ти и намираме в Теб нашия брат, облечен в много цветове, но все пак, наши брат. Всички ние сме едно в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус аз съм човек на една книга (Библията) и едно човечество, защото съм човек на една Личност.

19.07 - Вярата, действаща чрез любов

Този стих е много важен: „Понеже в Христос Исус нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, а вярата, действаща чрез любов“ (Гал. 5:6). Има три пасажа, свързани с тази мисъл за обрязването и необрязването. Другите два са следните: „Обрязването е нищо, и необрязването е нищо, но пазенето на Божиите заповеди е всичко“ (1 Кор. 7:19). „Защото в Христа Исуса нито обрязването е нещо, нито необрязването, а новото създание“ (Гал. 6:15) Тези три стиха са подредени по възходяща важност: (1) „спазването на Божиите заповеди“; (2) „новото създание“ и (3) „вярата, действаща чрез любов“.

Обрязването е било разделящият знак между евреи и езичници. Кръщението сега е заело неговото място като разделящ знак между християни и нехристияни. Вие сте християнин, ако сте кръстен, и не сте християнин, ако не сте кръстен. Това е едно разделение, което всъщност не разделя, защото мнозина са кръстени, без да са християни, и мнозина са християни, без да са кръстени (групите на квакерите и Армията на спасението например не извършват кръщение) Затова, ако пишеше днес, Павел вероятно би казал: „Защото нито кръщението има някаква сила, нито липсата на кръщение, а новото създание“. Той би поставил акцента върху „новото създание“ — върху това да бъдете роден отгоре — като разделителна линия.

Тази фраза „вярата, действаща чрез любов“, е от изключителна важност. Има четири нива на живота:

(1) нивото на инстинкта; (2) нивото на дълга; (3) нивото на приемане на благодат чрез вяра; (4) нивото на вярата, действаща чрез любов. Вярата, която действа чрез борба, критика и доказване, че другите грешат, е по-малка от християнската вяра. Единствено вярата, която превръща всичките ни взаимоотношения в контакти на любов, която превръща любовта в своя движеща сила, е истинската християнска вяра.

О, Исусе, Господи, всички Твои докосвания бяха докосвания на любов. Любовта беше и е Твоята движеща сила. Направи я моя. Да мога да обичам необичаните с Твоята любов. Моята любов секва. Дай ми Твоята любов, като моя движеща сила. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята вяра ще действа чрез любов и само чрез любов, защото ако действа чрез нещо друго, тя не е християнска вяра.

20.07 - Ние бяхме на погрешен път

„Вяра, действаща чрез любов“ (Гал. 5:6) - ние трябва да посветим още един ден на това. Вярата, действаща чрез любов, може да бъде и е най-красивото нещо на света. Вярата, действаща без любов, може да бъде и е най-грозното нещо на света. Вярата е причинила повече опустошение в света от вероятно всяко друго нещо. Мюсюлманската вяра е много определена и силна вяра, но в по-голямата си част тя действа без любов и вършейки това, причинява опустошение. Тя или намира пустиня, или създава такава. Един човек в Африка, току-що върнал се от разрушаването на къщата на член на враждебно племе, каза задъхано на мисионер: „Бог е с мен. Докато събарях къщата, покривът се срути и падна върху мен, но не бях наранен. Бог е с мен“. Той имал вяра, но това не била вяра, действаща чрез любов; тя работела за разруха.

Франсис Ксавие (*виж https://en.wikipedia.org/wiki/Francis_Xavier Д.Пр.*), великият мисионер в Индия, написал на португалския крал, че е убеден, че единственият начин да се християнизират тези земи, е да се нареди на изпратените губернатори, че тяхна основна задача е да покръстват хората и да ги наказват, ако не осигурят достатъчно покръстени. Кралят се съгласил и това било направено. Това било вяра, но не било вяра, действаща чрез любов, и тя причинила опустошение — най-вече на самата християнска вяра.

Един виден пастор изпращал телеграма всяка неделя сутринта до друг виден пастор, в която го осъжда за липсата му на истинска вяра. Преди да умре, съпругата му казала на своя съпруг: „Ние бяхме на погрешен път“. Разказвайки за това, човекът се гърчел на пода в кабинета на един пастор в агония на разкаяние. Той имал вяра и се опитвал да защитава вярата, но това не била вяра, действаща чрез любов.

О, благословени и любящ Спасителю, помогни ми да не използвам вярата си в служба на моя егоизъм. Помогни ми да имам вяра, която действа чрез любов и чрез нищо друго освен чрез любов. Тогава и само тогава, аз ще бъда християнин. Позволи ми да обичам с Твоята любов. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята вяра ще действа чрез любов или изобщо няма да действа.

21.07 - Нашите възгледи може да са просто наши, а не Негови

„Аз съм уверен в Господа, че вие няма да мислите другояче“ (Гал. 5:10). Това е един от онези пасажки, които съдържат едновременно покана и предупреждение. Той съдържа покана да бъдем толькова свързани с Господа, че нашите възгледи да бъдат Неговите възгледи. Павел очевидно е чувствал това и в това отношение е бил прав, дълбоко прав. Ние виждаме, че изискването за обрязване, заедно с християнската вяра би било трагична грешка. То би осакатило християнската вяра през вековете. (*С идването на Христос, се отменя дотогавашното изискване за обрязването. Невъзможно е едновременно практикуване и на двете. Д.Пр.*)

Това изявление обаче съдържа и предупреждение — предупреждение да не приемаме за даденост, че нашите възгледи непременно са от Господа. Нашите възгледи може да са отражение на нашите навици или проява на егоизъм, облечен в религиозна форма. Те могат да са остарели предразсъдъци от минали години; те може да не са в Господа, а в моята социална класа, в моята деноминация, в мен самият. Ние можем да проектираме подсъзнателните си желания във възгледи, които след това вярваме, че са в Господа. Или пък нашите възгледи може да са вкоренени в невежество, а ние да вярваме, че са от Господа.

Например, в сутрешната си поща открих писмо от разтревожен пастор, който ме критикува за моят отговор на въпроса: „Какво мислите за идеята за Успение Богородично (възнесянето на Дева Мария)?“. Аз бях отговорил: „Това е просто предположение“ (игра на думи с английската дума *assumption*, която означава „предположение“ и „възнесяне“). Този пастор попита: „Това означава ли, че вие не вярвате в Непорочното зачатие?“. Той беше сигурен, че е в Господа, когато зададе този въпрос, но всъщност беше в

заблуда, защото възнасянето на Мария се отнася до нейното вземане на небето без да преживее смърт! (Никъде в Библията не се споменава за нейното възнесение. И за това не е виновна самата Дева Мария, а онези, които твърдят това. Д.Пр.)

Това е скандално, но много от нашите предположения, че ние сме в Господа, могат да бъдат фини и скрити, и затова са по-опасни. Дори пълното посвещение и оприличаване с Него не означава непременно, че всички наши възгледи са в Господа. Нашите възгледи се състоят от информация плюс преценка и двете могат да бъдат погрешни, но въпреки това, ние все още сме в Господа. („Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“ (1 Кор. 10:12) Д.Пр.)

Милостиви Боже, очисти ме от тайния грях да предполагам, че съм прав във възгледите си, когато само сърцето ми е право пред Теб. Нека Духът на Истината непрестанно коригира възгледите ми и аз да бъда достатъчно смирен, за да се вслушвам. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес ще правя разлика, където е необходимо, между моите възгледи и евангелието.

22.07 - Светци в Ефес?

Отиваме при нашия следващ пасаж, преминавайки към Посланието към ефесяните — най-богатото от всички послания на темата „в Христос“: „Павел, по Божията воля апостол на Христос Исус, до светиите, които са и верни в Христос Исус“ (Ефес. 1:1). Бележката в полето казва: „които са в Ефес и са верни“. Този вариант е значим. Изглежда, че той изразява почуда от факта, че тези светии са в Ефес и все пак са верни. Ефес с неговия разврат и идолопоклонство — „Велика е Диана Ефеска!“ — е бил сурова среда за светостта.

Да бъдем „в Христос Исус“ може да означава също, че сме в Ефес — в нашият собствен „Ефес“, което преведено на съвременен език би означавало: във фабриката, в университета, в студентско общежитие, у дома, в някоя група или, което понякога е най-трудно от всичко - в църквата. Ако това да сте в Христос, означаваше просто да сте в Христос, точка, щеше да е сравнително просто. Но да бъдете в Него, означава също така да бъдете в „тях“ (във въпросната среда). **Тук е трудното!**

Търканията на нашата среда могат да ни донесат раздразнение или просветление. Те могат да бъдат полиращ прах, който ни кара да заблестим. Възможно е да има светии, които са едновременно в Ефес и в „ада“. Да живеете в небето и в ада едновременно, но небето да надделява! Ефес няма последната дума в живота ни - Христос я има. Това означава, че ние сме светии в Христос Исус в Ефес. Не обстоятелствата в които живеем, а нашата вътрешни нагласи ни определят. (А ние колко често се оплакваме от обстоятелствата, в които живеем. А може би, ние живеем там, за да ги победим, като не се подчиняваме на тях. Д.Пр.)

О, Свети Душе, обитай в мен! Тогава, където и да живея, аз ще живея в небесата, защото Ти си небето. Никакъв външен ад не може да докосне това дълбоко небе вътре в мен. Аз съм имунизиран за моята среда. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Може да живея, заобиколен от моя „Ефес“, но всъщност аз живея заобиколен от Божието царство.

23.07 - С всяко духовно благословение

Този стих е прекрасен: „Благословен да бъде Богът и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който ни е благословил в Христос с всяко духовно благословение в небесните места“ (Ефесяни 1:3). Тук се казва, че Бог ни е „благословил в Христос с всяко духовно благословение“. Означава ли това, че в Христос имаме всичко, от което човешката личност се нуждае за своето пълноценно развитие, растеж и съвършенство, и че не е нужно да търсим нищо извън Него? Да. Не е нужно да търсим извън Христос нищо, което е добро за нас. Ние имаме всичко в Него. Имам един приятел, който някога вярваше, че Исус е Пътят. (Кое е вярно Д.Пр.) Сега той вярва, че Исус е просто един път. Той се насочи към един индуки култ, за да „допълни“ Исус — да получи нещо по-голямо и по-всеобхватно. А какъв е резултатът? Жена му въздъхна тежко, когато я попитаха как върви търсенето им, и отговори: „Ние имаме още дълъг път“. Тези странични пътеки се оказаха задънени улици. Уморените им нозе ще се скитат и скитат, докато не стъпят отново на истинския Път. Сега те се кланят пред гроба на мъртъв гуру, вместо да вървят по открития път с възкръсналият Исус. А през това време снимките им ни ги показват със своите тъжни лица, че им предстои извървят още дълъг път, за да стигнат до всяко духовно благословение.

Това не означава, че аз вярвам, че всеки деноминационен израз на Христос е синоним на „всяко духовно благословение“. Често деноминацията (църковната общност) се изгражда върху определен аспект от

истината за Христос и, **акцентирайки само върху него**, **те пропускат пълнотата на живота в Него**. Христос бива така дефиниран, **че остава ограничен**. Вместо **пълнолуние**, те имат сърп – **една четвърт Христос**, вместо пълния Христос. Пълното посвещение на пълния Христос носи всяко духовно благословение. То е „**в небесните места**“ – **вие се чувствате като в рая, докато получавате небесни благословения**. **И наистина е така!** Вие не можете да пропуснете небето, защото го притежавате – **тук и сега**.

О, Исусе, Господи мой, аз съм в общение с Теб и имам всичко необходимо за сега и за в бъдеще. Всичко извън Теб е празнота, всичко в Теб е пълнота. В Теб всичките ми нужди са удовлетворени, и то с преизпълнение. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко извън Исус не ме допълва, **а само ме изтощава**.

24.07 - Предопределени да Му принадлежим

Друга част от вчерашният стих гласи: „**както ни е избрал в Него преди създаването на света, за да бъдем святи и непорочни пред Него**“ (Еф. 1:4). Този стих казва, че Бог ни е „**избрал в Него преди създаването на света**“. Предопределени ли сме да Му принадлежим? Дали тази съдба е вписана в нашите тела, умове, дух и взаимоотношения? **Да**. Чрез самото устройство на моето същество, аз вярвам, че съм предопределен да бъда християнин. **Всички мои органи, моята кръв, нерви, тъкани, мозък – всичко в мен – функционира добре, когато работи по Неговият начин**, и функционира зле, когато работи по някакъв друг начин. Аз съм предопределен от природата си да бъда Негов, **но мога да живея против тази съдба**. Ако го направя, **неминуемо ще бъда наранен**. Неговият път **е моят път**, и когато не вървя по Неговият път, аз съм извън себе си, по-малко от себе си, против себе си. Не мога да се бунтувам срещу Него, **без да се бунтувам срещу самия себе си**.

Командир на военновъздушна база ми каза: „**Ако хората в тази база бяха възприели това, което вие казахте тази сутрин в параклиса, нямаше да има проблеми. Проблемите във военната база са вътре в самите хора. Ако те бяха християни, проблемите щяха да изчезнат**.“ Проблемите в живота, произтичат от това, че не сме християни, защото **в моментът, в който не сте християнин, вие ставате проблем за себе си и за другите**. Хайдън Едуардс попитал командващ офицер от армията на САЩ в Корея: „**Според вас, каква е функцията на въоръжените сили?**“ Отговорът му бил: „**Нашата функция е да задържим нещата заедно, ако можем, докато вие, хората, не поемете нещата. Не съм сигурен, че можем, но това е нашата функция**.“ Никой друг **освен християните** не може да задържи нещата заедно. Всичко е създадено в своята вътрешна структура **да функционира по християнски начин**. Когато го прави, то работи добре; **когато работи по друг начин**, то върви към собствената си гибел. Ние сме предопределени да бъдем християни; тази съдба е вписана в нас **и следователно е неизбежна**. (Всички хора, а не само някои, са предопределени. Проблемът не, **че някои хора не искат да се предадат на Господа** и така сами се унищожат. **А никой не е спасяван насилно**. Бог ни е дал правото да избираме. Д.Пр.)

Исусе, Господи и Спасителю, благодарен съм, че съм предопределен да бъда Твой. Това е най-висшата съдба, която мога да си представя. Изправям рамене, когато мисля за това. Аз, една пращинка, съм предопределен да бъда като Теб! Слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята съдба е най-висшата възможна. Няма да я понижа, нито да я намаля — **ще я изпълня**.

25.07 - Святи и непорочни пред Него в любов

Друг превод на следващия стих гласи така: „**да бъдем свети и непорочни пред Него в любов, както ни е предопределил да Му бъдем, осиновени чрез Исус Христос, според благоволенieto на волята Си, за похвала на славната Му благодат, която Той ни е дарил във Възлюбеният Си**“ (Еф. 1:4–6). Да бъдем свети и непорочни **е за пред Него, а не пред хората**. Ние не можем да бъдем святи и непорочни **пред хората**, защото те не виждат всичко и затова **ни съдят погрешно**. Ние можем да бъдем святи и непорочни **пред Него, защото Той вижда всичко и разбира всичко**. Дори и пред Него, това означава да сме „**святи и непорочни пред Него в любов**“. Нашата любов може да бъде свършена, но делата ни **са несвършени**. **Ние не можем да бъдем свършени** в характера и постъпките си, **ако сме свършени само в намеренията и в любовта**. Когато Исус казва: „**Следователно, бъдете свършени, както е свършен вашият небесен Отец**“ (Мат. 5:48), Той **нямал предвид** ние да бъдем свършени по характер, както Бог е свършен. Думата „**следователно**“ препраща назад и се отнася до това, **да обичате враговете си и да се молите за тези, които ви**

гонят, да обичате онези, които не ви обичат. Това е, което Бог прави — Той оставя слънцето си да изгрява над злите и добрите. Вие трябва да обичате така, както Бог обича — да бъдете свършени в любовта така, както Бог е свършен в любовта.

Проявлението на тази свършена любов може да бъде несвършено, но въпреки това любовта да **е свършена**.

Тази благодат Той „*ни е дарил във Възлюбеният*.“ Това е единственото място, където Исус е наречен Възлюбеният, но то е многозначително. На всички останали места акцентът е върху любовта на Исус към другите.. Тук виждаме плодът: Този, който е обичал, се превръща във Възлюбеният Това винаги се случва — ако искате да бъдете обичан, тогава обичайте. Не просете за любов; давайте я. Тогава това, да бъдете обичан, ще дойде като плод и корен.

„*За похвала на славната Му благодат, която Той ни е дарил във Възлюбеният Си*“ — когато сме в Христос, Възлюбеният, Бог може да дава с двете си ръце. Той дава щедро на това място, защото е безопасно да ни дава, когато сме във Възлюбеният. Извън Възлюбеният Той дава символично — като знак за това какво би дал, ако ние бяхме във Възлюбеният.

Отче, помогни ми да оставам винаги и с всичко, което имам, във Възлюбеният. Там Ти си свободен да даваш, а аз съм свободен да получавам. Тъй като Ти даваш с две ръце, аз вземам с две ръце. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като Той дава щедро, аз получавам свободно.

26.07 - В Него имаме изкупление

Нашият следващ стих: „*В Когото имаме изкупление чрез кръвта Му, опрощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат, която Той преизобилно е излял върху нас*“ (Еф. 1:7–8). „*В Когото имаме изкупление чрез кръвта Му*“ — нима не можем да получим изкупление по някакъв друг начин; няма ли друг път, освен чрез Неговата кръв?

Отговорът е, че има два начина, по които можем да получим изкупление: или ние сами да извършим умилоствие за греховете си, или Бог да го извърши. (Според Бога, извършването на грях е толкова неприемливо нещо, че то се изплаща само чрез проливането на кръв и то, от безупречна жертва. Д.Пр.) Това плащане трябва да дойде от човешка или от божествена страна. Можем ли ние сами да платим за греховете си? Чрез нашите страдания, чрез добрите ни дела, чрез нашите мисли? **Отговорът е не!** Вината произтича от връзка с Бога, която е била скъсана. Тази връзка може да бъде поправена само по Божия инициатива, а Бог може да я поправи, само ако Той понесе нашите грехове в собственото Си тяло. И Той ги понесъл в Христос. Кръстът е външният знак на това вътрешно носене на нашите грехове.

Сега Бог може да прощава, защото опрощението, което Той предлага, вече не е евтино прощение. На Бог Му е струвало скъпо да прости. Кръстът е цената, която Бог плаща, за да стигне до нас, въпреки нашите грехове. (Христос е единственият приет от Бога посредник, между греховните хора и Святият Бог, който не може даже да погледне греха, камо ли да има връзка с него. Д.Пр.) „*Според богатството на Неговата благодат, която Той преизобилно е излял върху нас*.“ Предният стих казваше „дарена“; този стих казва „*преизобилно излята*“. Чудото и изненадата от това да бъдете опростен могат да бъдат описани от благодарното сърце само с думи като „дарена“ или „*преизобилно излята*“. Изглеждаше невероятно! За всеки, който я получава, божественото прощение **е изненада**, „*Как е могъл Той да бъде толкова щедър?*“ „*Той прие мен – дори мен!*“ Всичко това изглежда толкова невероятно, толкова незаслужено. **Разбира се, че е така!** След 57 години улавям себе си да си казвам: „*Това е твърде хубаво за един изкупен грешник.*“ Веднъж получих прекрасен венец на обществено събрание и си прошепнах: „*Това е твърде хубаво за един изкупен грешник.*“ Всичко това, плюс прощение, плюс небе – **изглежда твърде хубаво**, за да е истина!

Исусе, Господи и Изкупителю, как би могъл да бъдеш толкова милостив към неблагодарните, толкова добър към не-добрите, толкова обичащ към необичащите? Твоята щедрост разбива сърцето ми и там го пресъздава – пресъздава го на по-високо ниво. Благодарен съм. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз не съм просто изкупен от нещо, аз съм изкупен **за нещо** – изкупен за Неговото славно всичко! Аз следвам.

27.07 - Тайната на Неговата воля

Друг стих от Ефесяни: „*Като ни е открил тайната на волята Си според благоволенieto Си, което е поставил в Христос*“ (Еф. 1:9). Този стих е важен, защото показва как Бог разкрива тайната на Своята воля. Той ни я разкрива с всякаква мъдрост и проникателност. В Еф. 1:17, апостол Павел свързва духа на мъдростта и откровението с познаването на Христос. Тук обаче, вместо откровение, той поставя „проницателност“. Откровението присъства в последната част на стиха: „...*което е поставил в Христос*“. То се вижда в лицето на Исус Христос.

Исус Христос е Божията воля, станала видима и ясна. Божията воля станала плът, ходела и говорела, живяла, умряла и възкръснала. Исус е Божията воля, не просто описана с думи, а изживяната Божия воля. Когато гледаме Божията воля през живота на Исус, тя се изписва с думите: „*Бог е любов*“. Сега как се разкрива тази тайна пред нас? Чрез диктатура? Чрез специални свръхестествени видения? **Не, тя се разкрива чрез изучаване и размишление над Новия Завет, както ни разкрива Исус Христос.** Когато правим това, ние получаваме мъдрост. Ако е отделено от Исус, цялото познание е глупост, освен ако не се използва по Неговия начин. Исус е знание, превърнато в мъдрост; **това е съвършената мъдрост.** Тя не е просто религиозна мъдрост, а е всичко, което е истински мъдро. Това е мъдростта, която знае как да живеем, как да мислим, как да чувстваме, как да действваме, как да бъдем! **Това е най-чистата и съвършена мъдрост.**

След това, тази мъдрост се постига чрез **проницателност**. Чрез Въплътеният Исус, ние получаваме виждане за истината. Като мислим за Него, размишляваме и действваме според това, което виждаме, ние придобиваме проницателност – дълбоко разбиране за нейния смисъл. Чудото се разгръща. Самата гледка е вълнуваща, но дълбокото вникване е също толкова вълнуващо. Това е растящо чудо; когато по-дълбоки значения се разкриват, ние виждаме по-широки хоризонти и се разкрива нейният вечен замисъл. **Божията воля, разкрита в Исус, е най-красивото нещо в тази вселена.**

„*О, Боже, стоя потънал в удивление, любов и възхвала, докато виждам Твоята воля да се разкрива в Твоя благословен Син. Тази воля ни мисли доброто и има за цел да ни изцели. Тя не е просто добра, тя е изкупителна. Обичам тази Воля, защото тя е Любов. Амин.*“

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Волята на Бог е моят най-висш интерес, винаги, във всичко и навсякъде – без никакви изключения!

28.07 - План за обединяване на всичко в Него

Сега: „*като план за пълнотата на времената, да обедини в Христос всичко – това което е небето и онова, което е земно*“ (Еф 1:10). **Този стих е от изключителна важност.** **Върху тази основа**, църквата търси основа за единство и план за обединение. Някои подхождат към въпроса с идеята, че трябва да разберем взаимните си позиции относно кръщението, църковните чинове, тайнствата, епископите, доктриналните акценти и църковното управление. Всичко това завършва с безплодни дискусии, които повдигат повече въпроси, отколкото отговори, **тъй като са напълно изместени от центъра.** Тези неща никога не са били замислени (от Бога Д.Пр.) да бъдат основа на нашето единство. Бог има план и този стих го посочва: „*като план за пълнотата на времената, да обедини в Него.*“ – **в Исус Христос.** Божият план е да обедини всичко, и то да го обедини в Него.

Исус Христос е центърът на нашето единство. Нищо друго не е. Ние не можем и не трябва да се обединяваме около кръщението, защото то не е център на нашата вяра. Не можем и не трябва да се обединяваме около епископите, защото те не са център на нашата вяра. **Можем и трябва да се съберем на едно единствено място, и това място е Исус Христос.** Той и единствено Той е центърът на нашата вяра. Аз написах: „*Всеки, който принадлежи на Исус Христос, принадлежи на всеки друг, който принадлежи на Исус Христос. Той може да пренебрегне това единство, но не може да го отрече, защото то е вродено*“. Някой ми отговори: „*Това звучи твърде хубаво, за да е истина*“. А то е твърде хубаво, **за да не бъде истина.**

Това е Божият план: „*като план... да обедини в Христос всичко*“. Така че, всички останали планове, основаващи се на едно, друго или трето, **се разбиват в Божия план.** Църква, която е обединена около каквото и да било друго, освен единствено около Исус Христос, е нестабилен строеж и **трябва да рухне**, защото нейната основа не е единствената истинска основа. Божията цел е да обедини всичко и тази цел се е превърнала в план, а този план е да обедини всичко около Исус Христос и само около Него. **Всички други планове са планове на суетата.** Това е Божият план и той не подлежи на поправки – той не е „Христос и кръщението“, „Христос и епископите“. Той е **само Христос.**

О, Боже, колко съм благодарен, че ни държиш здраво към този единствен план. Няма друг

възможен план. Всички останали центрове на планове са толкова незначителни, че са направо нелепи. Твоят център е нашият център – Исус, центърът на нашата вяра, а оттам и центърът на нашето единство. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Христос сам по себе си е и завинаги ще бъде центърът на моето единство с всички онези, които Му принадлежат.

29. 07 - Обединени около Христос

Трябва да прекараме още един ден върху този благословено светъл стих: „като план за пълнотата на времената, да обедини в Христос всичко – това което е небесно и онова, което е земно“ (Еф. 1:10).

Видяхме, че планът на Бога е да обедини всички неща в Исус Христос и че този план е за пълнотата на времената. Дали Павел е прозрял, че това трябва да се случи в пълнотата на времената, когато моментът е узрял за това? Времето ще бъде узряло за него, едва когато, след като сме отхвърлили Божия план, ние опитахме собствените си планове и те се провалят. Тогава ли ще се обърнем в своята безпомощност към Божия план? Това ли е пълнотата на времената? Опитвали ли сме се през вековете да обединим църквата около това, онова и третото, и дали всички тези опити не доведоха до още по-голямо разделение? **Да!** Времето сега е узряло да се обърнем към Божия план. Всички други планове са се провалили и ще се провалят. Това е пълнотата на времената.

Този план е спиращ дъха по своя обхват; той цели да обедини всичко в Него – нещата на небето и нещата на земята. Основата на единството, трябва да бъде еднаква и на небето, и на земята. Тогава е очевидно, че единствената основа на единството на небето е Исус Христос. Нима бихме могли да се съберем на небето около кръщение, около епископи или около църковно управление? Да зададете този въпрос, означава да отговорите на него. Това би било нелепо. Щом е нелепо там, значи е нелепо и тук. Нелепо е навсякъде.

Някой ме представи, казвайки: „Стенли Джонс каза, че ако Джавахарлал Неру (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Jawaharlal_Nehru Д.Пр.) не е в небето, той не иска да ходи там“ – което, разбира се, аз не съм казвал. Аз не искам да отида на небето заради това, онова или третото, нито за да видя това, онова или третото; аз искам да стигна до небето, за да видя моят Изкупител, да положа лептата на моята благодарност в нозете Му и да бъда обединен в Неговите нозе с всички останали, които Го обичат. Той ще бъде центърът на единството на небето и Той ще трябва да бъде центърът на единството на земята – иначе няма да има никакво единство.

О, Исусе, център на моята любов и на мое единство. Давам Ти сърцето си и подавам ръка в братство на всички онези, които Те правят център на своята любов. Тук ние сме свързани заедно в неразривни връзки. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: На небето ще видя златните улици и дори лицата на любимите ми хора, но ще се взирам в лицето на моят Изкупител.

30.07 - Моралната вселена е една

Този стих сочи към една важна истина за предопределението: „В Него, според намерението на Този, Който върши всичко, по решението на Своята воля“ (Еф. 1:11). Истината, към която той ни насочва, е следната: Божията воля е ограничена до всичко, което е в съгласие с това да бъде в Него – в Исус! Това е спиращо дъха. Бог няма да направи нищо, което не е христоподобно!

Бог и човека споделят един и същ морал

Ако Бог иска от нас да бъдем в Него, Той Сам прави същото – Той също е в Христос.

Бог не може и не постъпва по начин, който противоречи на това, да бъде в Христос.

Той ограничава Своите действия, отношение и воля, в рамките на това, да бъде в Христос.

Това означава, че моралната вселена е една – еднаква както за Бога, така и за човека.

Това означава, че Бог спазва моралните закони, които поставя пред нас.

Това означава, че христоподобието е стандарт за поведение както за Бога, така и за човека.

Това означава, че чрез всичко, което Бог изисква от нас, ние разбираме какъв е Той Самият.

Бог е последователен в Своите действия

Това означава, че няма един стандарт за Бог и друг за човека. Бог е последователен. Един владетел в

Индия издал закон, с който забранява многоженството, но след това се оженил за втора съпруга. Когато хората се възмутили, той спокойно отговорил: „*Аз създавам законите; не ги спазвам*.“ Той се смятал за над закона. Хората се надигнали и го свалили от трона.

Човечеството бавно, но сигурно сваля от трона боговете, които не спазват законите, които те самите създават.

Този процес на сваляне, ще остави Бога, Отецът на нашия Господ Исус Христос, на трона на човешките сърца. Защото Той, и само Той, действа в Христос така, както иска ние да действаме в Христос.

Исус е пример за всички

Исус е Божията воля за Бога и Божията воля за човека.

Исус е начинът, по който всеки трябва да постъпва, навсякъде.

Бог не би могъл да извърши нещо нехристоподобно и въпреки това да остане Бог. С това Той би нарушил собствената Си природа.

Исус е човешкият живот на Бога – Бог в действие при човешките условия.

Когато постъпваме в Христос, ние постъпваме универсално. Действаме така, както Бог действа, и проявяваме духът, който Бог проявява.

„О, Боже, мой небесни Отче, виждам в Исус Твоята мъдрост за живота и моята мъдрост за живота. Виждам как да живея. Какъв живот виждам! Затаил съм дъх в очакване, защото това е самият Живот, който се разгръща. Благодарен съм. Благодаря Ти. Амин.“

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Тъй като Исус е моята мъдрост за живота, аз ще изграждам живота си според Неговата мъдрост.*

31.07 - Предопределени и призвани

В следващият стих се казва: „...*ние, които първи се надяхахме в Христос, сме предопределени и призвани да живеем за похвала на Неговата слава*“ (Еф. 1:12). „...*ние, които първи се надяхахме в Христос*“ – тази фраза може да означава, че сме били сред първите по време, които са се надявали в Христос, или може да означава, че не сме имали надежда, **докато не я открихме за първи път в Христос**. Вероятно второто значение е истинското. Надеждата се ражда от контакта с Христос и да бъдете в Христос означава да бъдете в надежда. Да сте във Христос, означава да сте във надежда.

Надеждата е християнска добродетел, а не нехристиянска. На нея се е гледало като на илюзия. Нехристиянската позиция е: „*Животът ще спазва обещанието си към ухото ти, но **ще го разбие в надеждата ти***“. Християнската позиция е: „*А Богът на надеждата да ви изпълни с всяка радост и мир във вярата, така че, чрез силата на Светия Дух, да **преизобилствате в надежда***“ (Рим. 15:13). „*Да **преизобилствате в надежда***“ – това е образът на християнина. Той никога не знае кога е победен, защото започва с поражение – поражението на кръста. Не можете да победите Поражението, защото християнинът превръща поражението на кръста в победата на сутринта на Възкресението. Той вижда изгрев във всеки залез, дъб във всяко гниещо семе. Той вижда светец във всяка Магдалена, канара във всеки колеблив Симон (апостол Петър Д.Пр.), ново начало във всеки тъжен край.

„*Ние... **сме предопределени и призвани да живеем за похвала на Неговата слава***“. Ние сме предопределени да живеем по Неговият начин, защото Неговият начин е отпечатан в нашата кръв, в нашите тъкани, в нашите нерви, в цялото ни същество. Можем да живеем против тази съдба, но ако го направим, автоматично **се нараняваме**. Ние сме призвани да живеем според това, **за което сме предопределени**.

Да предположим, че предопределеното и призованото бяха в конфликт – предопределени сме за едно, призвани сме за друго. Тогава щяхме да бъдем безнадеждни противоречия. Но да бъдем предопределени и призвани за едно и също нещо, означава да сме **в изпълнено с надежда съгласие**. Предопределени – призвани – редуващи се удари на едно и също сърце!

О, Боже, Отче мой, колко съм благодарен, че съм предопределен и призван да бъда в Христос, да мисля в Него, да действам в Него, да обичам в Него. Когато съм в Него, аз съм в Живота, изобилен, преливащ, вечен, сега и за в бъдеще. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Тъй като Неговото призвание за мен е моята истинска съдба, аз ще ги приема като едно цяло.*

1.08 - Запечатани с обещаният Свят Дух

Продължаваме: „В Него и вие, които чухте словото на истината, благовестието на вашето спасение, и повярвахте в Него, бяхте запечатани с обещаният Свят Дух, Който е гаранцията за нашето наследство, докато го придобием, за похвалата на Неговата слава“ (Еф. 1:13–14). „В Него и вие... бяхте запечатани с обещаният Свят Дух.“ Защо само в Него е даден Светият Дух? Дали това е ограничено и изключващо? Не, не е по-ограничено, отколкото е ограничено, че две и две правят четири. Две и две правят четири, отговаря на фактите - две и две правят пет не отговаря на фактите. Светият Дух може да бъде даден само в Него, защото Той е единствената форма, която отговаря на фактите. Светият Дух е христоподобен дух и ако Той беше даден в друга форма освен в Христос, Той щеше да е нехристоподобен дух. Следователно, Бог е ограничен от необходимостта да даде Светият Дух на онези в Христос, защото всяка друга форма, щеше да е форма за не-Христоподобие. Това би направило Бога автор на неистина, защото Христос е Истина.

„А това каза за Духа, Когато онези, които вярваха в Него, щяха да приемат; защото Духът още не беше даден, понеже Исус още не беше прославен“ (Йоан 7:39). „Понеже Исус още не беше прославен“ - Исус трябвало да живее, да проповядва, да умре, да възкръсне и да отиде отдясно на Отца, преди формата да е готова - формата на значението на Христоподобието. Тогава и само тогава Бог можел да ни обсипе с дара на Светият Дух. Силата можела да бъде безопасно поверена на този модел.

В изрезка от вестник се казва: „Въплъщението на Дурга“ (Кали). „Осемгодишно момиче привлича големи тълпи. Момичето често било сграбчвано от спазми, когато езикът ѝ излизал около 15 см от устата ѝ, а очите ѝ блестели странно.“ Тя е „въплъщение“ на кръвожадната богиня Кали. Може ли Бог да даде Светия Дух, ако този вид странна, тайнствена сила бил моделът? Не, моделът трябвало да бъде Исус.

О, Отче, Ти не би могъл да подкрепиш Кали-изма или който и да е друг -изъм, защото в Исус видяхме „точният образ“ на Твоята личност. Какъв образ! Този образ не Те представя погрешно – той Те представя. Затова чакаме Светият Дух – чакаме в Него. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз чакам духът в Него. Длъжен съм да го намеря, защото Духът е в Него, следователно и в мен.

2.08 - Гаранцията за нашето наследство

Трябва да прекараме още един ден: „В Него и вие, които чухте словото на истината, благовестието на вашето спасение, и повярвахте в Него, бяхте запечатани с обещаният Свят Дух, Който е гаранцията за нашето наследство, докато го придобием, за похвалата на Неговата слава“ (Еф. 1:13–14).

Това запечатване от Светият Дух се дава на онези, които „чухте словото на истината“, „благовестието на [тяхното] спасение“ и „повярвахте в Него“ – така че този дар е дар на вярващият, който не трябва да се отъждествява с обръщането във вратата, а е нещо в допълнение към и след обръщането. Това е запечатване на писмото за прошка и помирение.

След обръщането, незапечатаното писмо е отворено за влияния от неочистеното подсъзнание. Светият Дух очисти и осветява подсъзнателните движещи сили, координира подсъзнанието и съзнанието, поставя и двете под един контрол и изкупление, и създава единна личност. Така личността е запечатана от вътрешно нахлуване. Сега враговете са до голяма степен отвън. Вътрешната крепост е в безопасност – в безопасност под охраната на Светият Дух.

Това запечатване от Светият Дух е „гаранцията за нашето наследство“, докато не го завладеем. Това е странно твърдение – Светият Дух е гаранцията за наследството на небето. Дали Той носи вътрешно единство и последваща радост, която е предвестник на нашето небесно наследство? Дали небето е единство и радост? Да. Това е единство и радост, около личността на Христос; ние сме обединени в Него и се радваме в Него. Всеки, който има Светият Дух, има предварителен поглед към небето вътре. Светият Дух е гаранцията за небето, защото Неговото присъствие вътре, носи небето. Ние имаме небето, в което да отидем на небето. Светият Дух носи миниатюрно небе вътре в нас.

О, Благословени Душе, колко съм благодарен за това славно небе на чистота, единство и радост, което Ти носиш вътре в мен. Липсата му е ад; присъствието му е небето. И така, аз вървя по небесния път към небето, с небето вътре в мен. Благодаря Ти.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм „гарантиран“ човек – гарантиран по отношение на цел, посока и качество.

3.08 – Аз отказвам да приема ограниченията си

Ефесяни продължава да се разкрива: „*Затова и аз, като чух за вярата ви в Господ Исус и любовта ви към всички светии*“ (Еф. 1:15). Тук вярата и любовта са свързани. Те са свързани отново и отново: „*Тимотей... ни донесе добрата вест за вашата вяра и любов*“ (1 Сол. 3:6). „*Вашата вяра расте изобилно и любовта на всеки един от вас... се увеличава*“ (2 Сол. 1:3). Защо те са свързани – случайно ли е? **Не, то е като причина и следствие. Любовта идва от вярата.** Да подтикваме хората да обичат без вяра, води до суета. Любовта трябва да **има корените**.

Това не е вяра във вярата. Това ви кара да се напрягате да имате повече вяра, **което ви кара да имате по-малко.** (Насила хубост не става. Истинската вяра **не е вяра в някаква идея, каквато е вярата в прочутото стихотворение на Вапцаров. Тя е вяра Личност** Д.Пр.) Това е вяра в Господ Исус. Когато фокусирате вниманието си върху Него, вярата расте с вниманието. „*Това, което привлече вниманието ви, ви привлича*“ Ако вниманието ви е фокусирано в Исус, вие започвате да обичате това, което Той обича **и започвате да обичате с Неговата любов.**

Д-р Маси, пастор на баптисткия храм „Тремонт“ в Бостън, който е по-стар от 90 години и е енергичен, ми каза: „*Ще ви предам моята житейска философия: С оглед на Божиите ресурси, аз отказвам да приема ограниченията си.*“ Той не се фокусирал в собствените си ограничения; той гледал Божиите ресурси **и докато правел това, вярата му нараствала.**

Един белгийски правителствен служител казал на преподобния г-н Гонджола, ръководител на невероятното съживление в Белгийско Конго: „*Ние биехме тези хора, за да ги накараме да се оправят, но нищо не се случи. А вие ги карате да се оправят сами.*“ Те гледали в Исус **и искали да се оправят – отвътре.** Вие гледате Исус и вашата вяра расте и от вашата вяра расте любовта, а чрез този процес вие растете – без усилие. Преподобният г-н Гонджола казал: „*Преди да дойде Светият Дух, аз бях толкова горд, че не поздравявах никого. Сега обичам всички.*“ Светият Дух насочил вниманието си в Исус и от това внимание произлязла любов – **любов към най-необичаните.**

О, Свети Душе, излей в сърцето ми Божията любов, за да мога да обичам това, което не мога да обичам, и да вярвам в хора, в които не мога да вярвам. Тогава ще бъде постоянно чудо за себе си и за другите. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Вярата и любовта ще бъдат редуващите се удари на моето сърце в този ден във всичко.

4.08 - Дух на мъдростта и откровението

Този стих е разкриващ: „*дано Бог на нашия Господ Исус Христос... ви даде дух на мъдрост и откровение, в познаването на Него*“ (Еф. 1:17). Този стих разказва, как ние растем в познанието за Него: то идва чрез „*дух на мъдрост и откровение*“.

Мъдростта е **усъвършенстване** на нашите способности, така че да мислим по-добре, по-точно и по-дълбоко. Тя е **изостряне на мисленето и разсъжденията** на човека. Това е стремежът на човека **да се издига нагоре.** Някои биха казали, че този метод на изследване е единственият метод на познание. Джон Дюи (виж https://en.wikipedia.org/wiki/John_Dewey Д.Пр.) е казал: „*няма знание, освен това, което идва от човешкото мислене и открития*“.

От друга страна, има и такива хора, които зависят изцяло от откровението. Те седят с празен лист хартия и записват това, което им е „*дадено*“. Това е всичко и само откровение.

И двата метода „или, или“ **са непълни.** Верният отговор е: „**и двете**“. Мъдростта трябва да се използва и може да ни отведе далече, но идват моменти, **когато мъдростта не е достатъчна.** Ние се нуждаем **от откровение.** Бог се намесва и ни дава светлина и прозрение, не нашите собствени. Следователно, това е двоен процес; **ние се протягаме нагоре с нашата мъдрост, а Бог се протяга надолу със Своето откровение.** Това са редуващите се удари на християнското сърце: мъдрост - откровение; откровение - мъдрост. **Това е кооперативно начинание.**

Това кооперативно начинание ни спасява от гордостта и самонадеяността, както и от умствения мързел и духовна зависимост. Този стих свързва двете понятия: „*Размишлявай върху това, което казвам, защото Господ ще ти даде разум във всичко*“ (2 Тим. 2:7). „*Размишлявай... Господ ще ти даде разум.*“ Следователно, християнството е мускул и чудо - не твърде много мускул, за да не се напием; не твърде много чудо, за да не се изтощим. **Ние работим така, сякаш всичко зависи от нас, и се уповаваме така, сякаш зависи от Бога.**

Господи Исусе, ние поставяме умовете си на Твое разположение. Помисли върху тях и след това ги вдъхнови да мислят по-дълбоко и да се стремят с по-благоговейно благоговение. Запаля ме с божествено любопитство и ме освети с Твоя ум. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм обзет от Твоето откровение свие и съм пропит от Твоята мъдрост около мен. Колко съм богат!

5.08 - Неговото славно наследство в светиите

Трябва да прекараме още един ден в „*дух на мъдрост и откровение, за да Го познаете и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която Той ви е призвал, какви са богатствата на славното Му наследство в светиите*“ (Еф. 1:17–18). Този стих казва, че „*очите на сърцето ви*“ са просветени, *за да знаете*. Човек би си помислил, че Павел би казал „*очите на ума ви*“, защото той току-що беше говорил за мъдрост и откровение. Виждаме ли със сърцето? Да, може би, *единственото истинско виждане* е със сърцето. *Знанието без любов е сяпо*.

Учените, занимаващи се с атомна енергия, виждали само с ума и създали ужасното чудовище, атомната бомба. *Това било знание без любов и ни е довело до ръба на пропастта*. Само когато видим със сърцето си, възможността атомната енергия да бъде използвана за повишаване на нивото на живот за всички, *това знание ще се превърне в мъдрост*.

Две неща произлизат от това *сърдечно* знание – „*за да познаете каква е надеждата, към която Той ви е призвал*“. Вие знаете удивителния обхват на това изкупление – *виждате какво се прави в нас и за нас и това ни дава голяма надежда*. Това е, което получаваме от всичко това. Другото нещо е *онова*, което Бог изявява *от това познание* – „*каква е богатството на славното Му наследство в светиите*“. Неговото славно наследство в светиите. *От всички неща!* Аз мислех, че Бог получава проблеми и още проблеми от този процес на изкупление. Вижте какво трябва да изтърпи Той – *дори в светиите!* Но тук се казва, че Бог получава славно наследство в светиите! Дали това е преувеличение? *Не!* Когато едно дете расте, майката и бащата си мислят, *че не са получили много в детето, освен проблеми и още проблеми*. Обаче, годините идват и си отиват, *и това проблемно момче се превръща във велик човек и велик слуга на човечеството*. *Богатството на тяхното наследство е това момче!* Бог някой ден ще ни погледне и ще каже: „*Е, аз вложих много усилия с него, но вижте го сега. Богат съм с такова наследство*.“

О, Боже, Отче мой, възможно ли е Ти да бъдеш богат в мен, да мога да Ти донеса нещо, което не си имал преди? Това ме смирява и ме изпраща до най-висшето небе. Славно наследство? Тогава ме изпълни със Своята слава. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз няма да бъда проблемът на Бога – ще бъда Неговата личност.

6.08 - Неизмеримото величие на Неговата сила

Продължаваме това славно изучаване на Посланието до Ефесяни: „*И колко превъзходно е величието на Неговата сила в нас, които вярваме, според действието на Неговата мощна сила, която Той е проявил в Христос, когато Го е възкресил от мъртвите и Го е сложил да седи отдясно Си на небесата*.“ (Ефесяни 1:19–20). Тук Павел казва, че „*Неговата мощна сила, която Той е проявил в Христос, когато Го е възкресил от мъртвите*“, *действа и в нас, вярващите*. Силата, която е възкресила Исус от мъртвите, *действа изкупително* в нас, *за да ни възкреси с Него, за да седнем в небесните места – мястото на върховната власт*.

Възкресението на Исус *не е нещо в историята*, което да гледаме, на което да се възхищаваме и да се радваме; *то е нещо, което ние трябва да си присвоим и чрез което да живеем* – нещо, което действа в нас. Същата сила, която превърнала най-ужасното поражение в историята – поражението на кръста – в най-славната победа в историята – победата на възкресението – *е налична в Христос сега*. Ако съм в Христос, аз *не съм в победен Христос; аз съм в Христос*, който извоюва най-великата победа, виждана някога на нашата планета, и Той я извоюва не като единствена, уникална победа, а *като победа, достъпна за всички, които остават в Него* и приемат тази победа не само като идея, *а като нещо, което получавате като свой работещ начин на живот*. Вие живеете с най-великата сила, която някога е била проявявана на тази планета – силата, която е възкресила Исус от мъртвите.

Това означава, че вие *излизате* от мъртвото минало; *миналото е зад гърба ви*. Вие живеете с Живият

Христос. „*Заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество*“ (Еф. 6:10) – тази сила, която е проявена във възкресението. Така че **вие се включват** в най-високата точка – в точката на възкресението – **и живеете чрез тази сила**. Така че, ние не живеем чрез Витлеемското бебе, нито чрез мъртвия Христос на кръста; **ние живеем чрез Възкръсналият Христос на трона**.

Господи, Боже мой, аз живея чрез най-славния факт в историята – Твоето възкресение. И още – аз живея чрез този факт сега на трона и съм жив завинаги. Какво повече мога да искам? Аз не искам, аз приемам – приемам с две ръце. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Не слаб Христос е този, с когото трябва да се занимаваме, а с Христос на силата“ (Мофат).

7.08 - Тъга – християнска добродетел

Вчерашният стих е допълнен със следващия стих: „*дори когато бихме мъртви чрез прегрешенията си, ни съживи заедно с Христос (чрез благодат сте спасени) и ни възкреси с Него, и ни постави да седим с Него в небесните места в Христос Исус*“ (Еф. 2:5–6). Този стих използва предлози за отъждествяване – *ни съживи заедно с Христос...и ни възкреси с Него... и ни постави да седим с Него*. Това е прекрасно и спиращо дъха, но е и – три пъти „с“. „С“ не било достатъчно – **трябвало да бъде „в“ – в небесните места в Христос Исус**. Този стих започва с мъртви хора и завършва със същите тези мъртви хора **съживени и живи в небесните места** – живи „*в небесните места в Христос Исус*“. **Това е изкуплението**.

Животът в Христос, е живот в небесните места. Павел е писал това **от затвора!** В небесни места **и въпреки това, в затвора!** За ранните християни се казвало: „*Те били напълно безстрашни, абсурдно щастливи и в постоянни проблеми*.“ (цитат от Уилям Баркли)

Но как **ние сме променили** това. Афрат, обърнат във вярата персийски благородник, излагайки несторианската вяра, подчертавал: „пост, молитва, любов, смирение, девственост, въздържание, мъдрост, гостоприемство, простота, търпение, нежност, **тъга**, чистота.“ Забележете, че „**тъгата**“ била християнска **добродетел!** Аз казах на Руфъс Моузли: „Ако се наложи аз да проповядвам на погребалната ти служба, знаеш ли какво бих направил? Бих обърнал внимание **на чудото на твоя дух**. Ти беше щастлив, когато беше добре, **и си щастлив**, когато си болен, измъчван от болка – **това е по-голямо чудо** отколкото твоето изцеление.“ Той ми отговори: „Ами, мисля, че бих предпочел *ти да проповядваш на погребалната ми служба, отколкото някои от останалите. Те биха си кършили ръце и биха казвали: „Защо Руфъс умря?“ А ти ще пееш припева „Алелуя*“. Човекът, който е **в Христос**, **е в небесни места** – идва болест, идва здраве, идва живот, идва смърт.

О, Исусе, само да бъда в Теб, означава да бъда в рая. Ти си раят – раят на помириенето, раят на радостта, въпреки всичко, раят на песента, докато живея във външен ад. О, Исусе, Ти си раят и аз съм в Теб и следователно съм в рая. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Може да живея в колиба или в къща, но в Теб съм в небесни места.

8.08 - Неизмеримо богатство на Неговата благодат

Следващият стих е просветляващ: „*за да показва в идните векове неизмеримото богатство на Своята благодат в доброта към нас в Христос Исус*“ (Еф. 2:7). Централното нещо в Христос Исус **е благодатта**. Благодат и истина дойдоха чрез Исус Христос. **Той беше пълен с благодат и истина**. Някои донесоха истина, **но не и с благодат**. Други все още донесоха благодат, **но не и истина**. Двете **се събраха** в Него – Неговата **благодат** беше истинска; Неговата истина беше благодатна. Благодатта може да се определи словесно **като незаслужена благосклонност, но жизненоважната благодатта може да се определи само като Исус**. Там виждаме благодат – **Словото на благодатта, станало плът**. Гледайки Го като благодат, ние виждаме най-красивото нещо, виждано някога на нашата планета.

Нищо по-красиво няма да се развие на тази планета: „*за да показва в идните векове неизмеримото богатство на Своята благодат*“. В разгръщащата се **драма на смисъла на сътворението**, **нито** мъдростта, **нито** знанието, **нито** силата, **нито** авторитетът, **нито** добротата, **ще изглеждат** като най-ценното и възхищаваното – **това нещо ще бъде благодатта**. Благодатта е любов, приложена към необичаните, приложена към **най-малко заслужаващите**, приложена към **несъмнено грешните**, приложена към **блудния син**. Благодатта **е любов с отворени обятия**. Благодатта **е любов със сълзи по бузите си**, казваща: „*Върни се у*

дома.“

Тази благодат е неизмерима. Цялата ни любов е измерима; ние обичаме обичаните, заслужаващите, тези, които ни обичат в замяна. Но тук благодатта показва любовта като **неизмерима**. Няма ограничения; без значение **какво сте направили**, или **какъв сте били**, без значение **какъв сте**, благодатта има отворени обятия, **дава ви ново начало**, отваря ви вратата към безгранично развитие. Бог няма да има нищо по-красиво, което да покаже в идните векове, **от продуктите на Своята благодат**. Бог, който притежава всичко, няма да има нищо по-богато да покаже на вековете, отколкото, неизмеримото богатство на Неговата благодат. **Ние ще бъдем експонатът** на Божиите богатства. Той няма да има нещо по-ценно да покаже и **няма нещо, което Бог с по-голямо удовлетворение ще покаже**.

О, Отче, ние започваме да виждаме смисъла на разгръщащата се цел на сътворението — това е пресъздаване. Изкуплението на нас, които развалихме Твоето първо творение. Ти си събрал разбитите парчета и изграждаш храм на благодатта. Благодарим Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Върху всичките ми постижения ще бъде написано „благодат“.

9.08 - Създадени в Христос Исус за добри дела

Драмата, която се разгъва: „**Защото ние сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, които Бог е приготвил предварително, за да ходим в тях**“ (Еф. 2:10). Този стих е **коректив** на предходните стихове: „**Защото по благодат сте спасени чрез вяра; и то не от самите вас, това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой**“ (Еф. 2:8–9). Единият стих казва: „**сте спасени... не чрез дела**“, а другият казва: „**създадени в Христос Исус за добри дела**“. Това дава християнската позиция **относно добрите дела** – ние не сме спасени **чрез добри дела**, но сме спасени **за добри дела**. Добрите дела не идват като спасение, **те са резултат от спасението**. Спасението е **по благодат чрез вяра – то е дар от Бога**. Обаче, не можете **да запазите този дар**, освен **ако не покажете тази благодат на дело чрез добри дела**.

Добрите дела **идват от Неговото добро дело**. Бог **не започва** с промяна на нашите дела; Той започва **с промяната на нас**. Добрите дела, естествено и свръхестествено, **идват от добрия човек**. „**Добрият човек от доброто си съкровище... изнася доброто**.“ (Лука 6:45) Изворът се пречиства и потокът тече чист.

Ние сме **предопределени** да вършим тези добри дела – „**добри дела, които Бог е приготвил предварително**.“ Предопределени ли сме да правим определени неща? **Да**, и тази съдба е **записана в конституцията на нашето същество** – записана е в нашите нерви, нашите органи, нашата кръв, нашите тъкани. Някои неща хвърлят пясък в механизма на човешкия живот. Кои са те? Омраза, страх, егоцентризъм, вина. Предопределени сме от нашата същност **да не чувстваме** тези неприятни неща. От друга страна, други неща смазват механизма на човешкия живот. Кои са те? Любов, вяра, себеотдаване, радост от прошката. **Тогава ни е писано да обичаме, да имаме вяра, да се отдаваме, да се радваме на прошка и да я даваме**. Тази съдба е написана в нас, следователно тя е неизбежна. Можем да живеем **срещу тази съдба**, но ако го направим, **ние автоматично се нараняваме**.

О, Отче, когато ходим по Твоите пътища, ние ходим; когато се опитваме да ходим по някой друг път, ние се спъваме и падаме. Когато поемаме по Твоя път, ние поемаме по нашия предопределен път. Твоят път е нашата свобода. Помогни ми да поема по Твоя път, защото тогава ще бъда свободен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Предопределен съм от самата структура на моето същество, **да обичам, да бъда като Него**.

10.08 - Той е нашият мир

Следващият наш стих става още по-важен: „**А сега в Христос Исус вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо в кръвта на Христос. Защото Той е нашият мир, Който е направил и двамата едно**“ (Еф. 2:13–14). Често чуваме за разделяне на думата “atonement” „**изкупление**“ на “at-one-ment” „**примирение**“ – **изкуплението е примирение с Бога**. Тук Павел казва, че изкуплението е примирение **един с друг** – „**вие... сте поставени близо в кръвта на Христос**“.

Дали кръвта Христова е някаква магическа пръчка, която се размахва над нас и ни прави едно? **Не**. Ако сте достатъчно смирен, за да спрете да се опитвате да правите изкупление за греховете си **чрез собствените си усилия и смирено приемете изкуплението**, което Исус е извършил чрез кръвта Си, тогава

автоматично ще станете едно с всеки, който е достатъчно смирен, за да приеме същия дар. Смирението към Христос, поражда смирение един към друг. Ние автоматично се присъединяваме към Обществото на Получателите. Ако принадлежите към онези, които се опитват да се изкачат по стълбата към Бога, за да Го намерят на най-горното стъпало на стълбата на достойнството, вие се стремите сам да постигнете спасение. Няма нищо, което да свързва постигналите хора – те са скрито съревноваващи се, защото са самоуверени. Ако обаче, вие принадлежите към тези, които вярват, че Бог ни среща на най-долното стъпало на стълбата като грешници, където вие не постигате, а получавате спасение като дар от Бога, тогава вие се стопявате в прегръдките си, докато говорите радостно за Неговата благодат. По самата си природа тя е сътрудничество около изкупителната Личност на Исус.

„Той е нашият мир, Който е направил и двамата едно.“ Не е нужно да намирате единство в Христос. Вие го имате присъщо. Всичко, което трябва да направите, е да изразите единството, което е ваше в Него. Може да предадете това единство, но не можете да го отречете, защото то е присъщо. Тричасова среща беше проведена от остро противоположни страни – противоположни във възгледите си за тайнството. В края на тричасовия безрезултатен дебат един каза: „Е, можем да се съберем на мястото на Христос.“ Те биха могли.

О, Исусе, Ти си нашият мир. Около всичко останало ние се разделяме; около Теб се обединяваме. Ти си ни направил и двамата едно, неразделни, стига да принадлежим неразделно на Теб. Когато излезем от Теб, ние излизаме един от друг. Дръж ни близо. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Той е нашият мир – когато съм в Него, съм в мир – със себе си, с брат ми и Бога – аз съм в мир.

11.08 - Нов човек от две партии

Сега идва един много информиращ стих: „за да създаде в Себе Си един нов човек от двата, като по този начин създаде мир“ (Еф. 2:15). Този стих излезе от Библията по време на Втората световна война и стана моята пътеводна звезда по време на войната и е такъв оттогава. Как да намерим мир? Павел издигнал от реалността, един универсален метод за намиране на мир: накарайте всяка от двете страна на конфликта да се промени и се стигнете до трета позиция – нов човек от двете партии. Няма друг път към мира, от най-простата връзка до най-сложната. (Има траен мир, само когато и двете страни в спора, направят крачка назад. Д.Пр.)

Например, вземете връзката между съпруг и съпруга. Ако съпругът завладее жената и я потисне, познавайки жените като мен, аз знам, че няма да има мир – тя ще планира отмъщение. Или обратното. И двамата трябва да се променят и да стигнат до трета позиция – съюзът. Нито единият не владее другия, но съюзът владее и двамата. Това носи мир.

Ако бялата раса се опита да завладее черната раса, както се направи в Южна Африка и в някои части на Съединените щати, няма да има мир.

Няма да има нищо друго, освен планирано отмъщение и несигурност. Казват, че всеки бял човек в Южна Африка трябва да има не едно куче, а две – малко куче, за да събуди голямото куче! Защо е тази несигурност и страх? Когато бях там преди няколко години, южноафриканският парламент прие 37 ограничителни законопроекта, отнемачи и последната частица избирателни права на местния африканец. Един бял законодател каза: „След като подряхахме крилете на местния жител, сега ние трябва да бъдем мили към него и да бъдем пример за останалият свят, как се отнасяме към него.“ Мили към него – докато африканецът е под властта, бъдете мили към него, но не и справедливи. Тази философия е в основата на условията, в тази най-нещастна и несигурна страна на света. Ако белият човек се промени и бъде готов да създаде нов човек и от двете партии, мирът автоматично ще настъпи. Сега има само омраза, несигурност и война. (Точно по този начин, благодарение на усилията на архиепископ Дезмънд Туту, през 1986 г. в ЮАР беше постигнат мир, вижте https://en.wikipedia.org/wiki/Desmond_Tutu Д.Пр.)

Господи Исусе, Ти създаваш в Себе Си нов човек – новият човек, който ще управлява в праведност и справедливост, и следователно в мир. Помогни ми днес да бъда този нов човек във всяка ситуация, полагайки ръце на мир върху всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Дай ни служението на помирението – нека аз упражнявам служението на помирението във всяка ситуация днес.

12.08 - Няма друга основа

Този пасаж сочи в същата посока като предишните пасаж: „...*бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като самият Христос Исус е крайъгълен камък, върху Който цялата структура е съединена и расте в свят храм в Господа*“ (Еф. 2:20–21). Тези стихове повдигат два въпроса: *Върху какво почива християнската църква?* Този стих казва: „*върху основата на апостолите и пророците*“. Друг пасаж на Павел казва: „*Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос*“ (1 Кор. 3:11). Тук, в този пасаж от Ефесяните, той казва, че апостолите и пророците са основата. Кое е правилно? Няма съмнение, че пасажът от Коринт представлява истинската гледна точка на Павел и че в пасаж от Ефесяните, той казва на езичниците, че те сега са в линията на еврейското наследство на апостолите и пророците.

Опитът да се основава църквата върху апостолите, като по този начин се опитва да докаже, че претендиращият има апостолска църква, е създал повече объркване и смущения в християнската църква, отколкото всяко друго нещо. Няма такова нещо като апостолска църква и не би трябвало да има. Апостолите не са били върхната точка на нашата вяра – тя не почива на тях. Тя почива на Исус Христос. (Той е крайъгълният камък, т.е., Той е реперната точка, с която се съобразяват местата на всички други части на сградата. Д.Пр.) Ние не сме апостолска църква – ние сме християнска църква. Исус Христос е върхната точка на нашата вяра. Нашата вяра, и следователно нашата църква, не почива на колебливи апостоли, а на непроменливия Господ!

Освен това, този пасаж не казва, че апостолите са били основата – той казва „*апостолите и пророците*“. Тъй като „*пророците*“ е обща дума, означаваща предвестниците на добрата новина, така и „*апостолите*“ трябва да са били обща дума, означаваща „*тези, които са изпратени*“, и със сигурност включва Павел, който се е наричал апостол. Пророците и апостолите били „*като живи камъни... вградени в духовен дом*“ (1 Пет. 2:5), но със сигурност те не са основата.

О, Исусе Христе, Ти и само Ти си основата на нашата вяра и на нашата църква. Структура, построена върху нестабилни човешки същества, би била нестабилна структура; само Ти си основата. Можем и полагаме душите и съдбата си върху Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: На Христос, твърдата скала, стоя аз; всяка друга земя е потъващ пясък.

13.08 - Обиталище на Бога в Духът

Трябва да съберем заедно част от вчерашния стих и един нов: „*в Когото, цялата структура е съединена и расте в свят храм в Господа; в Когото и вие сте вградени в него за обиталище на Бога в Духът*“ (Еф. 2:21–22). Тази част ясно показва кой е центърът на християнската вяра; не са апостолите, нито пророците – „*в Когото* [Христос] *цялата структура е съединена*“ – в Христос, а не в тях. Той държи заедно цялата структура – църквата. Когато е съградена върху апостолите, тя е разделяща; когато е съградена върху Исус Христос, тя е обединяваща – цялата структура е съединена. Извън Него тя се разпада, като вековете са свидетели на това разпадане. „*Цялата структура... расте в свят храм в Господа*“ – обърнете внимание: „*в Господа*“. Извън Него – когато е „*в апостолите*“ – тя се превръща в свята буря за апостолската приемственост. (Исус е избрал апостолите, Той е Господарят, а не те. Д.Пр.)

Отново „*в Когото* [а не в тях] *и вие сте вградени в нея за обиталище на Бога в Духът*“. Когато сте в Христос, вие „*сте вградени в нея*“ – църквата. Ако не сте в Христос, а в себе си, тогава вие не сте в църквата. (Вие може да ходите в църквата, но това не ви прави да сте в църквата. Д.Пр.) Църквата е обществото на онези, които са в Христос. Да бъдете в апостолите не би ви направило да сте в църквата. Човек би трябвало да попита: Кой апостол? Кога? „*И всички Го оставиха и избягаха*“ (Марк 14:50).

В Христос, вие сте в Бога и Духът е във вас – вие сте „*обиталище на Бога в Духът*“. Обиталището на Бога в Духът дава усещане за постоянство – обиталище, а не временен хан, където гостите идват и си отиват. Духът не идва и си отива с нашите емоции. Той ще пребъдва с вас завинаги. Когато дойде, Той идва, за да остане. Той не е прогонван от нас, поради някой случаен грях. Когато се покаем и помолим за прошка, Господ ни прощава. Единственият начин да Го измъкнем от нас, е съзнателно и категорично да се отречем от Христос. Тази възможност да бъдем постоянно обиталище на Бога в Духа, индивидуално и колективно, е най-красивото нещо, което можем да се представим.

О, Исусе, когато Те имам, аз имам Бога и имам Духът. Какво повече мога да имам? Когато Те имам, аз имам всичко – плюс. Аз съм богат, безмерно богат. Помогни ми да не искам нищо друго, защото няма нищо, освен това. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм „обиталището на Бога в Духът“ – нека това ме смири, окуражи и да ми даде сила.

14.08 - Езичници... Участници в обещанието в Христос Исус

„Може да разберете моето вникване в тайната на Христос, която не беше известна на човешките синове в други поколения, както сега е открита на светите Му апостоли и пророци чрез Духът; тоест, как езичниците са сънаследници, членове на същото тяло и участници в обещанието в Христос Исус чрез благовестието“ (Еф. 3:4–6). Когато Павел написал това, той написал нещо много радикално, защото благочестивият юдеин благодари на Бога всеки ден, **че не е „роден жена, прокажен или езичник“**. Тук Павел казва, че езичниците са членове „на същото тяло“, че са „сънаследници“, че са „участници в обещанието в Христос Исус“. Появила се нова идея за обществото и тази нова идея, обгърнала всички и ги направила **едно семейство на Бога в Христос**.

Две хиляди години са минали оттогава, а ние все още се борим с тази идея. Тази идея чука на портите на изключването и на така наречените превъзходства, изискващи допуск за влизане. Зад оградените барикади идва гласът: „Вие сте по-нисши. Не сте допуснат.“ Върху тези стени на изключване обаче има надпис: „Няма постоянно по-нисши или постоянно по-висши раси – **има само развити и недоразвити раси**. При наличието на един и същ стимул и желание, мозъкът на човечеството ще излезе горе-долу един и същ.“ Фактите потвърждават верността този надпис. Превъзходствата се рушат - рушат се пред фактите. Попитах директори на гимназии в северната част на САЩ, където има интеграция (между белите и чернокожите) от много години, дали има някаква разлика в резултатите от изпитите между расите. Те имат един отговор: „**Няма разлика**. Има много ярко бяло и много ярко черно, и много скучно бяло и много скучно черно, и всички нюанси между тях, леко модифицирани от културния фон, от който излизат.“ Африканецът, гледан като по-нисш, чувства, че трябва да докаже, че е по-висш - **и често го постига!** В новият свят **всички трябва да бъдат сънаследници**.

Скъпи Отче, благодарим Ти за тази социална революция. Твоите малки деца са на път да излязат от потисничеството и бедността, към по-пълноценен живот. Води ни до нозете на Твоя Син. Там всеки е човек, за когото Христос е умрял. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще гледам на хората не като на проблеми, а като на възможности.

15.08 - Вечната цел

В този жизнено важен пасаж се казва: „Това беше според вечното намерение, което Той е осъществил в Христос Исус, нашия Господ“ (Еф. 3:11). „Вечното намерение... осъществено в Христос Исус, нашия Господ.“ В Исус целта станала **изпълнение**; идеята станала **факт**; Словото станало **плът**. Във всички други религии това е словото, **станало слово** – философия или морализъм. В Исус и само в Исус Словото **станало плът**.

През вековете, хората са имали цел **и не са успявали** да постигнат тази цел. Някога Бог е възнамерявал да изкупи човека чрез Исус и в края на изпълнението на тази цел, Исус можал да каже: „**Извърши се**.“ (Йоан 19:30) (Тази фраза е била използвана от гръцките търговци по онова време, за да потвърдят в записите си, че плащането на дългът по сделката е било направено. Със саможертвата си на кръста, Исус е платил с кръта си греховете на хората, които вярват в Него и те получават вечен живот. Д.Пр.) „Осъществено в Христос Исус“ – това е най-решителният стих в религиозната литература. Във всички вероизповедания, освен в Исус Христос, има **словесно очакване**; само в Исус **има осъзнаване**. Казвал съм на търсещите в Индия: „Ако можете да намерите Бога по някакъв друг начин, тогава го намерете и се върнете и ми разкажете за него.“ Никога при мен не се е връщал някой, за да ми каже, че Го е намерил. Един индуист веднъж казал на каноник Холанд: „Вие, християните, намирате Бог в Христос, ние, индуистите, Го намираме в себе си. Всичко е едно и също.“ Холанд му отговорил: „С тази разлика, че истинските обръщания се случват чрез Христос. Мога да ви заведа при много хора в този град, които ще ви кажат, че са намерили Бога чрез Христос.“ Индуистът отговорил: „Тук, печелите. **Аз не съм намерил никой, който да е намерил Бога в себе си**.“

Пред съвременния човек остава само една дилема: **все повече Христос или нищо**. Всички други алтернативи **са елиминирани**. Един нехристиянин провел радио-интервю с пастор в Япония. Когато свещеникът казал, че съжалява за сравнително малкият брой християни в Япония, интервюиращият отговорил: „Вашето влияние е надхвърлило броят ви. Вземете например мен – вече не съм будист. Ако искам да бъда нещо, трябва да бъда християнин. Така че, не се обезсърчавайте – **ще хванете мен и такива като мен, рано или късно. Няма алтернатива**.“ **Наистина няма!**

О, Исусе, Господи мой, тъй като Божиите цели бяха осъществени в Теб, нека и моите цели бъдат осъществени в Теб. Извън Теб няма нищо друго, освен безплодна суетност. В Теб няма нищо друго, освен осъществено удовлетворение. В Теб аз съм аз – плюс. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Вечната цел на Бога ще бъде осъществена конкретно в мен днес и винаги.

16.08 - Увереност в достъпа

Този стих разкрива много: „*в Когото ние имаме дръзновение и увереност в достъпа, чрез вярата ни в Него*“ (Еф. 3:12). Ние толкова сме свикнали с тази възможност за достъп, че я приемаме за даденост. Извън Исус Христос обаче, няма усещане за достъп до нищо, освен до собствените ни ресурси.

Ерик Фром ни дава присъдата на съвременната езическа психиатрия за дилемата на съвременния човек: „*Има само едно решение на неговия проблем: да се изправи пред истината, да признае фундаменталната си самота и уединение във вселена, безразлична към съдбата му, да признае, че няма сила, която да го превъзхожда и да може да реши проблема му вместо него*. Ако се изправи пред истината без паника, той ще осъзнае, че няма смисъл в живота, освен смисълът, който човек му придава чрез разгръщането на силите си, като живее продуктивно.“

Алберт К. Аутлер обобщава позицията на Фром: „Човекът е сам в една морално безразлична вселена. Човекът е, в крайна сметка, свой собствен и единствен морален еталон“ („Психотерапия и християнското послание“, 124, 126). Човекът няма достъп до Бога или природата – той е затворен в себе си. Мрачна перспектива!

Нищо не може да бъде по-далеч от християнската позиция, защото в нея „*ние имаме дръзновение и увереност за достъп*“ до най-висшето – до Бога – и до това най-висше в най-достъпната му форма, до Исус. В Исус всичко е отворено. Пътят е отворен от затвора към свободата, от поражението към победата, от самотата към общението, от грехът към прощката и помирението, от причинно-следствената връзка към откритата свобода, от мизерията към майсторството, от себе си към Бога. В Исус вие сте извън нищото и във всичко. Нищо чудно, че Фром говори за паника, и нищо чудно, че Павел говори за смелост и увереност! Едното завършва с паника, а другото – с възможност. Едното сочи към отворена врата, а другото към отворена врата към мрачната тъмница на вас самият.

О, Исусе, как мога да Ти благодаря достатъчно за този достъп до Твоето всичко? Той превръща паниката ми в Твоите възможности. Мога да бъда повече, отколкото мога да бъда в Теб. Моят ад става Твоят рай и само една крачка от едното води към другото. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не принадлежа на паниката, а на възможността – имам пълен достъп до Бога и Неговите ресурси.

17.08 - Значението на достъпа

Ние спираме още един ден за достъпа – достъп до какво? Тези стихове се опитват да ни кажат: „*да ви даде според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговият Дух във вътрешния човек и чрез вяра, Христос да се всели във вашите сърца; така че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии, каква е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните с цялата Божия пълнота*“ (Еф. 3:16–19).

Тук думите се разпадат под тежестта на новото значение – това не само надминава знанието, но надминава и описанието! Това е неописуемият дар. Вижте нещата, до които имаме достъп, когато сме в Христос:

(1) имаме достъп до богатствата на Неговата слава. Богатствата на Неговото унижение (от Творецът на всичко сътворено от Него на небето и на земята, Той станал творение, станал Исус Д.Пр.), Неговият земен живот – е прекрасен, но богатствата на Неговата слава! Какви са те - аз мога само да си представя.

(2) Достъп до това, да бъдем „укрепени мощно чрез Неговия Дух във вътрешния човек“ – Светият Дух, който е приложено изкупление, действащо изкупително във вътрешния човек.

(3) Достъп до Христос, живеещ в сърцата ни чрез вяра. Светият Дух и Христос живеят в сърцето – живият Христос е Светият Дух с лице – персонализирано.

(4) Достъп до животът, който е вкоренен и основан в любовта.

(5) Достъп до способността да разберем с всички светии, по думите на един римокатолически светец, че любовта на Христос „е широка като границите на вселената, дълга като вековете на вечността, дълбока като бездната, от която Той ни е изкупил, и висока като самия Божи престол“.

(6) Достъп до способността да познаваме любовта на Христос, която превъзхожда всяко знание.

(7) Достъп до това, да бъдем изпълнени с цялата пълнота на Бога.

Тези достъпи до седем прекрасни фази на реалността, правят евтин и плитък достъпът на психиатъра до собствените ресурси на човека и само до собствените му ресурси. Коментарът на Джордж Карвър (виж https://en.wikipedia.org/wiki/George_Washington_Carver Д.Пр.) към мое становище, **относно един учен атеист**: „Бедният човек, бедният човек“, **е уместен**.

О, Исусе, Господи, Ти отваряш всичко за онези, които са в Теб. Да бъда в Теб, означава да бъда във всичко добро, което е в тази вселена. Аз съм богат, отвъд изчисленията или въображението. Аз съм богат с всички богатства на Бога. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм богат на потенциал – аз ще бъда богат в действителността чрез моята **възприемчивост**. (Камъкът престоява хиляди години във водата, без да възприеме капка вода. Д.Пр.)

18.08 - Кулминацията!

Кулминацията: „**А на Този, Който чрез силата, действаща в нас, може да направи много повече от всичко, което искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христос Исус, във всички поколения, за вечни векове. Амин**“ (Еф. 3:20–21). След тази кулминация, Павел няма как друго да каже освен **Амин!** Той казал всичко, което можело да се каже, **относно изкуплението**. Останалото можеше да бъде само коментар.

Той започнал този последен параграф, като казал: „**А на Този, Който чрез силата, действаща в нас**“ – силата, действаща в нас. Божията сила работеща върху нас е ограничена – ограничена е от степента на нашето сътрудничество, но Неговата сила да действа в нас **е неограничена**, защото ако е в нас, тя предполага нашето сътрудничество. **Ако има пълно сътрудничество в нас, ръцете на Бог са развързани**; Той е свободен – свободен да дава – **и то как!**

Павел ни казва как! Той е способен да направи това, което искаме, и нашето искане изглежда неограничено. Павел каза: „**всичко, което искаме**“. „Всичко“ се отнася не само за всичко, което искаме, но и за всичко, което „**искаме или мислим**“ – вие можете да мислите отвъд искането си. И тогава „повече“, отколкото искаме или мислим; и тогава „много повече“, отколкото искаме или мислим; и накрая последното „**много повече от всичко, което искаме или мислим**“. Прилагателните и наречията **се провалят**. Останалото е поклонение. **Това е неизразимият дар**. Изгубени сме в удивление, любов и хвала!

Последните думи са: „**на Него да бъде слава в църквата и в Христос Исус във всички поколения, до вечни векове. Амин.**“ „Слава в църквата“ – това е славата, ограничена – ограничена до този свят, **до периода на съществуване на църквата**. Славата в Христос Исус обаче, **е отвъд този свят и е безкрайна** – „**за вечни векове**“. Докато сме в Христос Исус, Бог е прославен. Не е нужно да излизате от Исус и да се фокусирате върху Бога, за да прославите Бога. **Останете в Исус Христос и ще прославите Бога**, защото Исус е прославеният Бог, **защото Той е Богът, който се пожертва на кръста**.

О, Боже, Отче мой, Ти можеш да направиш всичко за нас, ако ние само живеем и се движим, и съществуваме в Исус. В Исус ние Те намираме отворен, достъпен и обичан. Така че, ние имаме едно задължение и цел – да останем в Исус Христос. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето единствено задължение е, **да пребъдвам в Исус**. Всичко останало е следствие.

19.08 - Израствайте във всяко отношение

Друг връх е постигнат: „**По-скоро, говорейки истината с любов, да растем във всяко отношение в Този, Който е главата, в Христос, от Когото цялото тяло, съединено и свързано чрез всяка става, с която се снабдява, като всяка част действа правилно, расте телесно и се назидава в любов**“ (Еф. 4:15–16).

Този стих подчертава истината, **че вие ставате това**, което обичайно **дават**: „**говорейки истината с любов...и се назидава в любов**“. **Давате любов** и ставате любящ човек. Вие сте роден от качествата, **които**

обичайно **давате**. Давайте критика и ставате критични. **Човекът е такъв, каквото дава**. Затова, **давайте любов и само любов** и вие сте – **любящ човек**.

Трябва да говорите истината **с любов**. Можете да говорите истината **без любов** и това няма да доведе до изкупление, **а до бунт**. Истината без любов може да създаде философия или морализъм, **но голата истина никога не може да изкупи**. Затова Бог трябвало **да опакова истината Си в любов** и да Я нарече Исус. В Исус любовта говори, действа и мисли във всяка дума, във всяка сричка и във всяко дело. **Той е любов в действие**.

Когато сме в Исус и говорим истината с любов, тогава ние израстваме в Него по всякакъв начин. Обърнете внимание на „**във всяко отношение**“ – умствено, емоционално, волево, физически, социално. **Не е нужно да се откажете** от нито едно от тези неща, за да израснете в Него. Един индийски студент каза, че иска да се предаде на Христос, но тъй като е добър баскетболист, му е трудно да изостави баскетбола. Казах му да не го изоставя, **а да го посвети**. Напълно предаден на Христос, **той вероятно ще бъде по-добър баскетболист**. Всичко добро **ще бъде по-добро**. Любовта превръща цялото ни лошо в добро, доброто ни в по-добро, по-доброто ни в най-доброто, **а най-доброто ни в Неговото най-добро**. Това допринася за цялото: „**всяка част действа правилно... и се назидава в любов**.“ Всяка част работи правилно – **каква отговорност към себе си и към другите!**

О, Исусе, искам да израсна в Теб по всякакъв начин. Спаси ме от това да израствам в Теб небалансирано – емоциите ми да са прекалено развити, а умът ми да е недоразвит и волята ми да не е в крак с ума ми. Искам да израствам по всякакъв начин в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Подрежи ме, Боже, там където съм прекалено пораснал, и ме стимулирай там, където съм неразвит.*

20.08 - Лекомислието на умовете им

Отново ефесяните стават осветяващи: „**Това заявявам и свидетелствам в Господа, че вие не трябва вече да живеете, както живеят езичниците, в лекомислието на умовете им**“ (Еф. 4:17). Този стих е поучителен: „**Това заявявам и свидетелствам в Господа**“ – в Господа всички наши твърдения **стават свидетелства**. Извън Господа вие можете да заявявате, **но не можете да свидетелствате**. Извън Исус всички наши твърдения са твърдения – Словото става слово, **но в Исус** всички мои твърдения **стават свидетелства** – **Словото става плът**.

Твърдението казва „**онова**“ – нещо **извън** мен, но **свидетелството** казва „**това**“ – нещо **вътре** в мен. Християнството има своето „**онова**“ – **Исусът на историята**, но Исусът на историята става **Христос на преживяването** – „**онова**“ става „**това**“. Двете са съчетани в думите на Петър в денят на Петдесетница (Деян. 2: 16-17. „Това е **онова**“ – това, което те намерили в Светия Дух, било **това**, за което говорил пророкът Йоиш. (2: 28).

В Посланието 1Йоан, думата „**това**“ се среща 28 пъти. Това послание, било последното написано послание на Йоан и било изпълнено с „**това**“ – изпълнено е с **фактът за християнството, като житейски опит**. Историческо ли е то? **Да**. Опитано ли е то? **Да**. **И двете**.

Има два вида реалност – **реалността на историята** и **реалността на житейския опит**. Всяка от тях може да бъде доказана с много висока степен на сигурност. Най-високата степен на сигурност обаче е там, **където реалността на историята става реалност на опита**, **където и двете казват едно и също нещо, където се потвърждават взаимно**. Когато сме в Исус Христос, ние имаме най-високата възможна сигурност – двата вида реалност **се съчетават и говорят едно и също нещо** – в Исус, историческата реалност; в Христос, опитната реалност; в Исус Христос, славното съчетание на двете.

Следователно, проповядвайки Исус Христос, ние утвърждаваме евангелието такова, каквото е било в Исус и свидетелстваме за евангелието **такова, каквото то е в нас**. Утвърждението и свидетелството са две страни на една реалност.

О, Исусе Христе, Ти си моето послание и моят опит. Всичко, което е исторически обещано, е експериментално потвърдено. Каква сигурност, какъв огън, каква радост! Не бих могъл да намеря нещо по-сигурно и по-гарантирано. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ще утвърждавам само това, което съм преживял – проповядването ми ще бъде свидетелство.*

21.08 - Както истината е в Исус

Този стих е продължение от предишният: „*Но не така вие сте познали Христос, понеже сте чули за Него и сте били научени в Него, както истината е в Исус*“ (Еф. 4:20–21). Този стих показва как, когато загубите **корекцията на Исус от историята** и се фокусирате **върху Христос от преживяването**, вие може да се натъкнете на всякакви странични пътища, които водят до всякакви лекомислия.

Християнската вяра е статична и динамична. Тя е статична в това, че нещо се е случило в историята преди 2000 години, **което никога не може да се повтори** – **Божие саморазкриване в Исус**. То е фиксирано **и окончателно**. В Исус ни е даден **стандарт за Бога** и за човека. В Исус ние виждаме **какъв е Бог** и **какви можем да бъдем ние**. Бог е подобен на Христос; **ние можем да бъдем подобни на Христос**. Идеята за периодични и продължаващи изпълнения **ни води до всякакви абсурди**.

Седях във влак в Индия и наблюдавах как на всяка гара, хората влизат в купето и падат в краката на един *sadhu* – свят човек. Попитах ученика му, кой е той и той отговори: „*Той е Бог*.“ Аз виждах, че е спазматик, който е неспособен да координира правилно говоренето си. **Странното трябвало да бъде почитано**. Ако беше нормален, хората нямаше да го погледнат втори път. Друг случай е на така наречения месия на Кришнамурти, когото интервюирах и когото чух да се кълне на добър и гладък английски.

Не, християнската вяра е статична – тя е фиксирана веднъж завинаги в историята. Обаче тя е и динамична; тя надхвърля историята и навлиза в житейският опит. Ние си спомняме Исус Христос **и осъзнаваме Исус Христос**. Неговото откровение е фиксирано и се разгръща – завинаги пред нас в историята. Исус стои от другата страна на нашите 20 века, **и вечно ни зове напред**. Това разгръщащо се откровение е според един модел – „*както истината е в Исус*“. Светият Дух ни води в цялата истина, защото „*от Моето ще вземе и ще ви го изяви*“ (Йоан 16:14). Исус **е учебникът** в училището на Духът. Вие сте обучаван не просто за Него, **вие сте обучаван в Него**. Да бъдете **обучаван за** Него е словесно богословие; да бъдете обучаван **в Него** е **жизненоважно християнство**.

О, Исусе, Господи мой, искам да бъда обучен в Теб, защото тогава няма просто да слушам, а ще живея това, което чувам. Аз ще бъда информиран и илюстрацията. Словото ще стане плът в мен. Аз съм в училище на живота. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тъй като мога да бъда обучен само в Него, аз ще бъда в Него всеки момент, за да не пропусна най-висшето.

22.08 - Както Бог в Христос ви прости

Сега този проникващ стих: „*и бъдете един към друг добри, състрадателни, прощавайте си един на друг, както и Бог в Христос ви е простил*“ (Еф. 4:32).

Тук Павел достига един от онези периодични кулминации. Той им казва какво трябва да съблекат:

- (1) „*Съблечете старата си природа... и се обновете в духа на ума си*“ (ст. 22–23).
- (2) „*Облечете новата природа, създадена по Божието подобие*“ (ст. 24).
- (3) „*Затова, отхвърлете лъжата*“ (ст. 25).
- (4) „*Всяка горчивина, ярост, гняв, вик и хула, нека се махнат от вас, заедно с всяка злоба*“ (ст. 31).

Тези били нещата, от които те трябвало е да се освободят, и това да се случи: „*бъдете добри един към друг, състрадателни, прощавайте си един на друг, както и Бог в Христос ви е простил*.“ Последната фраза **е връхната точка на морала във вселената**: отнасяйте се един към друг, **както Бог се отнасял с вас в Христос**.

Как Бог прощава в Христос? Леко? „*О, добре, вие сте само хора. Не мога да очаквам твърде много от вас. Казаха ми, че имам властта, затова ви пускам*.“ Нищо **не може да бъде по-далече** от Божията прошка в Христос. В Христос, **Бог плаща** за да прости. **Кръстът**, (убиването на Невинният Д.Пр.) е цената, която Бог **плаща**, за да прости греховете. Той предлага прошка **с прободена с пирони ръка**.

Ние трябва да прощаваме, **чрез скъпоструваща прошка**. Трябва да носим греховете на този, на когото сме простили, **в самите си тела и души**. Ние **също трябва да предлагаме прошка с пробити с пирони ръце – и сърца**.

Но Бог не само прощава със скъпоструваща прошка – **Той прощава с щедра прошка**. Той прощава **без никакви условия**. Той **изтрива греха** от книгата на Своя спомен. Ние стоим пред Него, сякаш никога не сме съгрешили. Ние трябва да прощаваме, **както Бог прощава** – **щедро, напълно, окончателно**. Ако не прощаваме, **ние разрушаваме моста**, през който трябва да преминем – **мостът на прошката**. Прошката, която получаваме и даваме в Христос, **е най-красивото и благословено нещо**, което тази планета познава.

О, Благословен и Прощаващ Божже, направи прошката ми толкова нежна и любяща, колкото Твоята прошка. Нека не пазя никакви кътчета от непростителност в сърцето си. Нека погребва всичко в морето на Твоята заборава – това за всички, навсякъде. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Непростителността е рак – не мога да си позволя да живея с рак.

23.08 - В Царството Христово

Следващата стъпка: „*Уверете се в това, че никой блудник или нечист човек, или сребролюбец (тоест, идолопоклонник) няма наследство в царството на Христос и Бога*“ (Еф. 5:5). Тук Павел казва, че нито греховете на плътта („безнравствен или нечист човек“), нито греховете на нрава („сребролюбец, тоест, идолопоклонник“) **имат наследство** „в царството Христово“.

Това е първият път в Новия Завет, когато се натъкваме на истината, **че да бъдем в Христос, означава да бъдем в царството Христово**. Това е и първият път, когато се натъкваме на факта, че да бъдем в царството Христово е същото като да бъдем **в царството Божие**.

Сега идеята да бъдем в Христос се нуждае от акцент върху факта, **че да бъдем в Христос означава да бъдем в царството Христово**. В противен случай, „да бъдем в Него“ може да започне да означава личен въпрос, много личен, но без социални или корпоративни значения. Не може да се подчертае твърде силно, че влизането в царството Христово е лично и чрез ново раждане, но природата на това царство **е социална**. Когато влезете в Христос, **вие влизате във вселенски ред, в царството**, което обхваща всички взаимоотношения, лични и социални. Да бъдете в Христос, **означава да бъдете в царството, което контролира цялостното ви поведение**. Всички отделения са премахнати, животът е под един контрол, **на царството**.

Една жена не харесала учението на един богословски професор от определена семинария и казала: „Майка ми се помоли да бъде премахнат един човек от този свят. И ако този професор не промени учението си, аз ще се помоля той да бъде премахнат от света.“ Ето една християнка, която използва молитвата, **като средство за изкупване на лични обиди!** **Това е лична религия с не социално приложение**.

В Бомбай има табела над магазин за алкохол: „Ако Бог е с нас, кой може да бъде против нас?“ Царството като контролиращ всичко и изкупуващо всичко Ред, би спасило от катастрофалното раздвоение на живота. Да бъдете в Христос, означава да бъдете в царство, **което обхваща всички и изкупува всички**. **Ако то не изкупува всички, не изкупува никого**.

О, Христe, Господи мой и Боже мой, благодаря Ти, че когато идвам в Теб, аз идвам в царство – царство, което изисква пълно послушание в целия живот. Създаден съм за пълно послушание, затова му се отдавам изцяло. И съм свободен! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Лична религия, която не е социална, не е лична – тя е нищо.

24.08 - Светлина в Господа

Този стих е светец: „*защото някога бяхте тъмнина, а сега вие сте светлина в Господа; живеете като деца на светлината*“ (Еф. 5:8). Този стих е проникновено верен – „*някога бяхте тъмнина*“ – не в тъмнина, **а самата тъмнина**.

Възможно е да живеете в тъмнина, докато тъмнината не ви просмуче и вие не станете тъмнина. Отплатата е **човекът**. **Вие ставате това**, което обичайно мислите и правите. **Това е наказанието**. То е автоматично.

Явно е и обратното: „*сега вие сте светлина в Господа*“. Вие не сте просто в светлината – **вие сте светлина**, докато пребивавате в Господа. Това е един от най-важните факти за това, **да бъдете в Христос – вие ставате това, което Той е**. Несвършено, разбира се, и винаги **ограничено**, но докато живеете в светлината, **вие ставате светлина**. Вие **говорете и мислите истината**, така че да станете истина. Мислите и действате според Неговата чистота, докато не се превърнете в чистота – **в център на заразителна чистота**. Живеете в Неговата любов, докато не се превърнете в любов. Когато хората мислят за вас, те мислят за **любов** – **автоматично**.

Ако излезете от Христос в себе си, **вие се превръщате в тъмнина** – понякога, постепенно. Имало един добър човек, който постепенно събрал 10 000 ученици около себе си. Тогава **неговото его**, вместо Христос, **станало център**. Той имал видения, сънища и съобщения, които му казвали, че е по-велик от Лутер, което го тласнало към предполагаемо унижение, но в тайна гордост. Той нямало да умре; той трябвало да бъде пренесен в небето. Той умрял. Той не трябвало да се разложи. Неговите последователи пазели тялото, докато не били принудени да го погребат. Всичко се превърнало в тъмнина и оставило последователите му **да се лутат в разочарование и мрак**. В Господа той бил светлина – в себе си той бил тъмнина. „Светец е този, който **пропуска светлината**.“ Той я пропуска **и става светлина**.

О, Исусе, Господи, позволи ми да стоя в Твоята светлина, докато не стана сияен с Теб. Нека ходя като дете на светлината, докато не само давам светлината, но и аз ще бъда светлината. В Теб съм светлина, а в себе си - тъмнина. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Като дете на светлината, няма да допускам никакви тъмни петна в характера си.

25.08 - Винаги и за всичко

Този стих ни издига: „*винаги благодарете за всичко на Бога и Отца, в името на нашия Господ Исус Христос*“ (Еф. 5:20). Този стих дава духовния климат на това, да бъдем в Христос. В Негово име ние благодарим винаги за всичко. Климатът е благодарност. Това реторика ли е или реалност? Реалност е.

В Христос **вие сте в Този, Който** е направил нещо от всичко, **което се е случило**. Той можел и винаги е благодарил за всичко, **защото за Него всичко било възможност**. Той превърнал прекъсванията си в тълкувания, противопоставянията си -- във възможности, Голготата Си във Великденска сутрин. Той **не** понасял проблемите, **Той ги използвал**. Всичко Му **помагало**.

Разхождах се, размишлявайки под голямо тропическо смокинено дърво в една индийска градина. (виж https://www.google.com/search?q=banyan+tree+meaning&rlz=1C1GCEA_enBG1179BG1179&oq= Д.Пр.) Спрях, за да разгледам един корен, спускащ се надолу от един от клоните, стремейки се към майка му, земята. Някой шеговито беше завързал краят на корена на възел и го беше пхнал навътре, така че да не може да достигне по-нататък към земята. Той беше спрял в развитието си. **Не**, коренът беше пуснал 3 по-малки корена от завързания корен и те се спускаха към земята, надолу под възела. Обстоятелствата може да ви вържат на възли, **но животът на Христос във вас** ще пусне нови корени **дори от вашите възли**. Колкото и да е странно, **самите ви възли ви развързват** – дават ви ново начало.

Ейми Уилсън Кармайкъл, (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Amy_Carmichael Д.Пр.), свята мисионерка, която страда 18 дълги години, имаше за живота си този текст: „Блажен е онзи, който не се съблазнява от нищо в Мене“ – **този, който не се обижда от никое от Моите отношения към него**. Това е красив текст, но този стих отива по-далеч – **той казва позитивно, че трябва да благодарим винаги за всичко**. Тайната на това е частта, която казва: „*в името на нашия Господ Исус Христос*“. Ние благодарим в Негово име, **заради Него**. Това прави всичко **не само поносимо, но и използваемо**. Той изкупва всичко и го прави **да допринася**.

О, Исусе, Господи мой, Ти си Господ на всичко, което се случва. В Твоите ръце всичко е плодотворно – болка, разочарование, провал. Ти превръщаш всичко, във Всичко. Затова ми дай танцуващото, благодарно сърце. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичките ми благодарности се превръщат в благодарствено живеене – аз ставам това, за което съм благодарен.

26.08 - Приемете това заради Исус

Това е често срещан, но много важен стих; „*Деца, покорявайте се на родителите си в Господа, защото това е правилно*“ (Еф. 6:1). Този стих е важен, защото повдига въпроса **за послушанието към власт, различна от властта**, да бъдете в Господа. Тенденцията може да е: „*Аз съм в Христос, затова не се покорявам на никого, освен на Него*.“ Този стих отговаря на това: **вие трябва да се покорявате на другите, но трябва да го правите в Господа**. Какво точно означава това?

В това отношение, един стих от предишната глава е блестящ: „*Подчинявайте се един на друг от страхопочитание към Христос*“ (Еф. 5:21). (Не е достоен да командва този, който не се подчинява. Д. Пр.) „Да бъдете, означава да бъдете във взаимоотношения.“ Понякога тези взаимоотношения означават, че трябва да се подчиняваме на другите. Какво е правилното отношение, което трябва да заемем? Някои биха отговорили: „*Подчинявайте се заради дълга*.“ Добре, но това не е достатъчно. Може да се подчинявате външно, **но с вътрешни резерви или бунт**. „*Правете всичко от благоговение към живота*“, казал кардинал Швайцер – отново добре, **но не достатъчно**. Голяма част от живота, човешки и под-човешки, не е достойна за благоговение. Християнският отговор е: „*Бъдете подчинени един на друг от благоговение към Христос*.“ Това означава, че вие се предавате на Христос, предимно и абсолютно, а след като сте се подчинили на Него, можете да се подчинявате на другите, **от благоговение към Него; правите го заради Него**. Тогава можете да спасите вътрешното си самоуважение: „*Аз се подчиних на Него, сега мога да се подчиня на вас*“

заради Него.“ Това спасява взаимоотношението и спасява вашето самоуважение. Можете да го направите с радост. Дори подчинението на тиранията и неправдата може да бъде поносимо – с радост. Един мъж хвърлил камък по един квакер и казал: „Вземи това заради Исус.“ Квакерът отговорил: „Вземам го.“ Всичко може не просто да бъде понесено, но може да бъде прието като възможност да го приемете заради Исус. Това ви извежда на върха – не надолу. Нищо не може да ви нарани, защото балсамът на това, да правите всичко заради Него, лекува всичко. Той е склонен да изцелява взаимоотношението, защото достига до сърцето на грешника – обръща се към него.

О, Исусе, аз се подчинявам на Теб, напълно и абсолютно. Сега, заради Твоето скъпо име, аз мога да се подчиня на другите. Това ме освобождава от тиранията и потисничеството. Като се подчинявам на Теб, всички причинени ми неправди, стават правди. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко, което правя заради Него, се превръща във всичко, за мое добро.

27.08 - Силни в Господа

А сега този славен пасаж: „Най-накрая, бъдете силни в Господа и в силата на Неговата мощ“ (Еф. 6:10). Този стих отговаря на въпрос в някои умове: „Не води ли това подчинение на Исус и други хора до слаби, покорни типове характер?“

То прави точно обратното. Шведски художник е нарисувал картина, илюстрираща текста: „Ако пшениченото зърно, паднало в земята, не умре, то остава само“ (виж Йоан 12:24). Една част от картината изобразява пребъдващият самотно – човек, вързан със себе си и затворен в тясна черупка – егоцентричния. Друга част изобразява стадо-центричния, както при комунизма – черупката е по-голяма, всъщност е торба, където затворниците са вързани един за друг, а около ръба на отвора на торбата има въже, държано от ръка – ръката на Сталин. Третата част изобразявала онези, които се предали на Христос и излизали от черупките си в свободно, пълноценно и доброволно общение. Те били силните и свободните в Господа.

Освен това, вие ставате силна личност по природа, пребъдвайки в Господа. Баналност е да кажем, че един организъм може да изразходва само толкова, колкото приема и не повече. Способността му да расте и да дава, се определя от способността му да приема. Възприемчивостта е законът на живота. Хуманистите казват, че ние сме заобиколени само от физическа среда. Ние приемаме каквото можем от тази среда, но нищо повече. Християнинът обаче вярва и живее в една по-висша среда – средата на това да бъде в Господа. Той получава от тази среда. Кой ще създаде по-силния тип човек – онзи, който живее само във физическа среда, или този, който живее „силен в Господа и в силата на Неговата мощ“? Този, който е силен в Господа, е силен в себе си. Един приятел ми написа: „Не изтощавай силата си.“ Аз му отговорих: „Не изтощавам силата си. Приемам Неговата сила и живея чрез силата на Друг.“ Изразходвам това, което приемам – от Него!

О, Исусе, Господи мой, аз съм силен, не със собствена сила, обичам с любов, която не е моя, живея живот, който не е мой. Аз съм малко дете – получавам, получавам. Но о, колко съм силен – давам, давам – и никога не съм изтощен; винаги съм пълен! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Взимам от Бога с две ръце, за да мога да давам на другите с две ръце.

28.08 - Да бъдете в Христос, прави ли ви независим от другите?

Сега човешкият елемент идва на преден план: „За да знаете и вие, как съм аз и какво правя, Тихик, възлюбеният брат и верният служител, ще ви каже всичко“ (Еф. 6:21). Когато сме в Христос, откъснати ли сме от взаимоотношенията с другите и от техните служения към нас? Когато сме в Христос, изолирани ли сме от взаимоотношения с другите и от тяхната помощ и общуване? Ставаме ли затворени или необщителни? Този стих отговаря на това. Тихик бил „възлюбен брат“, както и „верен служител“. Пребиваването им в Господа ги поставило в по-дълбоко единство в братството.

Към описанието в Ефесяни на Тихик като „възлюбен брат и верен служител“, Колосаяни добавя „възлюбен брат и верен служител, и съработник в Господа“ (Кол. 4:7). Последното – съработник – е важно. Всъщност, комбинацията от трите е най-важна – възлюбен брат и верен служител, и съработник. Някои са верни служители; те са отдадени на работата си, амбициозни и сериозни, но не биха могли да бъдат описани като възлюбени братя. Те са твърде погълнати от това, да бъдат верни служители, и пропускат да бъдат възлюбени братя. Те имат малко време за братство. След това, някои са възлюбени братя, добре

посрещнати съработници, но не са верни служители. Те създавали приятели, **но не обръщали хората във вярата**. Те са толкова мили, че не могат да обърнат друг човек да повярва в Христос.

След това има такива, които били **верни** служители, **но не били добри** служители. Те не могат да работят с другите; те са самотни вълци. Тихик бил и трите, и **най-важното от всичко, той бил в Господа**. Когато вие сте в Господа, верен служител, възлюбен брат и съработник, **тогава вие наистина сте силен човек – и незаменим**. Бог и човек могат да ви изпращат по поръчки за царството. Да бъдете в Господа, означава **да бъдете в братство в Господа**. Да бъдете в Господа, означава **да бъдете много общителен**.

О, Отче, благодаря Ти, че да бъда в Теб и в Твоя Син, означава да бъда в общение с Твоите синове. Когато принадлежим на Теб, ние принадлежим един на друг и всичко, което ни отделя от общението един с друг, ни отделя от общението с Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Може би аз имам такъв стремеж, който отива отвъд човешката нужда.

29.08 - Епископи, а не светии?

Сега започваме във Филипияни: „**До всички светии в Христос Исус, които са във Филипи, с епископите и дяконите**“ (Фил. 1:1). Буквално взето, този стих има смущаващ последици – епископите и дяконите са класифицирани **отделно** от светиите! Дали това е неволна грешка или е имало основание за това разделение на светци, епископи и дякони? **Имало и има** основание за факта, че тези, които са поставени на професионална позиция **над другите**, са в неравностойно положение в класифицирането им да бъдат светци. Позицията **влият** на човека. Подписах един албум за автографи след един епископ и забелязах, че той е подписал името си последвано от „Еп.“ и след това последвано от „Епископ“, изписано на право. Очевидно, той искал да е сигурен, че всички ще знаят, че „Еп.“ означава „Епископ“ и че „Епископ“ **означава нещо важно**! Да се възприемате като **важен, е пречка** за това, да сте светец.

Прежеждаха на тамилски мое изказване и аз казах: „**Да бъдеш евангелист и християнин е трудно**.“ След това, тъй като имаше и мисионери сред присъстващите, аз продължих: „**Да, и да бъдеш мисионер и християнин е трудно**.“ Но тъй като на стола имаше епископ, аз се обърнах и казах: „**Да, и предполагам, че да бъдеш епископ и християнин е трудно**.“ Преводачът ми го обясни така: „**Да бъдеш евангелист и християнин е трудно, но да бъдеш мисионер или епископ, и християнин е невъзможно**!“ Епископът стана и се поклони сериозно! Да бъдете професионално религиозен човек и християнин е трудно. В полето на страницата е написано „**епископ**“ е „**надзорник**“. Когато човек е надзорник – когато е този, който наблюдава работата на другите – не е лесно за него да бъде „оценяващ“ – да е пророк или този, който вижда и разказва какво вижда. Той дава отчети за надзора си върху работата на другите, **но не докладва какво вижда директно и непосредствено**. Разбира се, има изключения. Някои стават светци, въпреки че са епископи – рядко, **поради това**! Светците растат **в по-проста** почва.

О, Исусе, спаси ме от професионализма, от гладките фрази и лъскавите думи. Направи ме истински – истински в мотиви, думи и дела. Дай ми смирено сърце и възприемчива вяра. Тогава ще живея според Твоята простота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека целият ми професионализъм бъде пронизан **от лична простота**.

30.08 - Уверен заради затвора ми

Този стих хвърля светлина върху живота **в Христос**: „**и повечето от братя се укрепиха в Господа поради моите окови и са много по-смели да говорят Божието слово без страх**“ (Фил. 1:14). Това обърна обичайното ни очакване. **Чрез затварянето** на Павел, християните били по-уверени в Господа и по-свободни да говорят Божието слово без страх. Обичайният **сегашен християнски начин на мислене** е, че увереността и смелостта щели да дойдат, ако Павел беше освободен от ръцете на враговете си **и беше освободен от затвора**. Тук се случило **обратното**. Основните предположения били различни **в съзнанието на ранните християни** – различни от обичайния начин на мислене днес. Ние очакваме добрите да бъдат освободени от страдание и болка; Бог е добър, **ако ни спасява** от проблеми и бедствия. Но Павел **внушил** вярата на ранните християни, **че християнинът не е освободен от проблеми – той ги използва**. Той се хваща за всичко, което идва, **добро, лошо или безразлично, приема го** в целта на живота си **и го преобразува** в постижение и победа. (Да помним това, което е казал Йосиф на братята си в Бит.50:20 за начинът на мисленето на Бога – Той взема злото и го превръща в добро. Д.Пр.)

Те видели как Павел в затвора превърнал затвора в плодотворност. Ако той беше свободен да проповядва, най-вероятно щяхме да загубим проповедите му. Затворен в затвора обаче, неспособен да проповядва, той написал онези безсмъртни писма, които обогатиха света. Той наистина направил повече зад решетките, отколкото на свобода. (На пръв поглед, това изглежда абсурдно, но е факт. Д.Пр.) Християните схванали следното: „Какво значение има дали ни хвърлят в затвора? Ще проповядваме на затворниците. Затворени, ние ще се втурнем в нова посока. Така че, ако се случи най-лошото, ние можем да го превърнем в най-доброто. Ето; ние сме свободни, защото можем да понесем всичко, което ни се случва – да го понесем, защото можем да го използваме!“ От тази възможност, израснали увереност и смелост. Не можете да получите увереност и смелост, като разпалите волята си; Получавате ги само като знаете, че имате космическа подкрепа, независимо какво се случва, и че Бог работи с нас във всичко за добро (вижте Римляни 8:28).

Господи, Боже мой, аз съм свободен, защото съм свободен да използвам всичко. Заточен на Патмос, (остров, където е бил заточен апостол Йоан. Д.Пр), аз ще виждам видения на победата. Легнал на легло от болест, аз ще направя болката мой партньор и мой учител. Тогава и само тогава, аз съм уверен и смел в Господа. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не очаквам да бъда освободен от обикновените житейски скърби – очаквам само да бъда адекватен за тях.

31.08 – Вие дойдохте тук, за да представите Мен

Този стих търси истината: „за да имате в мен достатъчно причина да се хвалите в Христос Исус, поради моето повторно идване при вас“ (Фил. 1:26). „За да имате в мен достатъчно причина да се хвалите в Христос Исус.“ Можеше да гласи: „за да имате в мен достатъчно причина да хвалите“. С други думи, Павел би могъл да използва Христос за своя собствена слава, вместо Христос да използва Павел за Своята слава.

Виждаме надписи по сгради: „За слава Божия и в памет на... , който даде парите за тази сграда“ и т.н. След това следва дълъг списък с добродетели и благодеяния на този човек. „За слава Божия“ е превръща в мястото за лична прослава.

На много амвони отзад, има надпис, който трябва да бъде четен от проповедника: „Господине, искаме да видим Исус.“ Нежно напомняне, че събранието иска да се фокусира в Исус и да поглежда проповедника. Вместо обратното – да погледнете Исус и да се фокусирайте в проповедника.

Когато моля органиста да изсвири тихо химн, докато хората идват към олтара, за да участват в Господната вечеря, нищо не ме дразни повече от това, да го чуя да добавя всякакви изискани ноти, за да привлече вниманието на хората към изпълнението си, вместо те да обръщат внимание към Исус.

Когато чуете някои проповедници, вие, тръгвайки си, казвате: „Какъв прекрасен проповедник“, вместо да кажете: „Какъв прекрасен Спасител.“ Когато Мария чакала някой да я представи на публиката, (На сватбата в Кана Галилейска – Йоан2:4-5 Д.Пр.) Исус ѝ казал: „Мария, какво чакаш? Защо искаш някой да те представи? Мислех, че ти си дошла тук, за да представиш Мен. Давай.“ Тя го направило – и то как!

Един африкански пастор каза: „Не съм тук, за да показвам дрехите си или да говоря за себе си, а за да говоря за Исус“. Но той успя да се включи и себе си, и дрехите си, представяйки Исус. Павел представял своя Учител и забравял себе си, така че ние не можем да забравим Павел. Той забравил себе си в безсмъртието. А много от нас си спомнят за себе си до забрава.

О, Исусе, Господи, Ти, а не аз, си копнежът на вековете. Прости ми, че се натрапвам в картината. Нека не виждам никой друг, освен единствено Исус, и нека пред хората да не знам нищо друго, освен Исус Христос, и то Него разпнат. В Твоето име. Амин.“

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Да се стремя да привлека вниманието към себе си във всяка ситуация, означава да се загубя.

1.09 - Дадено ми е да страдам – висока привилегия

„Защото ви е дадено заради Христос не само вярвате в Него, но и да страдате заради Него, участвайки в същата борба, която видяхте и сега чувате, че е моя“ (Фил. 1:29–30). Човек би си помислил, че този пасаж ще гласи: „Защото ви е възложено като задължение не само да вярвате в Него, но и да

страдаме заради Него.“ Вместо това се използва думата „дадено ми е“, което предполага, че е привилегия, чест, да страдаме заради Него. Вместо да хленчим, да се оплакваме и да питаме: „Защо ми се случва това?“, ни е казано да гледаме на страданието заради Христос като на наша най-висша привилегия и чест. Аз съм. (Така се е разкрил Бог пред Моисей в горящия храст – Изх. 3:4 Д.Пр.) Когато Моисей и Илия разговаряли с Исус на планината на Преображението, повествованието казва: „които се явиха в слава и говори за смъртта Му, с която Му предстоеше да завърши живота си в Йерусалим“ (Лука 9:31). Той трябвало да осъществи Своето заминаване, Своята смърт в Йерусалим. Обикновено смъртта се разглежда като примирение, подчинение на неизбежното. Тук това било постижение! Чрез няколко часа на кръста, Исус постигнал повече, отколкото направил през целия си останал живот. Той отворил сърцето Си за греха и скръбта на света и позволил всичко това да бъде насилствено прокарано през канала – единствения канал на собственото Му разбито сърце. Това разбито сърце било изцелението на света. Било Му дадено да страда и това дадено страдание станало Неговата най-голяма слава.

Независимо дали страданието е убождане или е пробуждане, на нас ни е дадено да го приемем и да направим това, което Исус направил със заминаването Си – да постигнем нещо чрез него. Един инвалид, сляп и парализиран от години, създал Courage, Inc. с 250 члена. Когато го попитали за заключенията му, той каза: „Не бих заменил всички прозрения, които съм придобил през годините на страдание, за да си върна здравето.“ Той приел страданието си, като дадено му от Бога, за да създаде Courage, Inc. (Смелост Д.Пр.)

О, Боже, Отче наш, когато животът ми поднесе убождане или пробуждане, дай ми прозрението да видя в това възможност да бъда благодарен за Твоите дарове. Ако се справим с тях заедно, ние можем да ги превърнем и двете в постижения. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко, което се случва – добро, лошо или безразлично – е възможност за постижение.

2.09 - Чрез всички стимули на Христос

Това е един насърчаващ стих: „И тъй, ако има някое насърчение в Христос, някое подбуждане на любов, някое участие в Духа, някоя обич и съчувствие, допълнете радостта ми, като бъдете единомислени, имайки същата любов, бъдете в пълно съгласие и единомислени“ (Фил. 2:1–2). Пет неща, които Павел споменава като битие в Христос – насърчение, подбуждане на любов, участие в Духа, обич и съчувствие. Всички те са качества на загриженост към другите. Следователно, да бъдете в Христос, означава да не стоите в Христос като затворено духовно общество, а да бъдете в Него като електричество в генератор – вътре, за да излиза, но винаги да е вътре.

„Някое насърчение в Христо“ – в Него винаги има положително насърчение. „Пречупена тръстика няма да отреже, и замъждял фитил няма да угаси“ (Ис. 42:3). Варнава е наречен „син на утехата“ (Деяния 4:36). Той взел Павел, когато никой друг не искал да го вземе, и взел Йоан Марк, когато Павел не искал да го вземе. С бракувани материали, Варнава построил своите храмове на Бога.

Тази част, „ако има някое насърчение в Христос“, е преведена от Мофат като „Чрез всички стимули на Христос“. Христос е Спасителят, Освещаващият и Стимулаторът. Мнозина не успяват да Го приемат като Стимулатор – Стимулатор на ума, духа, емоциите и тялото. Всичко в Христос е в най-добрата си форма, защото най-добрата форма е Неговата.

Една жена, страдаща от много болести, казала на лекаря си: „С всички микроби и болести около нас навсякъде, не виждам как някога можем да бъдем здрави.“ Мъдрият лекар отговорил: „Познавайки човешкото тяло така, както го познавам, аз се чудя, защо някой някога трябва да е болен.“ Ресурсите за здраве са съсредоточени в тялото. С оглед на стимула на Христос, аз отказвам да приема своята умора, своята възраст, своето пенсиониране, своето забавяне. В Него, аз съм здрав и цялостен. Силен съм толкова, колкото е силата ми да приемам, способен съм толкова, колкото е способността ми да усвоявам, жив съм толкова, колкото е моята възприемчивост към Неговия стимул. Забележете, че се казва „Чрез всички стимули на Христос“ (Мофат) – Неговото „всичко“ е достатъчно за моето „всичко“ – и дори е повече!

О, Исусе, стимулирай ума ми да мисля Твоите мисли след Теб, чувствата ми да чувстват Твоите чувства след Теб, волята ми да върши Твоите дела след Теб, и съществуването ми да стане Твое Същество след Теб. Отварям съществуването си за стимулите на Твоята любов – бих обичал след Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Стимулът около мен не трябва да се сравнява със стимула в мен – Неговият стимул.

3.09 - Умът... в Христос Исус

Повтаряме един стих, който вече разгледахме и който е може би най-важният стих в нашето търсене: „*Имайте същия дух в себе си, който е в Христос Исус*“ (Фил. 2:5). След това следват 7-те стъпала надолу, които Исус е изминал:

- (1) Не счел равенството с Бога за нещо, за което да се хване.
- (2) А се изпразнил от статута, който имал.
- (3) Приел образ на слуга.
- (4) Той, Творецът на всичко на небето и земята, се родил по подобие на човеците.
- (5) Когато се озовал в човешки образ, смирил Себе Си.
- (6) Станал послушен до смърт.
- (7) Дори до смърт на кръст (виж Филипяни 2:6–8).

Той преминал от равенство с Отца до равенство с разбойника – от най-висшият до най-нисшият. След това следват 7-те стъпала нагоре:

- (1) Затова Бог Го възвисил.
- (2) Дал Му е името.
- (3) Над всяко име.
- (4) В името на Исус всяко коляно да се поклони.
- (5) На небето, на земята и под земята.
- (6) Всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ.
- (7) За славата на Бога Отца.

Умът в Христос Исус бил ум, който се изгубил в най-дълбокото възможно отричане и се намерил във възможно най-висшето известие – „*Исус Христос е Господ*“. Той изпълнил най-дълбокия закон на живота – изгуби себе си и ще намериш себе си. Себе-реализацията се намира чрез себе-отричане.

Когато сме в Христос, ние слизаем с Него – слизаем с Него дори до кръста. След това се качваме с Него и споделяме Неговата победа. Така „аз-ът“ в Христос не е изгубен. Той е утвърден – утвърден с най-могъщото възможно утвърждаване – ние споделяме Неговото управление. Те ще седят на Моя престол (виж Откровение 3:21).

Хуманизмът с целия си прехвален акцент върху достойнството на човека и неговото самоутвърждаване е жалък и земен в сравнение с могъщия размах на това утвърждаване на човека. Хуманизмът се разбива върху моралния закон; той спасява живота си и го губи – губи го в окончателно отчаяние за собствения си смисъл и оцеляване. Хуманизмът няма хоризонти. Християнинът има смисъл както сега, така и завинаги – най-висшият смисъл. Той се отъждествява с най-висшия живот, живян на тази планета. Хуманизмът се отъждествява само със себе си. Изглежда евтин и безвкусен в сравнение с това да бъдете в Него.

О, Исусе, Господи, когато се отъждествяваме с Теб в себе-отдаване и послушание, ние се отъждествявам с името, което е над всяко име. Какво значение има, как се казвам? Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако падна на дъното с Него, ще падна и на трона с Него.

4.09 - Надежда... в Господ Исус

Този последен пасаж ни запознава с друг: „*Надявам се в Господ Исус скоро да ви изпратя Тимотей, за да се ободря, като чуя новини за вас*“ (Фил. 2:19). Този стих ни запознава с думата „*надежда*“ – дума, на която древните не са се доверявали и са я отхвърляли. Индусите са вградили това недоверие към надеждата във философията на Мая – илюзия. Всичко земно е Мая.

Християнската вяра е изкупила думата „надежда“. „*И така, вяра, надежда, любов да пребъдват*“ (1Кор.13:13). „*Бог на надеждата да ви изпълни с всякаква радост и мир във вярата, така че, чрез силата на Светия Дух да изобилствате в надежда*“ (Рим. 15:13). „*А търпението произвежда характер, а характерът произвежда надежда, а надеждата не разочарова, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Светия Дух, който ни е даден*“ (Рим. 5:4–5).

Надеждата е била изкупена, защото земният живот е бил изкупен. Тя не е Мая – тя е пълна със смисъл. Земният живот за християнина „*произвежда характер*“ – този живот е долина за изграждане на характер. Всяко събитие има съдба в себе си. Световният процес и самият свят трябва да бъдат изкупени. „*Да дойде Твоето царство... на земята*“ (Матей 6:10) – земята трябва да бъде обект и сцена на изкуплението. Земята има бъдеще. Тя трябва да бъде добавена обратно към небето, от което се е откъснала

поради греха. (А вместо да правим това, ние се стремим да напуснем земята и да отидем да живеем в космоса. И наричаме това наука! Д.Пр.) Тя трябва да бъде изкупена чрез кръвта на Божия Син – петната от Неговата смърт са направили почвата на света завинаги осветена.

Християнинът никога не знае кога е победен. Той започва с поражение – поражението на кръста. Вие не можете да победите поражението (т.е. Провалът е постоянен, само ако решим да се откажем вътрешно, да се борим да победим. Д.Пр.) Започва с поражение и превърща това поражение в победа – кръстът във Великденска сутрин. Християнинът е непоправим оптимист. Когато не може да пее за това, което е, той пее за това, което ще бъде. Когато това, което ще бъде, изглежда безнадеждно, той все още пее – по принцип! Въпреки! Един християнски прокажен имал само два останали пръста. Той ги използвал, за да хване цигулка и да свири на нея – въпреки! Това е християнската надежда. Тя е непоправима.

Скъпи Господи Исусе, Ти, Който каза, докато стоеше в сянката на кръста: „Дерзайте, Аз победих света“ (Йоан 16:33), помогни ми днес да живея върху Твоята победа и да се надявам на Твоята надежда. Ти си единствената основа на нашата надежда. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята надежда е изградена върху нищо по-малко от кръвта на Исус и праведността.

5.09 - Упование в Господа

Пасаж, сходен с предишният: „и се уповавам в Господа, че скоро и аз ще дойда“ (Фил. 2:24). Това упование, че той скоро ще дойде при тях, никога не се изпълнило. Тогава, дали то е било илюзия? Не, защото фразата „се уповавам в Господа“ го спасява от всяко възможно неизпълнение и последваща илюзия. Ако той беше пропуснал фразата „в Господа“ и я беше направил просто потвърждение на вяра, това щеше да го разочарова. „В Господа“ дава ново измерение на упованието, защото, ако се уповаваме в Господа, тогава Той ще ни даде това, което се надяваме да получим, или нещо по-добро. „Искайте и ще ви се даде“ – не непременно е това, което искаме. Той ще ни даде това или нещо по-добро. Павел не бил освободен от затвора, но Господ му позволил да дойде при филипяните чрез неговите писма и светът дошъл при филипяните чрез тези писма. Така че, неговото упование в Господа се изпълнило по-силно, отколкото някога той би могъл да си представи.

Главните свещеници с книжниците и старейшините извикали, докато Исус висял на кръста: „Той се уповава на Бога; нека Бог го избави сега.“ Бог обаче не Го избавил. Дали Неговото упование се е провалило? Не, защото Неговото упование било в Бога. Бог направил нещо повече, чрез това упование – Той спасил света чрез Него – изкупил го. (Когато свещениците се противопоставят на Бога, Той си върши работата без тях, но те стават ненужни. „Затова който мисли че стои, нека внимава да не падне“ (1 Кор.10:12) Д.Пр.) Бог отговаря на всички наши молитви. Той ще даде това, което е поискано, или пък, ще даде нещо по-добро.

Видях няколко жени с обръснати глави. Косите им бяха предложени на някакъв бог: „Ако направиш това за мен, аз ще ти дам косата си.“ Това е строга сделка. Християнинът не се пазари с Бога. Той се уповава на Господа – знаейки, че Господ ще даде това, което иска, или нещо по-добро. Следователно, „никой, който вярва в Него, няма да се посрами“ (Рим. 10:11) – защото вярващият в Него, получава това, което иска, или получава нещо по-добро. Следователно, който се уповава на Господа, винаги печели. Ако се уповава (безадресно Д.Пр.), той често губи, но ако се уповава на Господа, не може да загуби. Той винаги излиза на върха.

Скъпи Господи, дори когато съм отдолу, аз съм на върха, когато съм в Теб. В Теб всичко, което се случва, е за мое добро. Може да е започнало с дявола, но когато стигне до мен в Теб, е от Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не се пазаря с Бога; уповавам се на Неговата доброта и Неговата любов.

6.09 - Приемете го в Господа

Този стих има важни последици: „И така, приемете го в Господа с всяка радост; и такива почитайте, защото той почти умря за делото Христово, рискувайки живота си, за да завърши службата ви за мен“ (Фил. 2:29–30). „И така, приемете го в Господа с всяка радост“ – ние трябва да приемаме нашите братя и сестри, християни в Господа. Центърът на нашето единство е Господ – Господ Исус. Всеки, който е в Христос, трябва да бъде в сърцето ми, иначе Христос не е там. Да изключите брата в Христос, означава да изключите Христос!

Един лидер на Петдесетната църква дойде в Индия, за да се опита да обедини петдесетните. В един

град имаше 11 различни петдесетни групи. Той не можа да ги събере, дори за молитва и общение. Защо? Защото центърът на всички групи беше Петдесетница, а не можете да се съберете около Петдесетница. Можете да се съберете само около Господа – Господът на Петдесетницата и на много, много повече. Те се различаваха по отношение на случилото се на Петдесетница и затова не можеха да имат общение. В Исус те бяха едно – само да знаеха това! Ако кажете: „В какво вярваш?“, вие сте разделени. Ако кажете: „На кого се доверявате?“, вие сте едно. Едно име на устните ви, една лоялност в сърцето ви. Ако акцентът е върху „какво“, вие ще бъдете разделящи; ако е „в Кого“, вие ще бъдете обединяващи.

Когато едно малко момиченце било помолено от друго малко момиченце да отиде на среща, то отговорило: „Съжалявам, че не мога да отида с теб, защото принадлежа към друга мерзост.“ (Игра на думи, на английски *denomination* е деноминация, а *abomination* е мерзост. Понякога деноминациите са мерзости, ако ни разделят от другите християни. Християните са едновременно най-разделеното и най-обединеното тяло на земята, обединени в центъра – Христос – и разделени на ръба в незначителни неща. Такива малки разлики ни разделят! Ироничното е, че всички ние принадлежим един на друг, защото всички принадлежим на Христос. „Приемете го в Господа“ би уредило всичко. Ще бъде „с пълна радост“. Извън Господа, то е всичкото противоречие и всичките намръщени удивления. В Христос е единственото ни място за срещи.

О, Исусе Христе, Ти си Полярната звезда на моята лоялност и на моето братство. В Теб намирам всички в Теб. В моята група аз се намирам моята група – и само моята група. Така се изключвам от по-широкото общение в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ще приема всеки човек в Господа, въпреки малките различия.*

7.09 - Радвайте се в Господа

„Накрая братя мои, радвайте се в Господа“ (Фил. 3:1). Това било разумно, защото много, много често вие не можете да се радвате на нищо друго, освен в Господа. Не можете да изстискате капка радост от вашите обстоятелства, от вашите перспективи, от вашето минало, но винаги можете да се радвате в Господа. Авакум открил това:

*Добре да не цъфти смокинята,
нито има плод по лозята,
плодът на маслината да осуети,
и нивите да не дават храна,
овцете да бъдат отсечени от кошарата
и да няма говеда в оборите,
аз пак ще се радвам в Господа,
ще се радвам в Бога на моето спасение. (Авакум 3:17–18)*

Има два направления на мисълта, преминаващи през Стария Завет по отношение на болката и страданието – единият е отговорът на Йов, а другият е отговорът на Авакум. Отговорът на книгата Йов е, че вие получавате двойно връщане на загубите си – той се радва заради тях. Отговорът на Авакум е, че вие се радвате въпреки. Вторият отговор е по-близо до Новия Завет. Там се радвате в Бога на вашето спасение, когато не можете да се радвате на това, което ви се случва.

Исус казал: „Това ви казах, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да бъде пълна“ (Йоан 15:11). Неговата радост тогава не е чужда на нашата радост; те са сходни. Нашата радост в Него е свръхестествено естествена.

Много християни нямат радост. И все пак „колко неподобаващо е да вървите след собствената си катафалка“. В Лука 10:17 е казано, че седемдесетте се върнали с радост и казали: „Господи, дори демоните ни се покоряват в Твоето име!“ Исус им отговорил: „радвайте се, че имената ви са записани на небесата“ (ст. 20). Не се радвайте на успеха, нито се обезсърчавайте от провала, а се радвайте, че имената ви са записани на небето – постоянна роднинство. „В същия този час [Исус] се зарадва в Святия Дух“ (ст. 21) – най-висшата радост.

О, Исусе, Господи мой, нека Твоята радост да бъде в мен. Тогава радостта ми ще бъде пълна. Тогава мога да се радвам в Теб, когато няма нищо друго, на което да се радвам. Когато се радвам в Теб, аз се радвам на всичко, защото Ти си моето всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Радостта в Господа е моята сила – радостта от обстоятелствата е моята слабост.*

8.09 - Слава в Христос Исус

Още една стъпка напред: „*Защото ние сме истинското обрязване, които се покланяме на Бога с дух и се славим в Христос Исус, и не се уповаваме на плътта... Но каквато и да беше печалба, аз я счетох за загуба заради Христос. Наистина, аз считам всичко за загуба, поради превъзходното познаване на Христос Исус, моят Господ*“ (Фил. 3:3, 7–8).

Вчера размишлявахме върху „*радвайте се в Господа*“ (Фил. 3:1). Тук правим една стъпка по-нататък и „*се славим в Христос Исус*“. Да се радваме в Господа е до голяма степен емоционално; да се славим в Христос Исус е емоционално и интелектуално. Вие виждате в Него вечната пригодност, правилността, напълно задоволителното, точно това, за което сте копнели и сте търсили. Вие се славите в Него с ум и емоция. Смисълът на славата тук била, че Исус Христос спасил Павел от това да се обляга на каквато и да е външна опора, за да укрепи вярата си. Тези външни опори, на които хората се облягали – обреди и церемонии, жертвоприношения, обрязване, пост, осакатяване на тялото, разграничаване между чисти и нечисти храни – всичко това изчезнало и само Исус Христос бил центърът на славата на Павел. Вярата и животът били сведени до простота.

„*Наистина, аз считам всичко за загуба, поради превъзходното познаване на Христос Исус, моят Господ*.“ Превъзходната стойност на познаването на Христос Исус – това изречение прави християнската вяра толкова различна по степен, че тя става различна по вид. Когато Го познавате, вие знаете всичко, което всички останали знаят – плюс това!

Забележка: превъзходната стойност на познаването на Христос – не това да знаете за Него или да принадлежите към система, изградена около Него – не е непременно променяща. В Латинска Америка, където бях наскоро, Христос е затворен в система, изградена около Него, която не е непосредствено достъпна, следователно хората не се променят. Ако имаха непосредствено достъпен Христос, Когато биха могли да познават, те щяха да познаят промяната.

Господи Исусе, гледам Твоята превъзходна стойност и сърцето ми се изпълва с благодарност и хвала. И казвам „не“ на всичко останало. Ти ме имаш и ме имаш завинаги. Нямам нужда от нищо друго. Не искам нищо друго. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Ако се хваля с притежанията си или със себе си, славата ми е несигурна; ако се хваля с Исус, тя е вечна.*

9.09 - Всички прилепнали аксесоари

„*Заради Него претърнях загуба на всичко и го считам за боклук, за да придобия Христос и да се намеря в Него, без да имам собствена правда*“ (Фил. 3:8–9). Чудото на нашето себеотдаване на Христос е следното: вие не само се отказвате от проблемното си его, но и се отказвате от всички прилепи, които се прилепват към егото, за да го подкрепят. Трогателно е как някои хора се облягат на някой починал предшественик, за да поддържат сегашното си значение. Четох надписна плоча в църква, на която пишеше, че еди-кой си, е син на еди-кой си, и внук на еди-кой си, депутат (член на парламента). Тази дума „депутат“ очевидно е била добавена, за да подсилва значението му.

Когато Павел бил разпнат с Христос, всички прилепнали аксесоари, които се прилепвали към старото му его, също били разпнати. Той ги изхвърлил като боклук. Отсега нататък, той нямало да има собствена праведност, нито щял да зависи от правдата на което и да е друго нещо или човек. Христос и само Христос.

Той не само се отказал от тези аксесоари, но ги изхвърлил с презрение – сметнал ги за боклук (буквално „тор“). Той използвал краен език, защото изпитвал крайни чувства, когато виждал хора, които се опитват да добавят нещо към достатъчността на Христос, като Го раздробяват, като добавят това, онова и другото. Той виждал, че те отменят Божията благодат с тези добавки. Павел можал да каже: „*Аз не отменям Божията благодат*“ (Гал. 2:21). Той не отменял тази благодат чрез заместване (Закона) или чрез добавяне (превъзнасяне на християнски обред или церемония и засенчване на центърът, Исус Христос). Центърът бил само Исус. Павел би сметнал за боклук всички тези опити да се допълва достатъчността на Христос. Павел искал да бъде намерен в Него — не в това, нито в онова или друго нещо. Той можал да каже: „*Това едно нещо правя*“ и „*Тази една Личност познавам*“. Неговият отпечатък е върху вековете.

О, Исусе, мой Господи и Спасителю, и мое всичко, аз бих искал да имам същата простота на вярата, живота и любовта. Очисти ме от всичко, което изсмуква енергията ми, любовта ми и лоялността ми. Така ще имам всеотдайна и изцяло сърдечна преданост към Теб и само към Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „*Само Исус*“ не е просто лозунг, а е дълбока реалност.

10.09 – Да я придобия... Христос Исус ме придоби

„Нямайки собствена правда, основана на закона, а тази, която е чрез вяра в Христос, правдата от Бога, която зависи от вярата; за да позная Него и силата на Неговото възкресение... Не, че съм я получил вече или че съм вече свършен; но се стремя да я придобия, защото Христос Исус ме придоби“ (Фил. 3:9–10, 12).

Когато Павел се отрекъл от собствената си праведност и така наречената праведност на съучастниците, той направил това, за да придобие Божията правда. Каква била Божията правда? Това била правдата, която се проявила чрез възкресението на Исус от мъртвите. Това била положителната праведност, която на кръста се справила с греха и във възкресението - със смъртта. Тя победила и двете. Това не била правдата на табуто – не можеш да направиш това, не можеш да докоснеш онова. Праведността била тази, която се изправила срещу най-лошото и го победила с позитивна праведност и любов.

Да познавате Исус, означавало да познавате Него и силата на Неговото възкресение. Това не означавало да знаете за Исус – за мъртвият еврей. Това означавало да познавате живият и универсален Спасител. Да бъдете в Него, означавало да имате силата на възкресението, действаща във вас. В Белгийско Конго, в едно село, в което живеели римокатолически християни, винаги имало олтар на Девата с младенеца пред селото. Фигурата била бебе Христос. Никое бебе Христос не е достатъчно, за да изкупи света. Само възкръсналият Христос е достатъчен за това.

„...се стремя да я придобия, защото Христос Исус ме придоби.“ Да я придобия... ме придоби. Когато Той ме придоби, тогава аз ще придобия всичко. Когато Му се предам, нещата се предават на мен. Не се боря да го получа - предавам се, за да стана Негов, тогава то става подчинено на Него - и на мен в Него. Всичко ми принадлежи, защото аз принадлежа на Него. Аз не притежавам нищо – и всичко. Слава да бъде!

О, възкръснал и жив Господи, искам да познавам Теб и силата на Твоето възкресение, във всяка мисъл, всяка дума, всяко отношение, всеки момент от деня и нощта. Тогава ще живея в окончателна сила и окончателна слава, искам го сега, но искам още. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всички сили на живота са под краката ми, защото аз съм в Неговите нозе.

11.09 - Възходящ призив от Бога в Христос Исус

Този стих върви от кулминация към кулминация: „Стремя се към целта за наградата на възходящия призив от Бога в Христос Исус“ (Фил. 3:14). „Възходящият призив от Бога в Христос Исус“ – писано ли е някога нещо по-красиво? То изразява сърцето на християнската вяра – сърце, което е под възходящ призив и дърпане от Бога в Христос Исус.

Този стих е анекдотът за самодоволството, който казва: „Аз съм в Христос, следователно съм в безопасност и сигурен. Всичко, което трябва да направя, е да остана тук.“ Да бъдете в Христос, може да бъде убежище на статични добродетели, на фиксиран характер и на неразвиваща се личност – мавзолей за мъртво християнство. Един индийски християнин бил помолен да дойде на една от моите срещи за нехристияни и той отговорил: „Не, доволен съм от вярата си. Нехристияните може да задават въпроси на Стенли Джонс, които може да разстроят вярата ми.“ Вярата му била страх и страхът му го замразил в застояла доброта.

Ние трябва да сме недоволни на едно ниво, за да се издигнем на по-високо ниво. Бог разбивал нашите изтъркани модели, за да ни даде по-нови и по-добри. Малката дъщеря на мисионер в Африка попитала майка си: „Майко, на колко години е Стенли Джонс?“ Когато майка ѝ отговори: „На 76“, тя се замисли за момент и каза: „Как е възможно това? Той се държи така, сякаш току-що е започнал.“ Християнинът винаги току-що започва. В Исус всеки край е ново начало. Той ви задоволява и ви неудовлетворява с това удовлетворение. Вие искате още – и още повече – и колкото повече имате, толкова повече искате. Той утолява апетита ви и тогава утоляването се превръща в апетит. Вие не сте неудовлетворен, а вечно сте недоволен от постигнатото. „Възходящият зов на Бога в Христос Исус“ – това е божественото неудовлетворение от нещата такива, каквито са, в полза на нещата такива, каквито трябва да бъдат. Видях Го и никога няма да бъда удовлетворен, докато не се събудя по Негов образ. Той ме е запалил, за да бъда като Него.

О, Боже, чувствам Твоя зов нагоре в Христос Исус и съм на този спокоен път към повече. Почивам си в Теб и чувствам спокойното безпокойство за повече от Теб. Аз съм пълен и се моля за

увеличен капацитет. *Ще Те искам завинаги. Амин.*

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко в Исус е начало - няма краища, защото нашите краища са само начала.

12.09 - Кръстът – стандартът на това, да бъдете в Христос

Постоянен преход: „*И тъй, братя мои, които обичам и за които копнея, радост моя и венец мой, стойте така твърдо в Господа, възлюбени мои*“ (Фил. 4:1). След като говорил за възвишеното Божие призвание в Христос, тук Павел говори за това, да се държим здраво: „*стойте така твърдо в Господа*“. Той посочвал кръста, като мястото, където да се държим здраво: „*Защото мнозина, за които много пъти съм ви казвал, а сега и със сълзи ви казвам, живеят като врагове на Христовия кръст*“ (Фил. 3:18). Очевидно е имало такива, които твърдели, че са в Христос, но в Христос без кръста. Стойте здраво на мястото на кръста, умолява той, дори със сълзи.

Прав ли е Павел? Кръстът ли е стандартът на това да бъдете в Христос? Да. Точно както себеотдаването е стандартът от наша страна, за това да бъдем в Христос – няма битие в Христос без себеотдаването – така и божественото себеотдаване в кръста, е стандартът на истинското евангелие от страна на Бога. Бог не може да спасява без кръст. Кръстът е цената, която Бог трябва да плати, за да стигне до нас, въпреки греха ни. (Виж Йоан 3:16 Д.Пр.)

Себеотдаването от страна на Бога и на човека е същината на християнската вяра. Поставете едната точка на компаса там, а след това оставете другата точка да стигне колкото искате в истината. Вие сте непоклатим и свободен!

В Атина, Павел видял, че се е отклонил от центъра. Той проповядвал там някои важни истини – че Бог е направил от една кръв всички народи; че в Него ние живеем, движим се и съществуваме – но Той донесъл евангелието като послепис. Мрачен послепис: „*Защото Той е определил ден, в който ще съди света справедливо чрез Човекът, Когото е определил, и за това е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите*“ (Деяния 17:31). Нямало кръст в говоренето му в Ареопага, нито пък изправел хората пред истинското послание на евангелието. Той се провалил в Атина – нямало църква, нямало написано писмо. Когато отишъл в Коринт, той научил урока си: „*Реших да не познавам между вас нищо друго, освен Исус Христос и то, Христос разпнат*“ (1 Кор. 2:2). От този акцент, произлязла Коринтската църква и Писмата до Коринтяните!

О, Боже, Отче мой, моля Те, помогни ми да стоя здраво на кръста. Там Ти разкри сърцето Си, показва ни сърцата ни и ги изкупи. Да не подчертавам това, би извадило самото сърце от тялото. Обичам Твоя кръст. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Кръстът няма да бъде само върху моята църква, той ще бъде в моето съзнание – моят работен начин на живот.

13.09 - В съгласие в Господа

„*Моля Еводия, моля и Синтихия да бъдете в съгласие в Господа*“ (Фил. 4:2). Очевидно те са били добри жени, всеотдайни, жертвоготовни и трудолюбиви. Те „*се трудили рамо до рамо*“ с Павел „*в евангелието*“ (ст. 3). Когато присъствал трети човек (Павел), който да бъде амортизатор между тях, те работили рамо до рамо и се разбирали чудесно. Когато Павел заминал, общността им рамо до рамо изчезнала и тези жени започнали да се конфронтират помежду си. Възгледите им по много неща се различавали. Павел насочил вниманието им към единственото място, където били съгласни – в Господа – и двете принадлежали на Него и следователно фундаментално една на друга. Уесли бил мъдър, когато казал: „*Ако сърцето ти е като моето сърце, дай ми ръката си.*“ Той не казал: „*Ако главата ти е като моята глава, дай ми ръката си.*“ Когато има сърдечно съгласие във лоялността към Христос, ние можем да изтърпим много по-малки разногласия. Тези по-малки разногласия трябва да бъдат очаквани и предвидени – и пренебрегнати.

Павел не е казал, че тези жени не са християнки, защото не били в съгласие. Той казал, че и двете са в Господа и че имената им са „*в книгата на живота*“ (ст. 3). Да бъдете в Господа не означава умствено и емоционално съгласие. В Господа трябва да има голяма способност да се поемат шокове от разногласия. Този стих, „*Нека всички човеци познаят вашата търпение*“ (ст. 5), е преведен като „*Нека вашата отстъпчивост бъде известна на всички човеци*“ – готовност да отстъпвате по маловажни въпроси,

обединявайки се около великата **централна вяроност към Христос**.

Японците обичат три дървета – борът, защото стои изправен срещу бурите, сливата, защото смело разцъфва, докато зимата все още не си е отишла, и бамбукът, защото се огъва, но не се чупи. Много от японците са като бора – стоят изправени срещу всичко, никога не се огъват. Комбинацията от твърдостта на бора и огъваемостта на бамбука е най-силната комбинация. Някои казват: „*Бъди разумен, поemi по моя път*“ – те си остават **самотният бор**.

О, Христe, научи ме кога да стоя прав и кога да се навеждам. Нека не се страхувам да се навеждам, за да не ме сметнат за слаб. Огъващият се бамбук е по-силен от неогъващият се бор. Научи ме да бъда и двете, защото искам да се разбирам с другите в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Моята отстъпчивост ще бъде позната на всички хора, освен когато става въпрос за принципи.*

14.09 - Радвайте се винаги в Господа

„*Радвайте се винаги в Господа; пак казвам: Радвайте се*“ (Фил. 4:4). Фразата „*радвайте се*“ или „*радост*“ се среща 13 пъти в това писмо до филипяните – писмо, **написано от затвора**! Тринадесет радостни цвята на лотос излизат на повърхността на това писмо, **вкоренени в калта и тинята на несправедливостта**. **Това е радост, въпреки обстоятелствата**.

Християнската вяра е **най-радостната вяра** в света. Тя обаче не е религия от типа Полиана, (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Pollyanna_principle Д.Пр.), която не вижда зло. Тя е вкоренена в песимизма – песимизмът на кръста. Тя печели **своя оптимизъм** от песимизма. Така че, тя е едновременно най-песимистичната и най-оптимистичната от религиите. Будизмът казва: „*Животът е страдание*“. Християнството казва: „*Животът е страдание – Слава, Аелуя, Великден е тук!*“ Някои спират на първата половина и „*вървят след собствената си катафалка*“. Те имат Великден в календара си, **но не и в характера си**.

Психологията набляга на **здравето на радостта**. Безрадостният човек е на пързалка – физически. Нищо не **тонира** организма толкова, **колкото постоянният поток от радост**. Нищо не **потиска** организма толкова, **колкото постоянен поток от депресия и тъга**.

В Христос, животът е радост. Извън Христос, животът е чиста тъга. В самолета всички повръщаха, освен стюардесата и един пътник, **защото самолетът се мяташе силно**. Този пътник помогнал на мнозина. След като бурята утихна, пътникът започнал да си пее. Това раздразнило една пътничка зад него, която казала горчиво: „*Никой няма право да бъде толкова щастлив, колкото сте вие*.“ Той се обърнал, седнал до нея и ѝ разказа за източника на **щастieto си** – Исус Христос. Тя слушала внимателно и преди пътуването да приключи, **приела Христос и също се радвала**. Тя била филмова звезда и била изцяло на върха. Сега тя се преместила от мазето в небесния салон. **Радост – Исус е над Теб**. Те са едно и са неразделни.

О, Исусе, Ти си радост - радост без махмурлук. Ти си чиста, неопетнена радост. Не е нужно да търся радост, когато Те имам. Да Те имам, означава да имам радост. Душата ми пее по своя път надолу по радостните години. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Изворите на радостта ми са във вечните хълмове - те никога не пресъхват.*

15.09 - Мир... ще пази... сърцата ви

„*Не се безпокойте за нищо, но във всичко с молитва и молба с благодарност, изказвайте прошенията си на Бога. И Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус*“ (Фил. 4:6–7). „*Не се безпокойте за нищо*“ – означава ли това, че не трябва да се замисляме предварително за нищо? **Не**, в притчата за несправедливия настойник, (Лука 16:1-13) Исус ни учи **на предварителност** в осигуряването на бъдещето. Предварителното обмисляне означава, **да получите цялата информация за нещо, да се молите за това нещо и след това да го предадете в ръцете на Бог, за да чакате Неговото ръководство**. Тревожността е, да държите нещата в ръцете си и да се опитвате нервно се справите с тях **със собствените си ресурси**. Предварителното обмисляне е по същество **фокусирано в Бога**; тревожността е по същество **фокусирана в самите нас**.

Следващата част е **лекарството за тревожността**: „*но във всяко нещо с молитва и молба с благодарност, изказвайте прошенията си на Бога*“. „Молитва... с благодарност.“ Благодарността е елементът, **който спасява** молитвата от тревожността. Молитвата, **без предаване и благодарност**, може да бъде и често е вид тревожност. Тя е тревожност, обърната към Бога, **вместо вяра, увереност и предаване**,

обърнати към Него.

Резултатът от това молитвено предаване е: „*И Божият мир, който надвишава всяко разбиране* [и всяко неразбиране!], *ще пази сърцата ви и умовете ви в Христос Исус.*“ Божият мир се докосва до молитва, благодарност и предаване **и се влива в преданите сърце и ум**. Обърнете внимание първо на „сърце“. Можете да приемете Божия мир **със сърцето**, когато **умът не вижда** пътя ясен. Това е **приемане** най-вече със сърцето, вместо най-вече **познание** с главата. Резултатът от този Божи мир е, че вие сте пазен в Исус Христос. **В Него няма неразрешими проблеми**; извън Него **няма разрешими проблеми**.

О, Божий мир, който надвишава разбирането, завладей ме и пази сърцето и ума ми в Исус Христос. В Него нямам проблеми. Всички те са възможности. Затова ме притежавай. Божий мир, притежавай ме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Имам сърце, което е пазено – пазено от Божият мир.*

16.09 - Той ми дава стотинки всеки ден

„*Радвам се много в Господа, че най-накрая сте съживили загрижеността си за мен*“ (Фил. 4:10). Това е радост в Господа, **която е различна** от другите радости, които открихме в това послание. Другите радости бяха общи радости от постоянни взаимоотношения в Господа. Тази радост е от нещо конкретно, което се е случило – загрижеността им за Павел се съживила.

Дали тези радости са на едно и също ниво и от еднаква важност? **Не**. Радостта, спомената в този стих, е по-близка **до щастие**, отколкото до радостта. **Щастие** зависи **от събитията** и следователно е от време на време; **радостта** зависи **от взаимоотношенията** с Христос **и следователно е постоянна**. Трябва **да се облягаме** на радостта, но не и на щастие. Събитията, носещи щастие, **много често не се случват**. И все пак мнозина повтарят случки, за да докажат Божията доброта към тях, **вместо да повтарят постоянната радост, която идва от живота в единство с Христос**. Това е извор на радост; другото е поток, зависим от дъжд, **който може да пресъхне**.

„*Аз обичам моя татко – той ми дава стотинки всеки ден*“, казало едно малко момче. **Това била любов към стотинките**. По-късно, то вероятно ще каже: „*Аз обичам моя татко*“ – това е любов **към личността**.

Ако беше разчитал твърде много на загрижеността на хората за него, Павел щял **да бъде разочарован и съкрушен**. Накрая хората го разочаровали: „*При първата ми защита никой не застана на моя страна; всички ме изоставиха. Да не им се вмени това! Но Господ стоеше до мен и ми даде сила да проповядвам словото пълно... Господ ще ме избави от всяко зло и ще ме спаси за небесното Си царство. На Него да бъде слава до вечни векове. Амин*“ (2 Тим. 4:16–18). Тук загрижеността на хората за него **се била сринала. Но Павел не се срина**. Неговата радост била в 2 неща: делото на живота му се изпълнявало и той принадлежал към едно вечно царство. Неговата радост беше непокътната и продължавала – **въпреки!**

О, Исусе, благодаря Ти за случващото се по пътя. Но Ти благодаря най-вече за пътя. Той води към дома! В Теб съм у дома, прибирам се. „В Теб“ има значение, всичко останало е второстепенно. Благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: **Моето щастие не зависи от случващото се, а от Този, Който е над случващото се.**

17.09 - Предлагайки ми сигурност

Този велик пасаж: „*Не, че се оплаквам от липса; защото се научих, в каквото и състояние да съм, да бъда доволен, зная какво е да бъда унижен и зная какво е да бъда в изобилие; във всякакви обстоятелства научих тайната да се справям с изобилие и глад, с изобилие и с нужда. Всичко мога в Този, който ме подкрепя*“ (Фил. 4:11–13).

Това наистина е велик пасаж – прозрение в душата на най-великият християнин на света и прозрение в тайната на неговото величие. Той се научил **да взема това, което дойде**, и да прави нещо от него. Ако дойде изобилие, той можел да го използва! Някои хора се страхуват от изобилието. Те са обвързани с бедността. Сестра Лила, гръцката светица, която е експерт-масажист, масажирала прокажени, изцелявала ги и обичала всички, навсякъде. Предложих ѝ скромна джобна сума, за да може да бъде свободна да служи на всички. Тя каза ужасена: „*Това е изкушение от дявола. Брат Стенли ми предлага сигурност.*“ Тя можеше да

понесе бедността, но не можеше да понесе много скромно изобилие! Мисля, че Павел би го приел и би го използвал! От друга страна, има и други, които могат да понесат изобилието, но не и бедността. Говорих в предишен пример за производителя на коприна, който загуби всичко – всичко освен достойнството и радостта си. Той имаше вяра. Един производител в Япония загуби всичко и при подобно бедствие, плати обещания си ангажимент за благотворителност и се самоуби. Той нямаше вяра. Не можеше да понесе бедността.

Един френски философ е казал: „Никой човек не е силен, освен ако не носи в характера си силно изразени антитези.“ (Т.е. истинската сила идва от умението да съчетава противоположни качества в себе си, например твърд ум и нежно сърце Д.Пр.) Павел бил силен, защото бил смирен и самоуверен, пасивен и войнствен, отричащ света и осъзнаващ света, нежен и ужасен, кротък и господарски; можел да поеме бедността и изобилието с лекота! Всичко било вода за неговата мелница. Той превърнал зърното на ежедневните събития в хляба на царството. Тайната била следната: „Всичко мога да върша в Онзи, Който ме подкрепя.“ (Фил. 4:13. В Него била тайната. Извън Него, той бил слаб; в Него – силен за всичко.

О, Исусе, Господи, в Теб не идва нищо друго, освен моето добро. Чрез Твоята благодат, аз мога да измъкна доброто от него. Може да е лошо по произход и намерение, но става добро по предназначение – допринася ми. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Сигурността ми се намира в приключенията с Него.

18.09 - Съзнание за проблеми или съзнание за сила?

Трябва да прекараме още един ден върху: „Всичко мога в Този, Който ме подкрепя“ (Фил. 4:13). Аз предпочитам този превод от Мофат: „в Този, Който ме подкрепя, за всичко съм способен.“ Този стих е пъл през ума и сърцето ми години наред, докато не се превърна в част от мен. Предавал съм го на много измъчвани и търсещи хора. Моля ги да го повтарят точно преди да заспят, за да може той да действа в подсъзнанието им, докато спят, замествайки старото негативно мислене. След това ги призовавам той да е първото нещо, което казват, когато сутрин отворят очи – той да е поздравът им към зората. Моля ги да си го повтарят отново и отново през целия ден. Това създава климат на мир и победа около душата.

Една индийка ми говори за „онези, които са съзнателни за проблемите, и за тези, които са съзнателни за силата“. Разликата можеше да се види в лицето ѝ. Тя беше съзнателна за силата си – беше адекватна за всичко.

Опитът да се анализира този стих, е като да се разкъса роза, за да се открие нейната красота. Тя е красива и съвършена такава, каквато е. Обърнете внимание на следното, обаче:

(1) „В Този“ – не чрез Него, като външен помощник, а в Него. Тъй като аз съм в Него, и Той ме притежава, тогава аз притежавам всички Негови ресурси.

(2) „Който ме подкрепя“ – обърнете внимание на „кой“. Той директно и незабавно ме укрепва. Няма нищо между – Душа върху душа, Живот върху живот.

(3) „Който ме подкрепя“ – това е настояще непрекъснато време. „Както дните ти“ – и часовете, и минутите – „такава ще бъде силата ти“ (Второзаконие 33:25).

(4) „Който ме подкрепя“ – цялостното ми аз: тяло, ум и дух. Той не прави всичко, отслабвайки моята личност. Той, Силният, прави силно аз.

(5) „за всичко съм способен.“ Изцелен в сърцето си, аз мога да кажа: „Нека светът дойде.“ Нека всичко дойде, защото мога да използвам всичко; не да го понасям, а да го използвам!

О, Исусе, Господи мой, не моята отговорност, а моят отклик към Твоите способности, прави промяната. И то каква промяна! Сега съм съзнателен за силата, не за проблема. В Теб всички проблеми са възможности. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще си шепна този стих по цял ден: „В Този, Който ме подкрепя, за всичко съм способен.“

19.09 - Ще задоволя всяка ваша нужда

Този благословен пасаж: „И моят Бог ще задоволи всяка ваша нужда според богатството Си в слава в Христос Исус“ (Фил. 4:19). „Моят Бог ще задоволи всяка ваша нужда.“ Това не са случайни думи; това е обобщение на божествено намерение, както то е разкрито в Библията. Той възнамерява да задоволи нашите нужди – не нашата алчност, а нашите нужди. „Той ще стане и ще му даде каквото му е нужно“ (Лука 11:8). „Вашият небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и

Неговата правда, и всичко това ще бъде ваше“ (Мат. 6:32–33). „Защо отвързвате ослето? А те отговориха: „Господ има нужда от него.“ И го доведоха при Исуса“ (Лука 19:33–35). „Те продаваха имота и стоките си и ги раздаваха на всички, според нуждата на всеки“ (Деяния 2:45). Този стих обобщава цялото божествено намерение – да „задоволи всяка ваша нужда.“

Преди ние да бъдем доведени в света, Отец се е погрижил за нашите нужди. Детето, при раждането си, се нуждае от въздух, за да диша; и той е там, за да бъде погълнат – с вик. То се нуждае от мляко; и то е там – в майчините гърди. То се нуждае от любов, и любовта е там – в сърцата на родителите, готова да бъде излята, когато е необходимо. Както Бог се е погрижил за нашите физически и емоционални нужди, така Той се е погрижил и за всички наши духовни нужди – погрижил се е за тях в шедър мащаб: „според богатството Си в слава в Христос Исус“. Включваме се, за да бъдат задоволени нуждите ни, не на мястото на Неговата бедност – на Неговите земни скитания – а на мястото на богатството Му в слава. Включваме се на най-висшето място – Неговото богатство в слава. Това е даване на „слава“, и не от обикновеното притежание на слава, а „според богатството Му в слава“. Да бъдете беден пред лицето на това, означава да бъдеш беден в получаването. Даващият е богат, получаващият е беден в получаването. Останете в Него и вашите нужди – всяка ваша нужда (а не прищявка) – ще бъде задоволена! Бих могъл да танцувам – аз танцувам, поне в сърцето си! Кой не би танцувал?

О, Отче мой, аз съм смаян от щедроту осигуряване, което си направил, за да удовлетвориш всяка моя нужда. Също така съм смаян от срам, че взимам толкова малко. Ти предлагаиш с шепи, а аз вземам с напръстници. Прости ми. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Докато пребивавам в Исус, Бог гарантира задоволяването на всичките ми нужди.

20.09 - Светии в домът на Цезаря!

Следващият стих е просветляващ: „Поздравете всеки светия в Христос Исус. Поздравяват ви братята, които са с мен. Поздравяват ви всички светии, а особено тези, които са от дома на Цезаря“ (Фил. 4:21–22). Някой е дефинирал светеца като „онзи, който се старае малко повече“. Това е погрешна представа за светец – човек, който се бори усилено да бъде добър, който подтиква волята си. Новозаветният тип светец е различен; светецът не е този, който се старае усилено да бъде добър, а този, който се предава на доброта, на Исус; не този, който подтиква волята си, а който я подчинява; не този, който предимно се съпротивлява, а който предимно приема.

Новозаветно предписание е: „Живей в единство с Христос“, а светостта се грижи за себе си, автоматично. „В единство с Христос“, Неговата доброта е вашата доброта. Неговата святост е вашата святост – несъзнателно. Осъзнатата святост е по-малко от светост. Като Моисей, ние не знаем, че лицето ни свети. Но то свети!

Обърнете внимание на средата на тази святост: домът на Цезар. От всички места! Домът на Цезар – място на интриги, на похот на плътта и на похот на духа за власт; никой не е бил в безопасност от шепнешите езици. Сравнима с това е ситуацията в двореца на Низам в Хайдерабад, (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Purani_Haveli Д.Пр.) където на нито една от многобройните му съпруги не е било позволено да говорят помежду си; трима пазачи пазят всяка от тях денем и нощем! Святост от това? Това се случило в домът на Цезар! Павел знаел, защото бил затворник в един от затворите, в домът на Цезар. Ако, като останат в съюз с Христос, членовете на дома на Цезар станат светци, живеейки едновременно в два свята, тогава е възможно да бъдете светец навсякъде. Един мой приятел, високопоставен в индийското правителство, е наричан садху (свят човек) в правителството. Той живее в лепкава среда, но нищо от това не се залепва по него. Той просто живее в единение с Христос ден след ден, час след час, миг след миг и се превръща в несъзнаващ светец.

Божее, ако трябва да живея в малко Цезарово домакинство, където ежедневно съм подложен на изкушението да отвърна със същото, нека помня, че принадлежа към Твоето домакинство, дори когато тялото ми трябва да живее в Цезаровото. Нека помия Твоята доброта сред тази лошотия. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Живее небесен живот сред много адска среда.

21.09 - Вярата и любов, свързани

Този стих свързва два важни фактора: „понеже чухме за вашата вяра в Христос Исус и за любовта,

която изпитвате към всички светии“ (Кол. 1:4). Тук вярата и любовта в Христос Исус са свързани, както на много места в Новия Завет. Те са сиамики близнаци; разделете ги и и двамата умират. Ако искате да обичате човека, ще трябва да имате вяра в Бога, и то в този вид Бог, който е разкрит в Исус Христос. Исус свързал тези две в двете големи заповеди: „Да обичаш Господа, твоя Бог“ и „Да обичаш ближния си“. (Мат.22:37 и 39) Всъщност, имало три заповеди: да обичаш Бога; да обичаш ближния си; да обичаш себе си. Последната е важна, защото омразата към себе си и самоотхвърлянето са толкова лоши, колкото омразата към другите и отхвърлянето на другите.

Езическата психология преподава последните две: любов към себе си и любов към другите, но ги разделя от любовта към Бога. Тя няма да проработи, защото някаква върховна любов трябва да ви издигне от ероса на себелюбието, да го очисти и да ви я върне като агапе любов. (Най-висша форма на любов, прочуто демонстрирана чрез това, че Бог изпратил Исус Христос да пожертва живота си за спасението на човечеството Д.Пр.) Тази върховна любов ще направи възможно вие да обичате ближния си, колкото и необичан да е той, защото той става „брат, за когото Христос умря“. Върховната любов изкупува по-малките видове любов.

Индийското правителство отдели милиони рупии, за да издигне 75-те племенните народи от щата Ориса. Те живеели в тревни колиби по планинските склонове. Правителството им построило тухлени къщи в подножието на планините. Те живели в тях няколко дни и след това се върнали в планинските си тревни колиби. Мирянин-християнин попитал „Защо?“ Нехристиянският държавен служител, който отговарял за тази дейност, отговорил: „Ние можем да им даваме пари, но само вие, християнските работници, можете да им дадете любов. А любовта е това, от което те се нуждаят. Вие можете да ги издигнете, ние не можем.“ Друго племе от 150 000 души има най-високия процент на убийства в света и сред тях няма християнска работа. За тях, един нехристиянски държавен служител казал: „Те са такива, защото няма кой да ги обича.“

Скъпи Господи, научи ме на тайната на вярата и любовта, на редуващите се удари на християнското сърце. Моята вяра черпи любов от Теб и моята любов изразява тази вяра в любов към всички, включително и към мен. Нека животът ми днес бъде израз на вяра и любов. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Любовта ще бъде проявление на моята вяра.

22.09 - Царството на Своя Възлюбен Син

„Той ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя Възлюбен Син, в Когото имаме изкупление, прощаването на греховете“ (Кол. 1:13–14). Забележка: „В Когото имаме изкупление“, не просто „чрез Когото“. Ако не преминете от „чрез Когото“ към „в Когото“, няма изкупление. „Чрез“ е извън нас в историята, но „в“ е вътре в нас в житейския опит. Историческото трябва да стане потвърдено от житейския опит, или не е изкупление, освен в потенциалност – не в действителност. Мога да приема „чрез Когото“ без лично себеотдаване на Бога; но не мога да приема „в Когото“ без лично себеотдаване.

Непредалото се „аз“, действащо като Бог, създава „владение на тъмнината“. Егоцентричните хора живеят, движат се и съществуват във властта на мрака. С този начин на живот, те се лутат и препъват в мрака. Вселената не подкрепя факта, че те са Бог, така че, нито едно от техните съвкупности не се сумира в смисъл – само безсмислици.

След това идва голямото самоотричане, самопредаването. Ние се отричаме от себе си и приемаме Бога. Тогава Той, и само Той, ни освобождава от властта на тъмнината. Този, който ни е създал, може да ни освободи от тиранията да се правим, че сме Бог. Избавителят е Бог. Когато е така, ние не можем да се самоунищожаваме, да се бием и убиваме. Ние се пускаме и позволяваме на Бог да ни владее. Той ни освобождава и ни пренася в царството на Своя възлюбен Син. Там всичко е светлина и всичко се сумира в смисъл. Центърът на това пренасяне, е прошката на греховете. Мнозина искат изкупление, без прошка на греховете. (Та нали точно за това Христос е умрял на кръста. Д.Пр.) А те искат да добавят добродетел към добродетелта и по този начин да бъдат изкупени. Това не може да се направи. Това е опит да се изстиска кръв от ряпа (идиом - т.е. да се извади нещо от нея, което тя не притежава Д.Пр.) – добродетел от непредадено, следователно непростено „аз“. Непредаденото „аз“ нахлува във всички добавени добродетели и ги превръща в пороци. Азът и неговият грях трябва да бъдат предадени на Бога. Тогава прошката, помирението, изкуплението и царството на Неговия възлюбен Син могат да бъдат наши!

О, възлюбен Сине, да бъда в Теб, означава да бъда в Твоето царство, а да бъда в Твоето царство, означава да бъда в живота, в свободата, във всичко. Тук нея и танцувам и се радвам като малко дете. Тук съм спокоен с Божията мъдрост. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Царството на Неговия възлюбен Син – това е моята среда, моята родина.

23.09 - В Него всичко беше създадено

Следващият пасаж, наистина е пасаж: „Той е образ на невидимият Бог, първородният на всяко творение; защото в Него беше създадено всичко на небето и на земята, видимо и невидимо, било престоли, било господства, било началства, било власти – всичко чрез Него и за Него беше създадено“ (Кол. 1:15–16). Исус е „образ на невидимият Бог“ – Той заема за нас мястото на идолите. Идолите погрешно представят Бога; Исус представлява Бога. Исус е точният образ на Божията личност; Бог е христоподобен Бог.

Исус е „първородният на всяко творение“ – ние не само виждаме Божията личност в Исус, но и виждаме целта на творението в Него. В Него виждаме целта и смисъла на творението – творението или Го разкрива, или творението загива.

„Защото в Него бяха създадени всички неща, на небето и на земята, видими и невидими... всички неща бяха създадени чрез Него и за Него.“ Християнският свят не е приел този пасаж сериозно – третирал го е като риторично опцветяващ. Това е най-важният пасаж в Библията или извън нея. Какво означава този странен пасаж? Означава ли, че Бог е създал всички неща чрез Христос и за Христос? Означава ли това, че докосването на Христос е върху цялото творение и по-дълбоко, че всички неща са присъщо създадени да работят по Неговия начин и че ако го правят, те работят добре и хармонично? Намират ли те целта на своето съществуване, когато работят по Неговия начин? Автоматично ли те причиняват собствената си гибел, ако се опитат да работят по някакъв друг начин? Мога да дам сърдечно и категорично „да“ на тези въпроси.

Пътят на Христос е написан в Библията и в нашата кръв, в нашите нерви и в нашите тъкани. Откриването на този факт, ще бъде най-голямото приключение на бъдещето. Ако ние сме създадени от Него и за Него, тогава Той е неизбежен. Вие не можеш да излезете от собствената си кожа. Ако се бунтувате срещу Христос, вие се бунтувате срещу себе си. Бог ни е вкарал в капана. Може да се отдалечим на кратки екскурзии на свободата, но Той ни примамва. Фактите са срещу нас.

О, Исусе, Господи, ние стоим в страхопочитание пред чудото на Твоето изкупление. То не ни е наложено, а е разкрито. Твоите закони са нашата свобода. Когато изпълняваме Твоята воля, ние правим това, за което сме създадени. Благославяме Те, благославяме Те. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Като воден знак върху хартия, Христос е написан в самата текстура на моето същество.

24.09 - В Него всичко се държи заедно

Този стих урежда всичко: „Той е преди всичко и в Него всичко се държи заедно“ (Кол. 1:17). „В Него всичко се държи заедно“ (Забележете, в Него, а не – чрез Него. Д.Пр.), а извън Него всичко се разпада на части, става на парчета. Един превод казва „сплотява се“ – в Него всичко е съгласувано и има смисъл; извън Него всичко е несвързано, превръща се в глупост.

Климатът на това да бъдем в Него, е любовта. Същото това послание казва: „А над всичко това, облечете се в любовта, която свързва всичко в свършено единство“ (Кол. 3:14). Всичко в Христос е свързано в свършена хармония чрез любовта. Всичко извън Него е центробежно, разпада се. „Който не събира с Мене, разпилява“ (Мат. 12:30). Всичко, което е извън Христос, се разпилява. Това не е просто богословско мнение. Това е работещ факт.

Идвам от една част на Индия, където Лай Мохан Патнаик станал християнин. Той бил лишен от наследство от хиндуисткото си семейство. След това семейството започнало да се кара за неговия дял от наследството. Лай Мохан бил повикан да арбитрира разпределението на неговия дял, защото бил единственият, на когото всички могли да се доверят. И той го направил! Семейството получило своя дял – плюс напрежението. Той бил лишен от наследството си, но имал вътрешен мир. Той се издигнал до оратор в събранието на щата Ориса и бил най-влиятелният мирянин в Кътак и водещ дух в основаването на колежа „Христос“. Чрез любовта си, той държал семейството заедно, държал събранието заедно, държал колежа заедно – защото бил държан заедно отвътре, като бил в Христос.

В група християни, кажете „Христос“, и сте заедно. Кажете „кръщение“ или „епископи“ или „църковен обичай“, и сте разделени. Единственият факт в християнството, който ни държи заедно, е Христос. Покажете Неговия дух във всяка ситуация и той е изцеляващ. Проявете някакъв друг дух и това е

разрушително. Чрез проба и грешка, **ние ще трябва да се обединим около Него** - нищо друго няма да проработи.

О, Исусе, Ти си моят център и моята периферия. В Теб съм обвързан и в Теб съм свободен. В Теб съм свободен да обичам и по този начин да се чувствам едно с всички. Дай ми смисъл да пребивавам в Теб, всеки миг във всяка ситуация. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Душо моя, чуй това: в Него всичко се държи заедно; вън от Него всичко се разпада.

25.09 - В Него е цялата пълнота на Бога

„Защото в Него благоволи да се всели цялата пълнота на Бога и чрез Него да помири със Себе Си всичко, било то на земята, било на небето, като установи мир чрез кръвта на Неговият кръст“ (Кол. 1:19–20). Този пасаж е изпълнен със значение: ***„Защото в Него благоволи да се всели цялата пълнота на Бога.“*** Благоволи да се всели? В повечето от нас, Той обитава, но обитава страдателно. Ние Му причиняваме много болка; Той остава, но с много мъки. Тук обаче, имало едно място, където Бог благоволил да обитава – в Исус. Той е у дома си в Исус. Той е съвършеното превозно средство, чрез което Бог можел да изрази Себе Си.

Няма запис или намек, че Исус е преминал от някога разбит живот чрез обръщане към цялостност. Всички ние трябва да преминем през това – Исус не го е направил. Той бил естествен в отношенията Си с жените, но няма намек, че се е борил със секса. Той се поколебал веднъж относно егоистичния импулс, (*в Гетсиманската градина – Мат. 26:39, Д.Пр.*), само за да открие Божията воля за Него. Веднъж открита, Той никога не се поколебал да я отнесе дори на кръста. Всички Негови добродетели, били балансирани от противоположни добродетели, всички те - в жива смесица. Съвършена мъжественост и съвършена божественост разцъфтели в Него.

Някой е казал, че *„опитът да се наложат божествени качества върху рамката на човешката природа винаги е водил до чудовищност – винаги, освен в случаят с Исус“*. Тук свръхестественото било естествено. Нищо чудно, че се казва, че цялата пълнота на Бога е благоволила да обитава в Него. ***„Това е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“*** (Матей 3:17). Нищо чудно, защото Той бил такъв Син! След 2000 години, ние не сме открили възможност да добавяме или отнемеме от Него, за да Го направим по-съвършен. Когато се опитваме да Го направим по-съвършен, ние си тръгваме, удряйки се в гърдите и казвайки: ***„Божже, помилуй ме, грешника“***. Както всичко било помирено в Исус – материално и духовно, мъжки и женски качества, пасивно и агресивно – така Исус става център на помирението на нещата на небето и нещата на земята. ***Всичко и всички са помирени в Него.***

Скъпи Сине Божий и Сине Човешки, като пребивавам в Тебе, нека и аз стана център на помирението. Нека поема всички различия, всички конфликти в себе си и чрез страданието си да донесе помирение. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Исус „цялата пълнота на Бога“; в другите, части от Бога.

26.09 - Продължаващият кръст

„Сега се радвам в страданията си за вас и в плътта си допълвам недостига в Христовите скърби, заради тялото Му, което е църквата“ (Кол. 1:24). ***„В Христовите скърби заради... църквата“*** – какво точно означава това? Означава ли, че Христос страда в скърбите и гоненията на Своята църква? ***Да, сигурен съм, че означава.*** Означава ли също, че Христос страда заради църквата – защото тя е толкова лошо Негово представяне в света? Да, сигурен съм, ***че означава. Означава и двете.***

Ние подчертаваме кръста, като страданието на Христос за света – и с право. Това е било веднъж завинаги. Но какво да кажем за това непрекъснато страдание, което Той понася от онези, които казват, че обичат и носят Неговото име, но въпреки това, в същото име, вършат такива грозни неща? Споменах ситуация, в която цяла църква е разделена относно естеството на причастиято – символ ли е или има реално Присъствие? Причастиято е благословение, но от това благословение произлиза горчивина. Христос отново кърви. Кръвните капки на Исус са върху целия този спор.

На друго място има съдебен процес за притежанието на църковна собственост. Отново Той кърви. Хвърлянето на жребий за дрехите Му и хазартът за съдебни решения за притежанието на Неговата

собственост – има ли някаква разлика? Малка или никаква! Отново Той кърви!

Павел каза: „*Аз влизам в това ежедневно разпятие на Христос и приемам своя дял от Неговите страдания и кръв за Него. Всеки пирон, който влиза в Неговите ръце, влиза в моите. Аз съм в Христос и следователно, съм в Неговите страдания за църквата.*“ (виж Гал.2:20, Кол. 1:24 и Фил. 3:10 Д.Пр.) Тогава и Павел, и Христос, в състояние на постоянно страдание ли са? **О, не**, защото няма нищо толкова абсолютно благословено, колкото е страданието за и в полза на другите. Сърцето пее със странна, дива радост. Поставяме струни през гредите на кръста и правим от него арфа. И се чува Божията музика.

О, Исусе, Господи мой, Ти ми даде привилегията не само да бъда в Тебе, но и да бъда в Твоите благословени страдания. Моите страдания ще пеят. Ще държи кръста с едната ръка и ще свири на арфата си с другата. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз трябва да нося кръст заради някои хора в църквата. Ще помня, че Той носи кръста на всички хора в църквата.

27.09 - Христос във вас, надеждата на славата

Този славен стих: „*богатството на славата на тази тайна, която е Христос във вас, надеждата на славата*“ (Кол. 1:27). Обърнахме вниманието към двойните и реципрочни връзки – вие в Христос и Христос във вас. Разпространяващата се идея в Индия е, че ако намерите Бога, вашата личност е практически заличена; вие сте дъждовна капка, изгубена в океана на Битието. Но християнската представа за „*Христос във вас*“ запазва личността ви, издига я и я прави точка на слава за Бог и за вас. „*Христос във вас, надеждата на славата*“ – надеждата на славата за Бога.

Славата на Бога в небето няма да бъде, че Той е седнал на дъгата като престол. Виждал съм махараджи, седнали на златни престоли, специално поставени за тях, в моите събрания, но те си отиваха, и блясъкът им си отиваше с тях. Божията слава няма да бъде по златните улици. Низамът от Хайдерабад, препасан с кърпа около кръста си и седнал в инвалидна количка, периодично оглежда своите прашни сандъци със злато, търсейки разбъркан прах като знак за фалшифициране – **прах, оглеждащ праха!**

Славата Божия **не е славата** на обожаващите множества, които пеят Неговите хвали. Славата Божия са изкупените хора. Единствената слава, която Бог би искал, е славата на благодатта, която е изкупила грешниците и ги е превърнала в удивително красивите хора, каквито са, когато носят Христос в себе си. Това е единствената надежда за слава, която Бог има – „*Христос във вас*“. Когато Той види, какво е създала благодатта от нищото, и от още по-лошото – „*това ще бъде слава за Мене*“, казва Бог.

В домът-паметник на Лий в Калкута, измършавяло малко момиченце на 5 години се качвало по стълбите, носейки болното си братче на година и половина. Тя била спасена от заключена стая, в която майката лежала мъртва. Годишите минавали и момичето, след като завършило бакалавърска степен и обучението си за учителка, и след като преподавало, в първия си ден в училище, застанала пред своя баща в Бога (мисионер), без да каже нито дума. Тя била пристигнала. Нито един от двамата не проговорил. Славата на това изкупено момиче била достатъчна за бащата и за дъщерята.

О, Боже, ние Те познаваме чрез Исус. Знаем чрез Него, че истинската радост в небето, е над покаяните се грешници и изкупените животи. Така че, Твоята слава може да бъде, само славата на онези, които имат Христос в себе си – единствената надежда на славата. Обичам Те. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Единствената ми слава е Христос и хората, които Той преобразява чрез мен.

28.09 - Зрял в Христос

Този пасаж е важен: „*Него проповядваме, като увещаваме всеки човек и поучаваме всеки човек с всяка мъдрост, за да представим всеки човек зрял в Христос. За това се трудя и се боря с всичката сила, която Той мощно вдъхва в мен*“ (Кол. 1:28–29). Тук стигаме до целта да бъдем в Христос. Целта **не е** награда на небето – да бъдем в Него сега, за да бъдем с Него тогава. Целта **е зрялост** в характера и в живота – зрялост от определен тип – зрялост в Христос. Това е цел, която е най-висшата възможна цел.

Да бъдете в Христос, означава не мистицизъм, който позволява на Бога да прави всичко, нито е хуманизъм, който прави човека всичко, а Бога - нищо; това означава, че вие сте в Христос. Той е върховен; Той е Господ. Но това също означава, че самото пребиваване в Христос, довежда човека до зрялост като

личност. Тогава, както Божественото, така и човешкото **са утвърдени**.

Тази зрялост е много повече от обичайната психологическа зрялост – вие сте зрял, когато можете да функционирате добре в средата си. Това може да е много незряла зрялост – превръщайки човека в зъбно колело в социална и икономическа машина.

Центърът на това, да бъдете зрял в Христос, **е да бъдете зрял в любовта**. Това ще накара човека да функционира добре в средата си, без да е ехо (*т.е. без да е зависим Д.Пр.*) на тази среда. **Любовта е изграждаща**.

„*Затова се труд и се боря*“ звучи напрегнато и измъчено, докато не видим следващата част: „*с всичката сила, която Той мощно вдъхва в мен*.“ Неговият труд и стремеж не са били в енергията на плътта, **а в силата на Духа**. Той живеел с цялата енергия, която Христос могъщо вдъхнал в него. Христос вдъхвал в него (значението на „вдъхновява“) енергията, която Павел изразходвал. Той работел с непринудена (*не поради външна принуда Д.Пр.*) активност – изливайки това, което било излято в него – и то не на оскъдни части, а цялата енергия, която Той могъщо вдъхвал. **Каква цел! Какво средство за постигане на тази цел!**

Господи Исусе, да бъда зрял в Теб, означава наистина да бъда зрял. Направи ме днес зрял във всичките ми контакти с всички хора. Това означава, че ще давам любов и само любов на всички, по всяко време. Отдавам се изцяло на Твоята зрялост. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Стремя се с цялата енергия, която Той вдъхновява – това е стремеж без усилие.

29.09 - В Когото са скрити всички съкровища

После това: „...*за да се утешават сърцата им, съдружени в любовта, до всяко богатство на пълна увереност в разбирането, за познаване Божията тайна, на Христос, в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието*“ (Кол. 2:2–3). „...*да се утешават сърцата им*.“ Обратното също е вярно – сърцата се отчайват, ако се направи опит те да бъдат съдружени в каквото и да било друго, освен в любовта. Това работи автоматично.

„*До всяко богатство на пълна увереност в разбирането*“ – известното разбиране, не е пълна увереност в разбирането. Езическата психиатрия се основава на разбиране, но тя няма пълна увереност, тъй като това разбиране не е вкоренено в Бога. Пълната увереност идва, когато вие усещате, че цялата съвкупност на реалността е зад вас и ви подкрепя – имате космическа подкрепа.

Вие я получавате чрез „*познаване на Божията тайна, на Христос*“. Това е интересно; Христос разкрива тайната на Бога, а Бог разкрива тайната на Христа – двойно разкриване. В двете посоки, колкото повече знаете, толкова повече осъзнавате, че не знаете. Това, което знаете, ви кара да горите от желание да знаеш повече. Затова то не е статично, а е динамично.

„*В Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието*.“ Исус Христос е откровението за Бога, за човека и за живота, но Той е едно **скриващо откровение** – Той разкрива и Той скрива. Вие знаете и не знаете; виждате и не виждате. Това, което не знаете и не виждате, ви подтиква към вечно откривателство. Това вечно откривателство се превръща в най-въълнуващото нещо в живота. То ви държи напрек, защото усещате, че нещо голямо предстои съвсем скоро. Това разкриващо се откровение за Христос, поставя изненада зад всеки ъгъл, кара живота да кипи от новост и открития, прави живота истински и си струва да се живее. **Животът в Христос е вечно откривателство и вечно развитие.**

О, Господи Исусе, аз Те познавам, и това, което знам за Теб, ме запалва да знам все повече, повече и повече за Теб. Това вечно откривателство за Теб ще продължи вечно, защото Ти си неизчерпаем. Никога няма да стигнем по-далеч от Теб. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм в най-въълнуващото ловно поле за съкровища в света – съкровищата, скрити в Него.

30.09 - Животът се сплотява по начина на Христа

„*Защото, макар да не съм с вас телом, аз съм с вас в духа, и се радвам, като виждам вашия добър ред и твърдостта на вярата ви в Христос*“ (Кол. 2:5). Тези две неща вървят заедно: добър ред и твърдост на вярата в Христа. Вярно е и обратното: където няма твърдост на вярата в Христа, **няма и ред – има безредие**.

Това безредие се разпростира върху тялото, ума, духа и взаимоотношенията. Преди време срещнах евангелист, който няколко години по-рано бил изключително неподреден човек. Зрението му било

разстроено; опитал 7 различни вида очила. Бил алергичен към това, онова и третото. Защо? Бил отклонил погледа си от Исус и го насочил към някакъв гуру, духовен учител. Установил, че неговият идол е с глинени крака, и шокът бил **разтърсващ**. Посочих му, че разстройството в зрението му вероятно е **превръщане на духовен симптом във физически проблем** – не е могъл да вижда духовно, затова не е могъл да вижда и физически. Не е могъл да смели това духовно разочарование, затова не е могъл да смели и храната си. Той върнал погледите си отново към Христос и сега вижда перфектно без очила и яде всичко. Между другото, 10 000 ученици на този гуру жалко се държали за вярата, че той ще бъде преселен в небесата и няма да умре, затова държали тялото 2 дни след смъртта му, очаквайки чудо. Резултатът бил безредие – духовно и социално. Всичко **извън Христос** ще ви разочарова, **ако уповавате на него**.

Животът **се сплотява** по начинът на Христос и **се разпада** по всякакъв друг начин. Твърдостта на вярата в Христос и добрият ред, **са корен и плод**. Загубата на вяра в Христос, и безредието също **са корен и плод**. **И двете действат с почти математическа прецизност**. Животът работи по този начин; да се опитвате да го накарате да работи по друг начин, **означава да се сблъскате с разочарование**. Животът работи по Божият начин **или изобщо не работи**.

О, Господи Боже, Отче мой, благодаря Ти, че животът се сплотява в центъра, когато сме твърдо вкоренени в Твоя Син. Когато сме в Него, ние сме в Теб. Имаме всичко зад гърба си. Ние сме в добър ред, когато се подчиняваме на Твоите заповеди. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Него аз съм в добър ред; извън Него съм в безредие.

1.10 - Предаване и възприемчивост

„*Както приехте Христос Исус, Господа, така и живеете в Него*“ (Кол. 2:6). Този стих посочва манталитета и атмосферата на живота в Христос – по същият начин, по който вие сте Го приели, живеете в Него. Как те приели Христос Исус? **Чрез предаване и възприемчивост**. Те Му предали себе си; те взели от Него. **Даване и вземане** – това е връзката, сведена до най-простите думи на нейното обяснение. Даването означава **даване на едното нещо и единственото нещо, което ние притежаваме – себе си**. Когато Той притежава това, Той има всичко.

Когато това е направено, пътят за получаване е разчистен. Целта е получаването. Бог иска **ние дадем всичко, за да може Той да ни даде всичко**. Сред нещата, които Той ни дава, **сме ние самите**! Той очиства нашето „аз“ от хиляди противоречия и конфликти и след това **ни го връща**. Ние сме у дома си със себе си, защото сме у дома си в Бога, **защото Бог е нашият дом**.

От раждането до смъртта, ние живеем чрез предаване и възприемчивост. Детето преди раждането си, се предава на средата си и получава всичко от майката си. Това е жизнен процес; **ние живеем така, както получаваме**. Коленичещото теле, което суче майчино то си мляко, е ярък символ на тази смирена, предаваща се възприемчивост, която трябва да характеризира растящият християнин.

Непредалият се християнин **е възпрепятстван да приема** Божията благодат. Той се чувства плах, засрамен да взема, **защото знае, че не е дал**. В моментът, в който той даде всичко, обаче, **го обзема свята смелост – сега той може да вземе всичко**. Той взема с две ръце, **защото дава с две ръце**.

Обърнете внимание, че се казва: „*Както приехте Христос Исус, Господа*.“ Той е Господ - не просто пример, изпълнител, учител - Той е Господ. Не можете да Го наречете Спасител, освен ако Го наречете Господ. Той спасява онези, **които Му принадлежат – никой друг**. Ако направите **нещо друго** да бъде Господ, **вие сте откъснат** от Неговото даване.

Господи, не мога дори да мисля за някой друг като за Господ, защото всеки друг господар е господар на разрухата. Ти си Господар на изкупените и на тези, които биват изкупувани. Ние сме на пътя – пътят към най-доброто. Да приемем нещо друго, означава да загубим себе си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Приех Господа чрез предаване, възприемчивост и вяра, така че ще живея в Него чрез същите три неща.

2.10 - Вкоренени и изграждани в Него

„*Вкоренени и изграждани в Него, и утвърдени във вярата, както бяхте научени, изобилствайте с благодарност*“ (Кол. 2:7). Този израз „*вкоренени и изграждани в Него*“ подчертава две страни на нашето съществуване в Христос. **Вкоренени** подчертава **възприемчивата страна**, а **изграждани** подчертава **активната**

страна.

Ние сме вкоренени в Христос. Това предполага вличение между почвата и растението. Те са създадени едно за друго. Растението взема от почвата елементи, подобни на собствената му природа. Учението на Новия Завет е, че ние сме създадени от Христос и за Христос. Когато поставим корените на живота си в Него, ние стигаме до нашето собствено същество – нещото, за което сме създадени. Ние сме били чужди на Него чрез греха, но сега, когато сме изкупени от греха, ние сме у дома си в Него. Когато мислим Неговите мисли, когато чувстваме Неговите чувства, ние желаем Неговите цели и ставаме Негово същество; ние осъществяваме себе си. **Това е Божието намерение**. Ние бяхме създадени по Неговия образ, но чрез греха си, бяхме разрушени и сега сме преобразявани в този образ на Бога, както той се вижда в Христос.

Ако вкорененото изразява възприемчивата страна, изгражданото изразява активната страна. Това предпазва пребиваването в Христос от превръщането му в пасивност, а вкорененото ни спасява от това, да бъде само активност. Изгражданото поставя акцент върху дисциплинирания живот. В края на краищата, едно плодно дърво може да е от най-добрия сорт, засадено в най-добрата почва и да е добре напоявано, но ако не се подрязва и пръска, ще бъде сравнително безплодно. Вие не намирате новия живот в Христос чрез дисциплина, но и не можете да го запазите без нея. Ежедневното тихо време, прекарано в четене на Библията и молитва, четенето на най-добрите книги, споделянето с другите – всичко това е част от процеса на изграждане. Ние се доверяваме, сякаш всичко зависи от Бога, но работим, сякаш всичко зависи от нас.

Скъпи Отче, аз ще вземал, вземал, вземам. Ще изграждам, изграждам, изграждам. Ще се вкореня и изгражда. Нека всичко, което вземам от Теб, просто ме направи годен да давам повече. Бих искал да бъда най-добрият човек, който мога да бъда в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Материалите, които ще вложа в сградата си, идват от Него; как градя, зависи от мен.

3.10 - В Него е пълнотата на Божеството

Сега това е най-удивителният пасаж: „*Защото в Него обитава цялата пълнота на Божеството телесно*“ (Кол. 2:9). Предходният стих дава фонът, от който идва този стих. Това е фонът на Гностицизма („божествена искра“, хваната във физическото тяло Д.Пр.), с неговата вяра, че материята е зло, а духът е добро. Това довело до удивителното твърдение на Павел: „*Защото в Него обитава цялата пълнота на божеството телесно*“. Акцентът е бил върху телесното. Бог е дошъл в материята, чрез Въплъщението и по този начин е изкупил материята като зло, правейки я средство за божественото откровение и изкупление. Нищо не може да бъде по-важно от това за нашето съществуване на земята, обкръжени от материята, както сме.

Материалното не е било чуждо; то е било съюзник. Духовното би престанало да се опитва да се изяви, ако е отделено от материалното и би се проявило в материални форми и в материални взаимоотношения. „*но си Ми приготвил тяло... Ето, дойдох да изпълня волята Ти*“ (Евр. 10:5, 7). Волята трябвало да се изпълни в... и чрез тялото.

Гърците казвали: „Материята е зло“; индусите казват: „Материята е илюзия“ (Мая); християните казват: „Материята е създадена от Бога, одобрена е от Бога (Бог видял, че тя е добра – Бит. 1:31 Д.Пр.) и ще бъде използвана от Бога и човека за изкупителни цели.“ Царството ще дойде на земята. Земята има бъдеще и цел. Тя има смисъл.

За да запуши всички дупки, като например да каже, че Бог може да е дошъл в материята, временно и частично, Павел казва: „*В Него обитава цялата пълнота на божеството*“. Няма нещо в Бога, което да не е в Исус Христос – поне по характер и същност. Исус е Бог, пригоден за човешка форма. Това не се е случило само веднъж; все още се случва – „*обитава* (сегашно време) *телесно*“. Тялото било възнесено в Божеството, променено и преобразено, както на Планината на Преображението, и вероятно ще носи прославлените следи от пирони завинаги. Така тялото и духът били помирени в Него и сега „*излъчват музика, по-величествена от преди*“.

О, Господи Исусе Христе, Ти си мястото на срещата на Бога и човека, на материята и духът, и мястото на помирението на всички - идвам при Тебе. Превърни всичките ми конфликти в съгласие и всичките ми кръстосани течения, в едно течение на любовта към Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Както Словото става плът в мен, така и тялото ми става слово.

4.10 - Пълнота на живота в Него

Сега, **приложението** на предишният стих: „и вие сте достигнали до пълнотата на живота в Него“ (Кол. 2:10). **Гностиците** (те вярвали, че материалният свят е несъвършен, покварен и зъл, и е създаден от по-нисше, невежо божество, наречено Демург, а не от истинският, най-висш Бог Д.Пр.) заобиколили Въплъщението, казвайки, че е под достойнството на Бога да дойде в материята и че вие можете да постигнете пълнота на живота, познавайки Бога директно и непосредствено, **без откровението на Въплъщението**. Затова те са били наречени **Гностици** или **Знаещите**. Всяко нещо, което се опитва да заобиколи Въплъщението, **загива**, като гностицизмът, и както сега прави **Унитариянството**, (либерално религиозно движение, което отхвърля традиционната християнска доктрина за Троицата, в полза на единствената личност на Бога, **приобщавайки към Него будизма и хуманизма**. Твърди, че Исус е велик морален и духовен учител, но не е божествено същество. Д.Пр.), което се опитва да заобиколи Исус.

Ние или **стигаме** до пълнота на живота в Исус Христос **или не стигаме** до пълнота на живота. Отделно от Исус, **ние** знаем малко или нищо за Бога, а това, което знаем, **е погрешно**. **Исус е животът**, а отделно от живота, **ние** не можем и не стигаме **до пълнота на живота**. Има хора, които в интерес на универсалността, вземат Христос и нещо друго, за да Го сглобят. (Все едно, че са готвачи, които искат да сготвят оригинално ястие. Д.Пр.) Опитът да Го сглобят чрез добавяне на други начини, намалява универсалността, защото Той е **Универсалният**. „В **Него обитава телесно цялата пълнота на божеството**“ (Кол. 2:9). Да бъдете в Него, означава да бъдете във всичко, което е реално във вселената. Колкото по-християнин сте, **толкова по-универсален сте**. Една еврейска продавачка каза: „Хубаво е да видиш истински християнин – толкова са любезни и мили. Всички, които съм виждала, са били Коледни купувачи.“

„И вие сте достигнали до пълнотата на живота в Него“ – пълнота на живота за ума, духа и тялото. Има обновяване на ума, обединяване на духа и не само лифтинг на лицето, но и цялостен лифтинг на тялото – **подмладяване**. Ще имате най-добрия ум, най-добрия дух и най-доброто тяло, което сте способни да имате, ако живеете изцяло в Него, през цялото време, с всичко, което имате. Живейте **изцяло в Него** и ще живеете изцяло. Толкова е просто – **и толкова е дълбоко!** „Всички велики открития са съкращаване от **сложност** към **простота**.“ Това е най-голямото откритие на живота: **живей пълноценно в Него и ще стигнете до пълнота на живота**.

О, Исусе, Господи мой и живот мой, аз донасям всичко при Теб, за да бъде преобразено от съществуване в живот. В Теб всичко живее, а вън от Теб всичко загива. Виждам и знам тайната. Помогни ми да действам според нея, започвайки отсега. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Пълнота на живота в него; празнота на живота **извън Него** – това е присъдата на целия живот.

5.10 - Естественото и свръхестественото не воюват

„В Него вие също бяхте обрязани с обрязване, извършено не от ръце, като съблякохте плътското тяло в обрязването на Христос“ (Кол. 2:11). Павел казал, че „В Христос Исус нито обрязването е нещо, нито необрязването, а новото създание“ (Гал. 6:15). Зависимостта от обрязването и правата и привилегиите, които то донесло в еврейското общество, трябва да умрат. В смъртта му обаче **произлиза нещо добро**; то сочи към обрязването **в Христос**, чрез отрязването на плътското тяло. Какво означава това? Със сигурност не означава **тялото** (сома); то се е смятало за добро в християнството. То трябва да означава **плътта** (саркс), фалшивата природа, изградена от греха, разпадането на чувствата, организирани около погрешни центрове.

Когато тази фалшива природа **бъде разтворена и заменена** от новата природа в Христос, ние сме наистина естествени – **свръхестествено** естествени. Премахнахме троянският кон, пълен с врагове, и вече не сме алергични към себе си. Ние сме у дома си, със себе си, **защото сме у дома си с Бога**.

Телесните импулси все още са там и трябва да бъдат държани под контрол от новия живот, защото останалите импулси от присъствието на плътта, **все още се задържат като махмурлук**. Естествените импулси скоро научават гласа на своя Господар и скоро научават, **че доброто е добро за нас**, а лошото е лошо за нас, че естественото и свръхестественото **не воюват** – те и двете **воюват с неестествения грях**. Те са съюзници, а не противници.

Ако това физическо обрязване беше безполезно, тогава споменатото физическо кръщение – „**погребани с Него в кръщение**“ (ст. 12) – **щеше да бъде безполезно**. Само духовно обрязване и духовно кръщение биха били от полза. „**Чрез един Дух всички ние бяхме кръстени** [в тялото Христово]“ (1 Кор. 12:13). Именно кръщението **в Духа** носи живот и обновление. Кръщението **на Духа** може да се случи по

време на физическо кръщение, **а може и да не се случи**.

О, Исусе, Ти дойде да ни кръстиш със Светия Дух и с огън. Нека чуждата плът бъде отсечена в Твоето обрязване и нека кръщението на Духа ме доведе в единение само с Теб. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Фалиивата природа умира; истинската природа живее – в Него.

6.10 - Триумфайки над тях в Него

„Той обезоръжи началствата и властите и ги изложи на показ, като ги победи в Него“ (Кол. 2:15).

По-повърхностния превод на текста казва „в него“, (в кръста). Независимо дали е било в Него или в кръста, е едно и също – **на кръста**. Той триумфирал над тези власти. Тези началства и власти представлявали йерархиите на съществуващото еврейско и гностично мислене. **Христос ги лишил от властта им и ги обезоръжил на кръста**.

Две велики сили се обединили в разпъването на Исус – властта на религията, представена от първосвещениците, и властта на държавата, представена от Пилат и неговите римски офицери и войници. Той обезоръжил и двамата, направил публично представяне на тях. **„Според [нашия] закон той трябва да умре“** (Йоан 19:7). Исус отговорил, **като отменил закона**. **„Ако освободиш този човек, ти не си приятел на Кесаря“** (Йоан 19:12). Исус отговорил, като премахнал **Кесаря – направил Себе Си, Господ и Цар**.

Той направил това майсторски и просто. Те се утвърдили; Той се предал. Те принесли жертва на Бога и на Кесаря; **Той премахнал и двамата, като Сам станал жертва**. Тогава тази жертва **станала окончателна власт** – пазачите били като мъртви – Той се издигнал пред очите им и ги оставил обезоръжени.

Един драматург казва това по следния начин, чрез думите на стотника към Мария край кръста: **„Жено, казвам ти, че този Твой мъртъв Син, опозорен, оплют, днес построи царство, което ще превърне в прах царствата, основани на кръв и страх. Нещо се случи в този ден, на този хълм, което никога няма да умре. Кротките, ужасено Кротките, свирепите, мъчително Кротките, са на път да влязат в своето наследство.“** Той бил прав. **Кръстът се извисява над развалините на времето**. Развалините са оголени – Той стои препасан, **за да управлява бъдещето**. Няма алтернатива; **или е Христос**, или е хаосът. Той управлява или **ние се разрушаваме**. Ако любовта не ни управлява, **омразата ще ни съсипе**. **Той живее** – **всичко останало умира!**

О, Исусе, Господи и Победителю, благодарим Ти, че Твоето завоевание е нашето обръщане. Ние сме свалени в прахта, за да се издигнем до най-високото небе. Ние сме под Твоите крака и до Теб на Твоя трон. Ние сме победени и ние побеждаваме – в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Триумфайки над тях в Него“ – днес аз определям съдържанието им – **нека то бъде всичко**.

7.10 - Христос е всичко във всичко

„Тук не може да има грък или юдеин, обрязан или необрязан, варварин, скит, роб, свободен, но Христос е всичко и във всичко“ (Кол. 3:11). Това е един от най-важните стихове в Писанието, **описващ живота в Христос**. В епоха, търсеца равни възможности за всички, **това е хартата за равенство**. Нищо в цялата литература, **не може да се сравни с това**.

Драматична сцена се разигра в индийския парламент, когато се обсъждаше законопроект **за забрана на обръщането в християнството**, сред отхвърлените от кастите. (Това са така наречените „недосегаеми“, които кастовата система забранява да бъдат докосвани. През 1950 г. тази забрана е официално отменена, но все още се прилага. С този законопроект **се забранявало на неосегаемите да стават християни**. Д.Пр.) Член на парламента, самият той отхвърлен от кастата, стана и каза: **„Искате да ни защитите? От християните? Ами това?“** Той прочете пасаж от индийския законодател Ману: **„Ако един отхвърлен от кастата слуша думите на Ведите, той трябва да бъде обезглавен.“** Той откъсна страницата от книгата и я хвърли. Последва суматоха. Законопроектът беше отхвърлен – **от правителството**. Тази суматоха в парламента беше буря в чаша вода, в сравнение със световната суматоха, **причинена от този стих в Библията**. Той се блъсна в цялата структура на обществото **и я разби** – и все още я разбива и ще продължи да я разбива, **докато човекът не стане свободен – и равен**.

Чуйте: **„Тук [в новия човек в Христос] не може да има грък и юдеин [разграничение по раса], обрязан и необрязан [разграничение по религиозен обред], варварин, скит [културно разграничение], роб, свободен**

човек [социално, икономическо разграничение]“. Галатяни 3:28 добавя: *мъж или жена*, [разграничение по пол]. „*Христос е всичко и във всичко*.“ Това премахва расовите и религиозните обреди, културните, икономическите, социалните и половите разграничения. Това обхваща всичко.

Ако тези разграничения ги има във вас, тогава вие не сте в Христос. Вие сте в нещо друго. Равенството не е изкуствено или хартиено – „*Христос е всичко и във всичко*“. Обърнете внимание – „*във всичко*“ – ако ги отхвърлим, ние отхвърляме и Него. Нищо не може да бъде по-задълбочено.

О, Господи Исусе, Ти си вдъхновил Твоя слуга да премахне всички изкуствености и снобизма, и да освободи хората. Ти натискаш крепостите на привилегиите. Те също ще паднат. Ти ще бъдеш Цар над всички хора и всички хора ще бъдат свободни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Юдеите пускаха езичниците във външния двор на храма; аз пусках всички навсякъде в светилището на сърцето си.

8.10 - Възприемчивостта се превръща в дейност

„*И каквото и да вършите, с дума или с дело, вършете всичко в името на Господ Исус, като благодарите чрез Него на Бога Отца*“ (Кол. 3:17). Това добавя важен щрих към нашето битие в Христос. Ние подчертахме възприемчивата страна на това, да бъдете в Христос – и това е правилно, защото вие сте предимно възприемчив. Но възприемчивостта се превръща в дейност. „*И каквото и да вършите*“ – трябва да го вършите, както и да приемате и да бъдете. Битието може да се прояви само чрез действието, (следователно, пасивността не е битие, християнинът трябва да работи Д.Пр.), а тук действието има определена характеристика: вие вършите „*всичко в името на Господ Исус*“. Вие правите всичко като Негово представителство; вие го правите в Негово име, вместо Него, в Неговия дух.

В Христос, вашите действия не само ви изявяват, те изявяват Христос. Хората добиват представа за Него, чрез вас. Преди години, в Индия карах колело по селски път. Едно овчарче на полето извика на друго: „Йису Масих ка адми джа раха хай“ – „*човекът на Исус Христос минава*.“ Бях стреснат; усетих желанието да слеза от колелото си и да падна на колене в молитва, за да не изневеря на момчетата от селото, които виждаха в мен „*човек на Исус Христос*“. Всички ние сме точно това; правим всичко в Негово име, ако изповядваме, че сме Негови. Името Му се издига или спада с нашето представяне. Ние сме единствената Библия, която някои хора четат.

Това, че ние правим всичко в името на Исус, не е точка на ужас и страх, да не Го представим погрешно. Това е точка на увереност и сигурност. Аз правя това, не в мое име и с моята сила, а в Негово име и следователно с Неговата сила. „*В името на Исус Христос стани и ходи*.“ (Деян. 3:6) В Неговото име има сила, върховна сила. Ако вървим смирено в Неговото име, ние можем да очакваме Неговата сила да съпътства това име. Когато идваме в Негово име, ние представляваме Неговата сила, действаща в света. Ние принадлежим на името, пред което всяко коляно ще се преклони. Тогава не отиваме като безпомощни, а като победители.

Скъпи Отче, ние Ти благодарим чрез Него. Ние отиваме да Го представляваме, както Той дойде да Те представлява. Пази думите и делата ни като ясни инструменти на Неговата слава. Когато ние говорим, нека говори и Той. В Негово име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако моята възприемчивост не се превърне в дейност, тя престава да бъде възприемчивост – притокът спира, когато няма отток.

9.10 - Възлюбен брат, верен служител, съслужител

Лично: „*Тихик ще ви разкажа за моите дела; той е възлюбен брат и верен служител, и съслужител в Господа*“ (Кол. 4:7). Тези лични препратки към хората в Господа имат своето универсално значение, защото ни казват какви трябва да бъдем ние в Господа.

Централното нещо в Тихик било, че той е бил „верен служител“ – това е центърът на призива на неговия живот. Той имал призвание и бил верен на това призвание. Това призвание му дало тласък и насока. Той бил целенасочен. Но този централен тласък и насока в изпълнението на призиванието му, го подлагали на изкушението да не бъде „възлюбен брат“ и „съслужител“. Той не изпаднал в това изкушение – за разлика от много от нас. Той бил толкова братски настроен, че бил „*възлюбен*“ и можел да работи с другите, затова

бил наречен „съслужител“.

Това изкушение да не бъде брат и да не може да работите с другите като съслужител, е изкушението на силния, отдаденият, целеустременият тип християнски работник. Той е толкова зает и толкова погълнат от изпълнението на своята мисия, че пренебрегва да бъде братски; толкова е погълнат от собствените си дела, че не може да работи с другите. В крайна сметка той бива изолиран. Не е бил братски по пътя и не е работил с другите, така че той е жертва на собствения си импулс. Той се е отдалечил от другите в успешна самота. Той успял да бъде самотна душа.

Вместо да бъде самотен вълк, Тихик бил всестранно развит човек – верен в служението си, братски в разгара на служебния си импулс и способен да работи с другите, като съслужител. Ако искаме да останем в Господа и да функционираме по най-добрия начин, ние трябва да бъдем целеустремени, братски и да си сътрудним. Тогава ние сме силни; в противен случай, нашата сила е слабост.

О, Господи Исусе, Твоят стремеж да изпълниш Твоето служение и Твоята мисия, беше всепоглъщащ. Ти насочи лицето Си да отидеш в Йерусалим, но въпреки това, колко си нежен и братски настроен и колко си загрижен за братството. Направи ме подобен на Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Изпитай ме. Дали аз съм възлюбен брат, верен служител и съслужител?

10.10 - Той не можел да каже „не“

Отново лично: „*И кажете на Архип: „Внимавай да изпълниш служението, което си приел в Господа“*“ (Кол. 4:17). Този призив се различава от призива, което открихме в Тихик. Той бил верен служител и имал стремеж и насока, а Архип вероятно и бил слаб във фокусирането си в центъра. Той вероятно бил човек, на когото му липсвал централен стремеж. Вероятно е бил човек, който не можел да каже „не“ на относително маловажните неща. Той се оставял да бъде погълнат от страничните неща и му оставал малко стремеж за централния призив на живота му – служението.

Много служители са призовани да бъдат служители на хората – да ги спасяват, развиват и да ги правят зрели – но те установяват, че правят всичко друго, но не и това. Павел казал: „*Това едно нещо правя*“, а този служител може да каже: „*С тези 40 неща се занимавам*.“ Едното оставя следа, другите неща оставя размазано петно.

В работата ми с много служители в лични консултации, аз откривам, че това разочарование относно изпълнението на централното призвание на живота им е техният най-важен проблем. Привличането на страничните неща срещу центъра, разделя времето на човека - и разделя човека. (*Оказва се, че времето е най-скъпият ресурс, защото то не може да се складира и малките течове изпразват ограниченият ни ресурс Д.Пр.*)

Това изкушение, да вземем по-лесното и маловажното, ни измъчва всички. Откривам, че понякога, когато трябва да взема истински решения относно важни неща, аз пера найлоновата си риза! По-лесно е! А ако се поддам на това – е смъртоносно.

Това изпълнение на служението, се отнася не само за професионалните служители, но и за миряните. Всеки човек, който е в Господа, има служение. Да бъдете в Господа, означава не само да бъдете в Господа, но и да бъдете в Господния план за вас. Този план може да бъде разработен като служител на пълен работен ден или като мирянин на пълен работен ден. Да бъдете в Господа, означава да бъдете в творчески план за действие за и с Господа. Всеки в Господа, е в служба и в служението, независимо дали е проповедническо служение или служение на миряните. (*„Исус им отговори: Отец Ми работи досега, и аз работя.“* (Йоан 5:17) Д.Пр.)

Господи Исусе, никой не е полагал ръце върху Теб при ръкополагането, но изборът на Отца беше върху Теб. Ти изпълни това служение. С или без човешки ръце върху мен, помогни ми да изпълня служението си. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Нека никакви маловажни плевели не задушат фината пшеница на царството.

11.10 - И двата акцента са запазени

Сега идваме при един важен акцент: „*Павел, Сила и Тимотей, до солунската църква в Бога Отца и Господ Исус Христос*“ (1 Солунци 1:1). Поздравите в 1 Солунци и 2 Солунци са едни и същи – и уникални. Поздравите към църквите в посланията на Павел са разнообразни и разкриващи. Римляни: „*До всички*

Божии възлюбени в Рим, призвани да бъдат светии“ (1:7); 1 Коринтяни: „До Божията църква, която е в Коринт, до осветените в Христос Исус“ (1:2); 2 Коринтяни: „До Божията църква, която е в Коринт, с всички светии, които са в цяла Ахая“ (1:1); Галатяни: „До църквите в Галатия“ (1:2); Ефесяни: „До светии, които са верни в Христос Исус“ (1:1); Филипяни: „До всички светии в Христос Исус, които са във Филипи, с епископите и дяконите“ (1:1); и Колосяни: „До светии и верните братя в Христос в Колос“ (1:2). Поздравите към Тимотей и Тит са лични.

Очевидно е, че Павел никога не е възнамерявал да даде име на църквите – име, което трябва да се използва за всички, навсякъде – защото той е променял името и поздравя. Опитът да се получи едно библейско име на църквата, е обречен на разочарование. Ако обаче се избере едно име, което обхваща най-широкия спектър от факти, тогава поздравът към солунците вероятно е този избор: „До църквата [вселенската] на солунците [в частност] в Бога Отца [Върховната основа] и [в] Господ Исус Христос“ (откровението на вида общение – христово подобно общение).

Ако църквата е на Бога, акцентът върху Христос е замъглен; ако църквата е на Христос, акцентът върху Бога е замъглен. В този поздрав се запазва акцентът както върху Бога, така и върху Христос. И двете трябва да се запазят, защото Бог без Христос е замъглен, а Христос без Бог е замъглен. А двете заедно образуват удивителен знак. Когато сме в Христос, ние сме в Бога, а когато сме в Бога, ние сме в Христос.

О, Боже, в Теб виждам Христос и, о, Христе, в Теб виждам Бога. Видението, което виждам, е толкова удовлетворяващо, че не продължавам по-нататък. Това е. Няма нищо по-нататък. Ти си истинският Бог; Ти си истинският Христос. Ти си и двете реалности. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус поставя лице на Бога и аз се нуждаю от Бог с лице, защото Бог като енергия и сила, ме оставя студен.

12.10 - Живот на счупени пружини

„Спомняме си пред нашия Бог и Отец, вашето работа на вяра и труд на любовта и твърдост на надежда в нашия Господ Исус Христос“ (1 Сол. 1:3).

Тези послания са чудо на свежо разнообразие. Удивителен факт е, че Павел, пишейки до различните църкви по една и съща тема, рядко се е повтарял. Умът на човека е бил под творческото въздействие на ума на Христос. Тук той избира три неща, които е използвал преди – „*И така, остават тези трите: вяра, надежда, и любов, но най-голяма от тях е любовта*“ (1 Кор. 13:13). Тук той говори за тяхната „*работа на вярата*“, за техния „*труд на любовта*“, и за тяхната „*твърдост на надеждата*“. И трите са „*в нашия Господ Исус Христос*“. Извън Господа можете да имате дело и труд и твърдост, но и на трите им липсва душа. Няма вяра в работата, няма любов в труда и няма надежда в непоколебимостта. В крайна сметка, това означава изморителна работа, трудоемък труд и безнадеждна непоколебимост – това е, което Бертран Ръсел (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Bertrand_Russell Д.Пр.) нарича „непреклонно отчаяние“.

Да бъдем в Христос, влага вкус във всичко. То влага вяра в нашата работа, защото я правим за Него; любов в нашия труд, защото работим за Този, когото обичаме; и непоколебимост в нашата надежда, защото се надяваме на Него.

Един виден индуки служител дойде в нашия ашрам в Сат Тал. На тръгване, той каза на групата: „Дойдох тук без вяра, надежда или любов. Страхувам се, че си тръгвам без вяра или надежда, но тук намерих любов. Взимам я със себе си.“ Ако сте извън Христос, това се случва – животът се друса на счупени пружини. В Христос, работата е поклонение, трудът е любов, а непоколебимостта е пълна с изобилна надежда. Животът е живот. Годишите не са сълзи. Когато един християнинът предложил основата на някакъв проект да бъде разширена, за да обхване и нехристияни, един индийски чиновник му казал: „*Вие, християните, започнахте това, нали? Е, по-добре го запазете. Защото това, което започнете, го завършвате. Вие никога не се обезсърчавате.*“

О, Исусе, Господи, Ти вършиш дело на вярата, трудиш се с труд на любовта, непоколебимо се надяваш – дай ми Твоята постоянна, творческа любов. Ти не се проваляш, нито се обезсърчаваш. Направи ме такъв. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да се проваля, нито ще се обезсърча, докато внасям любов в моята ситуация.

13.10 - Можем ли в Христос да подражаваме на другите?

„Защото вие, братя, станяхте подражатели на църквите Божии в Христос Исус, които са в Юдея; защото пострадахте от вашите сънародници, както и те, от юдеите“ (1 Сол. 2:14). Преди това, в същото писмо, Павел казал: „И вие станяхте подражатели на нас и на Господа, защото приехте словото в голяма скръб, с радост, вдъхновена от Светия Дух“ (1 Сол. 1:6). Тук се повдига въпросът за подражанието на другите – както индивидуално, така и колективно. „И станяхте подражатели на нас и на Господа.“ Тук е индивидуално подражание на Павел и колективно подражание на църквите в Юдея. Има ли място за подражание на другите, ако сме в Христос? Дали това, че не сме в Него, ни прави отделни и уникални – ново творение?

Отговорът е, че една част от пасажа, „подражатели... на Господа“, прави възможно подражанието на другите без загуба на самоуважение и индивидуалност. Когато сме предимно подражатели на Господа, ние можем да бъдем вторично подражатели на другите, без да губим уникалната си личност. Ядрото на личността се оформя чрез това, да бъдем в Христос и чрез това да бъдем подражатели на Господа. Това държи крепостта здрава. Без тази централна лоялност и подражание, човек става просто ехо, а със здравата крепост, човек е глас.

Когато е сигурен в себе си в Христос, и е сигурен в първичното подражание, човек може да си позволи да вземе всяко добро от другите, което сметне за полезно. Той не се страхува да взема от другите, тъй като взема предимно от дълбокото и предимно от Христос.

Подражанието може да се превърне в посвещение, когато преминава през творческата дейност на това, да бъдем в Христос. Докато сме в Него, ние вземаме от всичко и от всички, а след това, като го пренасяме в новото творение, превръщаме тези неща в нещо ново.

Господи Исусе, благодаря Ти, че в Теб съм обвързан и свободен. Свободен съм да приема всяко добро, което виждам във всичко или в когото и да е, защото виждам добро в Теб. Всичко ми служи сега, когато аз Ти служа. Имам богатството на Теб и на всички добри хора. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Аз съм преди всичко „подражател на Господа“, така че сега мога да бъда подражател на всеки добър човек.

14. 10 - Да бъдете в Христос, означава да бъдете в Койнонията

„Изпратихме Тимотей, нашия брат и Божий слуга в благовестието на Христос, за да ви утвърди във вярата ви и да ви увеещава, да не би никой да се поклати от тези скърби. Вие сами знаете, че това е нашият участ“ (1 Сол. 3:2–3). Завършихме вчера, като подчертахме възможността да бъдем подражатели на другите, стига да сме предимно подражатели на Христос. Този стих подчертава възможността да бъдем подпомогнати от другите, въпреки че сме предимно подпомагани в Христос.

Да бъдете в Христос означава да бъдете в общението, койнонията, на събрата по вяра. Този нов живот в Христос не може да се култивира в самота. Индуистките аскети го опитват и завършват в празнота. Християнските аскети го опитват и завършват в същата празнота – и в окончателно изчезване. Един съдия от висшия съд в Индия, напуснал съдийската скамейка и седнал, облечен в пепел, на брега на Ганг в уединена медитация. Когато започнах разговор с него, той учтиво ми каза: „Моля, оставете ме сам. Прочете на медитацията ми.“ Той беше много по-полезен на света като съдия, отколкото като аскет. Като аскет той вехнеше.

Онези, които вътрешно се отдръпват от общението, докато остават в обществото, претърпяват същата стерилна дегенерация. Ние се нуждаем се от нашите Тимотейци, за да ни утвърдят във вярата, защото тази вяра, по самата си природа, е колективна. Целта на помощта, която Тимотей донесъл, била християните да не се движени от страдания, защото това е нашата собствена участ като християни. Това противоречи на мисленето на много съвременни християни, защото те смятат, че специалната Божия благосклонност се показва, чрез тяхното освобождаване от страдания. Те са в манталитета на успеха на съвременния живот, вместо в Христос. Да бъдете в Христос, означава да бъдете различен, следователно преследван. Обществото изисква да се приспособявате; ако паднете под неговите стандарти, то ще ви накаже; Ако се издигнете над неговите стандарти, то ще ви преследва. Следователно, това е нашата участ.

О, Исусе, Господи, не моля да бъда освободен от страдание. Моля само за сила да използвам каквото и да дойде, добро, лошо или безразлично. В Теб съм способен на всичко. Така че, аз съм в безопасност, тъй като мога да използвам всичко. В Твоето благословено име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако страданията са моята участ, тогава избирам да превърна страданията във възможности.

15.10 - Аз съм, ако вие сте

„Понеже сега живеем, ако вие стоите здраво в Господа“ (1 Сол. 3:8). Това е прекрасна илюстрация на отъждествяването, което Павел имал със своите обърнати във вярата и събратя християни. Той живеел, когато те живеели духовно; той умирал, когато те умирали духовно. Това било отвъд **съчувствието** („страдание **с** някого“) – това било **емпатия** („страдание **в** някого“). Като мисионер и евангелист, аз съм чувствал, **че живях в живота на обърнатият във вярата и вътрешно умирах, както той умираше**. Африканецът има отговор, когато го попитате дали е добре: „**Аз съм, ако вие сте**.“

Това твърдение на Павел е роза, която трябва да бъде помирисана; тя не трябва да се къса на парчета, както би направил ботаник. Ако я късате на парчета, красотата ѝ изчезва. Павел не живеел с живота на своите обърнати във вярата, нито умирал, когато те умирали. Той живеел **в Христос**, а не **в тях**. Истинският Павел се разкрил в този пасаж: „**При първата ми защита никой не застана на моята страна; всички ме изоставиха. Да не им се вмени това! Но Господ стоеше до мен и ми даде сила да провъзгласявам словото напълно, за да го чуят всички езичници. Така бях избавен от устата на лъва**“ (2 Тим. 4:16–17).

Павел не умрял, в тяхното изоставяне от него, защото не живеел в тях – **той живеел в Него**. Независимо дали те се изкачвали или слизали, той не се изкачвал и слизал. Той бил в Исус Христос, Който е „**същият вчера, днес и довека**“ (Евр. 13:8).

Отново и отново, когато ние питаме: „**Господи, а с този какво ще стане?**“ (Йоан 21:21), Исус трябва да ни каже: „**Теб какво те засяга? Ти върви след Мен**.“ (Йоан 21:22) Трябва да се **взираме** в Исус и да **поглеждаме** към хората, защото, ако се **взираме** в хората и **поглеждаме** към Исус, **ще бъдем в беда**.

Налагаше се да казвам на много разтревожени хора с разфокусиран поглед: „**Ако погледнете навътре, ще се обезсърчите; ако се огледате наоколо, ще се разсеете; ако погледнете назад, ще се парализирате; но ако се взрете в Исус, ще имате мир**.“ Ние живеем, ако хората стоят здраво в Господа, но ако **те не стоят** в Господа, **ние, независимо от това, живеем! Ние живеем в Него**.

О, Господи мой, дай ми съпричастност към околните, но ограничена съпричастност. Моята окончателна и неограничена съпричастност е с Теб. В Теб „живея и се движа, и съществувам“ – в другите живея и се движа. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: **Безусловно съм отдаден на Христос; условно съм отдаден на Неговите последователи.**

16.10 - Правете го все повече и повече

„Накрая, братя, молим ви и ви увещаваме в Господ Исус, както сте се научили от нас, как трябва да живеете и да угаждате на Бога, както го и правите, правите го все повече и повече“ (1 Сол. 4:1). Павел бил **в Христос**, **но знаел как да бъде с хората**. Знаел как да ги обърне към Господа и да ги накара **да растат**. Той ги хвалел за това, което са, и след това им казвал **от какво се нуждаят**! Той ги хвалел и след това ги правел цялостни. Чуйте това: „**Защото каква благодарност можем да отдадем на Бога за вас, за цялата радост, която чувстваме заради вас пред нашия Бог, като се молим усърдно нощем и денем, за да ви видим лице в лице и да допълним това, което не достига на вашата вяра**“ (1 Сол. 3:9–10). „**Каква благодарност можем да отдадем на Бога за вас... да допълним това, което не достига на вашата вяра**.“ Той ги потупа по гърба с едната ръка, а с другата посочвал, какво ще получат и ще бъдат. Това е **духовен гений**. **Ако го имаме**, ние знаем как да създаваме хора.

Павел повтаря същото отношение: „**както правите, правите го все повече и повече**“. Справяте се добре, сега правете все повече и повече! Тези обърнати във вярата хора, били подложени на всички стимули на Христос и на всички стимули на Павел! **И с право**. Животът в Христос, **или е растящ живот**, или този живот **не е в Христос**. (Иначе казано, **няма християнски догмат** Д.Пр.) Както Христос е вечно творчески, така Той вечно ни създава наново. Вечният вик на християнина е: „**Още**“. Неговото отношение е: „**Видях толкова много, искам да видя още**“; „**Опитах толкова много, искам да опитам още**“; „**Станах толкова много, искам да стана повече**“. Това „**все повече и повече**“ ще се простира отвъд гроба и завинаги, защото крайното завинаги ще се приближава до Безкрайното, **но никога няма да пристигне**. Този растеж ще бъде

нашата вечна радост и няма по-голяма радост от радостта на творческия растеж. Има място за безкраен растеж в Христос.

Господи мой и Боже мой, чувствам, че съм се хванал за Неизчерпаемостта, за Неизследимостта. И все пак, колко интимно и удовлетворяващо е то! И все пак, колко вдъхновяващо и незадоволително! Подложен съм на разтягане и въпреки това си почивам. Имам всичко и искам още. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Все повече и повече – това е житейското ми мото и моето житейско движение.

17.10 - В Него е смъртта на смъртта

Този пасаж е тайнствен: „*И мъртвите в Христа ще възкръснат първо; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците, да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа*“ (1 Сол. 4:16–17). „*Мъртвите в Христос*.“ В много отношения тази фраза е в противоречие в твърденията – няма мъртви в Христос. Всички в Христа са живи и са живи завинаги.

Павел се опитал да използва по-точна фраза: „*тези, които спят*“ (ст. 13); „*тези, които са заспали*“ (ст. 14); „*тези, които са заспали*“ (ст. 15). След това той изоставя метафората „*заспали*“ и приема метафората „*мъртви в Христос*“. И двете са метафори и следователно не могат напълно да изразят реалността. Реалността е в тези стихове: „*Желанието ми е да си отида и да бъда с Христос*“ (Фил. 1:23); „*По-добре да се отделим от тялото и да се върнем при Господа*“ (2 Кор. 5:8); „*Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее; и който е жив и вярва в Мене, няма да умре довека*“ (Йоан 11:25–26).

Тези стихове ни казват, че да бъдем в Христос означава да бъдем в живот, независимо дали е от тази или от другата страна на това, което наричаме смърт. В Него е смъртта на смъртта. Трябва да преразгледаме много от нашите гледни точки, по отношение на смъртта. Можем лесно да възприемем езическата гледна точка и речник, но нито едно от които не отговаря на християнските факти. В Христос няма смърт – има само вход към по-голям живот. Автентичният възглед за смъртта на човек в Христос се вижда в така наречената смърт, на една много интелигентна и свята жена. Беше невероятно преживяване, когато я видях да пляска с ръце от радост, при приближаването на смъртта, лицето ѝ беше лицето на ангел. „*Казват ми, че това е смъртта – това е животът. Казват ми, че да бъда гъделичкана до смърт е хипербола, но аз буквално съм гъделичкана до смърт. О, смърт, отвори портите*.“ Когато коленичих до леглото ѝ, тя сложи ръце на главата ми, ръкополагайки ме да проповядвам това евангелие на живота!

О, Исусе, Господи мой, когато съм в Теб, смъртта изглежда невъзможна и абсурдна. Тя е погълната от живота. Твоят живот притежава моя живот и затова аз съм безсмъртен. Помогни ми да пляскам с ръце пред лицето на смъртта. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато отхвърля изтощено тяло по пътя към живота, аз ще бъда по-жив, след като то си отиде.

18.10 – Ваши началници в Господа

„*Но ние ви молим, братя, да уважавате онези, които се трудят между вас, и са ваши началници в Господа, и ви увещават, и да ги цените много с любов заради делото им. Бъдете в мир помежду си*“ (1 Сол. 5:12–13). „*Ваши началници в Господа*.“ Не е ли това противоречие? Може ли някой да бъде над вас в Господа? Не е ли решаващ най-ранният християнски символ на вярата: „*Исус е Господ*“? „*Има един Господ*.“ Има ли подчинени? Да.

Би било просто, ако трябваше да се подчиняваме на Христос и само на Него. Той е толкова достоен за доверие. На една конференция, аз казах на мисионерка, която беше обезпокоена от предложеното ѝ назначение: „*Е, предай го на Христос и Му се довери*.“ А тя ми се сопна „*Да, мога да се доверя на Христос, но не мога да се доверя на епископа и на областния началник*.“ Често подчинението е проблемът. Тогава, какъв е отговорът?

Трябва отново да се обърнем към този решителен стих: „*Покорявайте се един на друг от страхопочитание към Христа*“ (Еф. 5:21). Вие се подчинявате на Христос предимно и напълно, а след това от страхопочитание към Него можете да се подчинявате на другите, заради Него. Когато го правите заради Него, вие запазвате самоуважението си. Сега не се подчинявате на несправедливост – вие се

подчинявате на несправедливост **заради Него**. Това изстиска победа от цялата процедура. Вие сте на върха, дори когато сте подчинен, **защото сте морално и духовно по-висш**. Това е едната страна.

Другата страна е: „**да ги ценете ги много с любов заради работата им**.“ Гледайте ги с любов, **а не с бунт**. Ако ги гледате с любов, вие можете да видите добрите качества, а не само точката, която ви дразни. Не преувеличавайте точката на раздразнението, **докато доброто не бъде заличено**. „**Бъдете в мир помежду си**.“ **Не давайте на бунта и частица от ума си, защото ще загубите собствения си мир**. Вътрешният мир е по-добър от външната позиция. **Изберете мира** – той е по-голям **от разбирането**!

Скъпи Отче, благодаря Ти за онези, които са над мен в Господа. Задълженията им са тежки. Помогни ми да не добавям към тях. Направи ме лесен за разбиране според Исус Христос. Ще имам нужда от благодат. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Онези, които са над мен в Господа, работят заради Него, затова и аз ще се покорявам заради Него.

19.10 - Християнските десет заповеди

Това изречение е просветляващо: „**Винаги се радвайте, непрестанно се молете, благодарете за всичко; защото това е Божията воля в Христос Исус за вас**“ (1 Сол. 5:16–18). Тази част е взета от това, което може да се счита за десетте заповеди на Павел:

(1) „Увещавайте безделниците, утешавайте малодушните, помагайте на слабите, бъдете търпеливи към всички.“

(2) „Внимавайте никой от вас да не връща зло за зло, но винаги се стремете да правите добро един на друг и на всички.“

(3) „Винаги се радвайте.“

(4) „Непрестанно се молете.“

(5) „За всичко благодарете.“

(6) „Не угасвайте Духа.“

(7) „Не презирайте пророчеството.“

(8) „Изпитвайте всичко.“

(9) „Дръжте здраво доброто.“

(10) „Въздържайте се от всякакъв вид зло“ (1 Сол. 5:14–22).

Тези десет заповеди са жизненоважни и християнски. Те могат да се прилагат към всички хора в Христос, тъй като е заявено в един набор от тях: „**това е Божията воля в Христос Исус за вас**“ (ст. 18). Тя трябва да се отнася за всички. Така че, те биха могли да се нарекат „**десетте заповеди за тези, които са в Христос**“.

Павел добавя нещо, **за да ги предпази** от това да бъдат **законичество**: „**Сам Бог на мира да ви освети изцяло; и вашият дух, душа и тяло да се запазят непорочни и безупречни при пришествието на нашия Господ Исус Христос. Верен е Онзи, Който ви призовава, и ще го извърши**.“ (1 Сол. 5:23–24). Без тези два стиха, тези 10 заповеди биха наложили непосилно бреме върху волята и биха били съвет **за съвършенство**. Ако тези заповеди са изискване, двата допълнителни стиха **са предложение**: „**Нека сам Бог на мира ви освети изцяло**“ – не е нужно вие да се мъчите, да изпълните тези високи заповеди; Самият Бог ще ви освети изцяло и ще ви запази здрави и безупречни в дух, ум и тяло. След това идва решителният аргумент: „**Верен е Онзи, Който ви призовава, и Той ще го изпълни**.“ Тези 10 заповеди се превръщат **от законичество в живот** – живот, предлаган от благодат – Той Самият ще ви освети и ще ви опази и „**ще го изпълни**“. **Не се мъчете да ги изпълните – бъдете възприемчиви към благодатта**.

Господи Боже, Твоите заповеди са Твоите възможности. Нищо не е поставено върху волята ни без Твоите адекватни подкрепления. Твоите заповеди са Твоят призив да приемем благодат и още благодат, благодаря Ти, благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Неговите заповеди не са тежки, защото Той заповядва само доброто, а доброто е добро за мен.

20.10 - Не зависи от нашата решителност

„**Затова ние винаги се молим за вас, дано нашият Бог ви направи достойни за призива Му и да**

изпълни всяко добро решение и дело на вярата, чрез силата Си, за да се прослави името на нашия Господ Исус във вас и вие в Него, според благодатта на нашия Бог и Господ Исус Христос“ (2 Сол. 1:11–12).

Това следва от призива от вчера – Той ще ви направи достойни за призова Си. Освен това, Той ще изпълни всяко добро решение. **Това не зависи от нашата решителност**, а от Неговата решителност **в нас**. Освен доброто решение, Той се ангажира да изпълни всяко „**дело на вярата**“, което вече сте започнали. Чрез молитва вие можете да използвате ресурси, **достатъчни за всичко**, което трябва да се направи.

Резултатът от цялото това взаимодействие между **Неговата сила и нашата нужда** е следният: „**за да се прослави името на нашия Господ Исус във вас и вие в Него**.“ Това е удивително, защото е двойно прославяне: **името на нашия Господ Исус прославено във вас и вие прославени в Него**. Да прославим името на Господ Исус би било достатъчно за всеки изкупен грешник, но да му се каже, че в самото прославяне на Исус **самият той ще бъде прославен в Него** - е, това е просто **прекалено добро**! Но това е благодат - благодатта ни залива със своята си благодат. Но това разкрива **намерението на изкуплението** – то не е с цел прославяне на Изкупителят, а за прославяне **на изкупените**. В прославянето на изкупените, **Изкупителят по този начин бива прославен**. Всеки спасява живота си и го намира. Всеки мисли **само за прославяне на другият** и всеки в крайна сметка **бива прославен**! Всичко това е „**според благодатта на нашия Бог и Господ Исус Христос**“. Слава на благодатта!

О, Исусе, наш Изкупителю, благодарим Ти за благодатта, която не само ни изкупва и ни възвръща, но и ни прославя. Страхуваме се от славата, но не можем да я избегнем, ако сме в Теб. Твоята благодат е слава. Ние Ти Благодарим. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Моята действаща вяра: е вяра, че Той ще „изпълни всяко добро решение и дело на вярата чрез силата Си“.*

21. 10 - Увереност в Господа за вас

„И ние имаме увереност в Господа за вас, че вършите и ще вършите нещата, които заповядваме. Нека Господ насочи сърцата ви към любовта на Бога и към търпението на Христос“ (2 Сол. 3:4–5). Този пасаж, отново свързва заповедта и благодатта. Павел казва на солунците, че той има „**увереност в Господа**“, че те „**вършат и ще вършат нещата**“, които той заповядва. Без Исус Христос, това би бил друг закон на Моисей, само че този път, **би бил закон на Павел**. Следващият стих обаче, насочва сърцата им „**към любовта на Бога и към търпението на Христос**“. Правейки това, Павел не само спасява тези ученици от законичество в изпълнението на неговите заповеди, но и спасява себе си от това **да бъде законодател**. Той ги завежда отвъд себе си и **ги насочва към любовта на Бога и към търпението на Христос**. Това вече не било между Павел и солунците, а между Божията благодат и солунците, като Павел отстрани ги призовавал към тази благодат и към тази непоколебимост. Павел никога не бил **по-велик**, отколкото в този час. Сърцето на човекът е разкрито. Когато излиза от картината, той влиза в нея – **още по-велик, защото е излязъл**.

Още нещо се появява: той имал **доверие в Господа за тях**. Ако той не ги беше запознал с Божията благодат и с непоколебимостта на Христос, тогава **щеше да трябва** да каже: „**Уверен съм във властта си над вас, че вършите и ще вършите нещата, които заповядвам**.“ Това би направило Павел **напрегнат и тревожен**, като всеки диктатор, чудейки се дали може да осъществи нещата. **Вместо това той бил уверен и сигурен в Господа**. Той стоял настрана и наблюдавал как Бог и солунците уреждат това заедно. Всички и всичко беше изпълнено. *(Колко е важно да знаем, къде ни мястото в картината. Д.Пр.)*

Нашата увереност се колебае и избледнява, **освен ако не е увереност в Господа**. Тази увереност в Господа се подхранва от Божията благодат и от непоколебимостта на Христос. Това е добре основана увереност.

О, Божия благодат и о, Христова непоколебимост, моята увереност е подкрепена от Теб. Моята котвата се държи, държана от тези два рога. Вярвам в хората, защото вярвам в Теб. Продължавам да вярвам, понякога въпреки. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Увереност в Господа относно хората, това е тайната на създаването на вярващи хора.*

22.10 - В Господа няма леност

Един поразителен пасаж: „**Заповядваме ви, братя, в името на нашия Господ Исус Христос, да се**

отдалячавате от всеки брат, който живее в леност, а не според преданието, което приехте от нас... ние ви дадохме тази заповед: Ако някой не иска да работи, да не яде“ (2 Сол. 3:6, 10). Когато Павел написа това последно изречение, едва ли е мечтал, че то ще попадне в конституцията на СССР. Мисля си, че руснаците са вярвали, че това идва от Ленин!

Това изречение не попада в съветската конституция, но ние откриваме, че то е записано в конституциите на нашите същества и в конституцията на обществото. То е записано в природата на Бога: „Моят Отец все още работи, и аз работя“ (Йоан 5:17). То е записано навсякъде. Творческият импулс е записан в творението. Ако го нарушим, ние ще бъдем наранени. Ние сме си поставили за цел на живота, да стигнем до място, където няма да ни се налага да работим. (И с изкуственият интелект, това се превръща в изпълнима цел. Горко ни, ние сечем клона, на който седим. Куче, което не знае как да лае, само вкарва вълкът в кошарата Д.Пр.) И какъв ще бъде резултатът? Хората ще стават дотолкова напрегнати, изнервени и отчаяни, че биват изпращани в санаториум, където, като трудова терапия ще бъдат принудени да работят, за да възвърнат разклатеното си здраве. Каква божествена шега! Ако хората не работят, те се сковават, остаряват, и умират, а след това не могат да ядат. Или ако действат бавно и мудро, значи са на диета – тогава не могат да ядат.

Две неща по отношение на икономическите въпроси, произлизат от Новия Завет и продължават да живеят с все по-голяма сила:

(1) Разпределение според нуждите - „разпределяше се на всеки според нуждата“ (Деяния 4:35).

(2) Принос според способностите - „Ако някой не иска да работи, да не яде“ (2 Сол. 3:10).

Тези два принципа - разпределение според нуждите и принос според способностите - се възприемат все повече и повече по целия свят. Те управляват развитието. Комунизмът, като метод за постигане на тези цели се провали в Деянията на апостолите и се проваля и в обществото, където и да е опитан, но тези два принципа живеят. Те са в Господа, следователно са постоянни.

О, Сине Божий, Твоята мъдрост е записана в Словото и в нас. Твоите закони са законите на нашето същество, следователно те са неизбежни. Ти ни подтикваш към справедливо разпределение и справедлив принос. Твоята воля е нашата свобода. Помогни ни да я следваме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Мотото на Уесли е мое: „Никога безработен, и никога, зает с нищожни неща.“

23.10 - Не се пенсионирайте; сменете професията си

Сега Павел се обръща към безделниците: „На такива заповядваме и ги увещаваме в Господ Исус Христос да работят тихо и да си изкарват прехраната. Братя, не се уморявайте да вършите добро“ (2 Сол. 3:12-13). Ако този последен стих – „Братя, не се уморявайте да вършите добро“ – беше сам, ние щяхме да си помислим, че означава дела на благотворителност и служба на другите. Но тук Павел отждествява доброто с това да си изкарваме прехраната и да работим с ръцете си. Това добро дело ли е? Да.

Индия го намира за добро. Стотици хиляди свети мъже в миналото са живели в свято безделие, седнали в размисъл в пепелта. Сега това се променя. Получих покана да говоря пред един център, създаден от правителството за рехабилитация на тези свети хора, като ги уча да работят и да допринасят за обществото, вместо да бъдат паразити. Брахма е бил бездействащият Бог, следователно поклонниците на Брахма трябвало да бъдат бездействащи. Но бездействащият Брахма е заменен в умовете на хората от представата за Отца, който е работил досега и сега работи. Богът, който не работи, не яде. Това виждане работи за Бога и за човека. То е основата на живота; ако не работиш, не живееш.

Това се случва с безделните богаташи, които живеят от доходите на родителите си. Те дегенерират. „Три поколения - от ръкав на риза, до ръкав“ (т.е. отначало безделниците са били ръкав на риза, но след 3 поколения безделие, накрая е останал само ръкавът на ризата Д.Пр.) е поговорка, пълна с наблюдения и мъдрост.

Една разстроена и разсеяна жена ми каза: „Със съпруга ми се разбирахмe, докато той работеше. Но сега, когато се пенсионира и не прави нищо, той е нещастен и мрънкащ, мотае се в краката ми по цял ден и ние сме в конфликт.“ Не се пенсионирайте - сменете професията си. Вие сте щастлив, само когато създавате нещо. Вие сте създаден от Създателят за да творите, и ако не сте съзидателен, вие сте раздражителен и нещастен, защото сте неудовлетворен. Животът казва: създай или умирай. („Залудо работи, залудо не стой“ нар. пог. Д.Пр.)

О, творчески Дух, живеи в мен и ме направи творческо същество. Може би моите творения са малки, но те ще бъдат творения. Аз ще бъда в съответствие с волята и целта на Създателят – следователно приспособен, следователно щастлив. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато изпълнявам творческата воля на Бога, аз изпълнявам себе си, защото съм създаден за да творя.

24.10 - Благодатта на нашия Господ преливаше

Сега се обръщаме от Посланията, написани до църквите, към Посланията, написани до отделни хора. Когато Павел казал на църквите, че те са в Христос, той мислил за Христос като **за колективна Личност**; да бъдем в Него, означавало да бъдем в божествено общество. Христос обаче е **и лична Личност** и човек може да бъде в Него като индивидуалност. Писмата, известни като Пастирски послания, подчертават това. Павел дава личното си свидетелство на един човек, Тимотей. „*Въпреки че преди хулах, гонех и обиждах, но получих милост, защото бях действал от невежество в неверие; и благодатта на нашия Господ преливаше за мен с вярата и любовта, които са в Христос Исус*“ (1 Тим. 1:13–14). „*Благодатта на нашия Господ преливаше*.“ Тя не можела да се ограничи до границите на законността – Павел бил виновен пред закона – нито пък тя можела да се ограничи до доброто – тя преляла върху него, въпреки, че ръцете му били изцапани с кръв. (Това е описание на дейността на Савел, преди срещата му с Господа, на пътя за Дамаск. Д.Пр.) Тя преляла и го намерила. Той никога не преодолял удивлението и изненадата си от това. Най-красивото представяне, което някога съм чувал, беше от един епископ, когато той каза за жена си: „*Ето я прекрасната дама. Преди 35 години погледнах в бистрите дълбини на очите ѝ, и никога не съм се отървал от магията им.*“ Павел се чувствал така. Той погледнал в бистрите дълбини на очите на Исус и видял там вяра и любов – вяра в него, въпреки това, което Павел бил, и любов към него, въпреки това, което Павел бил направил. И Павел никога не преодолял магията им!

Нито пък аз! Преди 59 години погледнах в очите Му **и видях прошка там** и никога не съм се отървал от магията им. **И никога няма да се отърва!** Вярата в мен – помислете! Любов към мен – помислете! **Невероятно е.** И все пак, гледайки Го, това се превръща в най-достоверното нещо на света. Той, бидейки това, което е, не би могъл да направи друго освен това. Невероятното, достоверно нещо **е Личността.** Неговата благодат преодолява всички граници и бариери на недостойнството **и ни достига изкупително.**

О, Исусе, Господи и Учителю, Ти си чудото – чудото на благодатта. Други твърдят, че има знамения и чудеса, но в Теб, знамението и чудото е Твоята благодат, която ме изпълва и ме залива с най-дълбоката благодарност, която можете да се представи. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Благодатта на нашия Господ преизобилства“ – нека това да бъде казвано във всеки ден от живота ми.

25.10 - Бием ги, но без резултат

„*Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света, за да спаси грешниците. И аз съм първият от грешниците; но аз получих милост затова, за да покаже Исус Христос в мен, главния (грешник), съвършеното Си търпение за пример на онези, които ще повярват в Него за вечен живот*“ (1 Тим. 1:15–16). Чували сме толкова често поговорката, че Исус Христос е дошъл на света, за да спаси грешниците, че тя е загубила ефекта си. Това е най-поразителното нещо, което някога би могло да се случи или да бъде въобразено.

Индусите са дълбоко религиозни хора и са разсъждавали за Бога, както никой друг народ не е правил; и все пак, най-високото, до което можели да достигнат в своите разсъждения, относно изкупителната цел на Бога, било следното: „*Винаги, когато има упадък на праведността и неправдата се въздига, тогава аз се раждам. За защита на праведните, за унищожаване на злодеите и за установяване на праведност се раждам от век на век.*“ Забележете: **за унищожаване на злодеите!** Разликата между унищожаването на злодеите и „*Исус Христос дойде на света, за да спаси грешниците*“ е толкова огромна, че те не са в един и същ свят от идеи и нагласи.

Преди време, един правителствен служител в Конго, казал на един от нашите пастори: „*Вие почиствате цели села, племена и части, в това невероятно съживление – почиствате ги от злините на престъпността и суеверието, дори от канибализма. И го правите толкова нежно и лесно. Ние ги бием, за да ги накараме да се променят, но без резултат. Това е чудо.*“ **И то е!** Чудото се извършва върху канибали

и върху фарисеи като Павел – това е същото чудо. Част от чудото било, че миналото на Павел станало изкупително. То трябвало да бъде използвано като пример, за да се помогне на другите. Христос не само изкупува от миналото, но и изкупува миналото, и прави дори то да е изкупително. Ние помагаме на другите чрез това. „Да вярвате в Него за вечен живот“ – когато наистина вярвате в Него, вие имате вечен живот сега. Вечността просто го разгръща.

О, Благословен Господи и Спасителю, Ти ме спасяваш и спасяваш миналото ми. Ти събираш парчетата от разбито минало и ги сглобяваш в нов и славен модел. Твоето докосване до всичко е изкупително и винаги изкупително. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Исус Христос може да ме покаже като пример за Своята спасителна сила.

26.10 - Място за амбициозните хора в Христос?

„Защото тези, които са служили добре като дякони, придобиват добро положение за себе си и също така, голяма увереност във вярата, която е в Христос Исус“ (1 Тим. 3:13). „Добро положение за себе си“ – има ли място за амбициозен човек в Христос? В края на обръщение към граждански клуб, един член станал и казал: „Изглежда, че няма място за амбициозен човек в християнството.“ Той бил прав, ако под амбициозен човек, ние имаме предвид някой егоистичен търсач на място и власт. Първото нещо, което християнството изисква, е себеотдаване. Егото, опитващо се да бъде Бог, трябва да бъде отречено и отдадено. След като това отдаване е направено, обаче, в християнството има място за амбициозните. Амбицията сега има нов мотив и цел – ние сме амбициозни да служим. Думата „дякон“ произлиза от „dia“, „през“, и „kopos“, „прахта“. Това извиква образа на камиларят, който минава през прахта и води камилата, докато някой друг седи на камилата. Дяконът е смиреният служител, минаващ през прахта.

Обаче се случва нещо удивително. Слугата на всички, става най-великият от всички. Исус каза, че „който иска да бъде голям между вас, нека бъде ваш слуга, и който иска да бъде първи между вас, нека бъде ваш слуга“ (Матей 20:26–27). Ако искаш да бъдеш велик, бъди слуга; ако искаш да си първи, бъди слуга. Степента на себеотдаване определя висотите, до които се издигате. Дяконът, който забравя себе си в себеотдайно служене, получава като страничен продукт добро положение за себе си. Той не иска нищо друго, освен да служи и получава всичко. Нещо повече, има и друг страничен продукт: той придобива „голяма увереност във вярата, която е в Христос Исус“. Той придобива голяма увереност във вярата; вижда, че тя работи; тя се само-проверява. Той чувства, че има цялата реалност зад гърба си. Егоистът се чувства вътрешно несигурен. Себеотдаващият се, служещият тип, усеща увереност и сигурност. Той усеща, че са на правилния път.

Господи Исусе, когато поемем по Твоя път, знаем, че това е пътят. Когато сме послушни на Твоята воля, ние знаем, че това е волята. Когато живеем Твоя живот, ние знаем, че това е животът. Тази голяма увереност ни притежава. Слава! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Имам голяма увереност във вярата, защото имам голяма увереност в центъра на тази вяра, Христос.

27.10 - Живот и обещание за живот

„Павел, апостол на Христос Исус по Божията воля, според обещанието за живота, който е в Христос Исус“ (2 Тим. 1:1). Това добавя щрих към живота, който е в Христос. Когато сме в Христос, ние имаме живот. В Него бил живота. Освен това, ние имаме обещанието за живот; има още живот, който да последва, „Аз дойдох, за да имам те живот и да го имам изобилно“ (Йоан 10:10). Ако вие обичате живота, към него е прикрепен билет, който казва, че това е първата част от по-изобилен живот.

Едно от нещата, които убиват вътрешния дух, е усещането, че няма бъдеще в това, което човек прави. Това води до задънена улица. Един ден спрях да пиша, за да чуя един индианец, нашия градинар, да разказва за разочарованието си относно синът му, който е на работа, която няма настояще – и по-важното, няма бъдеще. В нея няма обещание. А в Исус всичко е обещаващо. В сърцевината на всяко притежание, има обещание. Има още – и още повече, за завземане.

Това усещане, че в Исус няма задънени улици, че всичко е отворено, е най-възбуждащото нещо в него.

Дори гробът има отворен край – **отворен край към вечния живот**. Скръбта няма задънена улица; можем да я използваме и да я превърнем в песен. Докато седя всяка вечер в медитация и молитва под един бор, аз мога да чуя рязкото **пукане на шушулка** на дървото, като лек пистолетен изстрел, докато тя се разпуква. С това разпукане, **тя разпръсква семената си далече от дървото**. Разбиването на сърцето ви от скръб **може да разпръсне семената на вашата победа** в други животи. Всичко в Исус има обещание. Ако си ударя пръста на крака, аз падам в прегръдките Му. Ако падна, аз падам на колене и ставам по-силен и мъдър. **Ако загубя битката, това ми помага да спечеля битката**. Аз съм дете на обещанието – нищо статично не получавам – това е просто обещание за „да бъде“. Всички Негови обещания са живот.

Скъпи Господи, има тръпка на очакване в това да бъда в Теб. Всяко малко нещо е голямо със съдба. Всеки дар е само обещание. Усещам протягането. Бъдещето зове. То е изпълнено с Теб и в Теб е Животът. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Във всичко има обещание за живот, ако знам как да го намеря и използвам.

28.10 - Накара всичко да работи по начинът на Исус

„Който ни спаси и ни призова със свято призвание, не чрез нашите дела, а чрез Своего намерение и благодатта, която ни е дал в Христос Исус преди векове, и сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, Който премахна смъртта и изведе наяве живот и безсмъртие чрез благовестието“ (2 Тим. 1:9–10). Вчера видяхме как имаше обещание за живот в Христос Исус – то се простира в бъдещето завинаги. Тук виждаме, че то се простира назад преди векове. Това изкупление в Христос **не е последваща мисъл от Бога, породена от човешкия грях**. Исус не е бил небесният помощник, изпратен да ни измъкне от затруднено положение. Той е бил Божията собствена цел – **целта, вложена в творението**. Бог знаел, че ако направи човека свободен, човекът ще съгреша, но решил да го създаде. (Бог е любов, а истинска любов има само между свободни личности. Бог е всезнаещ, и е знаел, че човекът ще съгреша, което се и случило. Човекът решил, че е Бог. Идването на Христос на земята е било планиран ход, като единствен начин за спасение на човечеството. Слава на Бога и на Неговата благодат. Д.Пр.) Исус бил изкупителният отговор. **Той накарал всичко да работи по начинът на Исус**. Това било изкупително. Ако човекът все още грешел, Исус щял да поеме всички наказания и грехове върху Себе Си на кръста. Агнецът, заклан **от основаването на света** – **кръстът бил неразделна част на творението**.

Сега това се *„яви чрез явяването на нашия Спасител Исус Христос“*. В Него виждаме **целта на творението**. Една от Неговите цели била **да унищожи смъртта**. Той *„унищожи смъртта и извади на светло живота и безсмъртието чрез благовестието“* – **в Него няма смърт**. В Него и само в Него има *„живот и безсмъртие“*. Няма живот и няма безсмъртие **извън Него**, *„Който сам притежава безсмъртие“* (1 Тим. 6:16). Следователно, **само онези, които са в Него, имат безсмъртие**. Безсмъртието на душата **не е естествено качество; то е свръхестествен дар от Бога в Христос**. Благодатта, **която не дава безсмъртие** на намиращите се извън Христос, **наистина е благодат**. Това е възможно най-милостивото нещо, тъй като да бъдете извън Христос, **означава ад**.

О, Исусе, Спасителю и Изкупителю, благодарен съм, че си дошъл да премахнеш смъртта и да изведеш на светло живота и безсмъртието. Нека те не бъдат просто изведени на светло, а да бъдат съживени в мен. Нека не живея нищо друго освен живот. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Душо моя, ти си създадена да работиш по Христовия начин; ако работиш по някакъв друг начин, си причиняваш собствена гибел.

29.10 - Вярата и любовта... в Христос Исус

„Следвайте образа на здравите думи, които сте чули от мен, във вярата и любовта, които са в Христос Исус; пазете истината, която ви е поверена от Светия Дух, който живее в нас“ (2 Тим. 1:13–14). Тук намираме предписанието на Павел за това, как да бъдем здрави във вярата

(1) *„Следвайте образа на здравите думи, които сте чули от мене“;*

(2) *„Пазете истината, която ви е поверена от Светия Дух, който живее в нас“;*

(3) И в двата случая, независимо дали от Павел или от Светия Дух вътре във вас, изпитвайте всичко в светлината на **„вярата и любовта, които са в Христос Исус“**.

Последното казано е пробният камък – независимо дали идва от Павел или от Светия Дух вътре във вас, **то трябва да бъде изпитано** чрез **„вярата и любовта... в Христос Исус“**. Ако Му звучи вярно, значи е

вярно; ако не е, значи не е вярно. Поставете си вашите въпросителни знаци.

Центърът на евангелието е Исус Христос, а не учението на Павел или учението на Светия Дух вътре в нас. И двете трябва да бъдат доведени до съдът на Христос. Ние следваме Павел, както Павел следва Христос. Ние следваме Светия Дух вътре в нас, ако Светият Дух вътре в нас сочи към Исус. Ако сочи в друга посока, това е друг дух – не Светият Дух. „Когато дойде Духът на истината, ще ви упъти към всяка истина, защото няма да говори от Себе Си... Той Мен ще прослави, защото ще взема от Моето и ще ви го известява“ (Йоан 16:13–14). „Бях в Духа, и ето, престол стоеше на небето, и на престола седеше Един!“ (Откр. 4:2). Когато сме в Духа, ние не сме свободни да действаме, да мислим и да ходим където си поискаме; Има трон, на който трябва да бъдем подчинени и послушни.

Ние следваме добрите хора и следваме вътрешното ръководство на Светия Дух, но само когато те следват „вярата и любовта, които са в Христос Исус“. Бележка: вяра и любов – и двете, защото е възможно да държим вярата без любов.

О, Дух Божий, научи ме да различавам Твоя глас от гласа на моите подсъзнателни желания. Нека бъде толкова настроен към Исус, че разпознаването да бъде лесно и незабавно. Това е моята точка на растеж. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Следвам ръководството на Духа, само когато ръководството на Духа следва ума и духа на Христос.

30.10 - Силен в благодатта... в Христос Исус

„И така, сине мой, бъди силен в благодатта, която е в Христос Исус, и това, което си чул от мен пред много свидетели, предай на верни хора, които ще бъдат способни да научат и други“ (2 Тим. 2:1–2). Това е жизненоважно: „бъди силен в благодатта, която е в Христос Исус“. Мнозина мислят, че учението за благодатта не създава силни хора, а създава слаби и зависими хора. Някои учения за благодатта наистина създават слаби хора, но това не е „благодатта, която е в Христос Исус“. Тя създава силни хора, като Павел, най-великият застъпник на благодатта. Неговият отпечатък е върху вековете. Той можал да каже: „Аз съм това, което съм, по Божията благодат“. Той бил най-великият човек, живял някога, и въпреки това, живял по благодат.

Исус е силен човек, който създава силни хора около Себе Си. Това е, което Павел препоръчва в Тимотей: „Бъди силен в благодатта, която е в Христос Исус, и това, което си чул от мен пред много свидетели, го предай на верни хора, които ще могат да учат и други“. С други думи, силният човек е този, който създава силни хора около себе си; той създава творци. (С каквито хора се събираме, такъв ставаме. Д. Пр.) Слабостта на някои, така наречени силни хора е, че те не могат да създадат силни хора, които да поемат контрола, когато те припаднат. Тогава цялата им работа се проваля и силният човек се показва чрез резултатите, като слаб човек. „По-добре е десет души да работят, отколкото ти да вършиш работата на 10 души.“

Силата на кампанията за евангелизация чрез посещение беше, че тя учеше миряните да учат другите – и ги печелеше, за да победят. Силата на съживлението в Централно Конго беше, че обърнатите във вярата в края на седмицата, заставаха пред олтара и се заклеваха от благодарност да се върнат, за да спечелят своите семейства, села, племена и след това съседните племена.

И те го правеха! Хора, излезли директно от храстите, станаха пламенни евангелисти на добрата новина. Благодатта, която се доверява на водачите, кара водачите да направят своите последователи водачи.

Господи Христие, направи ме силен в благодатта, която поверявам на другите това, което ми е било поверено. Създай в мен силна вяра в Теб и в другите. Направи ме да бъда създател на хора. Тогава и само тогава ще бъда силен. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Благодатта ме прави силен, защото благодатта ме прави достатъчно смирен, за да приемам.

31.10 - Слава сега

„Помнете Исус Христос... евангелието, за което страдам и нося окови като злодей. Но Божието слово не е оковано. Затова аз всичко търпя заради избраните, за да могат и те да получат спасение в

Христос Исус с вечната му слава“ (2 Тим. 2:8–10). „*Спасението... с вечната му слава*“ – как можал той да говори за спасение и вечна слава, когато лежал неосвободен в затворнически вериги? **Да, как е можал той?** Само по един начин: „*Помнете Исус Христос*“! Той правел точно това – помнел Исус Христос. Ако беше насочил вниманието си към несправедливостта на ситуацията си, към трудностите, през които преминавал, към впиването на желязото в плътта му, **той не би могъл да говори за спасение, което върви с вечна слава.** Щеше да преживява горчивината на своите обиди, щеше да свие устни и да каже: „*Боже мой, защо?*“ Вместо това, той говорел за вечна слава и вечната слава се разпростирила в настоящето. Това била **слава тук и сега.**

Той използвал думата „слава“ не като бъдещо очакване, **а като настоящо преживяване.** Помнейки и гледайки към Исус, всичко било слава – не като възклицание, **а като житейски опит.** Това се случва и днес при подобни обстоятелства, **когато очите са насочени към Христос, а не към собственото „аз“** Един канадски мисионер се заразил с проказа, докато събарял къща на прокажени. Болестта се проявила в Англия, докато той се прибирал у дома в отпуск. Пристигайки в Канада, той бил изолиран в дървена хижа в дивата природа. Негов приятел, мисионер от Индия, отишъл да го посети и докато разговаряли за старите дни в Индия, в гласът на приятеля му се прокраднали съжаление и състрадание. Прокаженият го спрял: „*Ти ме съжаляваш. Недей. Тези стени са изпълнени със славата на Господа. Никога в живота си не съм бил толкова щастлив. Това е слава.*“ Светът на славата нахлува в този свят на страдание и болка и го превръща **в небеса още сега.**

О, Исусе, Господи мой, аз си спомням за Теб, и помнейки Теб, всички мои убождания от карфици са нищо пред Твоите рани от пирони, и всички мои несправедливости са нищо в сравнение с умъртвяването на Изкупителят. Нека моето нищожество се изгуби в Твоето величие. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Вечната слава се връща в сегашното – връща се в мен. Аз ходя в нея!

1.11 - Веригите му били само физически

„*А ти си спазвал моето учение, поведение, цел в живота, вяра, търпение, любов, постоянство, моите гонения, страдания, това, което ми се случи в Антиохия, в Икония и в Листра, какви гонения претърпах; но от всички тях Господ ме избави. Наистина, всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени.*“ (2 Тим. 3:10–12). В този стих има една странна част: „*Но от всички тях Господ ме избави.*“ А тогава **той бил в затвор!** Той наричал себе си „*посланик в окови*“. (Еф. 6:20). Бил е в окови, но все пак бил посланик – **и никога повече не бил посланик на царството, отколкото тогава, когато бил в окови.** От този затвор, влиянието му се разпростряло до краищата на земята и през вековете.

Всички вериги на Павел **били само физически.** Вътрешно, **той бил свободен** – свободен колкото птиците, които летят. Неговият дух обхождал цялата мисъл, цялата история, всички състояния и той говорел **чрез писмата си така,** сякаш беше господар на този външен свят. **И той наистина беше такъв!** Вековете са го доказали.

Мнозина са посланици в окови и всички техни окови **са вътрешни.** Те са оковани от страх, озлобление, **загриженост само за себе си,** неразрешена вина. Те са в безкрайно по-лошо състояние от Павел, **който е бил с външни окови** и с нищо друго. Спрях, за да разговарям с една двойка, която беше дошла да ме види. Бяхме давали пенсия на жена, чийто покоен съпруг беше работил за нас дълги години, но трябваше да я спрем, **защото тя живееше с доведения си син и имаше деца от него.** И двамата бяха в окови и всичките им сълзи не можаха да измият нито ред от този грях. По-лошото е, **че те бяха вързали ръцете на Бога и моите.** Ние също бяхме в окови, безсилни да им помогнем, защото **имаше само отричане на вината.** Няма друго робство, **освен робството на греха.**

Господи мой и Боже мой, когато се хвърлим в Твоето изкупително милосърдие, нашето робство приключва. Дотогава ние сме оковани със собствените си окови. Направи ни свободни вътрешно и ще ходим по земята като победители. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако трябва да имам окови, нека те бъдат само външни, а нито една – вътрешна.

2.11 - Писанията и в Христос

„*И как от детинство познаваш свещените писания, които могат да те наставят за спасение чрез вяра в Христос Исус. Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправяне и*

за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, подготвен за всяко добро дело“ (2 Тим. 3:15–17). „Свещените писания, които могат да те наставят за спасение чрез вяра в Христос Исус.“ Каква роля имат Писанията в живота на онези, които са в Христос?

Искушението – и то е реално – е да кажем: „Аз съм „в Христос“; Той ще ме води отвътре; **нямам нужда от друго ръководство**.“ В тази посока **се крие бедствие**. Преди всичко, **ние знаем малко или нищо** за Исус Христос, освен чрез Писанията. Ако разчитате единствено или предимно на вътрешната си светлина, вероятно **ще се лутате в странности**. Вероятно ще се отдадете на видения, сънища и гласове, много от които, от подсъзнанието. Всичко, **което идва отвътре, се нуждае от корекция от Библията**. Тук се казва, че Библията дава четири неща:

- (1) **Учение** – „**полезно за поука**“. То коригира невежеството на ума.
- (2) **Изобличение** – „**за изобличение**“. То коригира греха на душата.
- (3) **Корекция** – „**за корекция**“. То коригира грешките на емоциите, съвестта и преценката.
- (4) **Дисциплина** – „**възпитание в праведност**“. То коригира недисциплинирания живот.

Библията дава корекции на целия човек – ума, волята, емоциите – и ги дисциплинира всички **до зрялост**.

Човек, който се опитва да живее **без ръководството на Библията**, би бил като капитан на кораб, който е отхвърлил картата, компаса и звездите и е казал: „**Ще се водя от интуицията си**“. **Никой човек не може да бъде духовен, ако не е библейски**. Ако има прах върху вашата Библия, има прах и върху вашия опит с Христос. Докато седях във влак и четях Библията си, една жена отбеляза: „**Вие сигурно Го обичате**“. Обичам Го, **защото обичам Словото Му**.

О, Исусе, тези думи от Библията ме водят за ръка и ме отвеждат отвъд думите към Словото, към Теб. Затова ги обичам, защото обичам Теб. Нова светлина изригва от Твоето Слово през цялото време. Благодаря Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Писанията са били близо до Спасителя и ако искам да остана близо до Спасителя, **трябва да остана близо до Писанията**.

3.11 - Връзка на отговорност

„**Заръчвам ти пред Бога и пред Христос Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и чрез Неговото явяване и Неговото царство: проповядвай словото, настоявай навреме и не навреме, убеждавай, изобличавай, увещавай, бъди непоколебим в търпение и в поучение**“ (2 Тим. 4:1–2). „**Заръчвам ти пред присъствието... Христос Исуса**.“ Да бъдеш в Христос означава да бъдеш в присъствието на Христос Исус – съдията. Това не е само приятелска връзка на мистична сладост; **това е връзка на отговорност към Исус** като Господ и Съдия.

Тази отговорност е седемкратна:

(1) „**проповядвай словото**“ – проповядвай Исус, **защото Той е Словото**. „**Наистина велика е, ние изповядваме, тайната на нашата религия: Той се яви в плът**“ (1 Тим. 3:16). Човек би си помислил, че Павел ще каже: „Наистина велика е тайната на нашата религия: Тя...“. **Не, не е тя; тайната е Той**.

(2) „**Бъди настоятелен навреме и не навреме**“ – проповядвай за присъда, за избор, за решение; „**навреме**“ – **на амвона**, „и не навреме“ – **навсякъде**. Разказва се за брат Брайън от Бирмингам, Алабама, САЩ, че понякога спирал движението на тротоара и дори на улицата, докато се молел за човек в нужда. Градът го обичал за това **и му е издигнал паметник в центъра на града** – мъж, коленичил с протегнати към Бога ръце в молитва.

(3) „**Убеждавай**“ – бъди **убеден** християнин и **убедителен** християнин.

(4) „**Изобличавай**“ – обичай човека достатъчно, за да го изобличиш, **но го изобличавайте с любов**.

(5) „**Увещавай**“ – увещавай за решение. В старите дни на методизма, увещателите ставали след проповедта и увещавали хората да вземат решение. Сега увещателите **изчезнаха, както и вземането на решенията!**

(6) „**Бъди непоколебим в търпение**“ – **не предавай никого**. „Ние никога не ги предаваме в Уотърстрийт“ било мотото на тази мисия.

(7) „**И в поучаването**“ – собственият пример на Павел: „**и да ви поучавам публично и по къщите**“ (Деяния 20:20).

Боже, Отче наш, Твоето Слово е било и е светилник за краката ни и светлина за пътеката ни. Помогни ни да скрием това в сърцата си, за да не съгрешим против Теб. Твоето Слово ме води към Твоя Син. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Неговите съдби са моето спасение, защото Той ме съди за мое добро и само за мое добро.

4.11 - Всичкото добро, което е наше в Христос

„И се моля, споделянето на вашата вяра да насърчава познанието на цялото добро, което е наше в Христос“ (Фил. 6). Това много трогателно и красиво писмо на Павел до Филимон, собственикът на избягал роб, обърнат към вяра в Господа чрез Павел, докато той бил в затвора в Рим, **разкрива сърцето на човек в Христос**. Тук Павел подтиква Филимон, който е християнин, да сподели вярата си, като приеме Онисим обратно, **като му прости и го приеме като брат**. Това е истинско изпитание на вярата на един робовладелец!

Да бъдете в Христос, **означава да споделяте вярата си, защото не можете** да имате дял в Христос, **освен ако не Го споделяте с другите**. Нищо не е наше, **докато не го споделим**. Споделянето на вярата прави възможно да споделяме вярата. В противен случай – **ако не спечелите други за Христос, Христос не е спечелил наистина вас**.

Когато споделяте вярата си, тогава вие „насърчавате познанието за цялото добро, което е наше в Христос“. Цялата добро, което е наше в Христос! Това означава **да споделяте вярата си** – да разказвате на хората за цялото добро, което сте открили в Христос. **Не означава**, че вие трябва да печелите хора чрез спор; означава да каните хората да споделят едно добро – цялото добро, което е ваше в Христос. Това е най-лесното и естествено нещо на света.

Цялото добро, което е наше в Христос! Христос е доброто и това добро се оказва добро за нас – добро за ума. Умът в Христос усеща, **че вече не се хваща за суетността**, а за реалността. Добро за душата – душата, след като се е скитала през безплодни и разочаровани обвързвания, **се е привързва към Исус Христос** и казва: „**Това е то**“. Тялото, сега освободено от конфликтите на ума и душата, се е възстановило със здраве и казва: „**Това е добре**“. Връзките, сега освободени от любовта, казват: „**Това е начинът да се живее – това е добре**“. **Това е добро и само добро!**

О, Божествени Спасителю, Твоят път е добър и само добър, неопетнен от никакво зло. Във всичко останало аз трябва да избирам – в това трябва да приема, и да го приема напълно. Ти си добър и Твоето добро, е добро за мен. Аз Ти благодаря. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Всичкото добро, което е наше в Христос“ има своята противоположност: „Всичкото лошо, което е наше, **е извън Христос**.“

5.11 - Заради любовта

„Затова, макар и да съм достатъчно смел в Христос да ти заповядам да правиш това, което се изисква, все пак **заради любовта, предпочитам да те моля**“ (Фил. 8–9). Това добавя много красива фаза, описваща това, да бъдете в Христос. Да бъдете **в Христос** означава да бъдете смел, защото се чувствате сигурен и безстрашен с цялата реалност зад гърба си. Когато сте в обществото, а не в Христос, вие не сте смел, защото се оглеждате, **за да видите, какъв ефект ще имат действията ви върху другите**. Това ви прави **да сте ехо**. Ако сте в себе си, **вие не сте смел**, защото няма нищо зад теб, освен теб. Обаче, ако сте в Христос, **всичко е зад вас**. Можете да бъдете смел, защото когато говорите, **Той говори чрез вас и във вас**. Вие сте смел **с Неговата смелост**.

В Христос, плахостта изчезва. „**Защото Бог не ни е дал дух на плахост, а на сила, любов и себевладение**“ (2 Тим. 1:7). Усещайки чувството за смелост – смелост, която можеше да заповядва – Павел се обърнал и казал: „**все пак заради любовта, предпочитам да те моля**“. **Осъзнаването на силата е тайната на смирението**. „**Исус, знаейки, че Отец е предал всичко в ръцете Му... стана от вечерята, свали дрехите Си, препаса се с кърпа... и започна да мие краката на учениците**“ (Йоан 13:3–5).

Исус, знаейки, че всичко е в ръцете Му, използвал тези ръце **не за да държи скиптър, а за да мие краката на учениците Си**. Малките и празни хора, **не могат да си позволят**, да бъдат смирени. Те трябва да поддържат несигурното си положение; затова седят сковани. Ако се огънат, това **би разбило** крехкото им самохвалство. Заради себе си, те **отказват да се огъват**. Но Павел „**заради любовта**“ **се огънал и се изправил в огъня**. Измивайки краката на учениците си, Исус, **отмил от сърцата ни глупавите гордости**. Нашият Господ се преклонил, и ние също **можем да се преклоним**, заради Неговата любов и можем да бъдем велики в това преклонение. Смел, и заедно с това, **молеш се** – това означава вие да бъдете в Христос.

О, Христосе Исусе, направи ме достатъчно смел да се изправам срещу всеки човек във всяка

ситуация, и все пак ме направи достатъчно смирен, за да ги спечеля, вместо да ги сплашвам. Целта е да победим. Помогни ми да бъда привлекателен, като Теб. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моята смелост в Христос няма да бъде самонадеяно самоутвърждаване, а проява на „заради любовта“.

6.11 - Вече не като роб

„Защото, може би затова той се отделил от теб за известно време, за да го приемеш обратно завинаги, вече не като роб, а повече отколкото роб, като възлюбен брат, особено за мен, а колко повече за теб, както по плът, така и в Господа“ (Фил. 15–16). Тази част е изпълнена с красота и динамит: *„вече не като роб, а повече от роб, като възлюбен брат.“*

В това просто твърдение е събран достатъчно динамит, за да взриви всяка форма на робство. Някой е казал: *„Няма толкова мощен метод за реформа, като този - редом до един покварен обичай, да поставите един несъвместим принцип.“* Този **несъвместим** принцип ще действа като малките коренчета, които се промъкват в пукнатина на гранита, **и ще разбият на парчета и най-великите паметници на човешката гордост.** Така беше **убито робството.** Несъвместимият принцип за равенството на всеки човек пред Бога **уби обичаят** за неравенство пред човека, **робството.** То тихо извърши своето сваляне.

„Повече отколкото роб“ – Африка, някога земята, където са живели потенциални роби, **сега е земя на потенциални възможности.** Квасът на свободата действа. Над една дузина нации са получили своята свобода и други са предназначени да ги последват. (Последната държава, в която е завършило робството, е **Маверитания** – през 1981г. Д.Пр.) Един африкански пастор каза това по следния начин: *„Преди да се роди бебе, то започва да рита. Африка рита, защото Африка иска да се роди.“* Друг африканец го каза така: *„Уморени сме да бъдем „под“.“* Червеят се върти и нациите, и светът се тресат. Идеите в основата на евангелието, са отговорни за това въстание на човека. Всички ще бъдем по-богати, когато Африка е свободна и когато негърът е свободен в Америка. **Ние сме бедни в тяхната бедност,** деградирали сме, в тяхното деградирано положение. **Ние се издигаме, когато те се издигат, и се издигаме само когато те се издигат.** *„Повече отколкото роб, любим брат“* е лозунгът на това въздигане.

Господи Боже, квасът на Твоята любов действа. Чувстваме как се раздвижва навсякъде. Радвам се в това, защото съм свободен, само в свободата на всеки човек; аз съм вързан в робството на всеки човек. Помогни ми да дам пълна воля на тази освобождаваща любов. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *„Вече не съм роб“* може да означава за мен: вече не съм това, което съм бил.

7.11 - Освежи сърцето ми в Господа

„Ако ме смяташ за свой съучастник, приемете го (робът) така, както би приел мен. Ако ти е сторил нещо несправедливо или ти дължи нещо (При бягството си, робът Онисим откраднал пари Д.Пр.), зачети това на моята сметка... Аз ще платя, да не ти кажа, че дори ти самия ми дължиш и самият себе си. Да, брате, искам да имам някаква полза от вас в Господа. Освежи сърцето ми в Христос“ (Фил. 17–20).

Това било обобщението на призива. Това е началото: *„Аз, Павел, посланик, а сега и затворник за Христос Исус, ти се моля за детето ми Онисим, когото родих в окови. (Преди той беше безполезен за теб, а сега е полезен за теб и за мен.) Изпращам ти го обратно, изпращайки ти и моето сърце“ (Фил. 9–12).* Тук Павел прави каламбури – утеха за каламбуристите! „Онисим“ означава „**полезен**“ – преди *„той беше безполезен“*, сега е „**полезен**“.

Друга бележка мимоходом: Павел нарича себе си „посланик“ – в полето пише „старец“. Трябва ли старците да бъдат посланици? Да, на кротост, на добра воля, на замисленост, на примери за човек, с когото е лесно да се общува, да бъдете в истинско служение.

Истинската идея е следната: *„Освежи сърцето ми в Христос.“* Павел бил освежен отвътре – бил освежен, като бил в Христос – но той поискал това освежаване отвън. Получаваме ли освежаване и от двете посоки – отвътре и отвън? **Да.** Вътрешността е основна **и изключително важна,** обаче. **Ако зависим от освежаване отвън, то ще ни разочарова отново и отново.** Не трябва да бъдем затворени в себе си, трябва да бъдем **затворени в Христос.** Трябва да зависим от Него за нашето основно освежаване. Тогава, ако нещо

идва отвън, всичко това е нещо добавено, плюс. Погледнете освежаващите лъчи отвън, **вгледайте се** в освежаващите лъчи в Христос. Ние трябва да даваме освежаване **на другите**, ако искаме да го запазим **в Него**.

*О, Благословен Изкупителю, освежи ме толкова благословено, че независимо дали получавам освежаване отвън или не, ще бъда в безопасност и удовлетворен. Тогава мога да приемам с радост всичко, което идва от другите. **Не завися от това.** Благодаря Ти за тази свобода. Амин.*

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще приемам с благодарност освежаващи лъчи на духа отвън, **знаейки, че** имам неизчерпаеми вътрешни извори.

8.11 - Човешка надеждност

„Епафрас, моят съзатворник в Христос Исус, те поздравява, и Марк, Аристарх, Димас и Лука, моите съработници“ (Фил. 23–24). Тези петима мъже представляват това, което вероятно ще срещнем по отношение на човешката надеждност, когато сме в Христос.

Първо, Епафрас бил чиста радост. Павел пише за него в Колосияни: *„**както сте я и научили от нашия възлюбен съслужител Епафрас. Той е верен служител Христов от наше име и ни е изявил вашата любов в Духа**“ (1:7–8).* Отново: *„Епафрас... **ви помни усърдно в молитвите си, за да стоите свършени и уверени във всяка Божия воля**“ (4:12).* Последната фраза – *„за да стоите свършени и уверени във всяка Божия воля“* – показва видът усилие, което Епафрас полага. Висок тип, той е толкова уверен, **че попадал в затвор заради това**. В Колосияни той е свободен, във Филимон е в затвора с Павел. Така че, неговата висока духовност може да издържи и леки, и тежки вериги.

Второ, Марк – той е разочарование и радост. След като решил да се върне сам от работата в Памфилия, Павел отказал да го вземе на друго пътуване, и той и Варнава *„се разделили раздразнени“* заради Марк. Той обаче се завърнал, поправил се, става сътрудник на Павел, и е *„полезен за служението“* и е написал евангелие! *(И то – първото от четирите евангелия. Суворов казал: “За един бит войник, давам 4-ма небити. Д.Пр.)* Той е пример за човека, който губи схватка и спечелва битката.

Трето, Аристарх е верен и радостен. В Колосияни е наречен *„сътворник“* (4:10), тук е сътрудник. Независимо дали е в затвора или на свобода, той бил верен.

Четвърто, Димас е дълбоко разочарование. *„Защото Димас, влюбен в настоящия свят, ме изостави“* (2 Тим. 4:10). Неговото име сега означава светски настроените хора.

Пето, Лука, който бил повече от непрекъсната чиста радост, написал евангелие и Деяния на апостолите. *(Освен това, той е бил лекар. Д.Пр.)* В Христос може да намерите трима непрекъснато верни, един, който се олюлял, но отново се изправи на крака, и един, който бил нищо друго, освен разочарование. Христос остава непоколебим.

Господи Христие, сред радостите и разочарованията на хората, аз Те намирам същият вчера, днес и завинаги. Радвам се, че центърът ми се държи. Облягам се леко на другите, и изцяло на Теб. Затова нея сред разочарованията си. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да се изкачвам с верността на другите, нито ще падам с тяхната неверност - оставам непоколебим в Него.

9.11 - Споделяне в Христос

Сега се обръщаме към Евреите, където пасажите „в Христос“ са оскъдни; има само два. Единият от тях казва: *„Защото ние участваме в Христос, ако само удържим твърдо първата си увереност докрай“* (3:14). Този пасаж е важен – *„участваме в Христос“*. Да бъдем в Христос **означава да участваме** в Христос. Възможно е да бъдем в Христос и да не участваме в Христос, както е възможно да бъдем в дома на богат човек и да не участваме в богатството му. Но тук ни се казва, че да бъдем в Христос, означава **да участваме във всичко в Него**. Всичко, което Той има, **е ваше**.

Когато влезете в къщата на богат човек в Индия, той учтиво ще каже: *„Всичко е ваше“*, но това е приятна учтивост. Може да е като човек, който е обещал на бога си, че ако има богата реколта, ще даде половината на идола. Жена му го дръпва за ръкава и каза: *„Твърде много е.“* Мъжът размърдва езика си в бузата си – знакът сред тамилите от Южна Индия, **че казвате нещо, което всъщност вие нямате предвид!**

В Исус Христос няма нито приятна учтивост, нито размърдване на езика; обещанията са това, което означават. Всичко, което Христос има, е ваше, ако вие сте в Него – ваше е да го вземете. Проблемът е в последното – ваше е да го вземете. Мотото на едно движение „Бог дава, човекът отказва да вземе“ е вярно тук. Мнозина са в Христос, но са сравнително бедни. Тук е всичко на Христос – Неговата сила за нашата слабост; Неговата мъдрост за нашето невежество; Неговата святост за нашия грях; Неговото напътствие за нашето объркване; Неговото другарство за нашата самота; Неговата пълнота за нашата празнота; Неговата любов за нашата липса на любов; Неговото всичко за нашето всичко. Всичко е там за вземане. Мога да бъда силен в Неговата сила, да бъда чист в Неговата чистота, да бъда обичаш в Неговата любов и да бъда зрял в Неговата зрялост. Аз споделям най-висшето, което съществува. Моята празнота е престъпление срещу това. (Вода газ, жаден ходи Д.Пр.) Моята малка стойност, е предателство срещу Неговото величие. Нека споделям с две ръце и цяло сърце.

Скъпи Господи Исусе, чудото, че си ми разкрил всичко в Себе Си, ме смазва, но ме кара да настръхвам от очакване. Всичко е мое и аз отказвам да приема бедността си – приемам Твоите богатства. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще споделям в Христос до крайния предел на възможностите ми да приемам.

10.11 - Той е скъпоценен

„Ето, полагам в Сион камък, избран и скъпоценен крайъгълен камък, и който вярва в Него, няма да се посрами. И така, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен; но за онези, които не вярват, „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“ (Пс.118:22) (1 Пет. 2:6–7). „Който вярва в Него, няма да се посрами.“ Това е Магна Харта на нашата вяра. Поставете цялата си тежест върху Него и Той никога няма да ви разочарова. Това е потвърдено от милиони хора през вековете. Не знам нито един истински последовател на Христос, който да е казал: „Доверих се безрезервно на Христос, следвах Го искрено и от все сърце, но Той ме разочарова. Съжалявам, че някога съм започнал или съм продължил да Го следвам. Всичко това е илюзия. Той е измамник. Аз бях засрамен.“ Защо никой, никога не е казал това? Защото те не можели.

От друга страна, хиляди, които са Го изоставили, са си отишли с натежали сърца, обременени съвести, объркани и засрамени. Това действа с почти математическа точност. Нищо в историята не е било толкова универсално потвърдено, като това. Това е потвърдено знание.

„Този, който вярва в Него“, може не винаги да е получавал това, за което той е вярвал в Него, но е получил това или нещо по-добро. Той не е бил посрамен.

Мога ли аз да свидетелствам? Преди 60 години започнах да ходя с този Човек – да ходя с Него през всички земи, при всякакви условия. Подвеждах Го отново и отново, но Той никога не ме е разочаровал. Нито веднъж! Той не беше просто верен. Той е беше самата вяроност. Всичко извън Него, на което съм разчитал, ме е разочаровало. Той никога не ме е разочаровал. Чувам ехото на милиони, които казват: „Амин“. Небесното войнство приема „Амин“ и го прави универсално – тук и там.

О, Исусе, на Теб се уповавах, на Теб се уповавам и на Теб ще се уповавам завинаги. Ако тези устни някога Те отречат, те ще са пресъхнали и напукани от мъка. Сега те пеят, защото аз се уповавам с всичко, което имам, на Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Който вярва в Него, няма да се посрами“ – нека бъде илюстрация на това.

11.11 - По Неговите стъпки

„Защото Христос също пострада за вас, оставяйки ви пример, да следвате по Неговите стъпки“ (1 Петър 2:21). „По Неговите стъпки“ не е съвсем същото като в Него, но ако сме в Него, ние трябва да следваме по Неговите стъпки. Не че „по Неговите“ стъпки е основно в християнското евангелие. Той не е предимно нашият пример. Опитът да Го следваме предимно като пример, завършва с напрежение, безпокойство и разочарование. Ние трябва да Го следваме предимно като Спасител и Господ, а след това – като пример. Да Го следваме като Спасител и Господ, означава себеотдаване и приемане; да Го следваме като пример, означава да Му даваме своите дела и умения, но не непременно себе си.

Веднъж предадени на Него, вие следвате Неговите стъпки; не само стъпките, които Той е оставил в Палестина преди 2000 години – те са важни, защото универсалното е в тези местни стъпки – но и стъпките на този Човек в настоящето. Той е жив и върви по пътищата на днешния ден и този, който е в Него, трябва да бъде в Него, докато Той върви по новите Голготи на съвременния живот, където е разпънат на златен кръст, кръстът на национализма, кръстът на войната, кръстът на алчността, кръст на расизма, кръст на омразата.

Лозунгът „Не се бори, а се сгуши“ е добър, за да покаже, че ние трябва да спрем да се борим и да се сгушим в Неговата любов, но това може да се превърне в духовна пасивност, в бягство. Исус ни призовава да Го следваме в нови битки, на нови фронтове, в нови ситуации. „Вие проповядвате много обезпокоително евангелие“, ми каза един реформиран проповедник от Южна Африка. „Вие проповядвате Божие царство на земята и това обърква всичко. Аз проповядвам небесно царство и това не обърква нищо сега.“ Не, но това оставя Христос сам разпнат на кръст на расизма и оставя ситуация, която все повече прилича на ад на земята – небесно царство и земен ад! Ние трябва да следваме Неговите стъпки сега.

О, Христe, наш Изкупителю, ако искаме да Те следваме, ние трябва да ускорим стъпките си, защото Ти си пред нас, борейки се с оръжия на любовта на нови фронтове. Помогни ни да бъдем чувствителни към истинските проблеми. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако съм в Него, аз трябва да бъда в Неговите стъпки по всеки въпрос с Неговото мислене.

12.11 - Не върху Моето тяло

„Той сам понесе греховете ни в тялото Си на дървото“ (1 Пет. 2:24). Отново, да бъдем в Христос и в Неговото тяло, не е съвсем едно и също нещо, но въпреки това, те принадлежат заедно. Не можем да бъдем в Христос и да не бъдем във всичко, което е в Неговото тяло. В Неговото тяло са нашите грехове, които Той понесе веднъж завинаги на кръста, и въпреки това, непрекъснато ги носи в тялото Си в продължаващия кръст на отъждествяване с нашите грехове и скърби. Ако искаме да бъдем в Него, ние също трябва да носим в телата си това, което Той е носел и носи в Своето тяло.

„Не е върху моето тяло“ е стара китайска поговорка, която означава „Не е моя отговорност“. Един мисионер се опитал да плати на няколко рибари да спасят давящ се човек, но всеки свил рамене и казал: „Не е върху моето тяло“. (*Т.е. това не е моя работа и отговорност. Д.Пр.*) Тази поговорка и това отношение, били причината за падението на стария Китай. Атеистичният комунизъм се намесил и каза: „Състоянието на бедните и онеправданите е върху нашите тела, това е наша отговорност.“ Те завзели властта и ще си проправят пътя, а след това те ще се провалят, защото използват грешни средства, а средствата са развъртаващи и ще развалят целите и рано или късно ще ги съсипе. Тогава някой, с правилните цели и правилните средства ще поеме властта – и това ще бъде царството.

Миналата година на небето беше пренесена една светица – сурова, бореца се, любяща светица, г-жа Нобу Джо. Преди години, след 3 дни и нощи в молитва в планините около Кобе, тя слязла долу, убедена, че самоубийствата, случващи се на определен завой на железопътната линия, са в нейно тяло и са нейна отговорност. Тя поставила табела на мястото: „Не. Първо вижте г-жа Нобу Джо. Бог е любов.“ Попитах я колко хора е спасила от самоубийство и тя отговори: „Имаме данни за 5000. И данни за още 60000, които вероятно биха се самоубили, ако не им бяхме помогнали.“ Скръбта и отчаянието на тези хора били върху тялото ѝ. Накрая императорът и императрицата дошли при нея да ѝ благодарят. Всички ние виждаме това.

Господи Исусе, виждаме по-малки проблеми около нас. Помогни ни да ги вземем днес върху телата си и да ги направим наши. Това ще означава кръст, но ще означава и Великденска сутрин за нас – и за тях. В Твоето благословено име и дух. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако откажа да взема греховете на другите върху тялото си, тогава отказвам Той да вземе моите грехове върху Своето тяло.

13.11 - Добро поведение в Христос

„Винаги бъдете готови да дадете отговор на всеки, който ви пита за вашата надежда, но с кротост и страхопочитание; и пазете съвестта си чиста, така че, когато ви хулят, да се посрамят

онези, които хулят доброто ви поведение в Христос“ (1 Пет. 3:15–16). „*Доброто ви поведение в Христос*.“ Това е отговорът, който носи срам. Ако вие отговорите на хитростта с хитрост, това ще доведе до умствена арогантност. Ако отговорите на властността с властност, това ще доведе до борба. Вашето добро поведение е най-добрият ви отговор. Отговорът на християнството е християнският отговор.

Вашето добро поведение в Христос – какво би означавало това? Фактът, че аз не мога да дефинирам точно поведението в Христос, е в негова полза. Ако можех да го дефинирам, това би било словесност или голяма схизма, но аз познавам поведението в Христос, когато го видя. Така правят и всички хора. Християнски мирянин, поемащ поста си като член на Железопътния съвет в Ню Делхи, свикал служителите си, предимно нехристияни, и казал: „Аз съм християнин. Искам да бъда по-добър. Ако откриете в мен някакво отклонение от най-високите християнски стандарти, моля, обърнете вниманието ми на това. Помогнете ми.“ Няколко дни по-късно, някои индуистки чиновници му казали: „Г-н Венугопал, днес изглеждате унил и тъжен. Нямахте ли си тихо време тази сутрин?“ Тези индуси видяли, че да сте тъжен и унил, не е добро християнско поведение. Когато нехристияните казали за Кешаб Чанду Сен (който не е бил християнин), че той има „новозаветно лице“, те знаели какво е новозаветно лице, макар че не могли да го дефинират. Доброто поведение в Христос е начинът, по който Христос би се държал в дадена ситуация.

Един методистки пастор бил застрелян от комунистите в Корея. Дъщеря му коленичила до него, докато той умираше, и казала: „Ще отмъстя за това.“ Баща ѝ казал: „Не, ние трябва да обичаме.“ Дъщерята направила точно това. Тя знаела, че отговорът ѝ е грешен, а отговорът на баща ѝ е правилен – дълбоко правилен, защото бил дълбоко християнски.

Скъпи Господи Христче, когато бъда призован да дам отговор на надеждата, която е в мен, ще изпълниш ли обещанието Си, че ще ми бъде дадено в този час как и какво да говоря, защото Светият Дух ще говори в мен? Това е единствената ми надежда. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Доброто ми поведение в Христос ще означава, че ще бъда християнин във всяка ситуация.

14.11 - Състоянието на славата

„И след като пострадате малко, Бог на всяка благодат, Който ви е призовал във вечната Си слава в Христос, Сам ще ви възстанови, утвърди и подсили“ (1 Пет. 5:10). „Вечната Си слава в Христос“ – какво точно означава този славен живот, сега и завинаги? Обикновено ние го свързваме с вечната слава на небето. Петър казва, че тази слава е в Христос и следователно тя трябва да бъде сега, както и отгук нататък. Отново той говори за „*участник в славата, която ще се открие*“ (1 Петрово 5:1). Участник сега! Отново: „*Ако ви хулят заради Христовото име, блажени сте, защото Духът на славата и на Бога почива върху вас*“ (1 Петрово 4:14). „*Духът на славата и на Бога почива върху вас*“ – сега.

Това преживяване на славата в Христос, е частично получено и видно в новородението; Има продължение на това в приемането на Светия Дух, но изглежда има много определено преживяване на слава, което новозаветните автори се опитват да изразят, отвъд тези две споменати преживявания. Какво е то, аз ще разбера. Чувствал съм периоди, когато дни наред съм бил в слава. Виждал съм това в Руфъс Моузли, истински светец. Той е живял в слава повече от всеки друг човек, когото съм виждал. Думата „слава“ беше постоянно на устните му, защото състоянието на слава беше постоянно състояние в него. Това се запази, когато беше здрав и когато беше болен от хронична болест. Виждал съм го в един християнин от Керала в Южна Индия, когото наричахме „Стотрум“ - „Хвала“. Тази дума „стотрум“ беше на устните му за всички и всичко. Той я казваше като поздрав и я казваше като сбогом. Посетих го, когато беше над 90-те и легна на легло, поради това, което се оказа последната му болест. Той ни поздрави със стотрум и след молитва си тръгнахме, а последната му дума беше стотрум. Не беше фраза; беше преживяване. Лицето му и думите му казваха едно и също: стотрум.

Скъпи Господи Исусе, на планината Ти се яви в слава, както и Моисей и Илия се явиха в слава. Това трябва да се свързва не с място, а със състояние. Дай ми това състояние, за да мога да се явя в слава сега. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще нарека единият крак „Слава“, а другият - „Алелуя“ и ще вървя по Пътят на Славата с крака и сърце, казващи „Слава Алелуя“.

15.11 - Мир... в Христос Исус

„Мир на всички вас, които сте в Христос“ (1 Пет. 5:14). Това може да изглежда като обикновен поздрав, както казваме „Salaam“, „Мир“ в Индия. Но може да означава и повече; може да означава, че всички, които са в Христос, имат мир. Обърнете внимание на „всички“. Дали да сте в Христос означава да сте в състояние на мир? Дали това е специален мир, различен от всичко, което светът нарича мир? **Да**. Исус каза: „Мир ви оставям; Моят мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущават сърцата ви, нито да се страхуват“ (Йоан 14:27). Има ли мир, наречен „Моят мир“? Той различен ли е, дълбоко различен, от психологическия мир, наречен „душевен мир“? **Да, различен е**.

Един приятел, дълбоко разстроен, претърпя операция, при която част от предната, проблемната част на мозъка му, беше отрязана. Сега той има душевен мир, **но това е мирът на безразличието**. Това е един вид мир – мир, **платен с цената на личността**. Друг вид мир, е мирът на болкоуспокоителните лекарства – притъпяване на нарушените центрове с лекарства. Това също е мир – мир, **платен с цената на жизнеността**. Съществува и мирът на стимулантите. Един свещеник каза, че **не може да проповядва**, ако не е изпил алкохол **предварително**. Това е мир – мирът на фалшив свят на стимулация. Друг е мирът на умственото утвърждение, че няма от какво да се страхуваме. Това е мир – мирът на илюзията. Друг е мирът, който идва от спомена, че ви очаква награда на небето. Това е мирът на „сбъднатата мечта“. **След това е мирът на Христос**. Това е мир на адекватност, мир на увереност, че вие сте адекватен на всичко, защото можете, **не само да понесете всичко, но и да използвате всичко, което идва** – добро, лошо или безразлично. **Това е мирът без илюзии**. Той казва, че болката, скръбта, болестта и смъртта са реални. Вътрешна реалност е такава, която се изправя срещу тази външна реалност и я трансформира в характер и постижение – оттук и **мир!**

О, Исусе, Господи и Учителю на този житейски процес, благодаря Ти за Твоята тайна – тайната на Твоя мир. Ти се изкачи на кръста и накара злото да допринесе; направи го изкупително. Научи ме на Твоята тайна; тогава ще позная Твоя мир. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Няма да имам фалшив мир – това ще бъде мирът на реалността – всичко друго ме разочарова.

16.11 - Вяра с равен статус

„До онези, които са получили вяра, с равен статус на нашата, в правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос“ (2 Пет. 1:1). „В правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос“ е период на пребиваване в Христос – период на праведност, която намираме в Христос. Това е важно. Благодатта е предимно в Христос, но под тази благодат, се намира **основна праведност**. Тази правда се вижда в думите „**вяра с равен статус**“. Всеки човек има равен статус пред Бога и следователно - пред хората.

Това е **основата на демокрацията**: равен пред Бога и следователно - равен пред хората. Когато липсва вяра с равен статус, **тогава демокрацията става нестабилна или невъзможна**. Това е една от причините, поради които, в чисто римокатолическите страни, демокрацията **не се среща**. Няма вяра с равноправен статус, защото папата, кардиналите и свещениците **са йерархия на привилегиите** пред Бога и човека. Следователно, римокатолическите държави естествено се превръщат в диктатури – **това е присъщо на тяхната вяра**. Ето защо С. Курусу, специален посланик на Япония във Вашингтон преди Пърл Харбър (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Attack_on_Pearl_Harbor Д.Пр.), ми каза след войната: „Япония никога няма да стане демокрация, **докато не стане християнска**“. Той видял, че шинтоистката вяра **осигурява различие**, а не вяра с равен статус. Поради това, демокрацията в Индия се бори с подводното течение на кастите и няма да бъде наистина демократична държава, **докато кастите не изчезнат**. (От 1950 г. те са забранени със закон, но все още съществуват. Д.Пр.) По същата причина, не може да има политическа демокрация в исляма, защото Богът на исляма е деспот, **който прави както реши Неговата воля**. Пакистан, мюсюлманска държава, работи добре при диктатура; работеше зле при демокрация. Поради това атеистичният комунизъм е **диктатура**, защото няма Бог, следователно няма вяра с равен статус пред Бога, следователно - **няма демокрация**. Единствената вяра, която може да поддържа демокрацията, е християнската вяра **и то тази вяра, интерпретирана от евангелското християнство**.

О, милостиви Исусе, Ти не само предлагаш благодат, но и основна равна справедливост. Много от нас са готови да бъдат мили, но не желаят да бъдат справедливи. Спаси ни от покровителствената доброта, която отказва основната справедливост. В Твоето благословено име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Започвайки с основното отношение на вяра на равенство, аз ще се отнасям с всички еднакво.

17.11 - Към основната вяра, добавете седем неща

„Станете...участници в божественото естество. Именно поради тази причина, полагайте всички усилия да допълвате вярата си с добродетел, добродетелта със знание, познанието със самоконтрол, самоконтролът с търпение, търпението с благочестие, благочестието с братолюбие, а братолюбието с любов. Защото, ако тези неща са у вас и се умножават, те ви предпазват от това да бъдете неефективни или безплодни в познаването на нашия Господ Исус Христос“ (2 Пет. 1:4–8).

Възможно е вие да „станете участници в божественото естество“ и въпреки това да бъдете „неефективни и безплодни“ в познаването на Христос или в Него. Защо? Защото, докато сме вкоренени в Него, ние не сме изграждани в Него. „Вкоренени“ означава да приемаме божествени ресурси; а „изграждани“, означава човешки дисциплини. Тук Петър подчертава необходимостта да положим всички усилия, за да допълним вярата си. Това е нашата част. Към основната си вяра, вие трябва да добавите 7 неща: добродетел, знание, самоконтрол, непоколебимост, благочестие, братска обич и любов. Любовта е завършекът. Нашата част започва с вяра и завършва с любов. Вярата и любовта са двете парчета хляб от сандвича; останалото е пълнежът. Без вяра и любов, всички християнски добродетели се разпадат. Голяма вяра, приложена чрез любов – това са 2-те неща, които ви правят плодовит като християнин.

Да бъдете в Него и въпреки това да сте неефективен и безплоден, означава да бъдете празен сред изобилие, да бъдете невеж сред знание, да бъдете слаб сред сила, да бъдете безжизнен сред Живот, да бъдете нищо сред всичко.

Тези седем неща не само трябва да са в нас, но трябва да изобилстват; трябва да има преливане. Не трябва да сме наполовина пълни съдове, опитващи се да прелеят. В Христос има не само живот, но и живот в изобилие. Да бъдете в Него, означава да бъдете в божествено изобилие, което ви прави възможен да живеем изобилно.

О, Господи Исусе, Ти не даваши Духа с мярка. Твоето даване е безмерно даване. Но нашият живот и нашата любов са толкова премерени, пресметнати, малки. Аз държа чашата, дай ми реки. Влей се. Божествена любов, излей се, човешка благодарност. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако искам да бъда плодотворен и ефективен, трябва да изобилствам в Христос.

18.11 - Растете в благодат и знание

„Но растете в благодат и знание на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2 Пет. 3:18). Това обикновено се цитира: „Но растете в благодат и знание“ и след това религиозното образование, приемайки това за свой текст, започва да предава религиозно образование като цяло. Тогава то се превръща в благо, а не в река. Разликата между блато и река е, че реката има брегове – тя се ограничава до осезаеми цели – а блатото няма брегове; (т.е. няма граници Д.Пр.), то се разпростира върху всичко. Този стих има брегове: „Но растете в благодат и знание на нашия Господ и Спасител Исус Христос.“ Растежът не бил растеж изобщо, а растеж в благодатта и познанието на Исус Христос. Растежът на ракът е растеж, но е растеж към смъртта. Растежът в благодатта и познанието на Исус Христос е растеж в живота и този живот става самият Живот.

Как растем ние? Обичайният отговор е, чрез приемане на храна, въздух и упражнения; храна – усвояване на Божието Слово; въздух – вдишване на доброто и издишване на лошото; упражнение – споделяне с другите. Може да се каже по друг начин: растежът зависи от (1) усвояване, (2) премахване и (3) разпространяване.

(1) усвояване – вие усвоявате чрез четене на Божието слово и молитва. Ако престанете да правите едното от тях, душата умира. Тихото време с Библията и молитвата, е задължително условие за духовен растеж. Дяволската стратегия е, да се прекъсне снабдяването с храна и след това да седи и да гледа как душата умира.

(2) премахване – животът зависи почти толкова от премахването, колкото и от усвояването. Когато тялото вече не може да премахва, то умира. Когато душата вече не отрязва безплодни клони, тя също става

безплодна.

(3) разпространяване – ако едно дърво не произвежда своя вид, то ще умре и видът ще умре с него. Християнинът трябва да произвежда християни или ще престане да бъде християнин. Ние растем, докато сеем.

Скъпи Отче, Ти даваши семе на сеяча – и на никой друг. Ако не сеем това, което Ти даваши, Ти задържаш даването. Нека бъде сеяч, излизайки днес да сея край всички води. В скъпото име на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Тези три неща действат в пълна сила в мен днес – усвояване, премахване, и разпространяване – тогава аз ще растя.

19.11 - Да ходим по същия начин

„Чрез това ние можем да бъдем уверени, че сме в Него: който казва, че пребъдва в Него, трябва да ходи така, както Той е ходил“ (1 Йоан 2:5–6). Обръщаме се към 1 Йоан, в който фразата „в Христос“ или нейният еквивалент се среща 20 пъти. Думата „това“ се среща 26 пъти; така че има една особена конкретност („това“) по отношение на това да бъдем в Христа. Всичко това е тясно свързано с живота. Това не е учение, а действие.

Този стих свързва двете: *„Чрез това... в Него.“* Единственото нещо, което дава сигурност, че ние сме в Него е, че „ходим по същият начин, както Той е ходил“. Да ходим, както Той е ходил, означава да живеем, както Той е живял. Можем ли да живеем, както Той е живял? При същите обстоятелства? Не. На същите принципи? Да. Можем да приложим Неговите принципи към нашите обстоятелства.

1. Той посрещнал живота като човек, без да се обръща към сила за собствената си морална битка, която не е на ваше или мое разположение. Той очаквал Отец Му да Му даде сила да посрещне каквото и да се случи и да го използва за по-висши цели. Той не очаквал никакво привилегировано отношение и не получил такова. Можем да приложим този принцип: да посрещнем живота такъв, какъвто е, и да направим нещо от него.

2. Той спазвал дисциплината Си да чете Божието Слово и да се моли. *„Както беше обичайният Му... стана да чете“* (Лука 4:16). Той отивал в планините, за да се моли, както беше обичайният Му (виж Лука 22:39). Можем да приложим този принцип: да имаме дисциплиниран живот в молитва и четене на Словото.

3. Той раздавал това, което намирал. *„Както беше обичайният Му, Той ги поучаваше“* (Марк 10:1). Можем да приложим този принцип: споделяйте с другите това, което сте намерили от Бога.

4. Той раздавал любов и само любов на всички – както на врагове, така и на приятели. Можем да приложим този принцип: обичай всички, дори враговете си.

5. Той се предал напълно на Бога: *„не Моята воля, а Твоята да бъде“* (Лука 22:42). Можем да приложим този принцип: пълно предаване на волята ни на Христос.

6. *„Той решил да отиде в Йерусалим“* (Лука 9:51). (Което означавало - да умре на кръста. Д.Пр.) Приложение: да се изправяме пред всичко, дори и най-трудното, с Бога.

Скъпи Сине Човешки, в Теб, Който ме укрепяш, аз съм способен на всичко. Мога да ходя по Твоите пътища само докато живея в Твоя живот. Мога да направя невъзможното – с Теб. Затова, като се ослабям силно на Теб, ходя по Твоите пътища с радост. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ще ходя по Неговите пътища с Неговата сила.

20.11 - Истина в Него и във вас

„Пиша ви нова заповед, която е истина в Него и във вас“ (1 Йоан 2:8). Тук Йоан пренаписва това, което е казал Исус в евангелието: *„Нова заповед ви давам: да се любите един друг, както Аз ви възлюбих“* (Йоан 13:34). Отново: *„Това е Моята заповед: да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих. Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си“* (Йоан 15:12–13).

Тази „нова заповед“ и тази „Моя заповед“ е заповедта да обичаме и да обичаме по-специално така – „както Аз ви възлюбих“. Да бъдете в Христос, означава да обичате, както Христос е обичал.

Това е важно: „истина в Него и във вас“ – няма един кодекс на поведение за Бога и друг за хората. Заповедта е истина в Него и във нас. Това е най-спиращото дъха изречение, изричано някога.

Божественото действа по същите принципи, които изисква от нас! Индия, най-религиозната и

философска нация в света, никога не е стигнала до това. Винаги има един кодекс на поведение за боговете и друг за човека. Самарти кохух дош нахин лагта – „за силните няма вина“. Те са над закона на кармата.

Исус се подчинил на закона на любовта и го е нарекъл „моя заповед“ – заповед, на която Той се е подчинил и е дал. Интересно е, че тази заповед за любов се открива като закон на живота, а не просто заповед на Исус. Ерик Фром, като психиатър, е казал, че необходимостта да обичаш е най-дълбоко вкорененото нещо в човешката природа. „Трябва да обичаме или загиваме“, е казал Смайли Блантън, друг психиатър. Заповедта, която Исус е дал, се оказва същата заповед, която дава животът. Тогава Исус ли е Авторът на този живот?

О, Исусе, Ти си издигнал законите, които са в основата на нашите същества, и си ги нарекъл „мои заповеди“. Те са Твоите заповеди, защото са Твоите творения. Помогни ни да живеем според Твоя закон на любовта и ще го открием като закон на живота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Истина в Него и във вас“ – това ми дава морална вселена, а не морална мултивселена. (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Multiverse> Д.Пр.)

21.11 - Една работа: Пребъдвайте в Мен

„Нека това, което сте чули от началото, пребъде във вас. Ако това, което сте чули...пребъде във вас, тогава и вие ще пребъдвате в Синът и в Отца“ (1 Йоан 2:24). Какво точно означава „Нека това, което сте чули от началото, пребъде във вас“? Един коментатор казва, че това се отнася до началото на вашия християнски живот, на вашето обръщане във вярата. Но контекстът би посочил началото като Въплъщението. „Това, което беше от началото, което чухме, което видяхме с очите си“ (1 Йоан 1:1) - Исус! Непосредственият контекст казва: „Кой е лъжецът, освен онзи, който отрича, че Исус е Христос?“ (1 Йоан 2:22). Проблемът е Исус, Въплътеният, Който бил Христос. Ако оставите този факт на Въплъщението да пребъде във вас, вие ще пребъдете в Синът и в Отца. И Отец, и Син се намират във Въплъщението. Ако загубите Въплъщението – Исус – вие губите и Синът, и Отца. Гностиците (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism> Д.Пр.) са загубили Въплътения Исус и са загубили Синът и Отца. Така правим и ние, ако загубим Исус. Проблемът е Исус.

Руфъс Моузли започнал като професор по литература в Южна баптистка църква, скитал се през християнската наука, Новата мисъл (виж https://en.wikipedia.org/wiki/New_Thought Д.Пр.) и Петдесетничеството (виж <https://en.wikipedia.org/wiki/Pentecostalism> Д.Пр.) и най-накрая стигал до Исус. Той видял с дълбока яснота, че Въплътеният Исус е проблемът – не Христос, нито Бог, нито Светият Дух, нито царството Божие, а Исус. Когато стигнал до Исус, скитанията му свършили. Той бил пристигнал. Да го чуете да казва „Исус“ означава да чуе музиката на небето, а да погледнете в лицето му, означава да видите своя Учител. Когато намерил Исус, той намерил ключът към всичко – Бог, Христос, Светия Дух, царството Божие, всичко. Смисълът на самия живот. Загубите ли Въплътеният Исус, всичко се срива със загубата. Исус веднъж казал на Руф: „Ти имаш една работа в живота и само една работа: пребъдай в единство с Мен.“ Когато той направил това, той имал всичко.

О, Исусе, Господи мой, когато задълбоча съзнанието си за Теб, всичко си идва на мястото, всичко се добавя със смисъл и значение. Целият ми живот се превръща в Живот и цялата ми радост се превръща в Радост. Благодаря Ти за Теб. Какво друго ми е нужно? Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ключът към християнската вяра не е информацията, която тя предава, а Въплъщението, което тя представя.

22.11 - Помазването ви учи на всичко

„Но помазанието, което сте приели от Него, пребъдва във вас и нямате нужда някой да ви учи, както Неговото помазание ви учи на всичко и е истина, и не е лъжа, точно както то ви е научило, пребъдвайте в Него“ (1 Йоан 2:27). Вчера видяхме акцентът, поставен върху откровението на Бога и живота чрез Въплътеният Исус. Да пребъдвате в Христос, означава да се придържате към това откровение в историята на Въплътеният Исус и да не се лутате в капризи и философски митове. Акцентът бил котвата към Исус.

Тук Йоан отива една крачка по-нататък и казва, че помазанието пребъдва във вас и че помазанието ви

учи на всичко. Това осигурява непрекъснато разгръщащо се откровение. Ако вчера наблягахме на статиката, това сега подчертава динамиката. Това отива отвъд Юда с неговия акцент върху „вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите“ (ст. 3). В тази вяра има истина, предадена веднъж завинаги, но тази истина трябва да бъде допълнена от динамиката, разкриваща се чрез помазанието. Исус е осигурил това разкриване: „Когато дойде Духът на истината, Той ще ви упъти към цялата истина... Той ще прослави Мене, защото ще вземе от Моето и ще ви го изяви“ (Йоан 16:13–14). Така че, християнската вяра е „веднъж завинаги“ и все пак, тя е едно разкриване на това, което било вложено в Исус.

Това помазание, което учи на всичко, трябва да бъде Духът на истината, Светият Дух, който обитава вътре в нас. Той става Съветник или, както един коментатор добре го казва, Тълкувател. Светият Дух тълкува учението, живота, смъртта, възкресението, възнесението до мястото на окончателната власт, и за връщането на Исус. Нови значения, нови приложения, нови дълбочини, нови висоти, нови широти, нови дължини – всичко ново постоянно се разкрива, чрез Духът, помазанието.

О, благословен Свети Душе, Ти ме учиш, според Учебникът, Исус. Жаден съм да знам все повече и повече за Него, защото Той ме задоволява и ме разпалва да знам повече за Него. Благодаря Ти за Твоето разкриване. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Светият Дух, пребъдващ в мен, ми разкрива Исус и все повече от Исус.*

23.11 – Не сте у дома във вашия дом

„*И сега, дечица, пребъдвайте в Него, та когато Той се яви, да имаме дръзновение и да не се срамуваме от Него при пришествието Му*“ (1 Йоан 2:28). Бележка: „*пребъдвайте в Него, та... да имаме дръзновение и да не се срамуваме от Него*.“ С други думи, той ни казва да бъдем у дома с Него. Възможно ли е да бъдем в Него и въпреки това да ни липсва увереност, да чувстваме някакво отдръпване от Него? Да, възможно е да не сте у дома си. Исус Христос е нашият дом, родината на душата, но мнозина не са се натурализирали истински в Него. Те продължават да мислят за собствената си недостойност – продължават да се вглеждат в себе си. Това е грешка. Вярно е, че вие не сте достоен да бъдете в Него; никой не е достоен. Нашата увереност не е в самите нас, а е в Него. Той е достоен – „Достоен е Агнецът“ (Откр. 5:12) – и ние сме достойни в Неговото достойнство. Вашата увереност ще расте, докато Го гледате. Когато гледал към Исус, Петър ходел по водата, но когато отместил поглед от Исус и си помислил за вятъра, вълните и за собствената си неспособност, той започнал да потъва. Гледайте към Исус и вие можете да ходите по всичко.

Когато бях малък, един голям побойник ме повали и ме удрише. Бях безпомощен. Но изведнъж приливът се обърна. По-големият ми брат се появи зад ъгъла и осъзна какво се случва, а побойникът, виждайки го, се обърна и избяга, а брат ми го преследваше. Сълзите ми се превърнаха в триумф. Седях там и плясках с ръце в триумф – триумф в триумфът на брат ми. Бях силен в силата му и победоносен в победата му. Ако ме питате, защо имам увереност, аз посочвам Христос. Достоен съм в Неговото достойнство. Смело се приближавам към вечния трон. С цялата си тежест се осланям на факта, че Той ме има; следователно, аз имам Него и всичко, което Той има. Свиването не е смирение – то е нелоялност, предателство.

О, Исусе, Учителю, грешните, плахите, свиващите се бяха у дома си в Твоето присъствие. Твоята прощаваща благодат покриваше всичките им грехове и срам и те стояха пред Теб у дома си в Твоята прошка. Те не бяха това, което бяха. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм у дома си в Твоята благодат; никога не мога да бъда у дома си в моето достойнство.*

24.11 - Ще бъдем като Него

„*Възлюбени, сега ние сме Божиите деца; още не е станало ясно какво ще бъдем; но знаем, че когато Той се яви, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, Какъвто е. И всеки, който така се надява в Него, очисти себе си, както е Той чист*“ (1 Йоан 3:2–3). „*И всеки, който така се надява в Него*“ – към какво се отнася „*така*“? Отнася се до надеждата да бъдем като Него.

Тъй като се надявате да бъдете като Него, вие се очиствате, както е чист Той – според Неговият стандарт и вид чистота. Това напълно отговаря на обвинението на някои хора срещу християнството, че то е наградата за морала. Един южноамерикански скептик ми каза: „Вие, християните, трябва да бъдете подкупени, за да бъдете добри. Трябва небето да виси пред очите ви, преди да бъдете морални и праведни.“

Това е вярно за някои видове християнство, но няма нищо общо с моралът на Новия завет. Тук върховният мотив е, да бъдем като Него и тъй като ние искаме да бъдем като Него, ние се пречистваме според Неговата чистота. Наградата е вид битие – да бъдем като Него. Отплатата е в личността. Ако сме като Него, би било обидно да предлагаме на ново повярвалите, каквато и да е външна награда, защото, ако сме като Него, ние имаме всичко, включително рая. Където е Той, там е раят и всеки като Него, ще бъде в рая, дори и да е в ада. Ако целта е да бъдем като Него, тогава тази цел определя качеството на мотива за морал. Ние ще се откажем от всичко, което ни пречи да бъдем като Него. Не е възможен по-висш мотив за морал. Потърсете мотивите за морал и всички те ще избледнеят пред този: „Искам да бъда добър, защото Той е добър и чист, защото Той е чист. Той е центърът и мотивът на моя морал.“ Да бъдете в Христос, означава да имате страстно желание да бъдете като Христос по характер, живот и нрав.

Господи Исусе, един поглед към Теб и аз се отричам от всичко, което ми пречи да бъда като Теб. Всичко, което искам, го виждам там. Извън Теб е адът. Вътре в Теб е раят на доброто. Отдели ме от всичко, което ме прави различен от Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моят единствен мотив за морал е да бъда като Него.

25.11 - Пречиствай Себе Си, както Той е чист

Трябва да прекараме още един ден на този стих: „*Но знаем, че когато Той се яви, ние ще бъдем като Него, защото ще Го видим такъв, Какъвто е. И всеки, който се надява така на Него, пречиства себе си, както е чист Той*“ (1 Йоан 3:2–3). Забележка: „*Ние знаем, че когато Той се яви, ние ще бъдем като Него, защото ще Го видим такъв, Какъвто е*“ – предположението, което стои в основата на това, е огромно. То е следното: ако наистина Го видите Какъвто е, вие просто не можете да станете друг, освен като Него. Всичко друго ще избледнее и това ще ви обземе. Той ще бъде толкова изумително красив и милостив, че не можете да направите нищо друго, освен да паднете в краката Му и да извикате да бъдете като Него. Принуда? Не, това е принудата на реалността върху нереалността. Нереалността се срива в присъствието на реалността.

Товава причината да не сме като Него е, че ние не Го виждаме такъв, Какъвто е. Виждаме Негов изкривен карикатурен образ – убиец на удоволствията; блед галилеянин, от чийто дъх земята се превръща в пепел; едно „не“; космически полицаи с вдигната тежка палка; всевиждащо око, което следи за грешки и грехове; мъртъв евреин, който е преподавал кодекс на любовта и е умрял от разбито сърце; една отживелица в света на прогреса. Това са само част от погрешните представи, които имаме за Него.

Някои питат: „*Защо Ганди не е бил християнин?*“ Отговорът е, че той никога не е виждал Исус през расизма на Южна Африка. Факт е, че когато Ганди, в онзи отвъден свят, види Исус такъв, Какъвто е, вероятно ще падне в краката Му и ще каже: „*Господ мой и Бог мой*.“

Един от водещите комунисти на Индия, дойде в нашия ашрам в Сат Тал и прекара няколко дни. В края на посещенията си той каза на своя спътник: „*Защо тези хора наистина очакват да ме хванат рано или късно. Това ме впечатли най-много*.“ Да, ние очакваме да получим всички, защото, ако наистина Го видят такъв, Какъвто е, те ще искат да бъдат като Него. Сега виждат нещо друго.

О, благословен Господи Исусе, когато люспите на дезинформацията и карикатурата паднат от очите ни и наистина Те видим, ние не можем да не Те търсим и да искаме да бъдем като Теб. Ако не искаме да бъдем като Теб, ние няма да искаме да живеем и следователно, загиваме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато видя Исус такъв, какъвто е, не мога да понеса да виждам себе си такъв, какъвто съм – аз трябва да се променя.

26.11 - Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава

„*Вие знаете, че Той се яви, за да отнеме грехове, и в Него няма грях. Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не го е виждал, нито го е познал*“ (1 Йоан 3:5–6). Това ни изправя лице в лице с нашия основен проблем: грехът. Това е много непопулярна дума в някои кръгове, но е изключително важен проблем във всички кръгове навсякъде. Какво е грях? Попитах това един индус и той се протегна, отчупи една клонка от дърво и каза: „*Това е грях. Нараних живота*.“ Неговото определение за доброта беше да не наранява живота – невъзможен за постигане и изкривен стандарт, защото във всяка вода, която пиеше, и в храната, която ядеше, въпреки че беше вегетарианец, той вземаше живот във водата, в зърното и в растението. Какво е грях?

Той е според вашия стандарт за доброта. Моята доброта е Исус Христос. Когато ме питате какво е добро, аз не добавям добродетел към добродетелта; аз мисля за Исус от Назарет. Той е изпълненото добро. Следователно, грехът е всяко отклонение от тази доброта. Всичко, което е нехристоподобно, е грях. Методът за предпазване от греха, е да пребъдвате в Него - „*Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава*.“ Никога не съгрешава? Думата „*греши*“ е сегашно продължително време - постоянно съгрешава. Той може да съгрешава като отклонение, като моментно падение, но ако го мрази и го отхвърля, и го отрича, и се разкайва за него, тогава то не е това, което този стих има предвид, когато говори за грехове. Този стих се отнася за умишлен, преднамерен и продължителен грях. В друга книга казах, че една от разликите между овца и прасе е, че ако овца падне в кална дупка, тя блее, за да излезе, но ако прасе падне в същата кална дупка, то се въргаля в нея и я обича. Можете да разберете вие към кое от двете принадлежите, по реакцията ви на падението. Ако паднете и после паднете на колене, вие си все още Негов, дори и връзката да е разстроена за момента. Връзката все още е там; Вие сте Негов. Ако се спънете, тогава паднете в Неговите обятия и Той ще ви възстанови, и ще ви прости и ще ви даде урок от спъването.

О, Исусе Спасителю, ако не сме спасени от греха, ние не сме спасени от нищо. Тогава ни спаси от греха - от всеки грях. Когато съгрешаваме срещу Теб, ние съгрешаваме срещу себе си. Съгласен съм Ти да ме спасиш от всеки грях. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Едно просто лекарство, за да се предпазим от грях, е да пребъдваме в Него.*

27.11 - В Него няма грях

Трябва да се върнем един стих назад: „*Знаете, че Той се яви, за да отнеме греховете, и в Него няма грях*“ (1 Йоан 3:5; курсивът е мой). „*В Него няма грях*“ – това изречение се отнася за всяко същество, живяло някога на тази планета, освен за Един. „*Понеже всички съгрешиха*“ (Рим. 3:23). Исус бил безгрешното изключение от общата ни човешка съдба. Всички хора на нашата планета, ако искат да достигнат до добродетелност, трябва да излязат от състоянието на някогашния разбит и разрушен живот чрез покаяние и новородение. Всички, освен Исус. Той казал на учениците Си да се молят: „*Отче наш... прости ни дълговете*“, но Самият Той никога не е отправял тази молитва. „*Когато се молите... молете се така*“ (вж. Матей 6). Това била тяхната молитва, а не Неговата. На кръста Той не молел за прошка за Себе Си; Той дарявал прошка: „*Отче, прости им*“ (Лука 23:34). Дори след 2000 години, когато се опитваме да открием недостатък в моралния Му характер, ние си тръгваме, биейки се в гърдите и казвайки: „*Боже, бъди милостив към мен, грешника*.“ В нито една от думите Му, не се прокрадва чувство за вина или отчуждение. Той споделял изкушенията ни (*40 дни е бил изкушаван от дявола* – Лука 4:1-13 Д.Пр.), но без нашите падения. Той имал остро съзнание за греха, но не и за грях в собствения Си живот. „*Кой от вас Ме обвинява в грях?*“ (Йоан 8:46) – пита Той, а вековете мълчат. Нямало такъв.

В Него няма грях. Грехът и злото срещнали своя победител. Стъпката Му е върху вратовете им – Той ги е победил. Той може и наистина ги побеждава в нас. Той дойде, за отнеме греховете ни. Първата ми проповед в Индия преди 53 години, беше върху този стих: „*Когато ще наречеш Исус, защото...Той ще спаси народа Си от греховете им*“ (Матей 1:21). Не в греховете им, а от греховете им. Той ви спасява, ако ви спасява от греховете ви. Ако не е така, Той не е вашият Спасител. Аз Го наричам Спасител, защото ме избавя от това, което не искам да бъда, и ме води към това, което аз искам да бъда. Това е знание, потвърдено от опита.

Спасителю мой, предавам греховете си – Ти ги отнемаш. Аз се съгласявам. Ти даваши силата. Грехът няма да владее над мен, защото Ти владееши над мен. Не мога да се спася сам, но мога да дам съгласието си. Ти си Спасителят. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм спасен от греха, ако пребъдам в Спасителя от греха.*

28.11 - Най-висшата Божия заповед: Вярвайте в Исус

„И това е Неговата заповед: да вярваме в името на Неговия Син Исус Христос и да се обичаме един друг, както Той ни е заповядал“ (1 Йоан 3:23). Това е много интересно и важно, тъй като изглежда, че тук Бог ни насочва – чрез апостола – към две неща: да вярваме в името на Неговия Син Исус Христос и да се обичаме един друг. Бог ни казва да вярваме в Неговия Син! На едно място Исус ни казва да вярваме в Бога: „Да се не смуцава сърцето ви; вярвайте в Бога, вярвайте и в Мене“ (Йоан 14:1). Тук Бог казва: „**вярвайте в името на [Моят] Син Исус Христос**“. Фактът е, че **Бог не би могъл да даде по-висша заповед от тази. Ако вярвате** в името (характера) на Исус, **тогава всичко се подрежда правилно** по отношение на Бог, човека и живота. Ако **не вярвате** в името на Исус, ако изберете някакъв друг ключ за живота, **тогава всичко се обърква** по отношение на Бога, човека и живота. Исус е Божието себепознание – **Той е истината за Бога**. Нещо повече, в Своята личност и учение Той издига основните принципи на моралната вселена. **Той ги е обобщил в Себе Си**. Той е откровението на Живота: живеете чрез Него и вие ще живеете; ако не го правите, ще загинете. Така че, буквално, Бог не би могъл да каже нищо по-висше от: „**вярвайте в името на Неговия Син Исус Христос**“! Нито пък ние можем да кажем нещо по-висше от това. Ние наричаме това **евангелизация**. **Това е просто разум – както обикновен, така и необикновен; това е разум.**

Второто: „**обичайте се един друг**“. Тези две неща – **вяра и любов** – превръщат цялата християнска вяра в самата простота. Вярвайте в онзи вид Бог, в онзи вид Човек и в онзи вид живот, **които виждате в Исус**. Обичайте се един друг така, както Той обичаше, и **нищо повече не се изисква или е необходимо**. Това е всичко! Към това не трябва **нищо да се добавя, нито да се отнема**.

О, Господи Исусе, когато погледът ни е върху Теб с любящо доверие, предаване и послушание, тогава можем да кажем на очите си: „Блажени са очите ни, защото виждат!“ Те виждат онова, което вековете са копнеели да видят. Ние виждаме и сме напълно удовлетворени завинаги. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Вярвай в Исус и обичай хората – тези две неща, са двата редуващи се удара на християнското сърце.

29.11 - Най-висшият краен резултат

„**Всички, които пазят Неговите заповеди, пребъдват в Него и Той – в тях**“ (1 Йоан 3:24). Този стих, следва веднага след вчерашния и добавя нещо към него. Вчерашният стих казваше: „**това е Неговата заповед: да вярваме в... Исус... и да се обичаме един друг**“ (ст. 23). **Вяра и любов!** Ако вършим тези 2 неща, ще последват 2 резултата: ние ще пребъдваме в Него и Той ще пребъдва в нас. Ако двете заповеди – **вярвай и обичай** – са християнската вяра, сведена до своята простота и дълбочина, то тези 2 неща – ние да пребъдваме в Него и Той - в нас – свеждат тази вяра до най-голямата ѝ простота и дълбочина по отношение на крайните резултати. Няма нищо по-висше от това **ние да пребъдваме в Него и Той в нас**. Не желая нищо повече от това, нито пък мога да имам нещо повече. Ако притежавам тези две неща, нямам проблеми. Пред мен се разкриват единствено възможности. Видяхме, че да пребъдваме в Него, означава да пребъдваме в живота, а Той да пребъдва в нас **означава, че животът пребъдва в нас**. Бог е утвърждаван като Бог, а ние сме утвърждавани като човече. Един велик Бог и един велик човек, живеят заедно в правилни взаимоотношения.

Това не е тайнство, предназначено само за тесен кръг от хора – **то е достъпно за всички**: „**Всички, които пазят Неговите заповеди, пребъдват в Него и Той – в тях**.“ Това е толкова всеобхватно и широко-обемно, колкото и думите „**всеки, който вярва в Него, да не погине**“ (Йоан 3:16). Това събаря стените и отваря най-висшето за всички – **за всички, които ще повярват и ще обичат**. Ако стихът с „**всеки, който**“ е благовестие **на поканата**, то този стих с „**всички**“ е благовестие **на участието**. Ние можем да участваме в най-висшето за човека – **той в Христос и Христос в него** – и няма никакви изисквания относно възраст, пол, раса или обществено положение; **то е достъпно за всички**. Ако не бяхме толкова свикнали да чуваме това, ние щяхме да затанцуваме и да хвърлим шапките си във въздуха. Сърцето ми пее – пее с най-дълбоката радост, позната на човека.

Скъпи Отче, Ти искаш от мен да вярвам и да обичам, а няма нищо по-лесно от това, когато гледам към Твоя Син. Нищо друго не изглежда възможно, освен да върша точно тези две неща. Когато гледам към Него, те стават естествени. Благодарен съм! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Душо моя, научи това: няма нищо по-висше в тази вселена, от това да пребъдвам в Него и Той – в мен; нищо!

30.11 - Чрез Духът, Който Той ни е дал

„И по това знаем, че Той пребъдва в нас – чрез Духът, Който Той ни е дал... По това знаем, че ние пребъдваме в Него и Той в нас, защото ни е дал от Духът Си“ (1 Йоан 3:24; 4:13). Това подчертава начинът, по който знаем, че сме в Него и Той е в нас – **знаем това чрез Духът, Който Той ни е дал**. Възможно е да имаме въпроси относно достатъчността и реалността на нашата вяра и любов. Светият Дух дава увереност. „Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух“ (Рим. 8:16) – не свидетелства на нашия дух, а **заедно с** него. Ние казваме: „Да, аз вярвам и обичам“, а Духът казва: „Да, ти вярваш и обичаш“. Тогава се появяват двойното свидетелство и двойната увереност – Бог и човекът свидетелстват за един и същ факт. Тогава сме сигурни, че сме сигурни, и убедени, че сме убедени.

Един млад служител бил разтревожен. Той бил възпитан в убеждението, че трябва да преживеете онова, което проповядвате. По-късно преминал обучение, което наблягало на това, че трябва да проповядваме Словото, а Словото е по-велико от онзи, който го носи. Така той можел да има увереност в Словото, независимо дали имаше увереност от Духа. Можел да проповядва Словото, макар самият той да бил изпълнен с вътрешни борби. Това му носело утеха, **но не и увереност**. Увереността идва чрез Духът. Той проповядвал християнство **без** Светият Дух. Това било Словото, останало само Слово, **а не Словото, станало плът**. Следователно – нещо по-малко от християнската вяра и по-малко от християнското благовестие. Ако след Петдесетница учениците бяха тръгнали из онзи несигурен свят, проповядвайки свидетелството на Словото, **но не и свидетелството на Духът, те щяха да бъдат несигурни хора, проповядващи на несигурни хора за едно несигурно благовестие**. Но те **можали** да кажат: Това, което преживяваме, е **онова**, което е записано в Словото. Без свидетелството на Духът, те щели да бъдат принудени да кажат: „Онова си е онова“, а не „**това е онова**“.

О, Свети Душе, благодарим Ти, че Твоето уверяване ни дарява с божествена сигурност. Въпросите ни отпадат и ние заставаме в изумление, любов и хвала. Благодарим Ти за свидетелството на Словото, благодарим Ти за свидетелството на Духа. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Духът не може да свидетелства чрез мен, ако не свидетелства на мен.

1.12 - Защото Този, Който е във вас, е по-велик

„Деца, вие сте от Бога и сте ги победили; защото Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света“ (1 Йоан 4:4). Технически, този стих не спада към пасажите за пребиваването „**в Него**“, но всъщност е свързан с тях, тъй като споменаването на „**Този, Който е във вас**“ предполага, **че вие сте в Него** – защото не можете да Го имате в себе си, ако самите вие не сте в Него. Този момент трябва да бъде подчертан отново, докато приближаваме края на нашето изучаване. Христос не може да пребивава в нас, **ако ние първо не пребиваваме в Него**. Да пребивавате в Него, **означава вие да се предадете напълно** – да изтръгнете корените си от един егоцентричен живот и да ги вкорените **в Христос**, превръщайки се в личност, **съсредоточена върху Христос**. Не можете да поканите Христос да влезе в едно его, което не се е предало напълно. **Той идва, за да поеме управлението**, а не просто за да бъде до вас. **Той е Господ**.

„Защото Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света.“ Обърнете внимание, че се казва „**във вас**“, а не „за вас“. Разликата е съществена. Една жена сподели: „Сигурно Бог е бил с мен, когато идвах в този ашрам. Намерих точно 40 долара в джоба на съпруга си и тъй като, това беше точно сумата, от която се нуждаех за пътуването, аз ги взех. Ако не бяха точната сума, нямаше да ги взема.“ Тук няма място за „ако“ по отношение на думите: „**Защото Този, Който е във вас**“. Другата част също е сигурна: „**е по-велик от онзи, който е в света**“. Цялата реалност стои зад вас, **ако сте в Него**, а нищо не стои зад вас, ако сте в света. „**Светът преминава, и неговите похоти; а който върши Божията воля, пребъдва до века**“ (1 Йоан 2:17). Извън Божията воля **всичко загина**. В рамките на Божията **воля всичко остава непокътнато**. Ако искате да запазите парите или влиянието си, **вложете ги в Божията воля**. Извадите ли ги от тази воля, те загива като риба, извадена от водата. Божията воля **е единственото сигурно място във Вселената**.

О, Господи Боже, ние сме в Теб и Ти си в нас, и затова не се страхуваме от нищо в този свят. Ние пребъдваме – а той отминава и загина. В света няма нищо друго, освен празнота. В Теб няма нищо друго освен всичко. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Онзи, Който е в мен, е по-велик от всичко, което мога да срещна в този външен свят.

2.12 - Неговата любов се усъвършенства в нас

„Никой никога не е видял Бога; но ако се обичаме един друг, Бог пребъдва в нас и Неговата любов се усъвършенства в нас“ (1 Йоан 4:12). Тук използваме стих, в който се казва „Бог пребъдва в нас“, а не „Христос пребъдва в нас“. Удивителното е, че в Новия Завет, Христос и Бог са взаимозаменяеми. Исус е наречен Бог: „в правдата на нашия Бог и Спасител Исус Христос“ (2 Пет. 1:1). В житейския си опит, аз не мога да кажа къде свършва Христос и къде започва Бог, или къде свършва Бог и къде започва Христос. Те се сливат в преживяването. Този стих казва: „Никой никога не е видял Бога“, а все пак, Исус казва: „Който е видял Мене, видял е Отца“ (Йоан 14:9). (Това е и една от причините за раждането Исус – да бъде видимото лице на невидимият Бог. И за това Мария е наречена Богородица, Не защото тя е родила Бога, а защото е родила Исус. Бог и Исус са две личности, и заедно със Светия Дух са едно в Троицата Д.Пр.) Противоречие ли е това? Не, думата „Бог“ е употребена в абсолютния ѝ смисъл; никой не е видял Бога в Неговата абсолютна същност. В Исус виждаме Бога, Който се е разкрил – Бог, разкрит чрез възплъщението. Исус е човешкият живот на Бога, Бог, станал достъпен, Бог, Който може да бъде обичан, защото Той е Бог, Който обича. (Нито един от боговете на другите световни религии не може и не е направил това, което Бог е направил. Това доказва, че само Той е Бог – сътворител и спасител и Господ Д.Пр.)

Този стих казва: „ако се обичаме един друг, Бог пребъдва в нас и Неговата любов се усъвършенства в нас“. Това е интересно допълнение: ако се обичаме един друг, Неговата любов се усъвършенства в нас. Не е нужно ние да усъвършенстваме любовта си – това ни кара да се съсредоточаваме върху себе си и следователно ни прави неспособни да обичаме и непривлекателни за обичане. Ако просто и искрено се обичаме един друг и показваме това чрез любящи дела и нагласи, тогава Божията любов се усъвършенства в нас. Нашата любов не се усъвършенства; Божията любов се усъвършенства в нас. Ние започваме да обичаме с любов, която не е наша собствена. Започваме да обичаме неща и хора, които изглеждат невъзможни за обичане. Не е нужно аз да усъвършенствам любовта си; просто позволявам на Неговата любов да се усъвършенства в мен. Това става, като просто и без да мислим за себе си, ние обичаме хората. Това премахва напрежението от опитите да усъвършенстваме любовта си, защото там, където има напън да бъдем любящи, ние всъщност не обичаме. (Насила хубост не става, нар. пог. Д.Пр) Любовта „агапе“ обича и по този начин позволява на Божията любов да се усъвършенства в нас. Тя е лишена от себевглъбеност – следователно е любов, следователно е божествената „агапе“.

О, любов Божия, толкова чиста и неизменна, позволи ми да обичам с Твоята любов. Тогава тя ще бъде проста, искрена и непресторена, и докато обичам, любовта ми ще се усъвършенства чрез Твоята любов. О, позволи ми да обичам така, както Ти обичаш. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не е нужно аз да усъвършенствам любовта си; трябва да обичам хората и да позволя на Божията любов да се усъвършенства в мен.

3.12 - Изповядва... Исус

„Който изповядва, че Исус е Божият Син, Бог пребъдва в него и той в Бога“ (1 Йоан 4:15). Това добавя нещо много важно към нашето пребиваване в Христос. Интересно е, как Йоан преминава почти неусетно от състоянието „в Христос“ към „в Бога“. Той използва тези изрази взаимозаменяемо, сякаш са едно и също. И те наистина са такива! Няма нищо по-важно от това – да бъдете в Христос, означава да бъдете в Бога. Следователно не можете да излезете извън Христос или да бъдете отделен от Него, ако искате да пребъждате в Бога. Той е върховната реалност!

Как да пребъждаме в Бога и в Христос? Текстът отговаря: „Изповядва... Исус“ – изповядва Го като Божият Син; не просто като пример или деец, а като Божият Син – нищо по-малко от това.

Защо е необходима тази изповед за Исус? Дали е произволна? Дали става дума за властелин, който иска да бъде признат за върховен? Или пък съществува вътрешна необходимост вие да изповядате Христос, ако искате да имате дял в Него? Можете ли да имате дял в Него, без да Го изповядвате? Отговорът е „не“.

Ако външното без вътрешното е лицемерие, то и вътрешното без външното, също е лицемерие. Целият живот трябва да бъде единен – както вътрешно, така и външно. Можете да бъдете таен вярващ в Исус, но ще пребивавате единствено в рамките на убеждението си; няма да бъдете „в Исус“, защото да бъдете в Него, означава да Го изповядвате, както с думи, така и с живота си.

Законът на живота гласи: „*Няма нищо скрито, което да не се открие*“ (Лука 12:2) – онова, което е вътре, неизбежно излиза навън, за добро или за зло. („*Шило в торба не седи*“: нар. пог. Д.Пр.) Ако вяността към Христос остане скрита, тя скоро се превръща в невярност и престава да съществува като вярност; следователно отпада и състоянието „в Христос“. Закон на ума е, че онова, което не намира израз външен израз, умира. Изразяването задълбочава впечатлението. Нищо не е наистина наше, докато не го споделим. Всички християни са изповядващи вярата си християни, иначе не са такива – освен само по име.

О, Исусе, Господи мой, как можем да Те обичаме, без да Те изповядваме? Нима слънчевите лъчи ще откажат да признаят слънцето? Нима детето ще се отрече от родителя си? По-скоро биха се случили тези неща, отколкото аз да откажа да призная Теб, мой Господ и мой Бог. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Днес ще изповядам Исус чрез мисъл, дело и слово.

4.12 - Онзи, който пребъдва в любовта

„*Бог е любов и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него* (1 Йоан 4:16). Това ни отвежда до самата кулминация на откровението в Христос. Бог се определя като любов. Бог е любов и да пребъдваме в любовта, означава да пребъдваме в Бога, а Той – в нас. Нищо по-велико не може да се каже за Бога.

Когато тази фраза е била на път да бъде написана, цялото небе се е навело в очакване, за да види дали Йоан наистина ще я напише, защото това никога преди не е било изричано в човешката история. Когато Йоан я написва, небето избухва в аплодисменти: „*Те го разбраха. Наистина го видяха – Бог е любов*.“ Това е върховият момент в откровението – няма нищо по-висше, защото то разкрива самата същност на Бога. Бог не просто обича; Той е любов и не би могъл да извърши постъпка, лишена от любов, без да наруши собствената Си природа. Той ни обича, независимо дали сме добри, лоши или безразлични. Той ни обича. Обича ни, дори когато не може да одобри постъпките ни. Следователно, да пребъдвате в Бога и Той да пребъдва във вас, означава да обичате – да пребъдвате в любовта; не просто да сте изпълнен с любов в един момент, а в следващия да избухвате в гняв, а да пребъдвате в любовта като в свой постоянен дом, атмосфера и житейска нагласа. Колкото и странно да е, психиатрията би се съгласила с този стих: „*Който не обича, остава в смъртта*“ (1 Йоан 3:14). Онези, които не обичат, остават в състояние на жива смърт – в ада на конфликтите, разединението и душевните и емоционални страдания. Този стих за пребиваването в смъртта, ако не обичаме, е най-широко потвърждаваният в литературата – потвърден от десетки хиляди лекарски кабинети и кушетки на психиатри, а още повече – от самите хора, които се движат наоколо в състояние на жива смърт без любов, като живи трупове. Всичко сякаш казва: „*Обичай или загини*.“ Спомнете си си кой пръв е изрекъл това и паднете в нозете Му с пълно себепредаване и покорство.

Скъпи Господи, всичко е толкова просто. Помогни ми да пребъдвам в любовта във всяка ситуация и през цялото време. Ако го правя, нищо друго няма значение. Това е решението за всичко! Помогни ми тогава да го превърна в правило на живота си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ето моята религия в най-прост вид: да пребъдвам в любовта и така да пребъдвам в Бога. Няма нищо по-просто и нищо по-дълбоко.

5.12 - Който има Сина, има живот

„*И свидетелството е това: Бог ни даде вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живот; който няма Божия Син, няма живот*“ (1 Йоан 5:11–12). Когато стигаме до края на разглежданите от нас стихове, за това какво означава да бъдем „*в Христос*“, ние правим равностметка и стигаме до заключение – до една присъда, която е напълно безапелационна: „*Бог ни даде вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живот; който няма Божия Син, няма живот*.“ Не може да се стигне до по-страшно заключение от това. Това е заключението на всички заключения. Дали то е сурово, произволно и наложено на живота, или е присъда, която самият живот произнася? Дали Библията просто я е записала? Убеден съм, че този стих е истинен и че той отразява решението на самия живот: в Христос ние имаме живот, а извън Христос – смърт. Догматизъм ли е това? Не, това е потвърдено от житейския опит!

Всеки може да се убеди в това сам. Нека всеки излезе и го изпита. Нека в продължение на една седмица във всяка ситуация говори нехристиянски неща, мисли нехристиянски мисли и постъпва по нехристиянски начин. А след това, нека сподели как се е справил. Веднъж казах това на един закоравял репортер и той изсумтя: „Глупости, щяха да те ликвидират още преди края на седмицата.“ Дори никой да не ви ликвидира, самият живот щеше да го направи, защото неизбежно щеше да ви оплете в безизходица. Животът не може да върви по друг начин, освен по Неговия. Забелязал съм, че когато обсъждат религията, индусите в Индия най-често казват: „Е, всички религии са еднакви. Всички пътища водят към върха на планината. Всички водят към Бога.“ Това твърдение е просто думи, а не свидетелство. Животът говори друго и това, което казва, съвпада напълно с думите на Писанието: „Който има Сина, има живот; който няма Божия Син, няма живот.“

О, Исусе, Господи мой, чувам Те да казваш: „Аз съм Пътят“, а животът откликва като ехо: „Ти си Пътят“. Не можем да се опълчваме на живота, без да пострадаме. Затова ми помогни да вървя по Твоя път – пътя на любовта, днес и завинаги. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Всичко се подрежда, животът произнася своята присъда: „Който има Сина, има живот“.

6.12 - Самият Той е отговорът

„Това пиша на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот. И това е увереността, която имаме в Него: че ако искаме нещо според волята Му, Той ни слуша. И ако знаем, че Той ни слуша за всичко, което искаме, ние знаем, че сме получили онова, за което сме Го молили“ (1 Йоан 5:13–15). Освен този текст и още един пасаж в Евангелието от Йоан, почти не се споменава в pasajите, говорещи за живота „в Христос“ за молитвата и отговорите на нея. Защо? Бихме си помислили, че това ще бъде основният акцент, тъй като в съзнанието на мнозина това е най-силното желание – да бъдете в Христос, за да получавате отговор на молитвите си.

Причината изглежда е следната: когато сте в Христос и Христос е във вас, вие вече имате отговора. **Самият Той е отговорът!** Когато Го имате, вие притежавате всичко необходимо – и дори повече. Докато сте в Него, нуждите ви се задоволяват автоматично. „Моят Бог ще задоволи всяка ваша нужда според богатството на Своята слава в Христос Исус“ (Фил. 4:19). Всеки, който е в Христос Исус, има задоволена всяка нужда; това е гарантирано, стига да сте в Него.

Този пасаж приема това за даденост и в следващия стих говори за молитва за брат, който съгрешава. Писанието казва: „той ще се помоли и Бог ще му даде живот – за онези, чийто грях не е смъртен“ (1 Йоан 5:16). Този стих насочва към молбите направени към Него като молби за другите, които са в смъртна опасност. Той сочи към ходатайствената молитва, а не към молитвата за лични нужди. Тъй като тези нужди са ви гарантирани от самия факт, че сте в Христос, сърцето ви вече е свободно, за да може да протегнете ръка и да поемете върху душата си нуждите на другите. **Това е духовна зрялост.** И това е кулминационен момент в живота „в Христос“ – **копнежът и другите да бъдат в Него.** Това е вашата молитва и вашето усилие.

О, Отче, бъдейки в Исус в небето, най-дълбокото ми желание е да доведе и други, та и те да вкусят и познаят това небе. Моята молитва днес е да открия такъв човек и да го отведе към небето на прощката и пребиваването в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Сега, когато съм в Христос, най-силното ми желание е и другите също да бъдат в Него.

7.12 - В Онзи, Който е истинен

„И знаем, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум, за да познаваме Истинния; и ние сме в Истинния – в Неговия Син Исус Христос. Това е истинският Бог и вечният живот“ (1 Йоан 5:20). Тук обясненията се събират в един мощен, тържествен завършек: **Божият Син е дошъл;** Той ни е дал разум изобщо; дал ни е разум и в частност – да познаваме Истинния; и ние сме в Истинния; и сме в Неговия Син Исус Христос; това е истинският Бог и вечният живот. Не би могло да се достигне до по-внушителен и величествен финал.

Тези заключения са с космически обхват и значение:

(1) ние знаем, че Божият Син е дошъл – не че ще дойде, **а че вече е дошъл**. Индусите очакват Нишкаланк Аватар – безупречното Въплъщение, – който ще се роди в Самбхал, окръг Морадабад. Юдеите очакват Месия. Един юдейски равин казва: „Нашата религия е религия на разочарованието, защото очакваме Месия, който не е дошъл, и царство, което не е тук.“ Сред тази огромна несигурност, породена от очакване и разочарование, ние заявяваме: „**Божият Син е дошъл**.“

(2) И Той е дошъл, за да ни даде разум, да познаваме Истинния – не просто да знаем неща за Него, **а да Го познаваме лично**.

(3) И ние сме в Истинния, в Неговия Син Исус Христос. Ние не само Го познаваме – ние сме обзети от Него и Го притежаваме; **ние сме в Него и Той е в нас**.

(4) Това е истинският Бог и вечният живот. Обърнете внимание на думата „**това**“ – не „онова“, някъде в историята или далеч на небето, а „**това**“ : тук, сега, в мен. Вече не търся Бога – намерих Го; или по-скоро, Той намери мен. Това, това, това!

(5) И вечният живот. Вечният живот не е просто бъдещ живот – някакво „онова“ на небето; Това е „**това**“ – настоящо притежание още сега. Вечният живот на небесата **е плод** на този цвят още сега! Така Йоан поставя завършващият камък на откровението. Няма по-велик завършващ камък от този. **Това е всичко!**

О, Отче Боже, Ти разкри сърцето Си в Своя Син. В Него виждаме реалността и нищо друго освен реалността. В Него виждаме любовта и нищо друго освен любовта. В Него виждаме себе си – как израстваме в Него във всяко отношение. Каква съдба! Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Това“, което намирам в Христос, е истинският Бог – всичко останало е нереалност.

8.12 - Скръбта, Царството и търпеливата Издръжливост

Ще разгледаме два стиха – в 2 Йоан: „**Всеки, който избързва напред и не пребъдва в учението на Христос, няма Бога; който пребъдва в учението, той има и Отца, и Сина**“ (ст. 9). Тук фразата „**в Христос**“ се превръща в „**в учението на Христос**“ и ако сте „**в учението на Христос**“, вие имате „**и Отца, и Сина**“. Това е позицията на мнозина днес: правилно учение – и си „вътре“, в противен случай – не. **Но това невиняги е така**. Правилното учение може да сочи към Христос и към себепредаването и послушанието спрямо Него, но може и да ви задържи при себе си – в такъв случай то се превръща в идол.

Сега преминаваме към един от двата пасажа – в Откровение: „**Аз, Йоан, вашият брат, който споделям с вас в Исус скръбта, царството и търпеливата издръжливост**...“ (1:9). Той споделя „**в Исус**“ три неща: скръбта, царството и търпеливата издръжливост. Скръбта – тя ги връхлита първа. Но царството е под краката им; те са укрепени и затова притежават търпелива издръжливост – сила да посрещнат скръбта.

Този елемент на царството, в това да бъдеш „в Исус“ е важен. Без елемента на царството, фактът, че сте „**в Христос**“, остава личен и индивидуален, но му липсва общностен и космически аспект. Ако да бъдете „**в Христос**“ означава да бъдете „в царството“, то това осигурява именно необходимия всеобхватен и общностен акцент. Да бъдете „**в Исус**“ означава да бъдете „**в царството**“. Исус е царството, въплътено в Личност; те са едно. Той използва взаимозаменяемо изразите „**заради Мен**“ и „**заради царството**“. Това означава, че от очите Му струят не само божествената благост и любов, но в тях присъстват и божествената сила и власт. Думите „**Даде Ми се всяка власт на небето и на земята**“ (Матей 28:18) са нещо повече от преувеличено твърдение. Те са факт. Той е Алфа – Христос на Началото – и Омега – Христос на последната дума.

О, Господи на царството, Ти си отговорът на нашите лични копнежи и Ти си отговорът на нашите общи копнежи – копнежи за цялостен отговор на всеобхватните ни нужди. Ти си отговорът – и точка. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Когато съм в Христос, аз съм в царството – Личността и Редът съвпадат, като по този начин задоволяват личните и обществените ми нужди.*

9.12 - В Книгата на живота на Агнето

„...но само онези, чиито имена са записани в книгата на живота на Агнето“ (Откр. 21:27). „**В книгата на живота на Агнето**“! Имена, записани в книгата на живота на Бога, **Който даде Себе Си като**

жертвоприношение за да изкупи хората!

Във вселената съществуват само две книги. Това са единствените две книги, които имат значение, и името на всеки човек се намира в едната или в другата: **книгата на живота на Агнето** и **книгата на смъртта на „аз“-а**. В света има само две групи хора – **онези, които се правят на Бог**, които поставят себе си в центъра като Бог, **които отказват да се предадат и настояват да утвърждават себе си**, действайки от позицията на собственото си „аз“ като Бог. **Техните имена са записани в книгата на смъртта на „аз“-а**. Присъдата е произнесена: „*Който иска да спаси живота си, ще го загуби*“ (Марко 8:35). Другата група се състои от **тези**, които са достатъчно смирени, **за да се откажат от себе си** като Бог и да се предадат, приемайки Божието себеотдаване на кръста. **Те са достатъчно смирени, за да приемат Божият дар**. **Техните имена са записани в книгата на живота на Агнето**.

Те живеят, защото попадат под действието на закона: „*Който иска да спаси живота си, ще го загуби*“ (Марко 8:35). **Те живеят сега и ще живеят вечно**. **Другата група погива – тя погива сега и ще погине завинаги**.

Книгата на живота на Агнето! Тази книга сега е отворена за проверка – за да се видят дали името ви е там – **и за записване**. Името ви е там, ако сте в Христос. Вие сте в Христос, ако сте се предали на Христос с всичко, което имате – вие сте Негов. **Но вие сте извън Христос, ако „аз“-ът е на престола на живота ви**, независимо колко сте религиозни. Ако „аз“-ът е на престола, тогава сте записани в книгата на смъртта, защото всичко **извън Христос е подвластно на тлението и смъртта**. **Всичко в Христос е подвластно на закона на живота** – това е записано в Книгата на живота на Агнеца. Тази дума „живот“ се изписва с главна буква – **това е Животът**.

О, Агнец Божий, Ти си Богът на великото себеотдаване и Твоето себеотдаване ме преобрази. Твоето себеотдаване се вкорени в мен. Предавам себе си на Теб с най-дълбокото себеотдаване, на което съм способен. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Името ми е записано в Книгата на живота на Агнеца, ако върху сърцето ми са изписани две думи: „в Христос“.*

10.12 - Той излезе от Христос

Основната теза на настоящата книга е, че в Христос **има живот**, а извън Христос – **смърт**. Това не е учение, наложено върху живота; това е факт, установен чрез наблюдение и опит. **Влезете ли в Христос, вие влизате в живота; излезете ли от Христос, влизате в смъртта**. Научих за един човек, който бил щастлив, уравновесен и полезен, докато пребивавал в Христос. Той обаче излязъл от Христос и се превърнал в друг човек: започнал да пие, последвал развод, а накрая той насочил колата си към пропаст и загинал физически.

Всеки път, който води далеч от Христос, **завършва в пропаст**. В Христос няма нищо друго, освен живот, а извън Христос – **нищо друго освен смърт**. Виждаме този факт в действие и днес. Възниква въпросът: какво се случва след смъртта? Дали този процес на умиране, продължава и след физическата смърт, докато онези, които живеят в духовна смърт, накрая самите те се превърнат в смърт и загинаят? **Какво е бъдещето на тези, които живеят в Христос, и на онези, които живеят извън Него?**

Дават се различни отговори. Аз ще представя своя отговор в светлината на това, което разбирам като християнско благовестие. Първо обаче трябва да разгледаме някои други отговори.

На първо място е отговорът на материалиста и светският човек. Животът свършва, когато приключи земното ни съществуване. Човекът е химическо съединение, а животът не е нищо повече от пламък, възникнал от химическа реакция и горене; когато пламъкът изгасне, ние умираме. Този възглед сам по себе си съдържа отговора: **в крайна сметка ние не сме по-значими** от обикновена комбинация от химикали. Животът се обезценява, докато тече, и се заличава, когато настъпи смъртта. Всяко схващане, което по този начин обезценява живота, е повърхностно и недостойно за него.

Благословени Отче, не можем да повярваме, че животът в нас е просто химическо съединение. Усещаме, че когато копнеем за Теб, този копнеж е запален от Самия Теб. Създадени сме от Теб и за Теб, и сърцата ни са неспокойни, докато не намерят покой в Теб. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: „Животът е истински! Животът е сериозен! И гробът не е неговата цел; думите „от пръст си и в пръстта ще се върнеш“ **не се отнасят за душата**.“

11.12 - Отговорите относно живота след смъртта

Разглеждаме отговорите, относно живота след смъртта. Ние знаем, че сме твърде значими, за да намерим крайната си цел в тесен гроб. (От всички сътворения, Бог единствено нас, хората, е създал по своя образ. (Бит. 1:27.) Това ни отличава от животните, които след смъртта изчезват безследно. Д.Пр.) Следващият отговор е прераждането. Има хора, които вярват, че тъй като този живот е твърде кратък и твърде неопределен, за да постигнем крайната си съдба, ние ще се върнем отново – ще се преродим на по-високо или по-ниско стъпало на битието според делата си – нашата карма. Индия е центърът на вярата в прераждането, с тази разлика, че индуистите вярват и в трансмиграцията (преселването на душата). Прераждането учи, че вие се връщате в човешки образ, докато трансмиграцията учи, че може да преминете в под човешкото ниво – на нивото на животните или птиците. Аз отхвърлям както прераждането, така и трансмиграцията, поради следните причини:

(1) Християнските Библия не учи нито на едното, нито на другото. Фактът, че Моисей и Илия се появили на Планината на Преображението (Мат. 17:3), свидетелства, че те са живи на другия свят, но не и за прераждане. Когато Исус говорел за Йоан Кръстител: „Защото всички пророци и законът пророкуваха до Йоан; и ако искате да го приемете, той е Илия, който имаше да дойде.“ (Мат. 11:13-14.) Той не учел на прераждане, а само, че Йоан е дошъл в духът и силата на Илия. Той не е бил самият Илия.

(2) Прераждането би било много несъвършена система за поправяне. Липсва спомен за предишните раждания. Следователно, ако бивате възнаграждаван или наказван за дела, извършени в предишен живот, това е лоша система, която би ви възнаградила или наказала без никаква свързваща нишка на паметта между наградата или наказанието. Представете си съдия, който ви наказва или възнаграждава, без да ви каже за какво прави това? Вярно е, че някои хора твърдят, че имат бегли спомени за това или онова, свързано с предишен живот, но те са несигурни и съмнителни. Всеки трябва да помни.

О, Отче Божие, нуждаем се от светлина за бъдещето. Полумракът ни оставя в объркване. Покажи ни посоката, в която вървим, и целта. Искаме да стъпваме в бъдещето със сигурни и твърди стъпки. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не се нуждаю от прераждане, а от възраждане в този живот.

12.12 - Различни отговори

Разглеждаме още един отговор относно бъдещето: универсализма. Универсализмът ни учи, че в крайна сметка, всички хора ще бъдат спасени, че спасението е всеобщо. Привържениците на това учение смятат, че Божията любов не може да се провали.

Но тя може да се провали. Тя се провали в случая с предателят Юда, защото човешката воля е свободна и може да избере „за“ или „против“ Божията любов. Бог не може да спаси човек против волята му, защото, ако го спаси насила, той всъщност няма да бъде спасен. Кант казва: „Няма нищо добро, освен добрата воля и няма нищо лошо, освен лошата воля.“ Бог не може да принуди лошата воля, защото тя вече не би била воля, след като е била принудена. Човек може да продължи да отказва да се подчинява на Бога и следователно ще бъде погубен. Универсализмът е плод на пожелателно мислене и противоречи на фактите, които наблюдаваме в действие днес.

Друг отговор гласи, че онези, които са извън Христос, ще горят в ада завинаги – и то буквално. Този буквален подход е причинил много душевна болка и въпроси относно Божия характер. Ако универсализмът представя Божията любов като твърде свободна и неангажираща, то този буквален подход я представя като твърде строга и отмъстителна. Съществува и друга гледна точка, която е по-съгласувана както с Божията любов, така и със законите, действащи в настоящето.

Този възглед не отрича ада, а възлага отговорността за наличието на ада там, където тя принадлежи – върху човека, който упорито и непрестанно се бунтува срещу Бога. Не знам къде свършва адът, но със сигурност знам, къде започва той. Грехът е началото на ада. Той е състояние, преди да бъде място. Всеки, който живее в грях, живее в ада още сега. Ако пренесете това състояние на грях в отвъдния живот, вие ще получите място, съответстващо на вътрешното ви състояние. Адът е нещо, което носим със себе си. Бог не ви го дава; вие сам го избирате. (На друго място в тази книга се казва, че Бог може да прояви обичта си към невярващите, като ги лиши от вечен живот и така – от ада. И това отново ще е благодат за тях. Д.Пр.)

О, Божие, когато съгрешаваме, ние грешим не само против Теб, но и против самите себе си. Опитваме се да живеем живота си по начин, по който той никога не е бил замислен да се живее. И така, ние съгрешаваме против живота – нашия собствен живот – когато съгрешаваме против Теб.

Прости ни, че нараняваме Теб и самите себе си. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Доброто е добро за нас, а лошото е лошо за нас.

13.12 - Наказанието е самоналожено

Разглеждаме какво се случва с онези, които умират извън Христос. Едно нещо е сигурно: всеки ще има достатъчно добра възможност да каже „да“ или „не“ на Божията любов. Мнозина никога не са имали такава възможност. Дали тя ще им бъде отказана? Познавайки Божията любов, разкрита в Исус, можем да кажем, че това е невъзможно. Божията любов със сигурност не се изчерпва с този живот. Когато хората не са имали подходяща възможност в този живот, ще им бъде дадена такава в другия живот.

Не твърдя, че те ще се възползват от нея. Те често я отхвърлят в този живот и може да я отхвърлят и в следващия. Може упорито да отказват. В такъв случай следва смърт – духовна и физическа. Ако този процес продължи достатъчно дълго, дали личността ще се разпадне? Дали накрая ще се самоунищожи? Дали ще стане неспособна да оцелее? Съдейки по това, което виждаме сега, отговорът би бил „да“. В момента, в който човек се отдели от Христос, настъпва промяна – към по-лошо! Започва деградация. Ако този процес продължи достатъчно дълго, личността ще деградира до пълно изчезване. Личността ще загине. „*Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот*“ (Йоан 3:16). Противоположността на вечния живот е погибелта. Наказанието е погибелта. Това наказание е самоналожено – не Бог го причинява, а ние самите! Ние запалваме огньовете, които не угасват, докато не изгорим самата си същност. Позволяваме на червея, който не умира, да разяжда личността ни, докато загинем. Жизнените сили угасват и личността престава да съществува.

О, Боже, Отче наш, ние виждаме, че най-сериозното в този въпрос за греха е, че той ни отделя от Теб – от Теб, Който си Животът. Ние прегръщаме смъртта, когато прегръщаме греха. Помогни ми днес – и винаги – да прегръщам Теб и живота. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Както отровата е за кръвта, както грозотата е за окото, както омразата е за сърцето – така е и грехът за мен.

14.12 – Да казваме на Бога, „Да бъде Твоята воля“

Сега стигаме до същината на проблема: Може ли душата да съгреши така, че действително да умре? В Библията се казва, че може: „*Душата, която греши, тя ще умре*“ (Йез. 18:20). Дали това означава точно това, което казва? Може ли тя да умре вечно? Може ли да се направи неспособна да оцелее? Може ли искрата да изгасне? Думата за „беззаконие“ на гръцки е *hamartia* – „пропускане на целта“. Ако душата пропусне целта, - пропусне целта на своя живот, Исус, своя Господ – чрез съзнателен, умишлен грях, дали тя, подобно на ракета, се отправя към външната тъмнина и изгаря напълно? Дали това би било най-милостивото нещо, което вселената може да направи – да ѝ позволи да го стори – след като, чрез умишления грях тя би се превърнала в мъчение за себе си и за другите? Душата, която непрестанно греши, не би могла да бъде взета на небето, защото за нея то не би било небе; никое от желанията ѝ не би могло да бъде удовлетворено там. За нея то би било ад. Ако престоеше там дълго, тя би превърнала небето в ад. Просто няма друга алтернатива, освен да се позволи на бунтовната душа да изгори напълно. Дали благодатта би последвала тази душа чак до самия край? Когато последната искра изгаснеше, щеше ли да има сълза по бузата на благодатта? Да, и щеше да има въздишка на устните на благодатта: „*Ти не пожела*.“ Някой е казал, че на небето изкупените с радост казват на Бога: „*Да бъде Твоята воля*.“ В ада, Бог със скръб казва на неизкупените: „*Да бъде Твоята воля*.“ Бог не изпраща никого в ада; душата сама се изпраща там, докато Бог препречва пътя на всяка крачка и ѝ напомня – чрез болките, които грехът носи – за крайния изход: смъртта.

О, Боже, мой Спасителю и Изкупителю, Твоите подтици в съвестта не са нашето

наказание – те са нашето изкупление. Те са Твоята любов, която казва: „Недей.“ Така че, болките са Твоето изкупление в действие. Помогни ни да чуем и да се вслушаме. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Божии закони са гъстият плет, край пропастта на живота, който ни предпазва от това, да се погубим.

15.12 - Онзи, Който единствен притежава безсмъртие

Два библейски откъса хвърлят обилна светлина върху целия въпрос за крайната съдба на онези, които живеят и умират без Христос, и които – след като са имали достатъчно възможност да се променят – продължават да живеят в неразкаян бунт срещу любовта. Вече ги разгледахме, но трябва да ги разгледаме отново. Първият: „*Който ни спаси и призова със свято призвание, не според делата ни, а според Своето намерение и благодатта, която ни е дадена в Христос Исус преди вечни времена, и която сега се яви чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожи смъртта и извади наяве живота и безсмъртието чрез благовестието*“ (2 Тим. 1:9–10).

Тук се казва, че животът и безсмъртието са „*извадени наяве... чрез благовестието*“. Ако приемете това благовестие и живеете според него, вие имате живот и безсмъртие. Ако не приемете това благовестие, вие имате смърт и тленност.

Безсмъртието не е присъщо на нас. То е дар на благодатта. Когато сте в Христос, вие имате живот и безсмъртие; когато сте в себе си, имате смърт и тленност. Изборът е наш – живот или смърт – и това са истински живот и истинска смърт.

Другият откъс: „*и това ще бъде изявено в своето време от блажения и единствен Владетел, Царят на царете и Господарят на господарите, който единствен притежава безсмъртие*“ (1 Тим. 6:15–16). Тук се казва, че само Исус Христос притежава безсмъртие. Безсмъртието не е присъщо по природа на нас; то е присъщо на Него — и само на Него. Когато сме в Него, ние имаме безсмъртие; когато сме извън Него, нямаме безсмъртие — загиваме. Или както го описва друг стих, ние страдаме от „*вечна погибел*“ (2 Сол. 1:9) — самоунищожение.

О, блажени Изкупителю, спаси ни от самоунищожение. Помогни ни във всяка мисъл, във всяка дума, във всяко дело, да избираме Теб. Тогава избираме живот и безсмъртие, и живеем в живот и безсмъртие сега – и оттук нататък завинаги. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: В Христос не търся вечен живот. Аз го притежавам сега – като качество на битието.

16.12 - Втори шанс или достатъчен шанс?

Остава да разгледаме още един въпрос: има ли друг шанс да приемем Христос като наш Господ и Спасител, в откъсания живот? Разбира се, не знам със сигурност; мога само да предполагам. Познавайки Божия характер, разкрит в Исус Христос, мога да предположа следното: всеки ще получи достатъчен шанс да реши дали да бъде в Христос, или в себе си – било то в този живот, или в бъдещия. Някои са имали достатъчен шанс в този живот да бъдат в Христос, но са решили против това. Те избират да бъдат в себе си. Избрали са смъртта и ако я отнесат със себе си, ще имат смъртта завинаги. Дали са имали достатъчен шанс, знае само един мъдър и добър Бог. Той трябва да реши. Има обаче и такива, които не са имали достатъчен шанс – огромният нехристиянски свят; хората в така наречените християнски земи, които поради една или друга причина никога не са имали реален шанс да кажат „да“ или „не“ на Него. Вярвам, че на тях ще бъде дадена достатъчна възможност да Го приемат или отхвърлят.

Можем ли да проповядваме благовестието за втори шанс в друг живот? Не, защото не сме сигурни дали въпросният човек е имал своя достатъчен шанс. Можем единствено да проповядваме благовестието за достатъчен шанс – тук или там. Това прехвърля отговорността върху личността; тук или там човекът трябва да вземе решение, а най-сигурното е да реши сега. Този момент може да бъде твоят достатъчен шанс.

Заклучението: изкупителната Божия любов не се изчерпва с този или онзи живот, но ние можем да изчерпим способността си да приемаме Божията любов – и да загинем.

О, Отче Божие, благодарим Ти, че ако сме готови да приемем – дори и с най-малката готовност

да приемем, – Твоята благодат е там с отворени обятия. Нищо, абсолютно нищо не прегражда Твоята изкупителна благодат, освен нашата воля, а волята е наша. Спаси ни. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако някоя душа се изгуби, тя ще може единствено да погледне в себе си и да каже: „Аз нося отговорността.“

17.12 - Да бъдете човек на непосредствения опит

Този мистицизъм на пребиваването в Христос е най-здравословният и жизнен мистицизъм, който познавам, и аз съм прекарал по-голямата част от живота си в свят на мистицизъм. Никога обаче не съм харесвал думата „мистицизъм“ – струва ми се твърде мъглив! Предпочитам израза, който Руфъс Моузли използваше за себе си. Той казваше: „Аз не съм мистик, аз съм просто човек на непосредствения опит.“ Да бъдете такъв човек, означава да преживяват най-дълбоката същност, която мистицизмът се опитва да опише – личните, преки взаимоотношения с Бога. Това описва състояние, в което няма нищо помежду нас и Бога – непосредствен контакт с Бога и, още по-дълбоко, единение с Него, което се намира някъде между целта и същността. То е повече от споделяне на една и съща цел с Бога, но все пак не достига до пълно сливане на същностите. Вие не се превръщате в онази върховна реалност, но всичко в нея става ваше чрез себепредаване и възприемчивост. Вие живеете в единение с Него, но Той си остава Той, а вие – вие. Има моменти, когато единението е толкова дълбоко, че едва можеш да различиш къде свършва Той и къде започват вие, или къде свършват вие и къде започва Той. Вие никога не се преобръщате и не се изгубвате в океана на битието. Това е единение чрез общение, а не сливане на същностите.

Този мистицизъм – или непосредствен опит – на пребиваването в Христос и присъствието на Христос в нас, създава свой собствен, специфичен тип духовност. Той се различава от онзи тип единение и общение, който е съсредоточен единствено върху Бога. Последният, тъй като не е вкоренен в историята, е склонен да се лута из собствените си състояния на съзнанието, без да бъде коригиран от каквато и да е норма или образец. Той не е по-непосредствен от онова, което идва чрез историческа Личност, тъй като собствените му представи се превръщат в посредник. Ако не бъдат коригирани, те могат да бъдат погрешни и да създадат неправилна представа за Бога.

О, Боже, наш Отче, ние не можем да дойдем при една фалшива абстракция, наречена „Бог“. Ние трябва да дойдем при Теб. Не можем да се задоволим с нищо, което не е Ти, нито с каквото и да било друго освен с Теб. Искаме да Те познаваме лице в лице и сърце в сърце. В името на Исус. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Не мога да се доверя на предположенията си за Бога; необходима ми е Божията саморазкриваемост.

18.12 - Мистицизъм, съсредоточен върху Бога, и мистицизъм, съсредоточен върху Светия Дух

Ако прякото преживяване, съсредоточено върху Исус Христос, се отличава от мистицизма, съсредоточен върху Бога, то се отличава и от мистицизма, съсредоточен върху Светия Дух. Последният страда от същия недостатък като онзи, съсредоточен върху Бога: не е вкоренен в историческата Личност на Исус. Така движенията, съсредоточени върху Светия Дух, са склонни да се отклоняват към външни прояви. Тези прояви не са израз на Духа на Исус в човешките взаимоотношения, а са прояви на знамения – говорене на езици, чудеса и знамения, откровения, извършване на чудеса, намеса в човешките събития (като спирането на Хитлер) и други подобни. Онези, които демонстрират тези сили, се превръщат в духовни сензации за кратко време. Те са обект на възхищение и прослава от страна на своите последователи. В крайна сметка движенията, съсредоточени върху Духа, се превръщат в движения, съсредоточени върху човека. Губейки Богочовека като център, те често поставят човека в центъра. Тази промяна често настъпва толкова постепенно, че рядко бива забелязана. Започвайки в Духа, те завършват с опити да постигнат съвършенство чрез плътта – следвайки някой човек, за когото се твърди, че е надарен от Духа.

В книгата „Откровение“ се казва: „Бях в Духа; и ето, престол стоеше на небето и на престола седеше Един!“ (4:2). Когато сме в Духа, ние не сме автономни в следването на това, накъдето ни води Духът, тъй като това, което възприемаме като водителство на Духа, може всъщност да са нашите собствени подсъзнателни желания. Ако сме в Духа, ние се нуждаем от престол – от някакъв централен Авторитет, на когото сме верни, и то върховно верни. За нас Онзи, Който седи на престола, е Исус Христос – Исус е

Господ. Без този престол ние сме изложени на опасността да се отклоним към духовни заблуди.

О, Боже, наш Отче, не можем да дойдем при Теб и да бъдем сигурни, че това си Ти, освен чрез Твоята Син. Свети Душе, не можем да се доверим на предполагаемото Твое водителство, ако то не е в съгласие с откровението в Исус. О, Исусе, когато идваме при Теб, ние идваме при тримата. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Ако дойда при Отца или при Духа, без Сина, аз пропускам и тримата. Исус е ключът.

19.12 - Мистицизмът на Словото

Съществува и друг вид мистицизъм, който отхвърля всякакъв мистицизъм – това е „мистицизмът на Словото“. Бартианството (виж <https://www.thegospelcoalition.org/essay/barthian-theology/> Д.Пр.), страхувайки се от субективизма на мистицизма, открива центъра на авторитета в словото. Но това „слово“ не бива да се отъждествява с Библията – писаното Слово. То е Словото на Божието себеразкриване, което си служи с Библията, но не се отъждествява с нея. Бог ни изрича спасителното слово, но това „слово“ е Словото, станало слово. То не е Словото, станало плът. То ни е изречено от Бога, но понеже е изречено, то е Словото, станало слово. Това е мистицизъм на парадоксалните фрази. Те объркват ума с многословни изрази – колкото по-неразбираеми, толкова по-истинни!

Непосредственият опит от нашето битие в Христос и Христос в нас е единствената сигурна отправна точка. Започваме с автентичното Божие себеразкриване, което започва с Исус – Въплътения. Въплъщението е ключът към цялата християнска вяра. Там Словото стана плът. Бог се разкри чрез разбираеми понятия – човешки понятия. Там Бог проговори, но не чрез словесно, а чрез жизнено откровение. Словото не се превърна във философия на живота, в морал или в житейски правила; Словото стана плът; Идеята се превърна във факт. Откровението беше реализъм. „Ето, силен вятър премина през Писанията и книгата се изправи – и тя беше Човек!“

Ние не започваме нито от Бога, нито от човека; ние започваме от Богочовека и в Него откриваме както Бога, така и човека. В Него откриваме Светия Дух. В Него откриваме всичко.

О, Сине на Отца, ние виждаме Отца в Теб – и то свършено само в Теб. Извън Теб представите ни за Отца са като пречупени лъчи от Неговата светлина, а в Теб виждаме светлина – и само светлина. Благодарим Ти, че истинската светлина вече свети. Помогни ни да ходим в нея. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Когато започвам с Исус – Въплътения, Смирения, – аз завършвам с „Исус е Господ“ – Абсолютният.

20.12 - Библейски мистицизъм

Говорихме за мистицизма на Бога, мистицизма на Духът и мистицизма на Словото. Има още един вид, който трябва да споменем – Библейския мистицизъм.

Има хора, които превръщат Библията в център на своя мистицизъм. Те изпадат в мистични състояния, размишлявайки върху твърдения за Библията. Този мистицизъм, свързан с книгата, е достигнал крайни измерения сред сикхите по отношение на „Грант Сахиб“ – свещената книга на индийските сикхи. Те я държат под мрежи против комари, за да я предпазят от насекоми, и я разхлаждат с ветрило, за да я пазят от горещината. Грижат се за нея като за бебе. Това е крайност. В християнството онези, които изповядват такъв мистицизъм, поставят акцента върху думите. Това до голяма степен се превръща в буквализъм. Това е Словото, превърнато в думи.

Словото в Библията не са просто думите – то е Словото, станало се в плът. Тези библейски думи ни отвеждат отвъд самите себе си – към Словото, към Словото, станало плът. Благовестието се съдържа в Неговата Личност. Той не просто донесе добрата вест – Той Самият беше добрата вест.

Когато започнем от Словото, станало плът, тогава откриваме Библията. Тя оживява чрез Него. Тези библейски думи са били толкова близо до Словото, че са оживели чрез Неговия живот. Те са изпълнени с Неговата жизненост; те са жизненоважни, защото ни водят отвъд себе си – към Него. Ако ни бяха задържали при себе си, щяха да запазят живота си, но и да го загубят; ала думите се губят в Словото и отново се намират – те са живи чрез Него. Вярвам, че са вдъхновени, защото ги намирам за вдъхновяващи. Те са откровение, защото разкриват Него.

О, благословени Изкупителю, Ти ме изкупуваш от погрешни постъпки, погрешни нагласи и

погрешни акценти. Бъди Ти моят главен акцент и всичките ми проблеми ще започнат да намират своето решение, защото Ти си моето решение. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Имам само едно утвърждение: Исус Христос е моето утвърждение, моето божествено „да“!

21.12 - Акцентът върху Исус Христос

В Христос ние намираме както Отца, така и Светият Дух. Извън Него – или отделно от Него – ние губим и двамата.

Когато Исус казал: „*Който е видял Мене, видял е Отца*“ (Йоан 14:9), това била самата истина. Без Исус можете да виждате абстрактни представи за Бога – повече или по-малко верни, – но за да видите Отца (истината за Бога), трябва да дойдете при Сина. (*Христос се въплътил и родил като Исус, за да бъде видимото лице на невидимият Бог. Д.Пр.*) Точно както трябва да преминете през слънчевите лъчи, преди да стигнете до самото слънце, така трябва да дойдете при изявеният Бог, преди да можете да стигнете до непроявеният Бог.

Вие не можете да дойдете при Светия Дух, докато не минете през Исус, Който дава Светия Дух. Ако отидете при Светия Дух отделно от Исус, вие ще изпаднете във всякакви заблуди, крайности и странни проявления. Светият Дух е Дух, подобен на Христос. Светият Дух ще ни превърне в личности, подобни на Христос, защото Христос е образецът.

Бог не можел да даде Светия Дух, докато образецът не бил утвърден. „*А това каза за Духа... защото Духът още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил*“ (Йоан 7:39). Духът можел да бъде даден, едва когато станело ясно, че Той ще ни направи личности, подобни на Христос. Тогава Бог можел да дава с две ръце.

„*Един Господ, една вяра, едно кръщение*“ (Ефесияни 4:5). Кое било това едно кръщение? Единственият Господ бил Исус – Исус е Господ; единствената вяра била вярата в Господ Исус; а единственото кръщение било онова, което Господ Исус дал. Кое било това кръщение? Исус не кръщавал с вода. Той запазил Себе Си, за да даде единственото кръщение – кръщението със Светия Дух. Той отишъл при Отца (*При Възнесението Д.Пр.*) и дал единственото кръщение – кръщението с Светия Дух.

О, Исусе, мой Господи, Ти днес даваши това единствено кръщение. Помогни ми да не се задоволявам със сянката (водното кръщение Д.Пр.) и да не пропусна същината. Помогни ми да бъда човек, който черпи директно от Източника – аз копнея за Светия Дух, а Ти желаеш да ми Го дадеш. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Утвърди всичко, което си обещал, като ми дадеш могъщото утвърждение – утвърждението на Светия Дух.

22.12 - В Исус намирате Отца и Духа

Йоан казал за Исус: „*Аз ви кръщавам с вода за покаяние, но Онзи, Който иде след мен, е по-силен от мен... Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън*“ (Матей 3:11). Исус също казал: „*Йоан кръщаваше с вода, но... вие ще бъдете кръстени със Светият Дух*“ (Деяния 1:5). Когато Светият Дух бил даден в деня на Петдесетница, Петър казал: „*Този Исус, Бог възкреси, за което всички ние сме свидетели. И така, като се въздигна отъдно на Бога и получи от Отца обещанието за Светият Дух, Той изля това, което виждате и чувате*“ (Деяния 2:32–33). Това било единственото кръщение, което Исус дошъл да даде – кръщението в Духът.

Ако имате лично преживяване с Христос, вие със сигурност ще намерите Светия Дух, стига да продължите достатъчно далеч в общението си с Него. Това е намерението, залегнало в основата на отношенията ни с Него. „*А това каза Той за Духът, Когато вярващите в Него щяха да приемат*“ (Йоан 7:39). „*Щяха да приемат*“ – намерението на Христос е, да даде Светия Дух.

Акцентът върху Исус Христос, като център на това лично преживяване води до придобиването както на Отца, така и на Духът. Ако обаче акцентът паднел единствено върху Отца или върху Духът, а образът на Въплътения остане неясен, тогава вие губите и двамата.

Ако образът на Въплътеният Исус е неясен, съдържанието на единението с Отца или със Светия Дух също става неясно и неопределено. Словото, станало плът, влага най-висшето възможно съдържание в това единение – единение, основано на подобие на Христос. Крайният резултат е формирането на характер,

подобен на Христовия. Няма нищо по-висше от това, нито за Бога, нито за човека. Това е върхът. (Ключът за разбиране всичко в християнството, е Исус Христос, Д.Пр.)

О, Исусе, Господи мой, когато Ти си Господ и аз съм изцяло Твой, всичко си идва на мястото. Познавам Отца и имам Светия Дух. Имам всичко. Помогни ми да бъда човек, съсредоточен в едно – съсредоточен в Теб. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Помам нещата от правилния край, когато започвам с кръста.

23.12 - Акцентът върху Христос се съсредоточава върху христоводобния характер

Обобщавайки стойността на акцента върху това ние да бъдем в Христос и Христос да бъде в нас, ние можем да добавим следното: ако акцентът пада върху Бога, ще се появи стремеж към отъждествяване с Бога по същност – към това, ние да станем Бог. В стремежа си към единение с Бога, Индия е пропуснала както самото единение, така и общението. Християнинът, търсейки единението като общение, е открил и двете – общението и единението, – без да преминава границата към отъждествяване.

Онези, които поставят Светият Дух в центъра на мистицизма, се увличат по знамения и чудеса. Тяхната „Мека“ е следният откъс: „*И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име ще изгонват бесове; ще говорят на нови езици; ще хващат змии; и ако изпият нещо смъртоносно, няма да ги повреди; ще полагат ръце на болни и те ще оздравяват*“ (Марк 16:17–18). Този откъс не е част от оригиналното Евангелие от Марк. Това е отбелязано в преводите на Мофат (Moffatt) и в „Revised Standard Version“. Тази част представлява по-късен опит да се допълни евангелието, което е прекъсвало при стих 8.

Във всеки случай, това показва отклонение от духа на християнското евангелие. Знаменията на вярващия са: изгонване на бесове, говорене на езици, хващане на змии, пиене на смъртоносни отвари без вреда и полагане на ръце за изцеление на болни. Белегът на вярващия е бил знамение и чудо – нито едно от тях не е морално качество или християнска добродетел. Ако това са белезите на християнина, тогава християнската вяра се занимава със знамения и чудеса, вместо с христоводобния характер.

А личното преживяване, съсредоточено в Исус, се фокусира върху христоводобния дух, проявяващ се в нагласи, действия и взаимоотношения. Първият му плод е любовта – любов към всички, включително към враговете. (Но тази любов няма нищо общо с призива на хипитата: правете (сексуална) любов, Д.Пр.)

Благословени Спасителю и Господи, когато съм съсредоточен в Теб, аз съм съсредоточен в Твоя Дух и ум. Твоят Дух и ум са любов. Дай ми Твоята любов и само Твоята любов, защото Твоята любов е най-великото нещо на тази планета. В Твоето име. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Най-великото нещо на тази планета е любовта на Исус. Днес ще я проявявам във всичките си взаимоотношения.

24.12 - Ние не започваме със себевладеенето

Ние настояваме, че този подход към Бога и реалността, съсредоточен върху Исус и основан на лично преживяване, е правилният. Той е подложен на постоянна изкупителна корекция и преобразяване от самата личност на Исус. В сърцевината му стои Спасител, Който ни спасява не само от греха и вината, но и от второстепенни ценности, които се промъкват към центъра и започват да доминират. Той ни спасява както от прегрешенията, така и от всекидневното. Чрез Своя удивителен здрав разум, Той предпазва Своето движение и Своите хора, от залитане към странности. Това е доброта, счестана със здрав разум. Здравият разум и святостта вървят ръка за ръка. В Него те са завинаги съединени. Плодът на този съюз е любов, радост, мир, търпение, благост, доброта, вяроност, кротост, себевладеене. Първородният плод е любовта, а последният – себевладеенето.

Християнският път не започва със себевладеене чрез обичайния подход „познай себе си“. Той започва с думите: „*А вечен живот е това: да познават Тебе, единия истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил*“ (Йоан 17:3). Той започва с познаването на Бога чрез и в Исус Христос. Познавайки Изкупителят, вие познавате себе си като изкупено Божие дете. Осъзнавайки, че сте обект на изкупление, вие можете да приемете себе си в Него, защото такава личност е приемлива. Можете да обичате себе си, щом Той ви обича. Така всяка омраза към себе си, всяко отвращение и отхвърляне на собствената личност отпадат – отпадат чрез изтласкващата сила на една нова привързаност: любовта към Исус Христос.

Тогава се появява себевладеенето, като резултат от това, че Христос владее живота ни.

Себевладеенето е **последният** от плодовете, а не първият, както е при методите извън Христос. Ако себевладеенето е на първо място, това води до напрежение и усилие – до една **напрегната** доброта. Пътят на управление от Христос е **стремеж без напъване**, следователно – **без напрежение**.

О, Исусе, Господи мой, когато престана да се боря със собствени сили, аз се предавам на Теб и позволявам на Твоята сила да действа в и чрез мен. Аз не се опитвам насила да потискам вътрешните си пориви. Оставям природата ми да ликува, защото тя се направлява от Твоя лек ярем и Твоя лек товар. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето самовладеене е вкоренено **в управлението на Христос** – затова е спокойно, възприемчиво и ефективно.

25.12 - За връзването на силния човек

Завършихме вчерашния ден с настояването, че тази форма на Христова мистика, е дълбоко вкоренена в благодатта, а не в напрегнатия стремеж. В този път има дисциплина, но тя не е на първо място. Ако поставите дисциплината на първо място, вие дисциплинирате себе си **около едно непредадено аз**. Такава дисциплина е като седене върху капак, който държи потиснато **непредаденото аз**. Пътят, който ние защитаваме, казва: **първо себеотдаване, а не себедисциплина**. След това, след като сте изместили основата на живота си **от себе си към Христос**, вие можете да се дисциплинирате **около новия център**. Тогава тази дисциплина не е наложена отвън, **а се разкрива отвътре** – тя е резултат от избрани дисциплини, **като израз на нашата любов към Него**. Ние се подчиняваме на дисциплини, защото вече сме се подчинили на Него. „Подчинявайте се един на друг в страх от Христа“ (Еф. 5:21) – ние се подчиняваме на другите и на дисциплините **от благоговение пред Христос**. След като сме се подчинили на Него, **ние можем да се подчиним и на другите от благоговение към Него**, и сега можем да го направим, **без да изгубим себеуважението си**.

Този приоритет на себеотдаването пред дисциплината се вижда в думите на Исус: „**Никой не може да влезе в къщата на силния човек и да ограби имуществото му, освен ако първо не върже силния човек; тогава наистина може да ограби къщата му**“ (Марк 3:27). Вие не можете да ограбите имуществото на силния човек, ако първо не го вържете, вие не можеш да преодолеете делата на **силния човек – непредалото се „аз“** и неговите прояви като неправилни реакции, негодувание, страхове и т.н. – докато не вържете това **непредало се „аз“** чрез предаване на Исус. В такъв случай ние се занимаваме с **корените**, а не с плодовете; **с болестта, а не със симптомите**. След като вържем силния човек чрез предаване, завземането на имуществото му става лесно.

О, Исусе, Господи мой, позволявам Ти да вържеш силния човек в мен – самото ми „аз“. Притежавайки него, Ти притежаваш всичко мое. Сега, когато центърът е в Твоите ръце, ние можем заедно да се справим с областите на продължаваща съпротива. Останалото е победен мариш. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Пълното и окончателно, както и непрестанно **предаване, е моят девиз и моята нагласа**. Онова, което Той притежава, Той спасява.

26.12 - Аз съм в Него и Той е в мен

Тъй като в основата на този подход към Бога и живота **стои благодатта, а не собствените постижения, този път е отворен за всички**. Той не е предназначен само за елита или за избраните, **а за всеки, който пожелае**. Възможността за пряк, спасителен контакт с Бога чрез и в Христос **е достъпна за всички** – от най-пропадналите представители на човечеството до най-високопоставените моралисти – **при едни и същи условия: пълно себеотдаване!**

Ето какво имам предвид: Робърт Джоунс, чернокож мъж, осъден на смърт чрез електрически стол, преживял обръщане към вярата и се изпълнил със Светият Дух. Затворническият свещеник разказва, че още в първата нощ на Робърт в затвора, един от закоравелите престъпници, доведен в килията му, повярвал в Бога. На следващата нощ повярвали още трима, а в последната нощ – **всеки, когото свещеникът успял да доведе при Робърт**. Свещеникът изразил убеждението си, **че ако щатът беше позволил на Робърт да живее, той би станал най-великият чернокож мъж на своето**

време – по-велик дори от **Букър Т. Вашингтон** (виж https://en.wikipedia.org/wiki/Booker_T._Washington Д.Пр.). Когато сядал на електрическия стол и го попитали дали иска да каже нещо, той изразил надежда, че всички присъстващи ще се покаят и ще отидат там, където отива и той. Оглеждайки се и виждайки синовете на човека, когото бил убил, той им казал, че не е искал да убива баща им, че съжалява за удара, който му е нанесъл, и че иска те да му простят. Добавил, че вече не е същият човек, който е нанесъл фаталния удар, но ако те искат да го убият, заради стореното от онзи предишен човек, той приема това. След като поставили качулката на главата му и точно преди да дръпнат лоста за екзекуцията, чули Робърт да казва: „*Аз съм в Него и Той е в мен.*“ Законът със своето възмездие не можел да засегне това безсмъртно начало в умиращия човек: „*Аз съм в Него и Той е в мен.*“ Чрез благодатта най-висшето станало достъпно за най-нищожният.

О, Исусе, Господи и Спасителю, изпълнен съм с изумление пред Твоята благодат, която взема един разбойник от кръста и го въвежда в рая, а един осъден убиец – от килията, и го прави спокоен и овладян на електрическия стол. Какъв Спасител! Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Аз съм в Него и Той е в мен* – това ме прави неуязвим за всичко, което се случва на земята.

27.12 - Главоболие под камшика на дълга

Това освобождаване от всякаква ситуация чрез благодатта е най-широко отворената врата, която познавам – или която някой изобщо познава – за излизане на човека от неговите дилеми и безизходици. То обхваща всичко: от човека, привързан към електрическия стол, до високопоставеният и уважаван вицепрезидент на застрахователна компания, страдащ от силно главоболие в продължение на години. Той бил човек с висок морал, воден от чувството за дълг да бъде добър. В него имало нотка на перфекционизъм; искал да бъде съвършено добър. Бил добър и морален човек, но стремежът му към доброта не му позволявал да осъществи пряк контакт с Бога и издигал стена между него и съпругата му. Те не могли да се сблизат. Съществувала някаква странна бариера. В продължение на три години и половина той се лекувал при психиатър – 3 пъти седмично, срещу 35 долара на сеанс, – но без почти никакъв резултат.

Светската психиатрия не можела да открие истинската причина, а дори и да я беше открила, не би могла да я отстрани. Причината беше следната – както съпругата му ми прошепна, преди да се срещна с него: „*Това е погрешното му разбиране за религията.*“ Той се стремил да бъде добър под камшика на дълга. Опитвал се да изкачи стълбата към Бога, за да Го открие на най-високото стъпало на достойнството – един егоцентричен опит за спасение. Аз му разказах за другият път: онзи, по който Бог слиза при нас чрез Въплъщението – в лицето на Исус – и ни среща не на най-високото, а на най-ниското стъпало, където ние сме грешници. Там сме достатъчно смирени, за да освободим ръцете си от собствените си усилия и самоправедност и да приемем Божия дар. „*Твърде просто е*“, възкликна той с недоверие. Прие го и когато се изправихме от колена, лицето му сияеше като изгрев. На следващия ден той обяви, че главоболието му е изчезнало.

О, Божествени Изкупителю, дали главата ми е покрита с черна качулка, или е стегната от обръча на болката – все едно е. Ти си Спасителят, независимо дали съм на електрическия стол или на кушетката на психиатъра. Ти си Спасителят – нека това ми бъде достатъчно. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: *Всичко, което ме изпълва с напрежение и тревожност, не е християнско. Християнският път е път на себепредаване, вяра и доверие.*

28.12 - Вие имате своето християнство

Разгледахме случая с младеж на електрическия стол и с високопоставен ръководител, страдащ от постоянно главоболие. Нека разгледаме още един случай – такъв, в който опората на сигурността се изплъзва изпод краката ни. Да бъдете в Христос, означава да притежавате най-висшата сигурност.

Двама офицери от японския флот се срещнали в нощта, когато Япония претърпяла поражение – единият бил шинтоист, а другият – християнин. Шинтоистът казал с горчивина: „*Не може да е истина. Как*

може Божеството да претърпи поражение? Това е лъжа.“ Християнинът отишъл в щаба на флота, за да провери дали е вярно. Върнал се и потвърдил новината. Шинтоистът отвърнал: „Да, ти имаш своето християнство; аз нямам нищо друго, освен вяност към императора. Ако той падне, и аз падам. Ще сложа край на живота си.“ Християнинът му отнел пистолета. Офицерът-шинтоист си тръгнал, а два дни по-късно го намерили с разпорен корем. (Японците вярвали, че императорът е Бог. Това обяснява фанатизмът, с който се сражавали в края на Втората световна война през 1945, даже след капитулацията на Германия и Италия. Наложило се САЩ да употребят 2 атомни бомби, с които причинили ужасни разрушения в Хирушима и Нагасаки, за да се съгласят те да капитулират. След това се наложило японският император публично да заяви, че не е бог, и чак тогава започнало мирното възстановяване на Япония. Д.Пр.) Християнинът носел нещо в себе си, което му давало устойчивост и му позволило да извлече смисъл от поражението. Днес той е професор по богословие в университета „Куансей Гакуин“ в Кобе, Япония. Единият бил извън Христос, а другият – в Христос. Има ли значение дали сте вътре, или вън?

В един санаториум една жена крещяла, сякаш изпитвала силна болка. Един от пациентите попитал санитарката: „Сигурно изпитва силна болка?“ „Не – отвърнала тя, – вътрешното ѝ състояние не е добро.“ Когато сте далеч от Исус, вътрешното ви състояние не е добро. Рибата извън водата е нещастна; вътрешната ѝ среда не е добра – не е добра, защото е изгубила външната си среда. Да бъдете в Христос, означава да бъдете в своята истинска среда. Той е нашият дом. Когато сме далеч от Него, ние сме откъснати от живота, за който сме създадени. Чувстваме се като сираци, като чужденци. Болестта на света е копнежът по дома – копнежът за Бога.

О, Господи и Спасителю мой, идвам при Теб като в своя истински дом. Всяко идване при Теб носи усеждането за завръщане у дома. Ти си целта на търсенията в живота ми. Когато стигна до Теб, знам, че съм пристигнал. Всичко останало е без значение. Това е всичко. Благодаря Ти. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Извън Христос аз извършвам самоубийство – внезапно или бавно; аз се разпадам, унищожавайки сам себе си.

29.12 - Песен за пеене и вяра, в която да вярваме

Човечеството се нуждае от две неща: песен, която да пее, и вяра, в която да вярва. Може би редът трябва да бъде обратният – вяра, в която да вярваме, и песен, която да пеем.

За да пеят, сърцето и умът трябва да имат тема за своята песен. Един мисионер в Корея, докато пазарувал на пазара, неволно започнал да пее. Хората се събрали около него и когато той приключил, го помолили да изпее още една песен. Той казал: „Ще го направя, ако и вие изпеете една за мен.“ Едно малко момиче се обадило и казало: „Но, господине, ние нямаме за какво да пеем.“ „Нямаме за какво да пеем“ – това е най-дълбокото разкритие за сърцето на по-голямата част от човечеството. Те нямат за какво да пеят.

За да пеете, вие трябва да чувствате, че цялата реалност стои зад песента ви – че изразявате „музиката на сферите“, че подхващате песента, която е звучала при сътворението, когато утринните звезди са пеели в хор – песента на сътворението. Трябва да чувствате, че пеем песента на новото творение. Когато сме в Христос, ние можем да пеем тази песен на новото творение. Ние сме част от нея. Тя действа в нас.

По време на гоненията срещу християните в Мадагаскар, някои от преследваните се криели в една пещера. Те казали на своя водач: „Трябва да пеем.“ Той отвърнал: „Моля ви, братя, не пейте. Враговете ни преследват и ако пеем, ще издадем скривалището си.“ „Но – отвърнали християните – ние трябва да пеем. Ще пеем наум.“ И така направили! Когато най-накрая били открити и хвърлени от една скала, те пеели, докато телата им падали към земята. Ранните християнски мъченици пеели, докато вървели към смъртта си: „Това е денят, който Господ сътвори; ще се радваме и ще ликуваме в него.“

О, Исусе, Господи мой, аз не заслужавам да пея. Пея благодарение на Твоята изкупителна благодат и когато пея, знам, че не пея повърхностна песен. Пея песента на сътворението и новосътворението. Тя идва от дълбините, защото произтича от битието в Христос. Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Утвърждавайки онова, което Христос утвърждава, аз утвърждавам това, което утвърждава самата реалност; всичко ме подкрепя и благославя.

30.12 – Пеейки, въпреки всичко

Когато стигаме до последния си ден заедно, ние пеем песента, която изкупените пеят на планината Сион: „Те пеят песента на Моисей... и песента на Агнето“ (Откровение 15:3). Можем да пеем песента на

Моисей сега, защото законът вече не е тояга, надвиснала над нас; той е закон, записан в сърцата ни – ние обичаме да го изпълняваме, защото обичаме Него. Законът се е превърнал в любов. Можем да пеем за изпълненият закон, защото вярваме в Онзи, Който е Агнето, и принадлежим на Него – Този, Който принесе Себе Си, за да ни изкупи. Ние пеем, не защото ние сме достойни, а защото Той е достоен; пеем не заради това, което сме направили ние, а заради това, което е направил Той. „Достойно е Агнето“ е нашата основна песен.

Тъй като песента ни се основава на Неговото достойнство, тя е песен, която не може да бъде заглушена. Тя трябва да бъде изпята, иначе камъните биха извикали. Пример за тази неудържима песен – песен, пята „*въпреки всичко*“ – е Сара Пъркинс, белокоша мисионерка, прекарала 5 години в комунистически затвор в Китай, от които 37 месеца в единична килия. Тя обобщила преживяното с тези сияйни думи: „*Не бях пленница на комунистите – бях пленница на Исус Христос*.“ Именно от този факт, тя започнала да пее. Комунистите ѝ забранили. Тогава тя започнала да си подсвирква, но и това ѝ забранили. След това започнала да си тананика, но и това забранили. Тогава започнала да си тананика тихо под завивките. Тя наизустила цялото Евангелие от Йоан на светлината на лампа, скрита под завивките. Това тананикане под завивките, се чу по целия свят, а онази светлина, скрита под завивките, днес свети по целия свят. Тананикането се превърна в химн на победата, а онази приглушена светлина, озарява пътя ни към победата!

Французите имат една поговорка: „*Никой не може да пее, ако не пее със съкрушено сърце*.“ Ние пеем, защото съкрушените ни сърца са изцелени, а разбитите ни животи са възстановени. Ние пеем, защото сме в Него – Изкупителят.

О, Господи Христе, наш Изкупителю, ние пеем, защото буквално няма какво друго да правим. Това е единственото подобаващо действие. Дори когато се сипят удари, те изтръгват славословието от нас. Ние пеем „въпреки всичко“, когато не можем да пеем „поради радостта“. Ние пеем: „Исус е Господ!“ Господ над всичко. Амин и Амин.

УТВЪРЖДЕНИЕ ЗА ДЕНЯ: Моето изповедание и моята песен са едно – моето изповедание: „Исус е Господ“; моята песен: „Исус е Господ!“ Аз съм в Него и Той е в мен. Алелуя!